

CHU TIÊU Y

Editor:ngocquynh520 + meoluoi254

Truyện
Chèo
Hoặc
Của
Hành

HƯƠNG THƠM MÊ HOẶC CỦA HOÀNG HẬU

Chu Tiểu Y

Sachvui.Com

Ngôn Tình, Sắc, Cổ Đại, Ngược

Edit: *ngocquynh520 + meoluoi254*

Beta: *Thùy Trang*

Giới thiệu:

Nàng là công chúa mất nước, khó khăn lắm mới trở thành hoàng hậu của Long Đế quốc, nàng thông minh xinh đẹp, can đảm can trọng. Đêm tân hôn, nàng dứt khoát nhổ trâm phượng xuống, hung hăng đâm tới cổ họng của hắn...

Hắn là đế vương một thời, hắn anh khí bừng bừng, lý tưởng hào hùng, có tài kinh bang tế thế. Đêm thành thân, hắn kéo cánh tay phải của nàng - dưới ống tay áo, bóng loáng - không có thủ cung sa, hắn phát tay áo căm giận rời đi...

Trở thành hoàng hậu, nàng không muốn, chỉ là vì nước, vì dân, nàng không làm không được, không thể không rời bỏ người mình yêu.

Cố nhân ở đâu? Gần trong gang tấc, chỉ có thể nhìn.

Cưới nàng làm hoàng hậu, cũng không phải ý muốn của hắn, chỉ là vì quốc, vì gia, hắn cưới nàng.

Cố nhân nơi nào? Gần trong gang tấc, chỉ có hương thơm nhàn nhạt yếu ớt.

Không thể ở chung, rồi lại vẫn phải liên quan với nhau.

Nàng đến gần hắn, chẳng qua là vì báo thù, vì đạt được thứ nàng muốn. Bởi vì hắn là đế vương, hắn có quyền lực cao nhất. Nàng phải lấy được Tàng bảo đồ, Bố binh đồ để chiêu binh mãi mã, khôi phục quốc gia. Gần quan được ban lộc, bọ ngựa bắt ve, chim sẻ đứng sau.

Hắn đặc xá nàng, chẳng qua là để biến nàng thành quân cờ, bình định thiên hạ, mở rộng địa giới quốc gia. Bởi vì hoàng hậu của hắn, xinh đẹp tuyệt luân. Trên đầu chũm sặc có một cây đao, từ xưa ôn nhu hương, khiến anh hùng sa vào.

Đột nhiên có một ngày, một đôi đồng nam đồng nữ bị hắn dẫn tới trước mặt nàng.

"Mẫu thân." Bọn họ nhảy nhót hoan hô, chạy về phía nàng - chui vào trong lòng.

Hắn cười to, ngửa mặt lên trời cười to, hoàng hậu của hắn không ngờ là mẫu thân của hai người con.

Khi gặp không quen biết, chỉ có hận không có yêu, hiểu nhau nhưng không nhận thức. Một đời hoàng thượng và hoàng hậu - mưa bụi

phân tranh, tình cảm gút mắt!

Mục lục

- Quyển 1 - Chương 1-1: Mở đầu: Công chúa chưa lấy chồng đã có thai
- Quyển 1 - Chương 1-2: Mở đầu: Công chúa chưa lấy chồng đã có thai (2)
- Quyển 1 - Chương 1-3: Lãnh cung hoàng hậu tình sâu kín
- Quyển 1 - Chương 2: Ân sủng ngoài ý muốn là phúc hay hoạ?
- Quyển 1 - Chương 3: Đêm thị tẩm đầu tiên của quốc sắc thiên hương
- Quyển 1 - Chương 4: Huyết án ly kỳ loạn lòng người
- Quyển 1 - Chương 5: Sóng chưa yên ổn lại nổi lên
- Quyển 1 - Chương 6: Bệnh cũ phát tác đế vương nghi
- Quyển 1 - Chương 7: Bị mắc bẫy vu oan giá hoạ
- Quyển 1 - Chương 8: Bí mật của tứ đại cung nữ
- Quyển 1 - Chương 9: Ngoài ý muốn đến Long Hành cung thị tẩm
- Quyển 1 - Chương 10: Đêm thị tẩm giống chiến trường (1)
- Quyển 1 - Chương 11: Đêm thị tẩm giống chiến trường (2)
- Quyển 1 - Chương 12: Người thổi tiêu thần bí dưới ánh trăng
- Quyển 1 - Chương 13: Hậu phi gặp lại sẽ ra sao
- Quyển 1 - Chương 14: Kỳ hoa xuất hiện hoàng hậu trúng độc
- Quyển 1 - Chương 15: Kỳ án trong cung từ từ sáng
- Quyển 1 - Chương 16: Tra ra manh mối của bảo đồ
- Quyển 1 - Chương 17: Hoàng hậu phá án, hoàng thượng đưa tiễn
- Quyển 1 - Chương 18: Thăm dò Long Hành Cung (1)
- Quyển 1 - Chương 19: Thăm dò Long Hành Cung (2)
- Quyển 1 - Chương 20: Hoàng thượng đoạt hôn hoàng hậu
- Quyển 1 - Chương 21: Hoàng thượng nghi hoặc cơn đau của Hoàng Hậu
- Quyển 1 - Chương 22: Hoàng thượng xuất cung gặp cố nhân
- Quyển 1 - Chương 23: Đến thăm Vinh vương phủ
- Quyển 1 - Chương 24: Thân phận bại lộ, đế vương kinh
- Quyển 1 - Chương 25: Mẫu tử gặp nhau, hoàng đế nổi giận
- Quyển 1 - Chương 26: Cuộc chiến giữa Hoàng thượng và Hoàng hậu
- Quyển 1 - Chương 27: Tẩm cung giăng co, bại lộ chân tướng
- Quyển 1 - Chương 28: Đoạt hôn hoàng hậu, vô tình trúng độc
- Quyển 1 - Chương 29: Thay vua giải độc nhận lãnh lùg

Quyển 1 - Chương 30: Triền miên giường bệnh lãnh thê thê
Quyển 1 - Chương 31: Ý nghĩ của quân vương thật khó lường
Quyển 1 - Chương 32: Chữa thương cho vợ cùng chung phòng
Quyển 1 - Chương 33: Cùng vua gặp Liễu Hiền phi
Quyển 1 - Chương 34: Cố gắng giải toả nghi vấn độc án
Quyển 1 - Chương 35: Ra cung du ngoạn gặp thích khách
Quyển 1 - Chương 36: Nghĩa sĩ cứu giá đúng là hãn
Quyển 1 - Chương 37: Tình nhân gặp lại cách hai vùng trời
Quyển 1 - Chương 38: Trong hoa viên gặp Vương gia
Quyển 1 - Chương 39: Vương gia khởi sự vô lễ
Quyển 1 - Chương 40: Vương gia giận Nguyên Tinh bị giam
Quyển 1 - Chương 41: Dùng sắc lấy bố binh đồ 1
Quyển 1 - Chương 42: Dùng sắc lấy bố binh đồ 2
Quyển 1 - Chương 43: Đế vương ghen thật hay giả
Quyển 1 - Chương 44: Minh đầy thương tích nước mắt như mưa
Quyển 1 - Chương 45: Không yêu giang sơn yêu mỹ nhân
Quyển 1 - Chương 46: Một đêm làm bạn cạnh quân vương
Quyển 1 - Chương 47: Kẻ địch giấu diếm hạ sát thủ
Quyển 1 - Chương 48: Duyên tới duyên đi tình về chỗ
Quyển 2 - Chương 1: Mẫu tử gặp lại tình hoà thuận vui vẻ
Quyển 2 - Chương 2: Thái Hậu triệu kiến nạp quý phi
Quyển 2 - Chương 3: Quý phi cười khuynh quốc khuynh thành
Quyển 2 - Chương 4: Giường bệnh triền miên phong vân nổi
Quyển 2 - Chương 5: Đức Phi điên không yên ổn
Quyển 2 - Chương 6: Tâm sự đế vương rất khó hiểu
Quyển 2 - Chương 7: Thục phi có thai họa trời giáng
Quyển 2 - Chương 8: Tình nhân mến nhau phản thành thù
Quyển 2 - Chương 9: Trong Phi Yến cung nhiều bí sự
Quyển 2 - Chương 10: Tra ra chân tướng cái chết của Thục phi
Quyển 2 - Chương 11: Cơ thể hương thơm của quý phi vốn không thơm
Quyển 2 - Chương 12: Đột nhiên gặp thích khách Vua hiểu lầm
Quyển 2 - Chương 13: Một đêm đổi lấy tánh mạng huynh (một)
Quyển 2 - Chương 14: Một đêm đổi lấy tánh mạng huynh (hai)

Quyển 2 - Chương 15: Buông thù hận được gì?
Quyển 2 - Chương 16: Hậu cung loạn chiến sự căng thẳng
Quyển 2 - Chương 17: Trọng du rừng Quý tâm nhớ lại
Quyển 2 - Chương 18: Đi rừng quý tâm nặng nề
Quyển 2 - Chương 19: Bên trong hoạn nạn thấy chân tình
Quyển 2 - Chương 20: Dốc lòng chiếu cố lâu sinh tình
Quyển 2 - Chương 21: Chiến thắng trở về gặp tai họa
Quyển 2 - Chương 22: Hoàng hậu gặp tai kiếp quý phi độc
Quyển 2 - Chương 23: Quý phi là thật hay là giả
Quyển 2 - Chương 24: Tay đứt ruột xót thê thảm
Quyển 2 - Chương 25: Thân thế mẹ của đế vương vạch trần
Quyển 2 - Chương 26: Mưa gió sắp đến nguy cơ nặng
Quyển 2 - Chương 27: Đế vương Đế hậu khéo viên phòng (1)
Quyển 2 - Chương 28: Đế vương Đế hậu khéo viên phòng (2)
Quyển 2 - Chương 29: Gian tế Mã Nhã hiện thân ra
Quyển 2 - Chương 30: Trong Long Hành cung máu chảy đầm đìa
Quyển 2 - Chương 31: Hương nữ là ai đã sáng tỏ
Quyển 2 - Chương 32: Kiếp trước tình kiếp này duyên

Quyển 1 - Chương 1-1: Mở đầu: Công chúa chưa lấy chồng đã có thai

Quyển 1: Gió nổi mây trôi kể trúng kể

Đây là một triều đại không được lưu lại trong lịch sử.

Thiên hạ hiện nay, chia năm xẻ bảy, khói lửa nổi lên bốn phía.

Nhất là ba nước Long Đế, Mã Nhã, Băng Tuyết, xưng bá một phương, thực lực hùng hậu, thành thế chân vạc, những nước nhỏ xung quanh, chẳng qua chỉ là thuộc địa của bọn họ.

Tam đại bá chủ, đều có dã tâm bưng bưng, để mở rộng ranh giới, không tiếc khơi mào chiến tranh.

Một năm nay, Băng Tuyết quốc hạn hán, dân đói gia tăng. Đối ngoại, chống lại Mã Nhã quốc quấy nhiễu, đối nội phải yên ổn dân tâm, thực lực quốc gia cực kỳ túng quẫn.

Hoàng đế Băng Tuyết quốc Tần Chính phải cầu viện Long Đế quốc. Hai nước đạt thành hiệp nghị, Long Đế quốc xuất binh tương trợ, Tần Chính đem Hàm Hương công chúa đưa đi hoà thân.

Nghe đồn, Hàm Hương công chúa, thông minh xinh đẹp, thân thể có hương thơm khác thường, thơm như hoa, kéo dài vài dặm, dư hương không hề tiêu tan. Diện mạo lại như thiên tiên, là đệ nhất mỹ nhân của Băng Tuyết quốc.

Tần Chính rất yêu con gái, lòng không đành, nhưng nước sắp mất, rơi vào đường cùng, chỉ phải cho con gái ra đi.

Hàm Hương công chúa đã đến tuổi cập kê thân mặc giá y, ngồi trên kiệu phượng, được người hầu khiêng đến Long Đế quốc.

Vị nữ tử xinh đẹp này phải gả cho người có danh vọng nhất Long Đế quốc, Vinh vương gia - Bắc Đường Húc Vinh. Bắc Đường Húc Vinh tinh thông binh pháp, tuổi còn trẻ, đã có trong tay mười vạn binh mã, trấn thủ biên quan, chống lại sự quấy nhiễu của Mã Nhã quốc.

===

Thủ đô Long Đế quốc.

Thành tây, trước một toà phủ đệ xa hoa rộng lớn, có hai con sư tử bằng cẩm thạch uy vũ, cái khóa vòng trên cánh cổng màu đỏ được đúc bằng vàng, ánh mặt trời chiếu vào, sáng lạn rực rỡ. Tấm biển trên cửa, có ba chữ lớn sáng loáng -- Vinh Vương Phủ, vô cùng chói mắt.

Chỉ nhìn qua khí thế của cánh cửa này cũng có thể biết địa vị của Vinh vương gia trong triều đình không tầm thường.

Hôm nay, trước cửa giăng đèn kết hoa, tơ lụa màu đỏ thật đẹp, người sáng suốt vừa nhìn đã biết là có việc vui.

Chỉ là thật kỳ lạ, tiệc vui của gia đình phú quý thế này, trước cửa phải có người ra vào tấp nập, nhưng hôm nay trước phủ cũng hết sức yên tĩnh, không thấy ai cả.

"Quý xuống!" Đúng lúc này, chính sảnh trong phủ truyền đến một

tiếng quát lạnh.

Chính sảnh hoa lệ của Vinh Vương phủ, chữ hi trên cao, trơn láng sáng bóng.

Chỉ là bầu không khí có điểm khác lạ, đại sảnh dị thường quanh quẽ, cung nữ ăn mặc long trọng đứng ở trái phải hai bên, cúi đầu, đều không dám ngẩng lên.

Cáp Đức Phi ngồi trên chiếc ghế bằng gỗ lê màu đỏ ở vị trí chủ nhà-- bà hiện là Đức phi của hoàng thượng Long Đế quốc, cũng là mẫu phi của Vinh vương gia -- là một người phụ nữ đã có tuổi, năm tháng trôi qua không làm phai tàn được bộ dáng thướt tha của bà, một thân trang phục màu tím viền vàng, làm toát ra khí chất của bà, đôi mắt xinh đẹp như nước mùa thu, nhưng trên gương mặt trắng nõn lại nổi lên một vẻ tức giận nồng đậm, hai tròng mắt tròn tròn, mở to trừng nữ tử phía dưới.

Trong phòng một làn hương nồng đậm quanh quẩn, phát ra từ người của nữ tử phía dưới. Nàng là Băng Tuyết quốc Hàm Hương công chúa -- Tần Hàm Hương.

Quả nhiên là tuyệt thế giai nhân, nàng, mũ phượng khăn quàng vai đỏ thẫm. Nhìn từ xa, nữ tử này thực sự là cực phẩm, tăng một phân thì quá cao, giảm một phân lại quá thấp.

Nhìn gần, lông mày như lông chim trả, da thịt như tuyết trắng, thắt lưng như được bó chặt, răng trắng như ngọc.

Nhưng giá y nữ tử có điểm kỳ quái, đối mặt với sự trách cứ của Cáp Đức phi, nàng vẫn ngơ ngác như trước, đôi mắt thanh thuần nhìn bà, si ngốc cười, "Bà bà, ta đói."

"Bản cung bảo người quý xuống, có nghe hay không!" Lông mày Cáp Đức phi nhíu một chút, vỗ mạnh tay xuống tay cầm của ghế.

"Bà bà, ta đói, ta thực sự rất đói." Tần Hàm Hương tựa hồ không có nghe Cáp Đức phi nói, đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm trái cây trên bàn.

Nói xong, nàng nhét bàn tay nhỏ bé vào trong miệng, nước bọt chảy ròng, thần thái lúc này giống hệt một đứa bé ba tuổi, giống như si ngốc.

Cáp Đức phi kinh ngạc một chút, mạnh mẽ đứng dậy, thong thả đi xuống hai bước, vòng quanh Tần Hàm Hương quan sát một phen, đôi mắt chợt lóe, nói: "Bản cung nghe nói Băng Tuyết quốc Hàm Hương công chúa thông minh cực điểm, hôm nay sao lại như một đứa ngốc thế này?"

Vừa nói xong, phấn y tỳ nữ đứng ở bên người Cáp Đức phi, dừng một chút, cử chỉ thong dong nói tiếp: "Bẩm nương nương, nô tỳ nghe nha hoàn hồi môn của Hàm Hương công chúa nói, trên đường tới đây, bọn họ gặp kẻ cướp. Đầu Hàm hương công chúa bị trọng thương, tâm trí trở thành giống như đứa trẻ ba tuổi."

Khoé miệng Cáp Đức phi hơi hơi nhếch lên, trên mặt vẫn còn tức giận, nói: "Mặc kệ thế nào, nữ tử này không được lưu lại. Vinh nhi liều mạng cho chiến tranh ở biên quan, đến nay còn không về. Nếu như cho hấn biết hoàng thượng cấp cho hấn một nữ nhân lại là người đàn bà dâm đả, danh dự của hấn làm sao còn? Vinh vương gia uy phong lẫm lẫm một đời anh minh há lại mất trên tay hồng nhan họa thủy này."

Cáp Đức phi nói xong, vẻ mặt chán ghét nhìn thoáng qua Tần Hàm Hương đang quỳ ở dưới, một thoáng ưu sầu hiện trên lông mày.

"Nương nương." Lúc này, Vương thái y khom người đứng ở một bên rớt cuộc tìm được cơ hội để nói. Vốn là hãn phụng mệnh Cáp Đức phi, chẩn bệnh cho Hàm Hương công chúa một đường phong trần vừa đến, nhưng ngoài ý muốn chẩn ra hỉ mạch.

Công chúa chưa xuất giá, đã có thai, là đại sự, hãn không dám giấu diếm, trực tiếp bẩm báo Cáp Đức phi.

Cáp Đức phi luôn luôn kiêu ngạo, thanh bạch, lại yêu con đến sứt ruột, sao lại có thể dung nạp được một hạt cát trong mắt thế này được. Lúc này bà hận không thể xé Tàn Hàm Hương nuốt vào bụng, nữ tử làm nhục danh tiếng của hoàng nhi bà không thể tồn tại.

"Vương thái y, người hãy cho bản cung một chủ ý! Nữ tử này có thai, là từ trong miệng người nói ra." Cáp Đức phi liếc mắt Vương thái y đã già, bước đi thong thả qua lại, giọng nói tỏa ra nộ khí đằng đằng.

"Nương nương, không thể được. Tàn Hàm Hương là viên ngọc quý trong tay Băng Tuyết quốc hoàng đế, nghe nói hãn rất thương nàng. Vạn nhất nàng xảy ra chuyện gì tại Vinh vương phủ, đến lúc đó hiệp ước giữa Băng Tuyết quốc và Long Đế quốc có thể bị thiêu hủy. Hoàng thượng trách tội xuống, thật là bất lợi cho Vinh vương gia!" Lão thái y nói nhỏ, vừa nói vừa lắc đầu thờ dãi.

"Thế này không được, thế kia không được. Lẽ nào để hoàng nhi của bản cung cưới một nữ nhi lẳng lơ vào cửa? Nàng là người đàn bà dâm đả, bản cung quyết không đồng ý." Cáp Đức phi vừa nói vừa đi đến trước mặt Tàn Hàm Hương, hung hăng trừng mắt nàng.

"Nương nương xin bớt giận." Vương thái y nói.

"Bà bà, người làm sao vậy? Người cũng đói bụng phải không?"

Hương Hương lấy trái cây cho người ăn." Tần Hàm Hương nghiêng đầu, ngây thơ rục rĩ nhìn Cáp Đức phi, sau đó phẩy nhẹ khăn đỏ trên tay, chạy nhanh tới trước bàn, cầm lên một trái táo.

"Đừng làm loạn, người dám lỗ mãng trước mặt bản cung!" Cử chỉ non nớt của Tần Hàm Hương khơi ra nộ oán trong lòng Cáp Đức phi, bà bỏ lại sự đoan trang hàng ngày, tiến lên, cầm lấy chén trà trên bàn, hung hăng ném về phía Tần Hàm Hương.

~~~~~

[1]Lông chim trà

Quyển 1 - Chương 1-2: Mở đầu: Công chúa chưa lấy chồng đã có thai (2)

Chén trà vừa vịn nện lên lưng Tần Hàm Hương, tiếp theo nghe được một tiếng bịch, cái chén rơi xuống đất, tan nát.

"A --" nữ tử xinh đẹp kinh hô một tiếng, trái táo trong tay rơi xuống trên mặt đất, nàng giống như tiểu hài tử ngồi dưới đất oa oa khóc lớn lên.

Ném xuống như thế, nhất định rất đau.

"Ném chết nghiệt tử trong bụng ngươi, muốn làm Vinh Vương phi, cũng phải do bản cung định đoạt. Nữ tử như ngươi chỉ làm dơ danh tiếng của hoàng nhi bản cung." Cáp Đức phi vẫn như cũ không giải được hận, tiến lên, bổ khuyết thêm một đá.

Vừa mới là Đức phi tú lệ đoan trang, lúc này lại như một người đàn bà đánh đá đầu đường, khiến kẻ khác ngạc nhiên.

"Nương nương, như vậy không được, không được đâu!" Vương thái y thấy Cáp Đức phi càng lúc càng ác liệt, nhanh chóng tiến lên ngăn cản.

"Cái gì không được. Ở đây là thủ đô Long Đế quốc. Hướng chi nàng hiện tại chỉ là một người si ngốc, bản cung đánh nàng, chẳng qua là thay mẹ nàng giáo huấn nàng. Công chúa còn chưa lấy chồng đã có mang hài tử, loại nữ tử này còn thể diện gì nữa? May là Vinh nhi xuất

chinh ở ngoài, nếu như lập tức thành hôn, hoàng nhi của bản cung đã phải chịu lỗi rồi!" Cáp Đức phi cảm giận liếc mắt Vương thái y, tức giận đến phòng mang trợn mắt.

"Nương nương --" Vương thái y đang muốn nói tiếp.

Cáp Đức phi giơ tay lên, cắt đứt lời hắn nói, lạnh lùng nhìn lướt qua Tần Hàm Hương ngồi xổm trên mặt đất gào khóc, khoe miệng cong lên, nói: "Không nên nói nữa."

Trong phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng tiểu nữ tử khóc.

Cáp Đức phi ngồi trở lại trên chiếc ghế gỗ lê, thần tình bình thản rất nhiều, đôi mắt luôn luôn nhìn ra ngoài cửa, tựa hồ đang chờ mong chờ cái gì.

Qua không bao lâu, một từ nữ mặc áo xanh vội vã tiến vào, "Bẩm nương nương, biên quan truyền tin tức đến."

"Huh?" Cáp Đức phi hơi giương mắt, trong mắt hiện lên một tia lo lắng, chẳng lẽ là hoàng nhi?

"Vinh Vương gia đã thắng trận, lập tức sẽ khái hoàn quay về triều." Từ nữ áo xanh cung kính nói, trên mặt hiện lên vui sướng vô hạn.

"Phải không? Thật tốt quá!" Cáp Đức phi không ức chế được kích động trong nội tâm, ngồi thẳng lên. Nhưng rất nhanh lo lắng liền che lấp vui sướng.

Hoàng thượng đem Hàm Hương công chúa gả cho Vinh nhi, hiện tại biên quan báo tin thắng lợi, Vinh nhi một ngày quay về triều, hoàng thượng chắc chắn sẽ làm chủ hôn, khiến hắn cưới Tần Hàm Hương. Hôm nay nữ tử gả đến bất trạch, có mang nghiệt chủng, trăm lần

không thể cưới vào nhà. Nếu báo cho hoàng thượng biết, truyền tới hậu cung như vậy, thể diện của bản cung và Vinh nhi sẽ bị mất hết. Nên làm thế nào cho phải? Cáp Đức phi thầm nghĩ.

Nghĩ tới đây, nàng càng tức giận, nhìn Tần Hàm Hương, lông mày đều nhăn lại như cái núi nhỏ.

"Nương nương, còn có một tin tức kinh người, nói ra, nương nương sẽ không tin." Tỳ nữ áo xanh quá mức hưng phấn, hoàn toàn quên mất hiện tại.

Cáp Đức phi không nhịn được trừng mắt nhìn nàng, nói: "Có chuyện gì nói mau!"

"Dạ." Tỳ nữ tựa hồ ý thức được mình luống cuống, nhanh lên liếm đi dung nhan, cúi đầu nói rằng: "Nghe nói Phong Vương gia ngầm mang binh diệt Băng Tuyết quốc."

"Cái gì? Người lập lại lần nữa!" Lông mày Cáp Đức phi run lên, thập phần kinh ngạc.

"Nương nương, Băng Tuyết quốc hoàng đế dùng kiếm tự vẫn. Hiện tại Băng Tuyết quốc đã trở thành thuộc địa của Long Đế quốc." Tỳ nữ dừng một chút, mỗi chữ mỗi câu nói ra, nàng không ức chế được nội tâm vui sướng, vui mừng đến mức hoa chân múa tay.

"Hoàng thượng à hoàng thượng, người thực sự là anh minh thần võ. Một bên phái Vinh nhi khai chiến với Mã Nhã quốc, khiến Băng Tuyết quốc sơ hở phòng bị với Long Đế quốc, bên kia phái Phong Vương gia âm thầm hành động, công khai hòa thân, kì thực ngầm ngầm đánh chiếm. Thì ra ý của hoàng thượng không ở trong lời, ý không ở Mã Nhã, mà chỉ Băng Tuyết. Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương[1]. Quả nhiên là diệu kế." Hai tròng mắt có kinh nghiệm của

Cáp Đức phi nheo lại, lúc này nàng đã hiểu ra, không khỏi hé miệng cười, ánh mắt rơi vào trên người Tần Hàm Hương, dừng một chút, chậm rãi thong thả bước qua, chậm rãi ngồi xuống, giơ tay lên xoa khuôn mặt xinh đẹp của nữ tử một chút, lắc đầu, nói: "Đáng tiếc a, công chúa mất nước. Giá trị của người đã không còn nữa."

Tần Hàm Hương ngược lên, lau nước mắt, chăm chú nhìn Cáp Đức phi, vẫn không ngừng nức nở, vừa rồi nàng quả thật rất đau, phía sau lưng của nàng ẩm ướt một mảng, đó là máu.

Giá y trên người nữ tử cũng không che dấu được một mảng màu đỏ sẫm kia.

"Bà bà, Hương Hương sai rồi." Tần Hàm Hương non nớt nhìn Cáp Đức phi, con mắt trong suốt giống một cái đầm nước suối.

"Sai, không phải người sai. Muốn trách thì trách mạng người không tốt, làm gì không làm, lại là một công chúa mất nước." Tay Cáp Đức phi ở trên mặt Tần Hàm Hương vẽ vẽ, nhẹ nhàng đứng dậy, nói: "Đuổi nàng ra khỏi Vinh Vương phủ cho bốn cung!"

"Vâng, nương nương." Con mắt của tỳ nữ váy hồng sáng lên, cung kính đáp, theo bên người Cáp Đức phi đã lâu, làm thiếp thân tỳ nữ, nàng biết rõ tâm tư chủ tử.

Cáp Đức phi sẽ không để một người nữ tử không đứng đắn trở thành con dâu, lại càng không để cho một công chúa mất nước gả vào Vinh vương phủ. Hôm nay Băng Tuyết quốc đã mất, Tần Hàm Hương không còn giá trị sống.

Tỳ nữ áo hồng nhìn thoáng qua Tần Hàm Hương, bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó chuyển cho những tỳ nữ phía dưới một ánh mắt.

Nhóm tỳ nữ rất nhanh hiểu ý, ùa lên, giữ lấy Tần Hàm Hương, kéo nàng ra khỏi chính sảnh.

"Bà bà, đừng bỏ lại Hương Hương. Hương Hương sai rồi." Nữ tử tuổi cập kê hướng Cáp Đức phi cầu cứu, con người trong suốt tràn đầy khát vọng.

Cáp Đức phi không có thương tiếc, bà nở nụ cười, nụ cười đắc ý. Chỉ là một người đàn bà dâm dăng, vĩnh viễn không vào được cửa Vinh vương phủ, cho dù là công chúa, hưởng chi lại là một công chúa mất nước.

Nàng cười, không kiêng nể gì cả. Ngẩng đầu kiêu ngạo, dáng vẻ kia, làm cho người ta lo sợ.

"Nương nương, nô tỳ có một chuyện muốn hỏi." Tỳ nữ áo hồng nhìn theo Tần Hàm Hương đi xa, thu lại ánh mắt, trong mắt phát lên một tia nghi ngờ.

"Chuyện gì?" Cáp Đức phi giương lên tay áo dài, một lần nữa ngồi trở lại trên ghế.

"Người hầu của Hàm Hương công chúa vẫn còn ở trong phủ, nên xử lý như thế nào?" Phấn y nhẹ nhàng hỏi, nàng tự hồ đã đoán được tâm tư chủ tử.

"Cái này nên hỏi Vương thái y, nước đã mất, còn cần những người hầu này làm cái gì?" Cáp Đức phi vừa nói vừa cấp Vương thái y một ánh mắt.

"Ý tứ của nương nương, cựu thần minh bạch, cựu thần đi điều chế thuốc." Vương thái y chấp tay thở dài, thối lui.

Diệt cỏ nên trừ tận gốc, Cáp Đức phi đã hạ quyết định giết người, ý bảo Vương thái y phối độc dược cho bọn họ dùng.

"Dẹp hi đường đi, Vương gia trở về có hỏi, thì nói Hàm Hương công chúa và những người theo hầu bị dịch bệnh, đã đi hết." Cáp Đức phi bình tĩnh nói, trên mặt toát ra đều là ngạo ý.

Phía bên kia, Tần Hàm Hương đã bị tỳ nữ của Vinh vương phủ kéo đến sườn núi, một đóa "Mây đỏ" bị thổi bay xuống vực sâu vạn trượng, đó là khăn đỏ dài trên giá y.

"Bà bà, cứu Hương Hương." Tiếng khóc cuối cùng của Tần Hàm Hương vang lên trong khoảng không trong cốc, quanh quẩn, chim bay nghe thấy cũng kinh hãi -- thanh âm nàng thể lương, êm tai, thật lâu cũng chưa thể tan đi.

~~~~~

[1] Minh tu san đạo, ám độ Trần Thương: xuất phát từ cách dụng binh của Hàn Tín, danh tướng của Hán Cao Tổ Lưu Bang.

Để che mắt các nước Tam Tần, ngay khi vào Thục, Lưu Bang cho đốt đường sạn đạo (con đường nối vùng đất phong của mình với Tần) khiến các nước này không chú ý tới mình.

Tháng tám năm 206 TCN, Hàn Tín được phong làm đại tướng, bắt đầu ra quân bình định Tam Tần, do các vua chư hầu Chương Hàm (Ung vương), Tư Mã Hân (Tắc vương) và Đổng Ế (Địch vương) án ngữ làm phen giậu cho Sơn Đông để cản đường Lưu Bang. Ông giả cách sai người đi sửa đường sạn đạo, vốn mất rất nhiều công sức thời gian, khiến Tam Tần yên trí rằng quân Hán còn lâu mới ra được cửa ải. Nhưng thực ra Hàn Tín dẫn đại quân đi theo đường Trần Thương đi qua huyện Cố Đạo đánh úp Ung Vương Chương Hàm.

Chương Hàm đón đánh quân Hán ở Trần Thương. Ung vương bị thua chạy về, dừng lại đánh đất Hạo Trĩ, lại thua trận, bỏ chạy đến Phế Khâu. Hán vương đuổi theo, bình định đất đai của Ung vương, đi về đông đến Hàm Dương, lại cho một cánh quân riêng vây Ung vương ở Phế Khâu, còn sai các tướng bình định Lũng Tây, Bắc Địa, Thượng Quận.

Năm 205 TCN, Hàn Tín lại điều quân đánh Tắc Vương Hân, Địch vương Ế. Bị đánh bất ngờ, Tư Mã Hân và Đồng Ế đầu hàng. Hàn Tín kéo về đông, Hà Nam vương Thân Dương cũng đầu hàng theo.

Sau khi giết Hàn vương Thành, Hạng Vũ cho người thân tín của mình là Trịnh Xương làm Hàn Vương. Hàn vương không chịu đầu hàng Hán. Hàn Tín mang đại quân đánh bại Xương.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Quyển 1 - Chương 1-3: Lãnh cung hoàng hậu tình sâu kín

Hoàng cung Long Đế quốc kim bích huy hoàng.

Ám Hương Cung một mảnh lạnh lùng yên tĩnh, thâm trầm bi ai, trong viện vắng vẻ tiêu điều, ngoại trừ dưới chân tường phía đông, vài cây hoa cúc trong bồn hoa nở tốt đẹp -- như nước trong veo, giọt sương buổi sáng dính ở trên mặt tán xạ ra ánh sáng năm màu, mùi thơm nhàn nhạt phiêu tán trong không khí, thật đúng với tên gọi của lãnh cung này: Ám Hương Cung.

Ám hương, Ám Hương bao nhiêu hồng nhan ở trong lãnh cung, tựa như một đóa hoa tươi nở trong góc núi, không người thưởng thức, theo thời gian luân chuyển, lặng lẽ mất đi. Không phải Ám Hương, thì là gì đây?

"Liêu lạc cổ hành cung,

Cung hoa tịch tịch hồng.

Bạch đầu cung nữ tại,

Nhàn tọa thuyết huyền tông."

(Đây là bài thơ của Vương Kiến – Cổ Hành Cung)

- -Dịch nghĩa--

Hành Cung Cũ

Hành cung cũ đứng chơ vơ nơi hoang vắng.

Hoa trong cung vẫn nở trong lặng lẽ.

Người cung nữ ở đó đã già, tóc đã bạc.

Bà ngồi an nhàn, kể lại các chuyện xưa của vua Huyền Tông [khi ông ghé nơi đây].

- -Bản dịch của Nguyễn phước Hậu--

Hành cung cũ bỏ không

Hoa cung nhạt nhòa hồng.

Cung nữ già tóc bạc,

Buồn ngồi nhắc Huyền Tông.

- -Bản dịch của Anh Nguyên--

Hành Cung cũ

Hành cung hoang vắng u sầu,

Trước cung hoa thắm vương màu thê lương.

Tóc cung nữ đã pha sương,

Huyền-Tông, kể chuyện hồi đương tại triều...

Tần Hương Y đứng ở dưới chân tường phía đông của Âm Hương

Cung, ngắm hoa cúc nở rộ, nhin không được ngắm một bài Cung oán thi, sau đó nàng nhếch miệng, khóe miệng cong lên xinh đẹp, nàng nở nụ cười, thanh nhã cười.

Nàng không phải cười chính mình, mà là cười hoàng cung lạnh giá vô tình. Thương cảm những phi tần bị biếm vào đây, hoặc nhiều hoặc ít đều đàn độn, ngây dại, dù là mỹ nữ cũng phải ở đây đến già.

Còn mình thì sao? Đường đường hoàng hậu Long Đế quốc, đêm đại hôn đó, đã bị biếm vào Âm Hương Cung. Ở hơn ba tháng, nàng cũng không thấy buồn khổ, ngược lại càng vui sướng, không ai giám thị hành tung của nàng, bằng khinh công, cung đình nhỏ nhỏ này không vây được nàng, nàng đi lại như thường, ban đêm thám hiểm, từ lâu đã thuộc lòng từng ngõ ngách trong hoàng thành.

Nàng thực yên tĩnh, quần áo trắng thuần, búi tóc như mây, mặt không phấn mà trắng, môi không tô cũng đỏ, "lưỡng loan mi họa viễn san thanh, nhất đối nhãn minh thu thủy nhuận." ("Hai lông mi cong như nét vẽ ngọn núi xa xa, một đôi mắt trong sáng như nước hồ thu tĩnh lặng.")

Nàng là tuyệt sắc, cũng là cao quý, ngón tay dài hơi nhấc lên, ngắt một đoá cúc vàng, đặt ở bên mũi người người, điềm tĩnh nhắm mắt lại.

Suy nghĩ lại chuyện của ba tháng trước.

Hoàng đế Long Đế quốc tuyển hậu trong dân gian, nàng, Tần Hương Y, được sự trợ giúp của cô cô thuận lợi ngồi lên vị trí hoàng hậu.

Đêm đại hôn đó, nàng mũ phượng khăn quàng vai, lẳng lẳng tại Phượng Du cung đợi phu quân – vị hoàng đế trẻ tuổi của Long Đế quốc Bắc Đường Húc Phong -- một mỹ nam tử, tư thế oai hùng bừng bừng phấn chấn.

Đêm thật yên tĩnh, nến đỏ trong Phượng Du cung chậm rãi cháy. Lòng của Tần Hương Y cũng chậm rãi chết đi, tối nay sẽ đối mặt với một người nam nhân xa lạ với mình, nàng không thương hấn, lòng của nàng chỉ có một người. Chỉ là vì trọng trách trên vai, nàng phải hi sinh tư tình nhi nữ, thâm nhập long đàm hổ huyết này.

Bắc Đường Húc Phong uống say đến nhũn ra, vừa vào cửa cung, đã gục trên chiếc giường hoa mỹ nặng nề ngủ.

Tần Hương Y gỡ bỏ khăn voan lên, yên lặng ngồi ở bên giường, nhìn nam tử tuấn mỹ đang nằm, không khỏi nở nụ cười, đó là cười nhạt, trong lòng nàng có một cỗ cừu hận khó lòng kiềm chế.

Ba năm trước đây, là hấn mang binh diệt quốc gia của nàng, phụ hoàng tự vận, thân nhân ly tán.

Long Đế quốc thật đáng thẹn, bội bạc!

Nàng dứt khoát nhổ phượng trâm trên đầu xuống, hung hăng đâm xuống cổ họng Bắc Đường Húc Phong. Ai ngờ, đúng lúc này, một bàn tay to khoẻ giữ lại cổ tay nàng.

Hấn không có say, con ngươi sâu thẳm mãnh liệt mở ra, trong mắt có cơ trí, hấn nhàn nhạt cười yếu ớt, "Hoàng hậu của trẫm rất dũng cảm!"

Những chữ thật châm chọc!

Đôi mắt to thâm trầm trí tuệ của hấn nhìn nàng, chậm rãi ngồi dậy, làm rơi phượng trâm trong tay Tần Hương Y, khước miệng nhếch lên, âm âm cười, một phát kéo lên ống tay áo của nàng. Dưới ánh nến sáng sủa, cánh tay bóng loáng, da thịt trong suốt trong sáng, trắng

nõn như tuyết, mềm mại đến có thể nặn ra nước.

Trên cánh tay không có thủ cung sa, nàng không phải tấm thân xử nữ.

"Trong lòng hoàng hậu của Trẫm có thương!" Bắc Đường Húc Phong cười lớn, sau khi cười xong, mây đen tụ lại xung quanh lông mày của hắn, một phát đẩy nữ tử xinh đẹp ra, chán ghét liếc nhìn nàng một cái.

"Hoàng hậu về sau vào Âm Hương Cung." Nói xong, hắn phát tay áo, cầm giận đi.

Hồi tưởng xong, hơi mở mắt ra, Tần Hương Y nhẹ nhàng thở dài, kỳ thực nàng có điểm hối hận đêm đó đã xung động. Nàng hẳn là nên nghe lời cô cô, hầu hạ Bắc Đường Húc Phong thật tốt, tranh thủ tình cảm của hắn, sau đó âm thầm hành động, sẽ có một ngày, kế hoạch lớn kia được thành công.

Chỉ là thù hận quá sâu, nàng thực sự không khống chế được.

Tần Hương Y mím môi, đưa lên cây hoa cúc trong tay, nhìn thoáng qua, tiêu sái ném xuống. Cho dù bị nhốt tại Âm Hương Cung, nàng vẫn có thể ra vào như thường.

"Nương nương." Một thanh âm ngọt ngào truyền đến.

Tần Hương Y cũng không quay đầu lại, lẳng lặng đứng, "Chuyện gì?" Một tố y (y phục màu trắng) cung nữ cỡ mười lăm mười sáu tuổi vội vàng đến đến.

Nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc nàng liền biết đó là Lệ Hưu -- một tiểu nữ tử dịu dàng, là thiếp thân nha hoàn cô cô cấp cho nàng.

Cô cô ngoại trừ bảo Lệ Hưu hiệp trợ nàng, còn là để giám thị nàng.

Bệnh đa nghi của cô cô rất nặng, nàng không trách cô cô, bởi vì cô cô là ân nhân của nàng.

Ba năm trước đây, cô cô cứu nàng, dạy nàng tài nghệ, dạy nàng võ công, khi đó Lệ Hưu đã theo bên người.

"Nương nương." Lệ Hưu gọi một tiếng, sau đó liếc mắt bốn phía, hạ thấp thanh âm, tiến đến bên tai Tần Hương Y nói: "Tiểu thư, cốc chủ gọi thư đến."

"Cô cô nói cái gì?" Tần Hương Y không vội không nóng, trấn định hỏi.

Cốc chủ trong miệng Lệ Hưu là cô cô của Tần Hương Y, Tây Môn Hồng Song. Ba năm trước đây, Tây Môn Hồng Song thu nhận Tần Hương Y làm đồ đệ, từ khi đó, liền gọi nàng là cô cô.

"Cốc chủ chỉ viết sáu chữ." Lệ Hưu vừa nói, vừa quan sát động tĩnh xung quanh.

"Sáu chữ gì?" Tần Hương Y hỏi.

"Không nên động, chỉ nên tĩnh." Lệ Hưu nói.

"Không nên động, chỉ nên tĩnh?" Mối Tần Hương Y khẽ nhúc nhích, nhắc lại một lần, kỳ thực nàng hiểu rõ, cô cô chính là bảo nàng đợi thời cơ, đừng hành động thiếu suy nghĩ. Khả năng lúc này cô cô là vì sự xúc động của nàng trong đêm đại hôn mà tức giận!

Đại hôn đêm đó, nàng xác thực có điểm không lý trí. Lần này vào cung, ngoại trừ lấy mạng Bắc Đường Húc Phong, trọng yếu hơn là

phải lấy được bản Bối Binh Đồ được giấu trong bảo khố của Long Đế quốc, có thứ đó, mới có thể phục quốc.

Nhắm mắt lại, vĩnh viễn quên không được một tràng tai nạn ba năm trước đây, mất nước, phụ hoàng tự vẫn, nàng thành người đần độn... Là cô cô cứu nàng sống lại...

Trọng trách thật nặng! Nàng nguyện ý! Phụ hoàng không còn, thân nhân ly tán, trọng trách phục quốc liền rơi vào trên thân của nàng.

Phải, phải! Nhất định phải phải!

"Lệ Huru, cô cô còn nói cái gì nữa?" Tần Hương Y chỉ trầm mặc trong chốc lát, hỏi tiếp.

"Không có." Lệ Huru lắc đầu.

"Vậy người lui xuống dưới trước đi." Tần Hương Y giương lên cánh tay thanh tú, nàng có thói quen ở một mình, lẳng lặng nhìn mọi phía.

"Tiểu thư, bên ngoài gió lớn, không nên ở lâu." Lệ Huru nhướng mắt, thân thiết nhìn thoáng qua Tần Hương Y.

"Uh." Tần Hương Y nhàn nhạt ứng một tiếng, nhắm lại hai tròng mắt, tiếp tục trầm tư.

Lệ Huru nhìn qua Tần Hương Y, nhẹ nhàng thở dài, chậm rãi lui ra.

Chẳng bao lâu, một cỗ gió quái dị kéo tới.

"Ai?" Tần Hương Y miễn cưỡng mở mắt ra.

"Hoàng hậu nhã hứng thật tốt, thâm cư Âm Hương Cung, cư nhiên

còn có tâm tư ngắm hoa." Một thanh âm thuần hậu truyền đến.

Trong lòng Tần Hương Y chấn động, là hấn! Nàng nhanh chóng quay đầu lại, nhìn thấy một thân màu vàng sáng rỡ nhẹ nhàng tiến đến, hấn, Bắc Đường Húc Phong, thân thể như trước nghiêm nghị, tướng mạo đường đường. Một đôi mắt bắn ra ánh sáng lạnh lẽo, đôi mày giống như quét nước sơn. Bộ ngực rộng rãi, có oai phong của nghìn người đàn ông. Ngôn ngữ hiên ngang, khí phun tới trời cao nghìn trượng.

Hoàng đế trẻ tuổi của Long Đế quốc có loại khí phách này, đích xác làm người ta kính nể, trán của hấn, mắt của hấn, mỗi một chỗ đều tinh xảo, lộ ra khí tức trí tuệ.

Chỉ tiếc, đế vương như vậy lại là kẻ thù của nàng!

"Thần thiếp khấu kiến hoàng thượng." Tần Hương Y nhanh chóng dịu dàng cúi đầu.

Quyển 1 - Chương 2: Ân sủng ngoài ý muốn là phúc hay họa?

"Hoàng hậu mau đứng dậy." Bắc Đường Húc Phong nhợt nhạt cười, trong mắt luôn ẩn giấu một cỗ khí tức không thể nắm bắt, hắn tiến lên đỡ Tần Hương Y dậy, nhẹ nhàng cầm tay của nàng. Tay của nữ tử thật mềm mại, hắn cầm không buông, cử chỉ ám muội.

Tuy là phu quân của nàng, nhưng ở trong lòng nàng chỉ là một kẻ thù xa lạ, tay bị đối phương cầm cảm giác cực khó chịu, nàng nhẹ nhàng đẩy ra, không chút ý tứ "Tạ hoàng thượng."

Lông mày của Bắc Đường Húc Phong run rẩy một chút, trong lòng cười thầm. Hắn là cố ý, nhưng nhìn phản ứng của nàng, nàng mặc dù không muốn, cũng làm như không có chuyện gì, quả nhiên là một nữ tử thông minh..

"Hoàng hậu gần đây khỏe không?" Bắc Đường Húc Phong phát long bào hoa lệ, chấp tay bước đi thong thả, liếc mắt bông cúc vàng rơi lả tả trên mặt đất, khom lưng nhặt lên, "Hoàng hậu vừa hái cúc?"

"Bẩm hoàng thượng, thần thiếp chỉ là buồn chán mà thôi." Tần Hương Y hơi gật đầu.

"Hoàng hậu buồn chán sao? Nếu buồn chán, có muốn tiếp tục đâm phượng trâm vào cổ trẫm?" Lông mày Bắc Đường Húc Phong nhíu lại, để sát vào Tần Hương Y cười.

"Thần thiếp không dám, lần trước thần thiếp nhất thời hồ đồ, xin hoàng thượng tha thứ." Tần Hương Y phịch một tiếng quỳ xuống đất, hèn mọn cầu xin. Người đang dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, hướng chi đối mặt chính là vua của một nước. Nói không chừng hẳn một chút không vui, liền giáng cho nàng tội hành thích vua, cuộc sống về sau sẽ càng khó khăn hơn.

Hành thích vua là tử tội, nếu không phải hẳn lưu tình, sợ rằng đêm đó nàng đã không phải bị đưa vào lãnh cung, mà là đoạn đầu đài. Chỉ là kỳ quái, một người quân chủ cư nhiên buông tha cho một hoàng hậu giấu giếm sát khí.

"Đứng lên đi. Trẫm nếu muốn giết ngươi là đã sớm giết, không cần chờ tới bây giờ." Bắc Đường Húc Phong nhẹ liếc Tần Hương Y.

"Tạ ơn hoàng thượng." Tần Hương Y cung kính khấu tạ, chậm rãi đứng dậy.

"Trẫm vẫn muốn hỏi hoàng hậu, vì sao muốn ám sát trẫm?" Bắc Đường Húc Phong đi quanh Tần Hương y một vòng, quét mắt từ trên xuống dưới người nàng, sau đó tiến đến bên tai của nàng khẽ hỏi, hơi thở cực nóng phun trên mặt của nàng, nàng khẽ run lên.

"Xin hoàng thượng thứ tội, tất cả đều là thần thiếp không tốt. Thần thiếp không dám lừa gạt hoàng thượng, kỳ thực thời gian thần thiếp còn chưa xuất giá trong lòng đã có người thương, chỉ là không môn đăng hộ đối, thân nhân phản đối, bức nô tì vào cung. Thần thiếp lúc này mới nổi lên thù hận với hoàng thượng." Tần Hương Y sớm đoán được Bắc Đường Húc Phong sẽ hỏi nàng, hẳn là một quân chủ thông minh, tùy tiện viện một lý do lừa hắn, hắn sẽ không tin. Nếu hắn biết mình không phải tấm thân xử nữ, vậy đành tương kế tựu kế vậy.

"Xem ra trẫm thật sự đoạt tình yêu của người khác?" Hai mắt Bắc Đường Húc Phong nheo lại, hỏi lại một câu.

Người phụ nữ này lòng dạ kín đáo, trả lời có giấu diếm. Đêm hôm đó, nàng mang theo rất nhiều hận, hấn tuy không rõ ràng lắm, nhưng không phải việc cảm tình đơn giản. Hấn nghĩ nữ nhân trước mắt không đơn giản! Phúc họa dựa vào nhau, hôm nay thiên hạ đại loạn, lưu nàng bên người, ngày sau nhất định hữu dụng.

Hai người suy nghĩ khác nhau.

"Không, là thần thiếp sai, thần thiếp không có làm tròn trách nhiệm làm vợ người, việc thần thiếp phải làm là hầu hạ hoàng thượng." Tần Hương Y liên tục run tay, hèn mọn cực kỳ.

"Trẫm đăng cơ hai năm, biết trẫm vì sao vẫn không lập hậu không?" Bắc Đường Húc Phong khẽ mỉm cười, hai tròng mắt luôn luôn lóe một đôi ánh sáng âm u mà thâm thúy, không ai có thể xem thấu hấn.

"Thần thiếp không biết." Tần Hương Y nhẹ nhàng xoa tay, nàng đối việc này không có hứng thú.

"Không cũng không sao." Hấn nhẹ nhàng dương tay áo, trên mặt lộ vẻ chẳng đáng đích cười, kế tục nói rằng: "Hôm nay thiên hạ đại loạn, ngôi hoàng hậu không thể thiếu, hoàng hậu phải hiểu, ngày sau đừng để phát sinh sự cố, nếu vào cung, cần sớm hồi tâm." Bắc Đường Húc Phong nheo hai mắt, ai cũng nhìn không thấu trong mắt hấn là gì, là hận? Là oán? Là âm mưu? Không thể nào phân rõ, hấn thật độ lượng lớn như vậy, dễ dàng tha thứ thê tử của mình không phải tấm thân xử nữ? Nhìn không thấu hấn.

Nói xong, hấn nhẹ nhàng giơ tay, nhẹ nhàng vuốt ve những sợi tóc bị gió thổi rối của Tần Hương Y, động tác thật ôn nhu.

Chưa từng có nam tử vuốt ve nàng như vậy, cho dù là người trong lòng, cũng chưa từng có. Nàng có điểm không thích ứng, thân thể hơi run một chút. "Thần thiếp hiểu rõ. Tạ ơn hoàng thượng ân điển." Tần Hương Y cúi người bái lạy.

"Hoàng hậu không cần phải giữ lễ tiết." Bắc Đường Húc Phong giơ tay lên, nhìn lướt qua Tần Hương Y, đôi mắt loé lên ánh sáng dị thường.

Nữ tử càng lộ ra hèn mọn hẳn càng không an tâm. Đêm đại hôn, cặp mắt to nhanh nhẹn của nàng, rõ ràng là cừu hận, ngạo khí, một bộ dáng không thua cánh mày râu.

Trầm thật muốn xem người có thể hèn mọn được bao lâu? Trong lòng Bắc Đường Húc Phong thầm nghĩ, khoe miệng cong lên, âm âm nở nụ cười.

"Hoàng hậu từ hôm nay dọn khỏi Âm Hương Cung, quay về Phượng Du cung. Đêm nay trầm sẽ đến thăm người." Bắc Đường Húc Phong tiến đến bên tai Tần Hương Y, nhỏ giọng nói một câu, trên gương mặt tuấn nhã hiện lên nụ cười xấu xa.

Nói xong, hắn phất tay áo đường hoàng mà đi.

"Thần thiếp cung tống hoàng thượng." Tần Hương Y không quên hành lễ đưa tiễn.

Đợi cho Bắc Đường Húc Phong đi xa, nàng thở ra một hơi, trong lòng ngu muội, ý tứ của hắn là đêm nay sẽ ở Phượng Du cung qua đêm?!

Không thể! Lòng của nàng bắt đầu giãy dụa.

Nàng đã hứa với hắn, nhất định sẽ vì hắn bảo vệ cho lần trình tiết thứ hai. Chuyện cũ ba năm trước đây, hắn không để ý, trái lại còn cẩn thận chăm sóc nàng...

Nhưng tối nay Bắc Đường Húc Phong...

Tần Hương Y nhắm hai mắt, trên mặt hiện lên một tia đau đớn, nên làm cái gì bây giờ?

===

Phượng Du cung là tấm cung của hoàng hậu, xa hoa trang nghiêm, tráng lệ.

Ba tháng, rốt cục đã trở về, tất cả đều như lúc ban đầu. Tần Hương Y cười bỏ tổ ý, thay phượng bào viền vàng, tóc búi cao, cài vào trâm như ý, gắn phượng hoàng sai (thoa cài đầu), đeo khuyên tai vàng, trang điểm tỉ mỉ. Đứng trước gương đồng, nàng vẫn như cũ tinh khiết như nước, nàng cao nhã, xinh đẹp, nhẹ nhàng như ánh mắt, bách mị lan tràn.

"Nương nương, người thật đẹp!" Vì tránh hiềm nghi, lúc có người ngoài Lệ Hưu gọi nàng nương nương.

Tần Hương Y vẫn không cười, chỉ hạ rèm mi, hít một tiếng, nhẹ nhàng ngồi xuống bên chiếc giường nhỏ chạm hình phượng hoàng, ánh mắt dời về phía ngoài cửa sổ.

Ám Hương Cung so ra kém Phượng Du Cung, nơi này là chính cung của hoàng hậu, hoa cỏ bên trong vườn thượng uyển đều được tuyển chọn kỹ lưỡng, trúc ảnh sắc sỡ, kỳ hoa dị thảo. Có điều Tần Hương Y mong chờ không phải những thứ này, nàng mong chính là hắn, xa

tại Tiên Tử Cốc.

Ba năm trước đây, cô cô cứu nàng, mang nàng đến Tiên Tử cốc, ở nơi này nàng quen biết hẳn...

Mỗi khi nhớ lại, lòng của nàng luôn luôn nhộn nhạo hạnh phúc, chỉ tiếc, cố nhân ở đâu? Cách tường cung điện, tựa như cách cả bầu trời.

Aizzz... Nhẹ thờ dài.

"Nương nương, không nên nhớ đến Nguyên Tinh thiếu gia." Lệ Hưu cái gì cũng rõ ràng, nàng theo Tần Hương Y ba năm, đều biết tình cảm trong lòng nàng.

"Lệ Hưu, ta không sao." Tâm Tần Hương Y bị Lệ Hưu kéo trở về, mắt nàng dịu dàng nhìn nha hoàn, mím môi cười, đó là cười khổ.

Hoàng hôn phủ xuống, trong Phượng Du cung lại có thêm một chút âm đạm vô hình. Đèn cung đình trên cao, sáng như sao. Nhẹ nhàng hạ màn, hơi nước mờ ảo, mùi thơm bốn phía.

Các cung nữ bên hồ, hầu hạ Tần Hương Y tắm rửa thay y phục. Đêm nay hoàng thượng muốn tới, các nàng cần giúp Hoàng hậu nương nương trang điểm thật xinh đẹp, các nàng càng chờ mong, chủ tử được sủng, nô tỳ tự nhiên được nhờ theo.

Tần Hương Y bỏ đi phượng bào, vào hồ, nàng không cười, trên trán luôn luôn lộ vẻ sầu nhàn nhạt. Ai có thể biết nỗi khổ trong lòng nàng...

Quyển 1 - Chương 3: Đêm thị tẩm đầu tiên của quốc sắc thiên hương

Trong nước hồ ấm áp, mỹ nhân tắm rửa.

Nàng, mắt to như hồ sâu, lông mi đen dài, xinh đẹp đoạt hồn người, cái mũi tuấn tú, hình dáng đẹp cực kỳ, hai bên quai hàm có một lún đồng tiền như ẩn như hiện, khiến kẻ khác chưa uống đã say, môi đỏ mọng xinh xắn đầy đặn, cổ trắng thon, vai tròn, lưng đầy đặn, trên người trắng nõn như ngọc, càng chói mắt chính là, trên lưng nàng có xăm hình một cây hoa mẫu đơn, giống như thật, từng cánh nở rộ.

"Nương nương, hình xăm cây mẫu đơn trên người đẹp quá!" Cung nữ Lương Mỹ ở bên cạnh vừa chà lưng cho Tần Hương Y, vừa nhìn bằng ánh mắt ước ao. Lương Mỹ là cung nữ thái hậu ban cho Tần Hương Y, bình thường nàng luôn luôn không nói nhiều. Có thể thực sự là rất đẹp, nàng nhịn không được tán thán.

"VẬY SAO?" Tần Hương Y mím môi cười nhạt, đối với sự tán thưởng của Lương Mỹ, nàng không cho là đúng, ánh mắt âm thầm quét về phía xa xa, ánh mắt trong veo sâu thẳm tựa hồ cất giấu một tia đau thương. Đẹp sao? Hình xăm cây mẫu đơn màu hồng nhạt kia rõ ràng là nỗi đau của nàng, nỗi đau rất sâu rất sâu.

"Đúng vậy, nương nương." Lương Mỹ trầm mặc ít lời, ngày hôm nay có vẻ phá lệ hưng phấn.

Tần Hương Y không nói, chỉ là vươn ngón tay ngọc, nhẹ nhàng vuốt

mặt nước ôn nhuận, nhẹ nhàng nhạt lầy những cánh hoa trong nước, cứ thế nhạt tiếp nhạt tiếp.

"Lương Mỹ, người đừng nhiều lời." Lệ Hưu ở một bên nhíu lông mày và lông mi, liếc liếc mắt Lương Mỹ. Kỳ thực Lệ Hưu hiểu rõ, hình xăm cây mẫu đơn tươi đẹp không chỉ là vết thương nhỏ trên người, mà còn là nỗi đau trong lòng tiểu thư. Đoạn sỉ nhục đã trải qua kia, nàng vĩnh viễn không thể quên được.

Lương Mỹ nhấp mím môi, con người đen sáng chợt loé lên, không nhiều lời nữa.

Tần Hương Y dùng dư quang nhìn lướt qua Lương Mỹ, nha đầu kia tinh quái, ngoại trừ nàng thường ngày trầm mặc ít lời, khi làm việc cũng không thua Lệ Hưu, nàng, quá mức thông minh...

Tắm rửa xong, Tần Hương Y mặc vào cái yếm màu trắng, nhìn hơi nước hừng hực bốc lên từ trong ao, trong lòng cực kỳ rối bời. Sắc trời còn sớm, Bắc Đường Húc Phong không có khả năng đến sớm như vậy, nàng bảo thị nữ lui xuống, một mình ngồi trên giường nhỏ bên cạnh hồ, lẳng lặng nhắm lại hai mắt.

Nghĩ đến Tiên Tử cốc, đó là một nơi giống như chốn tiên cảnh ở nhân gian, núi xanh bao quanh, nước biếc lượn vòng, mỗi khi hoàng hôn, mặt trời chiều ngã về tây, sắc vàng chiếu rọi từng góc trong cốc, dãy núi như nhuộm màu, dòng nước như thêu hoa. Giữa mùa hạ, Trảm Long và Nhược Băng sẽ tắm tại sông nhỏ trong cốc, tiếng cười trẻ con của bọn chúng có thể mang đến niềm vui cho Tiên Tử cốc. Hai đứa trẻ kia không biết thế nào rồi?

Tốt đẹp chính là trí nhớ có thể làm cho người ta sung sướng, Tần Hương Y nghĩ vậy buồn cười, hai lún đồng tiền nhỏ hình quả lê bên môi khiến kẻ khác say sưa. Nàng hoàn toàn không biết, phía sau có

thêm bóng dáng màu vàng.

Bắc Đường Húc Phong từ lâu đã tới Phượng Du cung, hẳn không để người khác truyền báo, liền trực tiếp đi vào cung khuê của Tần Hương Y.

Mỹ nhân thơm mát dựa vào giường, mắt hơi nhắm lại, mặt mỉm cười như hoa, giống tiên tử cười. Tần Hương Y mới tắm xong rất đẹp, cái yếm đào trắng nhợt nhạt che lại những bộ phận miễn cảm, xinh đẹp của nữ tử như ẩn như hiện, tựa như một đóa hoa vừa xấu hổ vừa gợi lên ham muốn.

Hắn nhìn hoàng hậu vẻ mặt mang ý cười, khóe miệng cong lên, con ngươi thâm thúy hiện lên ánh sáng kỳ lạ, nữ nhân này rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Cười ngọt như vậy! Ánh mắt đột nhiên lạc hướng tầm lưng loã lồ của nàng, một cây hoa mẫu đơn xinh đẹp hiện ra, cực kỳ chói mắt, khiến kẻ khác say mê.

"Hoàng hậu vì sao vui như vậy?" Bắc Đường Húc Phong đánh vỡ sự yên lặng.

Tần Hương Y trong lòng run rẩy, nhanh chóng từ trên giường nhỏ ngồi dậy, cấp tốc lấy trường bào khoác lên người, che khuất thân thể như lộ như không, vội vã hành lễ, nói: "Thần thiếp không biết hoàng thượng tới, không có từ xa tiếp đón, mong hoàng thượng thứ tội."

Vốn có nội công, nếu trong vòng mười trượng có người đến, nàng có thể cảm thấy. Chỉ là ngày hôm nay?! Quá mức sơ sót, vừa nghĩ đến Tiên Tử cốc, liền đã quên cảnh giác, thực sự là chết tiệt! Tần Hương Y âm thầm tự trách, nhanh chóng giấu đi thần sắc kinh hoàng, thần tình chuyển thành bình thản.

"Không ngại, trăm không so đo những việc này." Bắc Đường Húc

Phong hé miệng cười, đỡ Tần Hương Y đứng dậy, một tay kéo nàng, cùng ngồi vào trên giường nhỏ.

Dựa vào trong lòng một người nam tử chưa từng quen thuộc, nàng cảm giác thật khó chịu. Nhưng hắn là hoàng thượng, chỉ có thể hèn mọn khuất phục, thân thể khẽ run lên, có ý ngăn lại sự tiếp xúc với hắn.

"Hoàng hậu ngày hôm nay thật đẹp, có phải biết trẫm muốn tới hay không?" Bắc Đường Húc Phong nắm lấy thắt lưng Liễu Hương Y, một tay kia cực kỳ ôn nhu nâng cằm của nàng lên, trong mắt tràn đầy một cỗ nhu tình.

Tần Hương Y cho dù không thích, cũng muốn ngụy trang, chỉ có như vậy, mới ở bên cạnh hắn được, nàng cố cúi đầu không nói, trên mặt hiện lên vẻ xinh đẹp của nữ nhi.

Đồng thời, nàng còn cảm nhận được trên người hắn có cái gì khác, đó chính là cơ trí. Hắn đang thử nàng!

Nữ tử này lâm nguy không sợ, che giấu cực kỳ tốt. Được, trẫm thật muốn xem ngươi có khả năng ngụy trang bao lâu. Bắt đầu từ đêm đại hôn, Bắc Đường Húc Phong liền kết luận nữ nhân này lai lịch bất phàm, hắn không giết nàng, chẳng qua là muốn dẫn ra đối thủ đích thực phía sau. Hôm nay thiên hạ đại loạn, Long Đế quốc cây to đón gió, nếu kẻ thù tự tới cửa, sao không tương kế tựu kế, thu nàng, xem nàng rốt cuộc có hành động hay ho gì.

Đôi mắt hắn nhíu lại, bàn tay to đột nhiên từ cằm Tần Hương Y đi xuống, rơi vào trước ngực của nàng, ngón tay chậm rãi đẩy ra trường bào nàng đang nắm chặt.

Trong lòng Tần Hương Y khó chịu như bị dao cắt, nàng biết hắn

muốn làm gì. Nên làm gì bây giờ? Nếu như phản kháng, biết là thất bại trong gang tấc. Không được, nhất định phải nhẫn, nài nỉ ngăn lòng mình lại, nhắm chặt đôi mắt, mặc người bài bố. Bắc Đường Húc Phong quả nhiên đẩy ra trường bào của nàng, quần áo từ trên cơ thể rơi xuống, thân thể của nàng chỉ còn lại có chiếc yếm.

Bắc Đường Húc Phong cười thầm, trước đây phi tử của hắn đều là quyến rũ chờ sủng, chủ động dâng hiến, chỉ có nàng, nàng đang khấn trương, thân thể lạnh run. Hắn dừng lại ngón tay đang trượt, ánh mắt rơi vào trên lưng Tần Hương Y, hắn đối với hình xăm cây mẫu đơn xinh đẹp này cảm thấy có hứng thú, đưa tay, nhẹ nhàng ở nơi đó dò xét một chút.

Nàng chấn động mạnh, cả người run rẩy một chút. Tựa như một cỗ lạnh lẽo bất chợt tập kích thân thể nàng, nàng rất muốn dùng sức đẩy ra hắn, chỉ có điều là không được, nàng cắn răng chịu đựng thống khổ trong nội tâm.

"Hình xăm trên lưng hoàng hậu rất đẹp. Xăm như thế nào? Có phải đặc biệt vì trẫm chuẩn bị không?" Bắc Đường Húc Phong cố ý thăm dò một phen, rồi chậm rãi thu tay ra, nữ tử run rẩy khiến hắn vui mừng, "Để xem ngươi có thể chịu bao lâu?" Hắn thầm nghĩ, sau đó đem mặt tiến đến bên tai nàng, ngửi mùi hương trên thân thể nàng, cực kỳ nhạt.

"Bẩm hoàng thượng, kỳ thực hình xăm cây mẫu đơn là hồi ức thống khổ của Thần thiếp." Tần Hương Y giật mình, cẩn thận nói. Kỳ thực ngực nàng đang nghẹn một ngọn lửa lớn, thật muốn một quyền đánh ngã nam nhân ghê tởm này. Hắn là kẻ địch của nàng, nàng cư nhiên còn muốn tạm nhân nhượng lấy lòng hắn vì lợi ích toàn cục, thực sự là buồn cười cực kỳ.

Nhỏ không nhịn sẽ hư việc lớn! Nàng cần nhẫn xuống.

"Hồi ức thống khổ? Nói cho trẫm nghe một chút." Con người đen của Bắc Đường Húc Phong chợt lóe, tựa hồ rất có hứng thú.

"Ba năm trước đây, lưng của Thần thiếp bị thương, là cô cô làm hình xăm cây hoa mẫu đơn cho nô tì để che lại vết sẹo xấu xí." Tần Hương Y cúi đầu, chậm rãi nói. Vừa nghĩ đến hình xăm cây mẫu đơn phía sau, trong lòng của nàng liền có một loại khuất nhục nói không nên lời.

"Thì ra là thế." Bắc Đường Húc Phong khẽ gật đầu, không có tiếp tục hỏi, chỉ nheo mắt cười, cầm trường bào, khoác tại trên người Tần Hương Y, "Hoàng hậu, đã khuya rồi." Hắn có ý định nhắc nhở, không đợi nàng đáp lời, bàn tay to liền ôm lấy nữ tử xinh đẹp.

Tần Hương Y muốn giãy dụa, thế nhưng nàng không làm vậy. Hắn ôm rất chặt, thậm chí hữu một tia tình cảm ấm áp nhàn nhạt. Chỉ là hắn đã định trước là kẻ thù của nàng, một ngày nào đó nàng sẽ làm hắn chết không chỗ chôn.

Bắc Đường Húc Phong bế Tần Hương Y, trở về cung khuê (khuê phòng trong cung), đặt nàng trên giường phượng.

Tần Hương Y càng khẩn trương hơn, nàng căn bản không có cách nào thuyết phục mình tiếp nhận hắn... Nếu như hiện tại trong tay có một cây dao, thật muốn hung hăng đâm vào ngực hắn. Thân thể to lớn nhích lại gần, hơi thở cực nóng phun lên trên mặt, trong khoang mũi tràn đầy khí tức của đối phương, nàng run, miễn cảm sợ run.

Bắc Đường Húc Phong làm sao không biết, nữ tử vẫn chịu đựng, nữ tử chịu đựng thật tốt, chính hắn cũng bội phục. Khoé môi hắn cong lên, cười thật ôn nhu, cố ý kéo ra y phục của nàng...

Quyển 1 - Chương 4: Huyết án ly kỳ loạn lòng người

"Hoàng thượng, đừng!" Tần Hương Y rốt cục ức chế không được nữa, phản ứng theo bản năng, nàng đẩy Bắc Đường Húc Phong một chưởng, cái đẩy đó vừa mạnh vừa ác, rất ác.

Bắc Đường Húc Phong nếu không phải có tập luyện, sợ rằng hiện tại nội tạng sớm đã bị hư tổn ói ra máu. Khá lắm, nữ tử thâm tàng bất lộ, nội công thâm hậu như vậy. Hắn nhíu mày ho nhẹ hai tiếng, vỗ vỗ ngực, ánh mắt âm trầm quét về phía Tần Hương Y, con người kia hàm chứa phần nộ, cũng có ý thích thú. Hắn rốt cục thực hiện được, khiến nữ tử nhịn không nổi nữa.

"Hoàng thượng, xin lỗi, Thần thiếp luống cuống." Tần Hương Y giấu đi thần sắc cả kinh, nhanh lên xin lỗi. Hắn là hoàng đế, hơi không chu toàn, hắn sẽ định nàng một tử tội.

"Bản lĩnh của hoàng hậu thật tốt!" Bắc Đường Húc Phong ngăn người, đột nhiên đăm đăm cười, ý lạnh tụ tập trong con người đen âm trầm, bàn tay to của hắn đột nhiên đặt lên cằm của nàng, gắt gao kiềm trụ, "Hoàng hậu thủ thân như vậy, rốt cuộc là vì ai?"

"Hoàng thượng, người hiểu lầm rồi. Thần thiếp không có." Tần Hương Y chịu đựng đau đớn, liên tục lắc đầu. Giờ khắc này, nàng chỉ có thể lựa chọn chịu đựng, chỉ có thể hèn mọn cầu tình.

"Hoàng hậu tốt nhất quên hết tất cả quá khứ, bằng không kết cục sẽ thực thảm." Trên gương mặt tuấn nhã của Bắc Đường Húc Phong hiện lên một tia ác ý, cái loại khí thế nghiêm nghị này làm cho người

ta sợ hãi.

Từ hai năm trước đi lên đế vị, hắn liền thề phải bình ổn cục diện náo động trong thiên hạ, người uy hiếp giang sơn của hắn, chỉ có một con đường chết. Nữ nhân trước mắt này, nếu là kẻ địch, hắn sẽ không bỏ qua.

"Hoàng thượng, Thần thiếp không hiểu." Tần Hương Y không hiểu tại sao. Hoàng đế cơ trí này tựa hồ đã đoán được mục đích của nàng, chỉ nhưng không có chứng cứ mà thôi.

"Hoàng hậu là người thông minh, sẽ hiểu được." Bắc Đường Húc Phong đột nhiên bỏ tay ra, vỗ nhẹ nhẹ lên má Tần Hương Y, nhíu mày.

"Hoàng thượng --" Tần Hương Y nhẹ nhàng gọi một tiếng, chẳng biết kế tiếp muốn nói cái gì. Giải thích chi bằng che giấu, nói nhiều cũng không được gì. Hắn giữ nàng lại, không giết nàng, nhưng là muốn xem tràng diễn mà thôi.

"Đã khuya rồi, ngủ đi." Bắc Đường Húc Phong đột nhiên bỏ qua Tần Hương Y, liếc nàng rồi ngáp một cái, ngã vào một bên ngủ, ngay cả long bào trên người cũng không cởi ra. Rất nhanh, hắn phát sinh ra thanh âm ngáy rất nhỏ mà đều đều.

Hắn cứ như vậy mà buông tha nàng sao? Tần Hương Y không giải thích được, trong lòng của Bắc Đường Húc Phong này rốt cuộc chứa cái gì? Có nam tử ngủ ở bên người, Tần Hương Y cực kỳ không quen. Đêm khó ngủ, trần trọc, không biết khi nào mới ngủ.

Đêm dần dần tối, trăng dần dần lên, thời gian chậm rãi trôi đi.

"Nương nương, không hay rồi!" Hình như qua thật lâu thật lâu, thanh

âm Lệ Hưu truyền đến.

Tần Hương Y bị thức tỉnh lại, miễn cưỡng mở mắt to mông lung, trời đã sáng, nàng nhẹ nhàng xoay người, liếc mắt bên cạnh, vắng vẻ, Bắc Đường Húc Phong không biết đi từ lúc nào. Lúc này Lệ Hưu kéo màn trướng ra, bộ dạng thờ phì phò.

"Lệ Hưu, xảy ra chuyện gì vậy?" Tần Hương Y chậm rãi đứng dậy, để mặc mái tóc đen dài.

"Nương nương, cung nữ Xuân Miếu ở Linh Lung cung được sủng ái nhất đã chết. Hiện tại Ngu Đức phi than khóc không ngừng." Lệ Hưu vội vàng nói.

Ngu Đức phi trong lời của Lệ Hưu, là con gái của Thừa Tướng, tên là Ngu Uyển Nhi, là một nữ tử nhu thuận. Tần Hương Y tuy rằng vừa vào hoàng cung liền bị nhốt vào Âm Hương Cung, nhưng những nữ tử bên người Bắc Đường Húc Phong nàng hiểu rõ mồn một. Tri kỷ tri bỉ (biết mình biết người), mới có thể bách chiến bách thắng. Đây là chuyện nàng muốn làm đầu tiên.

Một cung nữ trong cung bị chết kỳ thực là bình thường, thường thường là do sự tranh giành của nữ nhân trong hậu cung tạo ra. Nhưng Ngu Đức phi địa vị bất phạm, được hoàng thượng ân sủng, Xuân Miếu là thiếp thân nô tỳ của nàng, hôm nay có người ức hiếp trên đầu nàng, nàng đâu chịu được.

"Biết rồi." Tần Hương Y bình tĩnh như nước, đứng dậy xuống giường, được cung tỳ hầu hạ rửa mặt chải đầu một phen, mặc phượng bào vào, gắn trâm cài, chậm rãi đi đến chính sảnh của Phượng Du cung.

Trong sảnh, một bên ghế làm từ gỗ hồng, một nữ tử mặc váy màu

lục cúi đầu, chỉ nhỏ giọng nức nở, nàng là Ngu Uyển Nhi, quả nhiên là một mỹ nhân, một đôi mắt to, đưa tình ẩn tình, xinh đẹp khả ái, như một đóa hoa nhỏ đầu mùa xuân nở trên cánh đồng xanh biếc.

"Hoàng hậu tử tử, người cần phải làm chủ cho mọi mọi a!" Ngu Uyển Nhi vừa thấy Tần Hương Y đến, liền đứng dậy, một phen nước mắt mũi kể lể. Ngày hôm qua, hoàng hậu dọn ra khỏi lãnh cung, còn được hoàng thượng sủng hạnh, chuyện này lập tức truyền khắp hậu cung. Vậy nên, người nào có việc, đầu tiên nên đến tìm nàng, Ngu Uyển Nhi xuất thân quan lại, chẳng phải biết lấy lòng sao?

"Đức phi mọi mọi sao, đừng nóng vội. Ngồi xuống từ từ nói." Tần Hương Y vẻ mặt dịu dàng, cũng không tỏ thái độ kiêu ngạo, gương tay thỉnh Ngu Uyển Nhi ngồi xuống, sau đó thông dong ngồi vào chiếc ghế gỗ lê ở vị trí gia chủ.

"Hoàng hậu tử tử, đêm qua lúc Uyển Nhi ngủ, chính Xuân Miếu hầu hạ. Sáng sớm hôm nay, nàng liền chết trong vườn thượng uyển. Rõ ràng có người cố ý làm khó Uyển Nhi." Ngu Uyển Nhi vừa ngồi xuống, vừa rơi lệ dịu dàng nói.

"Vậy à?" Tần Hương Y nghe theo, suy nghĩ sâu xa, chỉ chốc lát, bỗng nhiên ngẩng đầu nói: "Đức phi mọi mọi dẫn đường, bản cung với người cùng đi xem."

"Tạ ơn tử tử." Ngu Uyển Nhi nhu thuận thi lễ, vẻ mặt cảm kích.

Rất nhanh đã tới Linh Lung cung, quả nhiên trong vườn hoa có một nữ tử nằm chết, tuổi cỡ mười bảy mười tám, bộ dáng chết bình thản, không nhìn ra bất cứ vết thương trí mạng nào. Hai bên trái phải còn có thị vệ riêng canh giữ, xem ra Ngu Uyển Nhi là một người thông minh, biết không để hiện trường bị phá hư.

Tần Hương Y ngồi xuống, tỉ mỉ nhìn lướt qua cung nữ đã chết, kỳ lạ, toàn thân nàng hoàn hảo vô khuyết, cũng không phải do binh khí sát thương; màu da bình thường, đều không phải trúng độc; cổ không có vết bầm, mũi và khoang miệng không có dị vật, không phải ngạt thở mà chết; trên người không bị sưng, không có dị dạng, cũng không phải bệnh nặng. Nàng chết như thế nào đây? Tần Hương Y không khỏi nhíu chặt mày.

"Đức phi muội muội, Xuân Miếu mấy ngày nay có cái gì bất thường không?" Tần Hương Y hỏi.

"Đều tốt, như bình thường." Ngu Uyển Nhi vừa gạt lệ, vừa nói. Xem ra nàng thật yêu thương cung nữ này. Nữ tử nhu thuận tâm địa mềm yếu, cũng là bình thường.

"Thông báo cho hình bộ chưa?" Tần Hương Y rất trấn định, không mấy may sợ hãi.

"Đã thông báo. Nhưng vẫn còn chưa tới." Ngu Uyển Nhi nhếch miệng, tựa như có điểm bất mãn.

Chết một cung nữ, thật là bình thường, chỉ là nàng chết kiểu này thật kỳ quái, không có bất cứ vết thương gì, hình dáng bình thản. Tên giết người, chỉ e là cao thủ.

"Đức phi muội muội yên tâm, bản cung sẽ điều tra kỹ việc này, trả lại công đạo cho muội muội." Tần Hương Y an ủi Ngu Uyển Nhi một phen.

"Tạ ơn tỷ tỷ." Ngu Uyển Nhi vừa lau lệ vừa cảm kích thi lễ.

Xem ra nữ tử này cũng không thị sủng mà kiêu, hành xử cung kính, chỉ có điều cảm tình rất dễ lộ ra ngoài, ngược lại không tốt.

Xuân Miểu chết, không thể nghi ngờ là do sự tranh đấu hắc ám trong hậu cung. Chỉ là sớm không đến, muộn không đến, Xuân Miểu sao lại chết vào thời gian này -- ngày thứ hai nàng vừa dọn ra lãnh cung. Như lời nói của Ngu Uyển Nhi, là có người làm khó nàng, nói như vậy, còn không bằng nghĩ sâu một chút, là có người muốn làm khó cho mình.

Có lẽ là quá đa nghi. Tần Hương Y âm thầm cười, nhin không được liếc mắt thi thể của Xuân Miểu. Khi liếc mắt nhìn lại, nàng phát hiện điều quái dị.

Quyển 1 - Chương 5: Sóng chưa yên ổn lại nổi lên

Xuân Miếu mang giày ngược!! Không thể nào, một người cung nữ được chủ tử coi trọng, nhất định là người thông minh, chưa đến nỗi xảy ra chuyện mang giày ngược. Trừ phi là sau khi nàng chết, có người động đến giày của nàng. "Lệ Huru, cởi giày của Xuân Miếu ra." Con người linh hoạt của Tần Hương Y trầm xuống.

"Vâng, nương nương." Lệ Huru là một nữ tử thông minh, kỳ thực nàng cũng nhìn ra mảnh khoé trong đó, ngồi xuống dưới thi thể, cởi giày của Xuân Miếu, quả nhiên khác thường, chân phải của Xuân Miếu bị người cắt đi một mảnh da, trên bàn chân có một chấm đỏ khả nghi.

Đôi mày thanh tú của Tần Hương Y hơi nhíu, xoay người hỏi Ngu Uyển Nhi, nói: "Đức phi muội muội, Xuân Miếu có bệnh đau nhức hay không?"

"Nghe Xuân Miếu nói qua, nàng có đủ tật. Tỳ tỳ, làm sao vậy?" Ngu Uyển Nhi hít mạnh, chăm chú nói.

"Không có gì, chỉ là hỏi một chút mà thôi." Tần Hương Y trả lời rất lạnh nhạt. "Muội muội nghỉ ngơi, bản cung sẽ cho người một công đạo. Lệ Huru, chúng ta về cung trước."

"Cung tống hoàng hậu tỳ tỳ." Ngu Uyển Nhi vẻ mặt cảm kích, vội vàng cúi người đưa tiễn.

Trở lại Phượng Du cung, Tần Hương Y nhỏ giọng dựa sát Lệ Huru nói gì đó, Lệ Huru liền vội vã ra cửa cung. Cỡ một canh giờ sau, nàng nhanh chóng trở về.

"Tra được gì rồi?" Tần Hương Y ngồi ở trên tháp (giường nhỏ), chậm rãi thưởng trà.

"Tiểu thư, người xem cái này?" Lệ Huru từ trong ống tay áo lấy ra một cái khăn gấm, chậm rãi mở ra, bên trong là một cây kim châm to dài, thầy thuốc bình thường châm cứu không biết dùng kim châm lớn như vậy, xem ra là có người đặc chế.

"Phát hiện từ dưới chân Xuân Miếu?" Tần Hương Y buông chén trà, tiếp lấy kim châm trong tay Lệ Huru, tỉ mỉ xem xét một phen. Kỳ thực từ lúc nàng xem thấy chấm đỏ trong lòng bàn chân của Xuân Miếu, đã ngờ tới, là có người cắm kim vào lòng bàn chân Xuân Miếu, loại phương pháp dùng kim châm huyết có thể trị bệnh của Xuân Miếu,

chỉ là đối phương dùng trật châm. Rất có thể là cố ý. Xuân Miếu để đối phương dùng châm chữa bệnh cho mình, nàng nhất định phi thường quen thuộc với đối phương.

Trên đời rất ít người biết phương pháp dùng kim châm huyết, lẽ nào trong cung có cao nhân nào đang ẩn núp? Nghĩ tới đây, đáy lòng Tần Hương Y chợt lạnh, hậu cung tranh đấu là đáng sợ nhất, không chỗ nào không cần hết sức. Nếu không phải có trọng trách trong người, nàng tuyệt không làm hoàng hậu. Chỉ là đối phương vì sao hạ thủ với một người cung nữ, vì sao lòng bàn chân của nàng mất đi một mảnh da? Trên mảnh da có bí mật gì sao? Lòng mày Tần Hương Y dần dần khép lại, tiếp tục suy nghĩ sâu xa.

"Nương nương, việc lớn không hay rồi." Thanh âm lo lắng của một người truyền đến, vừa dứt lời, một mặt bóng hình xinh đẹp liền lướt tới, là Lương Mỹ, bộ dạng nàng hồng hển, vẻ mặt vội vàng.

"Phát sinh chuyện gì vậy?" Tần Hương Y trấn định tự nhiên như trước, không vội không chậm hỏi.

"Nương nương, Phi Yến cung và Thanh Tú cung cũng xảy ra chuyện --" Lương Mỹ gấp đến độ sắc mặt ửng hồng, nhất thời nghẹn ngào nói không được nữa.

"Lương Mỹ, đừng nóng vội, chậm rãi nói." Tròng mắt Tần Hương Y đảo qua, nhẹ nhàng nói.

"Thiếp thân cung tỳ Hạ Diễm của Liễu Hiền phi, còn có sủng tỳ Thu Hâm của Ngũ Thục phi đều đã chết!" Lương Mỹ vội vàng vỗ vỗ ngực, dứt quãng nói ra hết, trên gương mặt non nớt lộ ra kinh hãi, thật lâu không thể tản ra, xem ra là nàng sợ hãi.

Sáng sớm phát sinh ba vụ án mạng, thực sự là kỳ quái. Sau khi Tần Hương Y nghe xong, mày liễu khẽ run lên, một tia nghi ngờ nổi lên cái trán, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Người chết cư nhiên đều là cung nữ bên người của những phi tử được Bắc Đường Húc Phong sủng ái nhất.

Liễu Hiền phi tên là Liễu Yến Yến, tuy là xuất thân từ ca kỹ, nhưng ôn nhu như nước, luôn luôn ru rú trong nhà, không gây chuyện thị phi, nghe nói rất được Bắc Đường Húc Phong yêu thích. Còn có Ngũ Thục phi, người đẹp, khí chất cao ngạo, người như hàn mai, rất ngông nghênh, luôn luôn không coi ai ra gì, nếu như nói trong cung nàng chết một cung nữ, cũng không kỳ lạ.

Đối với hậu cung của Bắc Đường Húc Phong, Tần Hương Y rõ như lòng bàn tay, cư trú trong Âm Hương Cung thâm sâu ba tháng, nàng đã sớm tra rõ ràng những nữ nhân bên người hắn. Bắc Đường Húc Phong thực ra cũng không phải người háo sắc, trong hậu cung cũng chỉ có ba vị phi tử, vài tài tử, chiêu nghi cũng rất ít ỏi, thậm chí có thể nói không có, điểm này, nàng nghĩ kỳ quái, các triều đại quân vương, người người đều tam cung Lục Viện, bảy mươi hai tần phi. Ai... Thực sự là một hoàng đế không đoán được.

Hôm nay tam cung gặp chuyện không may, duy độc Phương Du cung của nàng bình an vô sự, chỉ cần việc này xảy ra vào ngày thứ

hai nàng dọn khỏi lãnh cung, tất cả mọi mặt đều chỉ hướng nàng.
"Hạ Diễm và Thu Hâm chết như thế nào?" Tần Hương Y hơi hơi nhượng trông mắt, nhẹ nhàng đảo qua Lương Mỹ.

"Bẩm nương nương, nô tỳ nghe cung nữ nói, trên người Hạ Diễm và Thu Hâm ngay cả một chút vết thương cũng không có, chết thật quái dị." Lương Mỹ gật đầu, cung kính nói.

Lẽ nào như trạng thái chết của Xuân Miếu? Trong lòng Tần Hương Y nổi lên nghi vấn, cau mày lên.

"Nương nương, nô tỳ nghe nói Ngũ Thục phi và Liễu Hiền phi đi tìm hoàng thượng, các nàng nói tam cung gặp chuyện không may, chỉ có Phượng Du cung bình an, hơn nữa tại nơi Thu Hâm chết phát hiện trâm phượng của nương nương --" Đầu của Lương Mỹ cúi rất thấp rất thấp, thanh âm như muỗi.

Lương Mỹ muốn nói cái gì, Tần Hương Y vừa nghe liền hiểu. Rõ ràng có người cố ý vu oan, phượng trâm?! Đã sớm rơi mắt vào đêm đại hôn, vốn là muốn giết Bắc Đường Húc Phong, không ngờ thất thủ, cũng không biết lạc phượng nào. Aizzz, hậu cung là như vậy, dù không ra cửa, chỉ sợ cũng có tai họa bất ngờ.

Tần Hương Y sau khi nghe xong, cũng không lộ vẻ sợ hãi, chỉ là mỉm cười, lắc đầu, than nhẹ một tiếng, "Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc (trong sáng tự nhiên trong sáng, dơ bẩn tự nhiên dơ bẩn), để các nàng nói đi."

"Thế nhưng nương nương --" Lương Mỹ nhượng mày, trong đôi mắt thông minh kia loé ra lo âu, nàng tựa hồ rất là lo lắng vị hoàng hậu nương nương này.

"Được rồi, Lương Mỹ, ngươi không nên lo lắng quá. Bản cung ở đây chờ, nhìn xem các nàng có thể nói ra cái gì." Tần Hương Y nhẹ nghênh ngang tay áo, cắt đứt lời nói của Lương Mỹ, lông mày và lông mi nhẹ nhàng nháy mắt, đi tới chiếc ghế gỗ lê, thông dong ngồi xuống, đôi mắt to sáng sủa xinh đẹp trấn định nhìn ra cửa cung. Chẳng thế nào, cảnh sắc ngoài cung xuất hiện bóng ảo, thân thể có chút không bình thường, đầu có chút đau nhức -- đau quá! Trên trán Tần Hương Y chảy ra một tầng mồ hôi mịn, đột nhiên phòng đầy mùi hoa.

Quyển 1 - Chương 6: Bệnh cũ phát tác để vương nghi

Kỳ lạ, trong cung không có đốt hương, không có hoa nở, không nên có mùi hoa, ngửi tiếp, là từ trên người Tần Hương Y phát ra. Lương Mỹ hít hít mũi, hiểu kỳ lướt qua mọi nơi.

Lệ Hưu bên cạnh ngửi thấy hương hoa, mạnh mẽ cả kinh, ánh mắt dời về phía Tần Hương Y, sắc mặt của nàng đột nhiên trở nên trắng bệch, "Nương nương, người làm sao vậy?"

"Lệ Hưu, bản cung nhức đầu..." Tần Hương Y chống cái trán, trên mặt hiện lên vẻ thống khổ.

Lệ Hưu tựa hồ minh bạch cái gì, nhanh chóng xoay người nói với Lương Mỹ: "Lương Mỹ, bệnh cũ của nương nương phát tác, nhanh đi lấy nước nóng lại đây!"

"Nương nương, nô tỳ đi liền." Tròng mắt thông minh của Lương Mỹ trộm nhướng lên, liếc mắt Tần Hương Y, trong mắt hiện lên một tia kinh dị, sau đó nhanh chóng rời khỏi cửa cung.

"Tiểu thư, Lương Mỹ đã đi rồi. Có phải bệnh đau đầu lại tái phát hay không, mùi hương trên người..." Lệ Hưu nhíu mày lại, ngồi xổm bên người Tần Hương Y, chăm chú nắm tay nàng, thân thiết hỏi.

Trong lòng bàn tay Tần Hương Y đều là mồ hôi, môi của nàng càng lộ vẻ tái nhợt, mồ hôi trên trán đổ như mưa, mùi hương trong phòng càng lúc càng đậm, tất cả đều là từ thân thể của Tần Hương Y phát ra, nàng suy yếu dựa vào tay vịn ghế, bắt đầu thở hổn hển, "Lệ Hưu, nhanh, nhanh châm đàn hương, còn có lấy ức hương hoàn và chỉ thống hoàn (thuốc giảm đau) đến cho ta."

"Vâng, Lệ Hưu làm ngay." Lệ Hưu không hề hỏi nhiều, nhanh chóng đứng dậy, vội vã châm đàn hương, sau đó lấy viên thuốc trong hai chiếc bình nhỏ trong tủ hộp gấm trên bàn trang điểm, rồi rót nước, đưa toàn bộ tới trước mặt Tần Hương Y.

Tần Hương Y nhanh chóng uống viên thuốc, uống nước xong, thoáng cái nằm xoài trên chiếc ghế lê, hơi nhắm hai tròng mắt lại, dung nhan xinh đẹp nhăn nhúm, hình dạng rất thống khổ... Lệ Hưu ở một bên, sắc mặt sốt ruột, lảng lảng thương cảm cẩn thận giúp nàng lau mồ hôi.

Mùi hoa trong phòng dần dần tản đi, dần trở thành mùi đàn hương. Có thể là công hiệu của thuốc, sắc mặt Tần Hương Y dần dần khôi

phục thường sắc, nàng chậm rãi mở mắt ra, hít sâu vào một ngụm khí, thân thể ngồi thẳng dậy.

"Tiểu thư, người khỏe hơn chưa?" Lệ Hưu thân thiết hỏi.

"Ta không sao. Lần này là ta sơ ý, quên lúc dùng ức hương hoàn và chỉ thống hoàn." Tần Hương Y nhìn Lệ Hưu âm thầm cười, nhưng dung nhan xinh đẹp vẫn mang theo vài phần uể oải như cũ.

"Tiểu thư, mỗi lần thấy người phát bệnh, Lệ Hưu rất đau lòng." Lệ Hưu mím môi, hốc mắt lặng lẽ ẩm ướt.

"Ta không sao. Thật đấy." Tần Hương Y nắm tay Lệ Hưu, đặt trong lòng bàn tay, vỗ nhẹ nhẹ, nha đầu này theo nàng ba năm, sự quan tâm của Lệ Hưu là thật, nàng biết, trong lòng dâng lên một cỗ cảm động.

"Tiểu thư, sau này cần phải chú ý. Hương thơm trên người của người thật đặc biệt, chỉ có dùng ức hương hoàn của cốc chủ mới có thể ức chế mùi thơm của cơ thể, nếu là bị người phát giác, thân phận của người nhất định bị nghi ngờ." Lệ Hưu ngừng lại một chút, cực kỳ chăm chú nói.

"Lệ Hưu, sau này ta sẽ cẩn thận." Tần Hương Y gật đầu một cái, nàng biết Lệ Hưu là đau lòng cho nàng nên mới lo lắng như vậy, nàng cảm thấy vui mừng.

"Tiểu thư, bệnh đau đầu của người càng ngày càng nghiêm trọng, điều dưỡng thật tốt mới được." Lệ Hưu liền căn dặn một câu.

"Mà thôi, cũng đã ba năm rồi. Đau nhức một chút cũng qua." Tần Hương Y âm thầm cười nói, nói xong, đường nhìn của nàng dời về phía ngoài cửa sổ.

Ba năm, nói dài cũng không dài lắm, bảo ngăn cũng không ngăn lắm. Nàng đến nay còn không biết năm đó người hại nàng là ai, nàng chỉ biết là nữ nhân ghê tởm kia khiến nàng đau càng thêm đau, nhức càng thêm nhức. Vừa nghĩ đến đây, đôi mắt của nàng liền tích đầy hận thù, bàn tay mềm mại nắm chặt lại.

"Tiểu thư, người lại nghĩ tới bà ta?" Lệ Hưu biết nỗi đau của nàng, lòng cũng chua xót theo.

"Mà thôi, đợi cho ta hoàn thành kế hoạch lớn, bà ta cũng không sẽ có ngày lành." Tần Hương Y khẽ khịt mũi, khóe mắt có chút ẩm ướt, trong tròng mắt sâu thẳm như nước hiện lên tia đau đớn.

"Tiểu thư, thực sự là khổ cho người. Nếu không phải bà ta, thân thể của Trảm Long và Nhược Băng cũng sẽ không kém như vậy. Bà ta làm như vậy, thiếu chút nữa là một xác ba mạng, thực sự là một người đàn bà hung ác!" Lệ Hưu cong miệng lên, trong tròng mắt hiện lên sự tức giận.

"Quên đi, không đề cập tới nữa, hôm nay ta còn sống được tốt. Muốn báo thù, nhất định sẽ có cơ hội." Tần Hương Y lắc đầu, đau khổ cười.

"Hoàng thượng giá lâm!" Đúng lúc này, cửa truyền đến truyền báo của thái giám.

"Tiểu thư, hoàng thượng tới!" Mặt Lệ Hưu lộ thần sắc kinh hãi.

"Không vội, chúng ta đi ra ngoài nghênh giá." Tần Hương Y thản nhiên như trước, chậm rãi đứng dậy, được Lệ Hưu đỡ, thong thả đi đến cửa.

Một bóng dáng màu vàng nhạt bay tới, hẳn chính là tuần mỹ như vậy, những đường nét trên gương mặt tinh xảo nhìn rất đẹp, một đôi mắt to sâu sắc tựa như một cái giếng rất sâu, khiến người nhìn không thấy đáy, không nắm bắt được. Hẳn, Bắc Đường Húc Phong, như trước có khí chất rút cả núi sông, có hào hùng bao quát thiên hạ, hẳn quả thực rất đặc biệt.

"Nô tì khấu kiến hoàng thượng!" Tần Hương Y nhanh chóng thấp người cúi đầu.

"Nô tỳ khấu kiến hoàng thượng!" Lệ Hưu cũng đang hành lễ.

Bắc Đường Húc Phong không có lên tiếng, chỉ là nhẹ liếc mắt Tần Hương Y, trực tiếp đi vào, tay áo dài vung lên, khí thế nghiêm nghị, nhàn nhã ngồi vào trên chiếc ghế gỗ lê, cung nữ bên trái dâng lên trà thơm, hẳn đón lấy thượng thức, không có ý để nàng đứng dậy. Tần Hương Y quỳ, đứng lên cũng không phải, không đứng lên cũng không phải. Thân thể suy yếu có điểm chống đỡ không nổi.

Qua đã lâu, đã lâu, Lệ Hưu quỳ gối một bên rất cục nhịn không được lên tiếng, "Nô tỳ khẩn cầu hoàng thượng để nương nương đứng dậy."

"Hoàng hậu không quỳ được sao? Sao lại không nói sớm?" Bắc Đường Húc Phong giả vờ hốt hoảng, nhanh chóng bỏ trà thơm trong tay xuống, đứng dậy đi nhanh đến thong thả đỡ Tần Hương Y dậy. Hẳn là cố ý, đột nhiên rất muốn trêu đùa nữ tử có ánh mắt lộ ra trí tuệ này.

"Tạ ơn hoàng thượng." Tần Hương Y chịu đựng ủy khuất trong lòng, cung kính tạ ơn.

"Ôi, tầm cung của hoàng hậu thơm quá! Mùi hương có chút quen thuộc." Bắc Đường Húc Phong nhướng mũi lên, nhắm lại hai mắt, hưởng thụ một phen, ký ức ngày xưa bị gợi lên, ánh mắt hiện lên một tia đau khổ, có điều biến mất rất nhanh, hẳn mạnh mẽ trộn mắt, tựa như thâm tình liếc Tần Hương Y một cái, "Hoàng hậu, đây là mùi hương gì? Thật đặc biệt!"

"Bẩm hoàng thượng, đây là đàn hương nô tỳ vừa châm!" Lệ Hưu thông minh nhanh chóng nói.

Bắc Đường Húc Phong hơi nheo mắt, nhìn lướt qua lư hương toả khói lượn lơ trên bàn nhỏ, không khỏi lắc đầu cười, nói: "Xem ra là mũi của trẫm sai rồi, thì ra là đàn hương! Trẫm cho rằng..."

Hẳn không có nói tiếp, chỉ là đau khổ cười, tiếp theo hẳn đưa tay áp lên trán Tần Hương Y, "Sắc mặt hoàng hậu có chút không tốt?"

Trong lời nói của hẳn có chuyện.

"Hoàng thượng --" Tần Hương Y cực không thích hẳn áp tay lên trán của nàng, miễn cảm lui về phía sau, có thể là thân thể khó chịu, nàng không có biện pháp thuyết phục mình phục tùng hẳn.

Bắc Đường Húc Phong lạnh lùng nở nụ cười, ánh mắt trở nên hung

ác nham hiểm, hung hăng giương tay áo lên, "Những người khác đều lui xuống phía dưới, trẫm có chuyện nói với hoàng hậu!" Giọng điệu dị thường gay gắt, mỗi lần nàng né tránh liền dễ dàng kích thích bất mãn của hắn. Thiên hạ là của hắn, nữ nhân trong thiên hạ phải phục tùng hắn, hắn là cao ngạo như vậy!

Quyển 1 - Chương 7: Bị mắc bẫy vu oan giá họa

Bắc Đường Húc Phong, người còn có thể nói cái gì với ta, chẳng qua những lời êm ái bên tai, đợi người đến tố cáo ta, liền tới tìm ta gây phiền phức. Đợi cho hai bên đều lui xuống, Tần Hương Y cung kính gật đầu, nói: "Hoàng thượng có gì muốn nói với Thần thiếp?"

Bắc Đường Húc Phong vẫn chưa nói gì, chỉ là chăm chú nhìn nàng, đôi mắt sáng lên, hình dạng âm trầm, đột nhiên bàn tay to của hắn đưa tới, giữ chặt cằm nàng, "Lẽ nào trẫm đến đây với ý đồ gì, hoàng hậu không rõ?"

Tần Hương Y không có phản kháng, chỉ là lạnh nhạt cười một cái, nói: "Lòng của hoàng thượng nô tì làm sao có thể đoán được?"

"Khá lắm, nữ nhân thông minh!" Bắc Đường Húc Phong mạnh mẽ buông tay ra, mím môi cười, tựa hồ phản ứng của Tần Hương Y đều ở trong dự liệu của hắn.

"Đa tạ hoàng thượng khen ngợi." Tần Hương Y vẫn trấn định như nước, chậm rãi trả lời.

"Hoàng hậu đã giết ba cung nữ thật sao?" Bắc Đường Húc Phong lắc lắc ống tay áo, con người đen vừa chuyển.

"Nô tì không có." Tần hương y trả lời, sắc mặt không có chút kinh hãi.

"Người nói không thì không có? Trẫm sẽ tin sao?" Bắc Đường Húc Phong hỏi lại.

"Kỳ thực niềm tin của hoàng thượng không phải do Thần thiếp tạo nên, bằng không sẽ không hỏi Thần thiếp như vậy." Tần Hương Y bình tĩnh nhướn mắt, liếc Bắc Đường Húc Phong, sự trấn định cứng cỏi trong mắt nàng khiến người khâm phục.

Rất thông minh, nữ nhân rất có quyết đoán! Bắc Đường Húc Phong thầm khen dưới đáy lòng, nếu nàng thực sự là kẻ địch của trẫm, trẫm thật muốn cùng nàng đấu một trận thật hay.

"Hoàng hậu quả nhiên thông minh, dĩ nhiên xem thấu tâm tư của trẫm. Biết không? Tam cung phi tử của trẫm cộng lại cũng kém sự quyết đoán của ngươi, trẫm có ý khen ngươi!" Bắc Đường Húc Phong mỉm cười, trên khuôn mặt tinh xảo hiện lên vài phần đắc ý, tròng mắt sâu thẳm luôn loé ra ánh sáng ám muội, lúc ẩn lúc hiện, lúc sáng lúc tối, không thể bắt được sự biến hoá.

Nói xong, hắn thông thả đi hai bước, tiến đến, một phen ôm lấy vai Tần Hương Y, "Đến đây, hoàng hậu!" Hắn không cần nàng đồng ý, liền một phen kéo nàng vào cung khuê, ôm nàng ngồi xuống giường nhỏ, thân thể dính sát vào thân thể của hắn, một cái hôn dừng trên mái tóc đen dài của nàng, tiếp theo đó, hôn vành tai của nàng một chút.

"Đừng, hoàng thượng!" Tần Hương Y bất luận vào lúc nào cũng miễn cảm, đẩy Bắc Đường Húc Phong ra, liền cách ra bên cạnh ba thước.

Mặt Bắc Đường Húc Phong trầm xuống, hơi lộ ra vẻ giận, trong lòng không khỏi tức giận, hắn đường đường là hoàng thượng của Long Đế quốc, bao quát thiên hạ, cậy tài khinh người. Không ngờ tới nữ tử này cư nhiên dám phản kháng hắn!

"Hoàng thượng, Thần thiếp luống cuống." Tần Hương Y trấn định

tin thần, chẳng thế nào, tâm tình ngày hôm nay đặc biệt phiền toái, nàng tuyệt không muốn hòa theo hẳn.

"Hoàng hậu không phải luống cuống!" Bắc Đường Húc Phong mạnh mẽ đứng dậy, hung hăng vung ống tay áo, trừng mắt Tần Hương y.

Tâm tình hẳn bất định, thực sự là thay đổi liên tục. Gần vua như gần cọp, nàng sao lại không biết.

"Bẩm hoàng thượng, Thần thiếp --" Tần Hương Y đang muốn nói cái gì đó.

Bắc Đường Húc Phong liền nghiêm mặt, giơ tay cắt đứt lời của Tần Hương Y, nói: "Hoàng hậu thông minh như vậy, vậy trăm liền cho người một cơ hội chuộc tội, huyết án của tam cung liền giao cho hoàng hậu, trong ba ngày không tra ra hung phạm, sợ rằng hoàng hậu sẽ phải gánh tội thay người." Dứt lời, hẳn âm âm cười.

"Hoàng thượng, tra án là chuyện của hình bộ, nô tì chẳng qua chỉ là một nữ tử." Trong lòng Tần Hương Y không khỏi tức giận, Bắc Đường Húc Phong rõ ràng muốn làm khó nàng.

"Nếu hoàng hậu tra không ra, sợ rằng hậu cung khó phục, hiềm nghi càng khó thoát." Bắc Đường Húc Phong phất tay, bước đi thong thả hai bước, ngoái đầu nhìn lại một cách lạnh lùng. Hẳn nói hậu cung khó phục, chẳng qua là Liễu Hiền phi và Ngũ Thục phi mà thôi. Hẳn lật ngược vấn đề, tất cả trách nhiệm đẩy ra hết, để các nàng đến đối phó ta sao? Mong muốn bức ta hiện nguyên hình? Không thể nào!

"Thần thiếp cần tuân thánh dụ." Tần Hương Y trầm mặc trong chốc lát, im lặng hành lễ, nàng tiếp nhận điều kiện vô lý của hẳn, không vì cái gì khác, lòng đế vương khó dò, không thể luôn nghịch ý hẳn, con đường phía trước càng khó đi.

"Hoàng hậu cần phải tra thật tốt." Bắc Đường Húc Phong thích ý cười, phất tay áo đi, cái bóng màu vàng dần dần rời xa.

Rảo bước đi ra Phượng Du Cung, ánh mặt trời chiếu sáng, trên gương mặt anh tuấn lộ ra vẻ đắc ý, hắn đem những khó khăn không nhỏ này giao cho nàng, thứ nhất là muốn áp đi tia ngạo khí của nàng, thứ hai là muốn xem nàng có bao nhiêu phân lượng. Hắn cảm giác được, trên người hoàng hậu của hắn có sát khí, nàng không phải sát thủ, sát thủ đã sớm động thủ, nàng nhất định còn có mục đích khác, cho nên không thể dễ dàng giết nàng. Nếu muốn bình thiên hạ, biện pháp tốt nhất không phải phòng bị, mà là chủ động công kích, nắm đối phương trong tay, không gì không thể.

Phấy tay áo bỏ đi, bóng dáng đi xa, trên dáng người to lớn kia luôn luôn có một loại mây khói không nắm bắt được -- nắm trong tay khí phách của thiên hạ.

Trong Phượng Du cung.

Lệ Hưu vội vã đi vào.

"Lệ Hưu, ngươi đi đâu đấy? Ta tìm ngươi khắp nơi. Ngươi hãy đi tra nguyên nhân chết của Hạ Diễm và Thu Hâm." Dựa vào bên cạnh giường nhỏ nàng chậm rãi phui phui quần áo, đuổi thẳng thân thể, hình dáng mệt mỏi rã rời, ngày hôm nay mệt mỏi quá, tật cũ mỗi khi phát tác, nàng luôn luôn cảm thấy vô cùng mệt nhọc.

Lệ Hưu là một nữ tử thông minh, theo Tần Hương Y ba năm, nàng rất hiểu tiểu thư của nàng, kỳ thực nàng mới trở về từ hai cung bên kia. "Tiểu thư, vừa rồi ta đi một chuyến qua Phi Yến cung và Thanh Tú cung, len lén tra xét thi thể của Hạ Diễm và Thu Hâm. Người xem cái này." Nàng vừa nói vừa lấy ra một cái khăn lụa trong tay áo, mở

ra -- hai cái kim khâu sáng loáng xuất hiện trước mắt.

"Quả thực lại là chết vì kim châm huyết! Vậy chân phải của các nàng có gì dị thường không?" Lông mày Tần Hương Y căng thẳng, nhìn lướt qua kim khâu trong tay Lệ Hưu, trong đôi mắt đẹp lóe tinh quang.

"Cũng là bị người cắt đi một mảnh da." Lệ Hưu trả lời.

Kỳ lạ, chân phải các nàng rốt cuộc có bí mật gì? Tần Hương Y đang ở trong thời gian trầm tư, Lương Mỹ vội vàng mang vào một chậu nước nóng.

"Nương nương, nước nóng tới rồi, người có khoẻ hơn không?" Lương Mỹ cẩn thận bưng nước tới, thân thiết hỏi.

"Bản cung không sao." Tần Hương Y giơ tay lên, trở lại trên giường nhỏ, nhắm hai tròng mắt lấy lại bình tĩnh, đột nhiên mặt nàng run lên, trợn mắt thật to, ánh mắt rơi vào trên người Lương Mỹ, nói: "Lương Mỹ, ngươi tiến cung bao lâu?"

"Bẩm nương nương, nô tỳ tiến cung năm năm rồi." Lương Mỹ đáp.

"Vậy ngươi biết chuyện của Xuân Miểu, Hạ Diễm và Thu Hâm không?" Tần Hương Y hỏi.

"Bẩm nương nương, nô tỳ biết, nô tỳ đã từng cùng bốn người các nàng ở An Bình cung hầu hạ thái hậu. Kỳ thực Xuân Miểu, Hạ Diễm, Thu Hâm còn có Đông Bình bên người thái hậu từng là tứ đại cung nữ bên người tiên hoàng. Những năm sức khoẻ tiên hoàng suy yếu, thái hậu liền tuyển bốn người các nàng qua hầu hạ tiên hoàng. Sau khi tiên hoàng băng hà, bốn người các nàng trở về An Bình cung, sau đó Ngu Đức phi, Liễu Hiền phi, Ngũ Thực phi tiến cung, thái hậu

liền ban các nàng cho ba vị nương nương, chỉ chừa lại Đông Bình bên người." Lương Mỹ giống như đọc lời kịch, một ngụm lưu loát. Xem ra nàng ở bên cạnh thái hậu, biết được nhiều sự tình.

Tần Hương Y sau khi nghe xong, lông mày liền căng thẳng, tứ đại cung nữ đã chết ba người, vậy Đông Bình có bị nguy hiểm hay không? Hiện tại nhân vật then chốt là Đông Bình, nàng còn sống, lòng bàn chân của nàng có gì đây?

"Lệ Hưu, Lương Mỹ, đến An Bình cung với bản cung." Tần Hương Y mệt mỏi dựa vào, nhưng huyết án đang gấp, nàng nên vì chính mình tranh thủ thời gian.

Quyển 1 - Chương 8: Bí mật của tứ đại cung nữ

An Bình cung là tấm cung của Thái hậu, thật đúng với hai chữ "An Bình", cung điện trang nghiêm, nhưng không có xa hoa như trong tưởng tượng, trong vườn hoa có vài cây trúc xanh biếc đứng vững, giản lược bình thường, rất vắng vẻ, thỉnh thoảng nghe được chim nhỏ hót mừng.

Chính sảnh trong cung, bài biện chất phác, chính đường có một bức tranh phật, một phu nhân mặc cẩm y ngồi ngay ngắn, trên mặt lộ vẻ tươi cười hiền lành, trong đôi mắt long lanh có sự thân thiết lưu động, dung nhan xinh đẹp vì năm tháng chảy xuống một chút vết tích, mây đen có thêm mấy phần điểm bạc, nàng là thái hậu Long Đế quốc -- Giang Thuý Ngọc mẹ đẻ của Bắc Đường Húc Phong -- một người phụ nữ gần bốn mươi, bà có khí chất cao quý, thần thái bất phàm, nhưng một thân cũng đậm bạc.

Việc tuyển hậu của Bắc Đường Húc Phong đều là một tay bà xử lý, Tàn Hương Y là hoàng hậu do tự tay nàng tuyển ra.

"Thần thiếp thỉnh an thái hậu, thái hậu vạn phúc." Tàn Hương Y dịu dàng cúi đầu, thi lễ với Giang Thuý Ngọc.

"Hoàng hậu đứng lên đi." Giang Thuý Ngọc đậm đậm cười một cái, giơ tay ý bảo Tàn Hương Y ngồi xuống.

"Thái hậu gần đây thân thể khỏe không?" Tàn Hương Y nhẹ nhàng nhướn mắt, liếc mắt Giang Thuý Ngọc ngồi phía trên.

"Khỏe, rất khỏe, ăn chay niệm phật, giảm bớt không ít việc phiền lòng." Giang Thuý Ngọc mỉm cười gật đầu một cái, thuận lợi cầm một chuỗi phật châu trên chiếc bàn nhỏ nắm trong tay.

Thái hậu tin Phật, đối với việc phức tạp trong hậu cung rất ít khi để ý tới, luôn luôn không ra An Bình cung nửa bước. Nhưng Bắc Đường Húc Phong đăng cơ hai năm, vị trí hoàng hậu vẫn trống. Thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, bà tự nhúng tay, thay con tuyển một vị hoàng hậu dân gian -- đó là Tần Hương Y.

"Hoàng hậu, gần nhất người bị khổ rồi. Ai gia biết hoàng nhi đem con nhất vào lãnh cung ba tháng, xem con thật gầy. Ngày sau ai gia quyết định nói hoàng nhi, khiến hấn đối đãi với con thật tốt. Lần này tuyển hậu trong dân gian, là ý của ai gia, hấn không vui, nên bắt người trút giận. Ai..." Giang Thuý Ngọc tựa như một người mẫu thân từ ái quan tâm nữ nhi, trên dưới quan sát Tần Hương Y một cái, trong tròng mắt lộ ra sự chân thành và thân thiết.

Trong lòng Tần Hương Y không khỏi chua xót, người mẹ hiền lành trước mắt không biết nội tình trong đó, xem ra nàng thâm cư trong An Bình cung này sợ là đoạn tuyệt với nhân thế, có thể Bắc Đường Húc Phong có ý định giấu diếm tình hình thực tế. Nếu Giang Thuý Ngọc biết hoàng hậu được tuyển là tới giết hoàng nhi của nàng, người mẹ kia có bao nhiêu thương tâm, aizzz... Thế gian khó có việc hoàn mỹ...

"Thái hậu không nên nói như vậy, tất cả đều là Thần thiếp sai, Thần thiếp mạo phạm hoàng thượng." Tần Hương Y rung tay, trong đôi mắt tràn đầy áy náy. Áy náy là thật, nếu không phải có trọng trách trong người, nàng sao lại muốn thương tổn người khác đây?

"Hoàng hậu không nên tự trách, ai gia biết, hoàng nhi vẫn không chịu lập hậu, trong lòng còn có người khác. Hoàng nhi lần này đáp ứng

lập hậu, kỳ thực đều là nể ai gia, hấn là người con hiếu thuận, sợ ai gia phiền lòng." Khóe mắt Giang Thuý Ngọc có chút đỏ, thở dài một tiếng, nói tiếp: "Sau này chuyện hậu cung, hoàng hậu sẽ càng hao tổn tâm tư. Hoàng hậu thông minh như vậy, ai gia tin tưởng hoàng nhi sẽ thích hoàng hậu."

"Thần thiếp hiểu rõ." Tần Hương Y cúi thấp nói. Hấn chính một người con hiếu thuận! Thật không nghĩ tới! Trong lòng có người khác? Loại người dã tâm bừng bừng như hấn, cũng sẽ yêu một nữ tử sao? Có điểm không thể tin được, nàng âm thầm cười nhạt.

"Chuyện gần nhất phát sinh trong hậu cung, ai gia cũng biết một ít. Sợ là hoàng nhi lại làm khó hoàng hậu? Hoàng hậu hôm nay tới thăm, là có điều thỉnh cầu?" Giang Thuý Ngọc vuốt vuốt Phật châu trong tay, chậm rãi đứng dậy từ chiếc ghế tinh xảo.

"Thái hậu, có thể cho mượn cung nữ Đông Bình ở An Bình cung một lát?" Tần Hương Y nói thẳng ý đồ đến.

Giang Thuý Ngọc hơi giật mình, vẫn chưa nhiều lời, chỉ là chậm rãi mở miệng, nói: "Nếu hoàng hậu cần, để Đông Bình qua Phượng Du cung."

"Tạ ơn thái hậu." Tần Hương Y không nghĩ tới Giang Thuý Ngọc nói đồng ý dư vậy. Xem vẻ mặt nàng vân đạm phong khinh, sợ là đối việc trần thế không muốn để ý nữa.

Sự tình rất thuận lợi, Đông Bình bị gọi đi ra -- một người cung nữ thanh tú khả ái. Tại An Bình cung, Tần Hương Y vẫn chưa nói thêm cái gì, nàng không muốn phá vỡ sự điềm tĩnh trong cung, không lưu lại thêm, trực tiếp trở về Phượng Du cung.

Trong chính sảnh của Phượng Du cung, Tần Hương Y ngồi ngay

ngắn trên chiếc ghế gỗ lê, con người u nhã nhu hoà trong suốt như ánh mặt trời trong ngày tuyết, tròn mắt chuyển động nhìn cung nữ Đông Bình từ trên xuống dưới, tuổi của nàng xấp xỉ với Xuân Miếu, một bộ dáng nhu thuận, một đôi mắt nhỏ, con người vụt sáng, lộ ra một nét cứng nhắc.

Không đợi Tần Hương Y mở miệng hỏi, Đông Bình đột nhiên phịch một tiếng quỳ xuống đất, nước mắt ràn rụa nói: "Hoàng hậu nương nương, người nhất định phải làm chủ cho nô tỳ, tìm ra hung thủ giết chết Xuân Miếu, Hạ Diễm và Thu Hâm. Bọn họ đều là tử muội tốt của nô tỳ, đừng để bị chết không minh bạch như vậy." Nha đầu Đông Bình này, khóc đến thê thảm, so với tử muội đã chết còn thương tâm hơn.

"Mau đứng lên đi. Chuyện này bản cung nhất định sẽ điều tra rõ. Nhưng cần người hỗ trợ." Tần Hương Y giương tay lên, ý bảo Đông Bình đứng dậy.

Lệ Hưu và Lương Mỹ ra linh hoạt, nhanh chóng giúp đỡ Đông Bình đang quỳ dưới đất đứng dậy.

"Nương nương cần nô tỳ làm cái gì?" Đông Bình lau nước mắt, nước nở hỏi.

"Bản cung muốn xem chân phải của người một chút." Ánh mắt Tần Hương Y di chuyển, rơi xuống trên chân Đông Bình.

Đông Bình bắt đầu có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh giấu đi thần sắc, cung kính nói: "Nô tỳ tuân mệnh." Nói xong, nàng không chút do dự, ngồi xuống tại chỗ, rút hài ở chân phải ra. Trên chân phải của nữ tử này cư nhiên có một hình xăm, tỉ mỉ quan sát, hình dạng rất giống tảng đá, quái! Sao lại có người xăm tảng đá tại lòng bàn chân?

"Hình xăm tảng đá trên chân người là chuyện gì xảy ra?" Hai tròng mắt Tần Hương Y mị lên, phát phát một ống tay áo, từ trên ghế đứng dậy, bước đi thong thả đến trước mặt Đông Bình.

"Bẩm nương nương, đây là tiên hoàng sai người xăm lên cho chúng nô tì." Đông Bình hơi cúi đầu, khuôn mặt đỏ bừng, sợ hãi đem chân bó (phụ nữ ngày xưa hai bó chân) đang lộ ra thu vào trong váy.

"Các nô tỳ? Có phải chân phải của Xuân Miếu, Hạ Diễm và Thu Hâm đều có xăm hình tảng đá hay không?" Mặt Tần Hương Y lộ vẻ kinh ngạc, theo sát một câu.

"Đúng vậy. Nhưng các nàng đều không phải hình xăm tảng đá. Xuân Miếu là một hồ nước sâu rộng, Hạ Diễm là một ngọn lửa lớn, Thu Hâm là một thỏi vàng. Khi các nô tỳ hầu hạ tiên hoàng, Xuân Miếu, Hạ Diễm, Thu Hâm, Đông Bình, các tên này đều là tiên hoàng ban cho, tiên hoàng căn cứ tên sai người xăm hình tương ứng trên chân các nô tỳ. Xuân Miếu đại biểu thủy, Hạ Diễm đại biểu hỏa, Thu Hâm đại biểu kim, nô tỳ là thổ, thổ do đá sinh ra, đá do thổ mà thành, cho nên hình xăm là tảng đá." Đông Bình một điểm cũng không dám giấu diếm, mỗi chữ mỗi câu nói ra hết tình hình thực tế.

Nguyên lai hung thủ là cắt đi hình xăm dưới chân các nàng! Lẽ nào trong hình xăm cất dấu huyền cơ gì?

"Lúc tiên hoàng sai người xăm cho các người, có nói cái gì không? Tần Hương Y tiếp tục hỏi.

"Tiên hoàng chỉ nói hình xăm và tên tương xứng thôi." Đông Bình lắc đầu.

"Đông Bình, người trước đứng lên, mang hài vào." Tần Hương Y giơ tay lên, trong lòng hoang mang đến cực điểm. Ai cũng biết tiên hoàng

là một hoàng đế khôn khéo, nếu như là cơ mật quan trọng, không có khả năng giấu trên người của cung nữ.

Vừa chuyển ý niệm, trong đầu linh quang chợt lóe. Chẳng lẽ là bảo đồ?! (binh đồ đã nhắc ở chương 1)

Quyển 1 - Chương 9: Ngoài ý muốn đến Long Hành cung thị tẩm

"Đông Bình, người còn nhớ rõ hình xăm trên chân những nàng khác chứ?" Tần Hương Y trầm mặc một hồi, hỏi.

"Nhớ kỹ." Đông Bình nói.

"Nhớ kỹ là tốt rồi. Người cứ dựa theo trí nhớ của người vẽ lại hình xăm ra giấy." Tần Hương Y dứt lời với Đông Bình, sau đó xoay người nói với Lệ Hưu bên cạnh: "Lệ Hưu, nhanh đi chuẩn bị giấy."

"Vâng, nương nương."

...

Rất nhanh, Đông Bình đã vẽ xong hình xăm, Tần Hương Y cầm lấy xem, chỉ là thủy, hỏa, kim, thạch bình thường mà thôi, không có gì đặc biệt. Vì sao hung thủ phải cắt đi hình xăm này? Thực sự là binh đồ quý giá?! Sai! Một đời đế vương khôn khéo, hẳn không có khả năng xăm thứ quan trọng như vậy lên chân cung nữ, rốt cuộc là nguyên nhân gì?

"Đông Bình, bốn người các người có bệnh phải không?" Tần Hương Y chỉ trầm mặc trong chốc lát, cất các bản vẽ xong, hỏi Đông Bình tiếp.

"Bẩm nương nương, kỳ thực tiên hoàng thích xem mắt cá chân của

nữ nhân, lúc nhóm nô tỳ hầu hạ tiên hoàng đều đi chân trần, vì nhiễm quá nhiều kiểu khí hậu khác nhau ở từng khu vực, khiến cho bị đủ tật đau nhức." Đông Bình cúi đầu càng thấp, trên mặt lộ vẻ ngại ngùng của tiểu nữ tử.

Thì ra là thế, mình quân một đời lại có đam mê như vậy.

Xem ra Xuân Miếu bị hại, không phải chỉ đơn giản là tranh giành trong hậu cung, ý của đối phương là ở hình xăm, chỉ sợ cũng là vì binh đồ. Bên ngoài nghe đồn Long Đế quốc giàu có, hoàng đế khai quốc đã từng đem một số bảo tàng giấu kín trong thâm sơn dã cốc. Hôm nay thiên hạ náo động, có được bảo tàng này, không thể nghi ngờ chính là có được mười vạn binh mã.

Tần Hương Y dự đoán được bảo vật, càng nhiều người có dã tâm cũng muốn được đến.

Có khả năng mục tiêu kế tiếp của hung thủ là Đông Bình. "Lệ Hưu, an bài đông bình ở lại Phượng Du cung, nhất định phải bảo đảm an toàn của nàng." Tần Hương Y bình tĩnh như trước, tư thái thông dong làm cho người kính nể. Sự bất phàm của nàng đã định trước số phận long đong của nàng.

"Vâng, nương nương." Lệ Hưu nói.

"Hoàng hậu nương nương, Lý tổng quản cầu kiến." Đúng lúc này, một người tiểu cung nữ vội vã đi vào.

Lý tổng quản? Sao hắn lại tới? Hắn hẳn là ở Long Hành cung. Chẳng lẽ là Bắc Đường Húc Phong bảo hắn tới.

"Triệu hắn vào!" Đôi mắt Tần Hương Y trầm xuống, trấn định ngồi trở lại trên ghế.

"Vâng." Tiểu cung nữ lên tiếng trả lời, không lâu sau, một người thái giám mặc y phục sáng màu lom khom đi vào Phụng Du cung, hẳn là tổng quản thái giám trong cung.

"Nô tài thỉnh an Hoàng hậu nương nương." Lý tổng quản tiến lên, hành đại lễ, cũng thật cung kính.

"Lý tổng quản không ở Long Hành cung, chạy đến nơi này của bản cung làm gì?" Tần Hương Y hơi nhíu mày, giả vờ bực mình.

"Nô tài không dám. Là hoàng thượng lệnh cho nô tỳ đến đây báo, đêm nay Hoàng hậu nương nương đến Long Hành cung thị tẩm." Lý tổng quản khom người như trước, một chút cũng không dám chậm trễ.

Thị tẩm ở Long Hành cung?! Tần Hương Y trong lòng kinh hãi, liếc mắt ngoài cung, bất tri bất giác, sắc trời đã tối, nàng vội vàng lo lắng chuyện huyết án ở tam cung, đã quên mất thời giờ.

Không nên tới đã tới, tối nay làm sao bây giờ? Tần Hương Y thật sâu hít một hơi, trấn định nói rằng: "Bản cung đã biết."

"Hoàng thượng còn nói, Hoàng hậu nương nương nên cùng nô tài đi Long Hành cung ngay, tất cả lễ nghi rườm rà đều miễn, không cần tẩm rửa thay y phục." Lý tổng quản lại khom người hơn nữa.

"Ngay bây giờ?!" Tần Hương Y nghiêng về phía Đông Bình liếc mắt một cái, mặt lộ vẻ khó xử. Tối nay sợ là hung thủ sẽ tập kích Phụng Du cung, Đông Bình thì sao?

"Nương nương, mời." Lý tổng quản hướng bên cạnh lui xuống, khom người thờ dài nói.

Tần Hương Y không dám cãi lời, dù sao cũng là quân mệnh, trong tay có việc gấp, cũng không thể chối từ. Nàng bắt đắ dĩ liếc mắt Đông Bình, chuyển một ánh mắt cho Lệ Huru, ý bảo nàng bảo hộ Đông Bình thật tốt.

"Nương nương người yên tâm đi đi." Lệ Huru rất nhanh hiểu ý.

Có Lệ Huru bảo hộ Đông Bình, Tần Hương Y mới yên tâm, theo Lý tổng quản ra Phượng Du cung, ngồi trên phượng liễn, trực tiếp đến Long Hành cung.

Long Hành cung là tấm cung của hoàng đế, cung của đế vương tự nhiên là khí thế hào hùng, chính khí nghiêm nghị, xa xa nhìn lại, trang nghiêm yên lặng, đứng vững trong mặt trời chiều hoàng hôn, càng huy hoàng.

Tần Hương Y được Lý tổng quản nâng đỡ đi lên bậc đá bằng cẩm thạch thật dài, cửa cung, hai bên có cột trụ chạm khắc hình rồng sáng sủa đứng sừng sững, tựa như thị vệ bất diệt, kiên định không gì sánh được.

Đi vào cửa cung, bất giác trước mắt sáng ngời, tấm cung của hấn rất ưu nhã, giản đơn mà không mất đại khí, bốn vách tường đều là danh họa các triều đại, bài biện mặc dù cao nhã nhưng không xa hoa, xem ra Bắc Đường Húc Phong cũng không phải người xa xỉ.

"Nương nương trước tiên chờ ở đây, hoàng thượng ở ngự thư phòng xử lý tấu chương, rất nhanh sẽ trở về." Lý tổng quản dặn dò một câu, khom người trở ra, đóng cửa cung lại, một thanh âm lớn vang lên.

Trong cung yên lặng, không có bất luận tạp âm gì. Tần Hương Y

chầm chậm tiếng lên, xốc lên bức rèm che sáng sủa trước mắt, ánh vào mi mắt chính là một tia vàng chói, trên long sàng rộng lớn, là màn trướng và vải dạ vàng chói, trên giường còn có tấm lông cừu vô cùng mềm, quý giá đến cực điểm.

Đây là nơi ngủ mỗi đêm của Bắc Đường Húc Phong sao? Có một cỗ hương khí nồng đậm quanh quẩn trong phòng. Thơm quá, là hương liệu gì? Tần Hương Y đối hương vị rất miễn cảm, cái mũi thẳng lên, liếc mắt khắp nơi, phía dưới bình phong khảm ngọc bên cạnh, có một hương kỷ (bàn nhỏ), trên kỷ có một lư hương màu vàng sương khói lượn lờ.

Hương vị này có một cỗ hấp dẫn đặc biệt, Tần Hương Y nhin không được hiếu kỳ, bước lên một bước nhỏ, đi qua tìm tòi đến tận cùng, cúi người nhẹ nhàng để sát vào lư hương, trong hương có vị ngọt ngọt, rất tinh khiết, rất tĩnh, không có một tia tạp chất. Ưm. Không tồi, ngửi xong, trong đầu nhất thời nhẹ nhàng khoan khoái, cảm giác thật vui vẻ.

"Hoàng hậu rất thích lư hương của trẫm sao?" Thành linh phía sau truyền đến thanh âm thuần hậu của một người, không cần quay đầu lại, đã biết là hấn -- Bắc Đường Húc Phong.

Tần Hương Y cũng không hoảng loạn, chỉ là đứng thẳng thân thể, chậm rãi xoay người, quả nhiên một mạt vàng chói bay tới, xốc lên bức rèm che, gương mặt tuấn nhã hiện lên trước mắt, hấn có tuấn dung điêu luyện sắc sảo, đích xác là vật do trời tạo ra, ai, chỉ tiếc... "Thần thiếp khấu kiến hoàng thượng." Nàng khom người cúi đầu.

"Ở đây chỉ có hai người, trẫm và hoàng hậu, hoàng hậu không cần phải giữ lễ tiết." Bắc Đường Húc Phong lạnh nhạt cười một cái, ba bước rồi hai bước đi tới trước mặt Tần Hương Y, cầm lấy tay nàng, đỡ nàng đứng dậy.

"Tạ ơn hoàng thượng." Tần Hương Y cũng không muốn cùng hấn thân cận quá, bất ngờ rút tay về, lui về bên cạnh hai bước.

"Hoàng hậu làm sao vậy? Trẫm khiến hoàng hậu rất không thoải mái sao?" Bắc Đường Húc Phong như trước phản cảm trước sự cự tuyệt của nàng, sắc mặt đột nhiên biến, con ngươi đen sâu thẳm nổi lên một tia hờn giận. Tại Long Hành cung của hấn, phi tử của hấn đều là quyến rũ để được sủng, dùng hết thủ đoạn cả thân thể lấy lòng hấn. Chỉ có nàng, tựa như một đoá hoa sen ở bên ngoài, không thể chạm đến, cho dù không còn thân xử nữ, cũng thần thánh bất khả xâm phạm.

"Không có." Tần Hương Y gật đầu, không muốn nhìn thẳng hấn.

"Hoàng hậu cả liếc mắt đến trẫm cũng không dám sao?" Bàn tay to của Bắc Đường Húc Phong mạnh mẽ đặt lên cằm nàng, cực kỳ ôn nhu nâng lên, nhưng cực kỳ cố sức kiềm trụ, hấn vẫn là cố ý như cũ, lúc này trong đầu cũng chỉ có một cái ý nghĩ, chính là trêu tức nàng.

Quyển 1 - Chương 10: Đêm thị tâm giống chiến trường (1)

Bắc Đường Húc Phong gia tăng lực độ trên cánh tay, giống như muốn bóp nát mặt của nàng.

"Dung nhan của Hoàng thượng, có thể để Thần thiếp tùy tiện chiêm ngưỡng sao." Trên người Tần Hương Y lộ ra ngạo khí, khuôn mặt xinh đẹp nghênh lên, tuy rằng nàng cực lực che giấu nội tâm, nhưng đôi tròng mắt giống như nước mùa thu này giống như nổi lên một phiếm kim loại vỡ, hiển lộ ra một cỗ kiên định, bán đứng tất cả sự chịu đựng của nàng.

"Bớt giả bộ với trẫm đi!" Đôi mắt đen của Bắc Đường Húc Phong dần dần nheo lại, con ngươi thâm u loé lên một mặt ánh sáng lạnh lùng, ánh mắt tựa như thanh kiếm sắc bén, chuyển động trên mặt Tần Hương Y, khuôn mặt tuấn tú càng thêm âm trầm, "Lần đầu tiên của hoàng hậu rút cuộc là cho ai? Trẫm thật hiếu kỳ." Hơi sức trên ngón tay hấn lại nặng thêm...

"Hoàng thượng thứ tội, Thần thiếp không biết." Tần Hương Y nghĩ cảm thấy xương mặt cũng sắp nứt ra rồi, nàng thật muốn một chưởng bổ đôi cái tay tà ác này, nhưng nàng không có. Nếu muốn ở lại bên cạnh hắn, nhất định phải học nhẫn. Nàng không giãy dụa, gương mặt trắng như tuyết bị ngọn tay của Bắc Đường Húc Phong hiện ra hai vết màu hồng, nhất định rất đau!

"Hoàng hậu không biết? Thực sự là buồn cười!" Bắc Đường Húc Phong chăm chú nhìn chăm chăm nữ tử trước mặt, nàng tình nguyện chịu đau, cũng không đánh lại, gương mặt xinh đẹp vì nổi đau trên

má mà nhăn thành một mảng.

Khi nào lại hung ác đối với một nữ tử như vậy? Không có! Dần dần hấn buông lỏng bàn tay to ra, cười nhạt.

"Hoàng thượng cũng không thích Thần thiếp, không phải sao? Nếu không thích, không cần quan tâm sự qua lại của Thần thiếp?" Tròng mắt long lanh của Tần Hương Y ngoại trừ bình tĩnh, còn có một chút đau xót.

Nhớ đến trước kia, thực sự nghĩ lại mà kinh. Lần đầu tiên cho ai? Chính nàng cũng không biết, đầu từng bị thương, bởi vậy mất trí nhớ một đoạn thời gian, sau khôi phục lại, nàng nhớ lại tất cả mọi chuyện, chỉ có không nhớ được dung mạo của người cướp đi lần đầu tiên của nàng, chỉ có hình ảnh mơ hồ.

"Cho dù trẫm không thích, hoàng hậu vẫn là thê tử của trẫm! Nữ nhân của trẫm nhất định phải phục tùng trẫm!" Gương mặt của Bắc Đường Húc Phong nghiêm lại, âm trầm, run lên run lên, bàn tay to của hấn bao quát, ngồi xuống ôm lấy Tần Hương Y đi đến long sàng.

Tần Hương Y nhắm hai tròng mắt lại, hít một hơi thật sâu, cái gì đến sẽ đến, để phục quốc, nhất định phải nhẫn. Tâm đột nhiên đau quá nàng nhớ tới hấn, hấn vẫn chăm sóc nàng ba năm, nếu như tối nay cùng Bắc Đường Húc Phong... Sau đó lấy cái gì đối mặt hấn... Thân thể của nàng rơi xuống trên chiếc giường mềm mại, nàng không muốn mở mắt, không muốn nhìn gương mặt tuấn lãng kia, một làn hơi cực nóng phun lên gương mặt của nàng, là hơi thở của hấn, mang theo mùi vị đặc thù, mùi vị có chút làm cho người si mê, nhưng nàng không có khả năng si mê hấn, hấn vĩnh viễn là kẻ thù của nàng, kẻ thù giết cha diệt quốc -- không đội trời chung.

Thân thể to lớn của Bắc Đường Húc Phong nghiêng lại gần, đem

thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của Tần Hương Y khoá trong lòng, hẳn không đụng nàng nữa, chỉ là chống đầu, nhìn nữ tử đang khấn trương, âm thầm cười, nàng rõ ràng là miễn cưỡng chính mình lấy lòng trẫm, nữ nhân ghê tởm!

Đôi mắt to long lanh của nàng gắt gao nhắm lại, lông mi hơi rung động, tựa như cánh bướm, nhẹ nhàng chuyển động, giống như có thể bay lên. Dung nhan xinh đẹp càng căng ra, tăng thêm quyến rũ, nàng rất tuyệt sắc, rất xinh đẹp, cũng thông minh, nàng giống như có thể khống chế tất cả biểu hiện, chỉ là không khống chế được sự khấn trương lúc này, ngón tay nhỏ bé xinh đẹp hung hăng cầm lấy đệm giường nắm thành một nắm trong tay.

"Hoàng hậu, mở mắt ra nhìn trẫm." Bắc Đường Húc Phong nhìn Tần Hương Y một trận, cười lạnh lắc đầu.

Tần Hương Y không thể không nghe, nàng chậm rãi mở mắt, dung mạo anh tuấn phóng đại trước mắt, đúng lúc này, Bắc Đường Húc Phong nhếch môi cười, cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn môi đỏ mọng của nàng. "Môi hoàng hậu thật ngọt!" Hắn vừa nói vừa liếm liếm môi, hình dạng tựa hồ rất thích thú.

Ghê tởm! Hắn cư nhiên như vậy... Trên môi lưu lại hơi thở của hắn, mặc dù không kinh tởm, nhưng thực khó chịu, lông mi dày tinh xảo chớp chớp, cứ nhìn hắn như vậy, không có bất luận biểu tình dư thừa gì.

"Hoàng hậu nhìn trẫm như vậy, là có lời muốn nói." Bắc Đường Húc Phong nhắc thân thể nặng nề ra, nghiêng người nằm ở một bên, sau đó ngẩng đầu, từ trên cao nhìn xuống nữ tử nằm trong lòng, một tay chậm rãi di chuyển trên gương mặt của nàng, nhẹ nhàng xoa, động tác rất nhẹ, rất nhẹ, tựa như một tấm lụa mỏng chậm rãi lướt qua.

"Thần thiếp không có gì để nói." Giọng điệu của Tần Hương Y có điểm không lưu loát, đúng vậy, loại trường hợp này, nàng phải bình tĩnh không đứng dậy, giờ này khắc này, thật muốn một cước đá văng hẳn, đây là chuyện muốn làm nhất.

Bắc Đường Húc Phong theo thói quen nheo lại hai tròng mắt, con ngươi tà tà cố định ở trước ngực Tần Hương Y, tay hẳn giơ lên, cố ý kéo dài lưng của nàng, trầm xem người có thể kiên trì bao lâu?

Cả người Tần Hương Y run lên, phản ứng của một người có bản năng miễn cảm -- nàng mạnh mẽ giữ cổ tay Bắc Đường Húc Phong, không để hắn tiến hành động tác kế tiếp. Nàng cho rằng nhắm mắt lại, nhịn một chút sẽ qua, thế nhưng không có cách nào làm được.

Lần này Bắc Đường Húc Phong không có tức giận, chỉ là âm âm cười, bàn tay to giãy, lật ngược thế cờ, nắm chặt tay nhỏ bé của nàng trong bàn tay.

Nàng nổi giận, cắn môi đỏ mọng nhìn chăm chăm hẳn, trong tròng mắt xinh đẹp như nước vẫn như cũ hàm chứa sự kiên định, muốn rút tay về, nhưng hắn càng nắm chặt, hai người âm thầm đấu nội lực.

Dù sao hẳn là nam tử, Cơ bắp mạnh hơn nàng một phần, nàng thua.

"Nội lực của hoàng hậu thật tốt, sư phụ là ai?" Bắc Đường Húc Phong đánh vỡ an tĩnh tạm thời trong phòng.

"Thần thiếp cùng cô cô học qua hai năm công phu, nhưng chỉ là phòng thân mà thôi." Tần Hương Y cực lực áp lực trấn áp sự không cam lòng.

"Trong mắt hoàng hậu có hận ý?!" Tròng mắt âm u của Bắc Đường Húc Phong thực bình tĩnh, tựa như ánh mặt trời ấm áp, không hiện

ra chút gợn sóng nào.

"Là Thần thiếp luống cuống." Tần Hương Y nhợt nhạt buông ánh mắt xuống, cố ý nhích qua bên cạnh một chút, khoảng cách với hắn càng gần, nàng càng dễ bại lộ tâm tình.

"Hoàng hậu sợ trẫm như vậy sao?" Bất luận động tác gì của Tần Hương Y đều không thể gạt được Bắc Đường Húc Phong, hắn cố ý vươn bàn tay to, gắt gao kéo nàng vào ngực.

"Đều không phải." Dựa vào trong lòng kẻ thù, tư vị thực sự còn khó chịu hơn giết nàng, nàng cần phải nhẫn.

"Hương Y!" Bắc Đường Húc Phong đột nhiên gọi tên của nàng, cặp mắt kia mê ly, giống như hàm chứa tình cảm, thật có tình cảm sao? "Tần Hương Y? Tình gắn bó? Tên này có rất nhiều ý tình. Khuê danh của hoàng hậu thực sự là êm tai, trẫm nên thường xuyên gọi." Hắn dời đi trọng tâm câu chuyện.

"Hoàng thượng thích là tốt rồi." Hắn đột nhiên gọi tên của nàng, nàng có điểm không quen.

"Hương Y, Tây Môn Hồng Song là cô cô của ngươi? Nàng hẳn là là sư phụ của ngươi, gọi sư phụ là cô cô thì thân thiết hơn." Bắc Đường Húc Phong chỉ trầm mặc trong chốc lát, trong con ngươi sâu xa hiện lên chính là đắc ý, song song còn có một cỗ lo lắng, tròn mắt cất dấu gì đó rất sâu rất sâu. Bắt đầu từ đêm đại hôn đó, hắn liền hoài nghi mục đích tiến cung của nàng không chỉ đơn giản là làm hoàng hậu, cho nên liền phái người âm thầm tra xét ngọn nguồn của nàng.

Sao hắn lại biết tên của cô cô? Sao lại biết cô cô là sư phụ?! Tần Hương Y kinh hãi.

Quyển 1 - Chương 11: Đêm thị tẩm giống chiến trường (2)

Lúc trước dưới sự an bài của Tây Môn Hồng Song, Tần Hương Y gia nhập vào một gia đình có học, dùng thân phận là con gái của họ để nhập cung, tên của cô cô cũng không tiết lộ ra bên ngoài, nàng cũng chưa từng nhắc đến cô cô hay sư phụ của nàng với người ngoài...

Thật không thể khinh thường vị hoàng đế này, tâm tư của hắn rất thâm trầm...

"Sao lại không nói gì?" Bắc Đường Húc Phong kéo Tần Hương Y đang trầm tư trở về.

"Làm sao mà hoàng thượng biết được Thần thiếp đang suy nghĩ gì."

Tần Hương Y mím môi đăm chiêu, ngửa đầu liếc mắt Bắc Đường Húc Phong, hắn vẫn tự tại như cũ, xem ra hắn không có tra được nhiều hơn thế, hiện tại nàng không phải là đang nằm trên long sán của hắn, mà là ở trong thiên lao. Cho dù hắn khôn khéo hơn, bằng thủ đoạn của cô cô tuyệt đối hắn không thể biết nhiều hơn thế.

"Hàng hậu của trẫm, trẫm đương nhiên quan tâm. Chờ lúc trẫm rảnh rỗi, liền đưa cô cô vào trong cung ở vài ngày, được không?" Bắc Đường Húc Phong nhẹ nhàng hỏi, lời nói thật ôn nhu, nói cứ như thật.

"Thần thiếp thay cô cô tạ ơn hoàng thượng." Tần Hương Y rất cuộc lĩnh giáo được tính tình của vị hoàng đế này, một hồi tức giận ngút trời như sư tử, một hồi ôn nhu như nước giống như cừu non. Hắn thay đổi thất thường lại giấu diếm thâm sâu, sợ rằng muốn nắm hắn trong tay không phải chuyện dễ, hôm nay mình còn chưa có động thủ, hắn đã động thủ trước, biết tra xét ngọn nguồn của nàng, quả nhiên là bậc trí giả (người thông minh).

Không được, không thể ngồi chờ chết thêm nữa, nhất định phải mau chóng tìm được nơi cất giấu Bố Binh đồ. Trong lòng Tần Hương Y âm thầm hạ quyết tâm.

"Hoàng hậu, đã khuya rồi." Bắc Đường Húc Phong nhìn Tần Hương Y một cách đầy mê hoặc như trước, bàn tay to rất không an phận đặt lên thắt lưng nàng.

Tâm tư Tần Hương Y vẫn đang trôi lơ đãng, không ngờ phản ứng của bản năng lại quá kịch liệt, đối với sự xâm phạm của nam nhân

nàng chưa từng quen thuộc, nàng nghĩ cũng không nghĩ nhiều mà đánh ra một chưởng. Bắc Đường Húc Phong trực tiếp dính một chưởng cực mạnh, may mà công phu hần tốt, nội lực thâm hậu, nếu không thì hiện tại ngũ tạng đã bị thương tổn. Dám đánh hoàng thượng, sợ rằng Tần Hương Y nàng là người duy nhất trong thiên hạ.

Nữ tử hồi lâu mới phản ứng lại, "Nguy rồi! Tần Hương Y, ngươi đang làm cái gì?!" Nàng vội vã đứng dậy, hèn mọn quỳ gối trên long sàn, "Hoàng thượng thứ tội." Tim của nàng bắt đầu đập loạn, nàng biết rõ một chưởng không nhẹ, sợ là khó thoát tội. Nhưng ai bảo hần không nói một tiếng, lưu -- manh!

Tần Hương Y cắn đôi môi đỏ mọng, hèn mọn cúi đầu. Đợi hình phạt kế tiếp.

"Nội lực của hoàng hậu thật thâm hậu!" Trên khuôn mặt tuần tú của Bắc Đường Húc Phong hiện lên sự giận dữ, hần bùng ngực thật mạnh khụ một tiếng, trong lòng không khỏi có điểm thất vọng, nếu là đối thủ của hần, sớm bại lộ như thế, thực sự là đáng tiếc. Nàng thông tuệ mỹ lệ, nhưng mà vẫn không qua được một cửa này, hần lắc đầu cười thầm, suy nghĩ trong chốc lát, lửa giận suy giảm, đôi mắt nhìn nữ nhân trước mặt nổi lên hứng thú.

"Hoàng thượng thứ tội, Thần thiếp không phải cố ý." Tần Hương Y cúi đầu, không muốn nhìn khuôn mặt của hần nữa, càng nhìn càng chán ghét, cố giả vờ hèn mọn, không để ý đến cảm giác trong lòng. Nếu hần không phải hoàng đế, hiện tại đã sớm một chưởng đánh hần tan xương nát thịt

"Yên tâm, trẫm sẽ không trách hoàng hậu. Hoàng hậu ngẩng đầu lên, để trẫm ngắm thật kỹ." Bắc Đường Húc Phong nhắm mắt điều dưỡng nội tức một lúc, khóe miệng khẽ nhếch lên, cười nhạt, ánh mắt vẫn không thay đổi nhìn nữ tử tỏ ra hèn mọn quỳ gối trước mặt. Chính nàng đang bán đứng nàng, ngón tay dài và nhỏ nắm chặt góc áo, rất chặt, rất chặt, rõ ràng là hận, là bất mãn, mà vẫn hết lần này tới lần khác giả bộ hèn mọn như vậy.

"Thần thiếp không dám." Tần Hương Y nhấp mím môi, nhẹ nhàng nói. Giờ này khắc này, nàng muốn hần tức giận biết bao, muốn hần đuổi nàng ra, như vậy có thể không cần đối mặt với hần, chí ít có thể bảo toàn bản thân. Nhưng hần hình như cũng không phải là người bình thường, bị người đánh, cư nhiên còn có thể bình tĩnh như vậy. Một đời đế vương, có thể dễ dàng tha thứ đến trình độ này thật không khỏi khiến người kính phục, xem ra chí lớn của hần cũng không nhỏ, đã là hoàng đế của Long Đế quốc to như vậy, nếu chí hướng rộng lớn hơn, thì chính là thống nhất thiên hạ. Tần Hương Y thầm than trong lòng, xem ra Bắc Đường Húc Phong này so với phụ hoàng hần còn khôn khéo hơn, nàng mơ hồ cảm giác được khí ngút trời trên người hần.

"Đây là mệnh lệnh của trẫm." Con ngươi đen của Bắc Đường Húc Phong ánh lên, bàn tay to hướng đến cằm của Tần Hương Y, cực

kỳ ôn nhu nâng gương mặt của nàng lên.

Bốn mắt nhìn nhau, không phát ra một tia tình cảm. Ngược lại có hai cổ ngạo khí hội tụ, như gió đối nhau, một người thông minh kiên định, một người khí phách mười phần, đều không nhường nhau.

"Hoàng thượng, người vì sao không nghiêm phạt Thần thiếp?" Tần Hương Y không cố phản kháng, mặc cho bàn tay to của hắn dao động trên mặt của nàng, trong ánh mắt không có hèn mọn, chỉ có cứng cỏi.

"Người nghĩ trẫm hẳn là sẽ nghiêm phạt người sao?" Trong con ngươi đen của Bắc Đường Húc Phong hiện ra một tia sâu sắc, tựa như một mặt màu vàng của mặt trời lặn trước đám mây, cứ dao động trong đáy mắt.

"Thần thiếp không muốn. Thần thiếp chỉ là hiếu kỳ." Bàn tay to của hắn ở trên cổ của nàng, khiến nàng cực kỳ khó chịu, nàng cố gắng lùi về sau.

Ai ngờ Bắc Đường Húc Phong càng giáo hoạt, nàng chưa kịp di chuyển, hắn đã nhắc nàng lên, một tay vòng qua hông của nàng, vỗ mạnh một cái, thân thể mềm mại ngã vào trong ngực của hắn.

Một đôi cánh tay kiên cố nhanh chóng ôm chặt thân hình nhỏ xinh, hơi thở cực nóng phun bên tai nàng, hắn cười như không cười nhìn nữ tử trong lòng -- cơ thể của nàng cứng ngắc, tựa hồ có chút run, nàng đang nhẫn, cực lực chịu đựng.

"Hoàng hậu dường như rất sợ phải thân thiết với trẫm?" Ngón tay của Bắc Đường Húc Phong mập mờ dò xét trên mặt Tần Hương Y.

"Thần thiếp không có, Thần thiếp chỉ là khẩn trương mà thôi." Đầu Tần Hương Y va mạnh vào lồng ngực vững chắc kia, trong lòng buồn bực, đúng vậy, thân tử tựa vào trong lòng trượng phu, đó là chuyện bình thường cỡ nào. Nhưng nàng là ngoại lệ, nàng không có cách nào làm cho trong lòng mình bình tĩnh được, ngoại trừ trong lòng nàng đã có người thương, hắn còn là kẻ thù diệt quốc giết cha của nàng, sao có thể bình tĩnh?

"Trẫm sẽ không để hoàng hậu phải lo lắng. Trẫm sẽ thật thương yêu hoàng hậu." Tối nay Bắc Đường Húc Phong thật rất ôn nhu, Tần Hương Y nhiều lần mạo phạm hắn cũng không so đo, ngược lại sẵn sóc che chở. Khiến Tần Hương Y cảm thấy rất không an, hoàng đế khôn khéo này lại muốn làm gì?

Mặc kệ thế nào, nhẫn! Lần này nhất định phải nhẫn!

Nói xong, hắn đón nàng bằng đôi bờ vai rộng, bàn tay nhẹ nhàng nâng cằm của nàng lên, trong đôi mắt long lanh xinh đẹp loé lên sóng nước sáng ngời, thật là một đôi mắt to ẩn tình. Hắn nhếch môi cười, bất ngờ hôn lên đôi môi anh đào của nàng.

Tần Hương Y nhắm nghiền hai mắt, mặc cho một thoáng ôn nhu xẹt qua môi của nàng, bàn tay nhỏ bé nắm chặt, lúc này đây, nàng ngăn lòng mình lại, chỉ cần không nhìn, tất cả rồi sẽ qua.

"Hoàng hậu ngủ chung với trẫm, thật giống như đang đánh nhau, nắm tay chặt như thế, sợ đột nhiên có thích khách xông vào sao?"

Con mắt âm trầm của Bắc Đường Húc Phong nhìn Tần Hương Y từ trên xuống dưới, ánh mắt rơi vào trên tay nàng, lắc đầu cười trộm một trận. Trong nụ cười đó còn pha lẫn điều gì, là bất mãn?! Hay là lo lắng?!

Quyển 1 - Chương 12: Người thối tiêu thần bí dưới ánh trắng

Lúc này Tần Hương Y mới chậm rãi trợn mắt, toàn thân thả lỏng xuống, "Là thần thiếp ngu muội."

"Hoàng hậu thông minh, so với người khác đều thông minh hơn. Chỉ có điều lòng của hoàng hậu không ở bên trẫm." Lông mày của Bắc Đường Húc Phong nhíu lại, ý cười vẫn còn.

Trêu cợt nàng một chút, trong lòng liền thêm vài phần vui vẻ.

"Tạ ơn hoàng thượng khen. Thần thiếp không dám nhận." Tần Hương Y thu khí ở đan điền, cố gắng làm cho tâm tình mình bình tĩnh lại.

"Hoàng hậu thật xuất phát từ dòng dõi thư hương (Nho giáo)?" Bàn tay to của Bắc Đường Húc Phong đột nhiên ôm chặt thắt lưng của nàng, con ngươi đen gắt gao nhìn chăm chăm Tần Hương Y, hẳn muốn xem phản ứng của nàng.

"Hoàng thượng không tin sao?" Tần Hương Y không chần chừ chút nào.

"Nếu là dòng dõi thư hương, hoàng hậu nên giống các tiểu thư khuê các, học thêu thùa, vì sao hoàng hậu lại bái sư học võ?" Bắc Đường Húc Phong hỏi thật tự nhiên, kỳ thực trong lòng hẳn sớm có câu trả lời.

"Học võ để khỏe mạnh, có thể phòng thân, có gì không tốt?" Tần Hương Y trả lời bình tĩnh thong dong.

"Nếu hoàng hậu yêu thích võ thuật cũng là chuyện tốt. Gần nhất trong cung không yên ổn, rất nhiều người đều mong muốn có được bảo đồ của Long Đế quốc, trăm sự có thích khách xông vào cung, muốn phái thêm nhiều người bảo hộ hoàng hậu, hoàng hậu có thân thủ như vậy, xem ra không cần nữa." Bắc Đường Húc Phong vừa nói vừa vẽ vẽ lên vành tai nàng, chậm rãi cúi đầu, như có như không hôn vào tai nàng.

Nụ hôn thật dịu dàng! Nhưng, hắn là kẻ thù, sao có thể có loại tà niệm này? "Hoàng thượng --" lần này nàng đã có kinh nghiệm, chỉ ôn nhu lấy tay đẩy thân thể to lớn của hắn ra.

"Làm sao vậy?" Bắc Đường Húc Phong giả vờ không biết, kỳ thực trong lòng hắn sao có thể không rõ.

Sao hắn lại nhắc đến Tàng Bảo đồ? Rốt cuộc là ý tứ gì? Thử ta sao? Tần Hương Y nheo đôi mắt long lanh, thật muốn nhìn rõ lòng đối phương, thế nhưng trên mặt hắn ngoại trừ ôn nhu, không có một tia biểu tình dư thừa nào hết.

"Hoàng thượng, thần thiếp mệt rồi." Tần Hương Y ỡm ờ mở bàn tay to của Bắc Đường Húc Phong ra, từ trong lồng ngực rộng rãi của hắn giấy dựa thoát ra.

"Tần Hương Y!" Bắc Đường Húc Phong đột nhiên quát một tiếng chói tai, sắc mặt đột nhiên biến, quả nhiên là một người thay đổi thất thường, gương mặt ôn nhu trong nháy mắt bị mây đen bao phủ, bàn tay to của hắn giương lên, nắm lấy cổ tay của nàng, một bàn tay to khác hung hăng giữ chặt lấy cổ nàng. "Mục đích tiến cung của hoàng

hậu rốt cuộc là gì?" Gương mặt hắn đột nhiên âm trầm đáng sợ, oai phong đều lộ, tâm tình bất định, sợ rằng đây là thủ đoạn hắn thường dùng

"Hoàng thượng tuyển hậu, thần thiếp tiến cung, không hơn." Nàng kiên định như trước, càng vào thời khắc này, càng không thể bại lộ, không khí vào phổi dần dần giảm bớt, hô hấp trở nên khó khăn, sự đau đớn lan tràn toàn thân, trên mặt bắt đầu đỏ ửng, cả đáy mắt cũng nổi lên tơ máu. Nhất định phải nhẫn!

Bắc Đường Húc Phong nhìn thẳng vào nữ tử trước mắt, viền mắt trùng to như chuông đồng, máu đỏ một mảnh, độ mạnh ở ngón tay càng gia tăng. Nữ nhân này luôn khiêu chiến cực hạn của hắn, khiêu khích sự kiên trì của hắn. Cho dù không thương nàng, nhưng đường đường là hoàng hậu của vua một nước lại không phải tấm thân xử nữ, lại đẩy hắn ra ngoài ngàn dặm, hắn chưa từng có cảm giác thất bại như vậy, mặc kệ nàng là kẻ địch, là đối thủ, nhưng nàng chung quy là một nữ nhân, là nữ nhân của Bắc Đường Húc Phong hắn!

Có một số điều hắn không thể nhẫn nhịn nữa.

Hắn cho rằng nàng sẽ phản kháng, nhưng hắn đã đoán sai, nàng tựa hồ tình nguyện ngạt thở mà chết, cũng không muốn phản kháng. Thực sự là buồn cười, lúc trầm đụng đến nàng, nàng phản kháng kịch liệt, trầm muốn giết nàng, nàng cứ nhiên liều chết không chống lại! Hắn thầm cười trong lòng, cười nhạt, ngón tay dần dần buông ra, vẫn như trước căm ghét liếc nàng một cái.

"Người đi đi!" Đầy Tần Hương Y ra, Bắc Đường Húc Phong chưa từng liếc nàng thêm cái nào.

Toàn thân Tần Hương Y vô lực, ngã quy trên long sán, nàng thở hỗn hển, dùng hết sức vận động thân thể, thi lễ một cái, nói ngắn quăng:

"Tạ ơn hoàng thượng."

Kéo lê thân thể uể oải và suy yếu, nàng bằng tốc độ nhanh nhất rời khỏi Long Hành cung. Nơi này nàng không thể ở thêm một khắc nào nữa, mỗi lần hấn khinh bạc nàng, trong đầu nàng luôn luôn nhớ tới người trong lòng kia, không thể có lỗi với hấn.

Một đôi mắt hung ác nham hiểm phía sau dần dần nheo lại, hấn đã xem thường nàng, vốn tưởng rằng dành cho sự ôn nhu nàng, là có thể chinh phục nàng, ai ngờ nàng kiên quyết như vậy. Xem ra, nàng cũng không giản đơn. Đúng, giữ nàng lại, ngày sau chắc chắn hữu dụng...

Tần Hương Y ra khỏi Long Hành cung, đi xuống cầu thang đá cẩm thạch thật dài. Ánh trăng dần lên cao, ánh trăng sáng to chiếu vào trong hoàng cung, kiến trúc nguy nga đã có chút thê lương, cái bóng đang cúi đầu hất xuống trên mặt đất trông như của người chết, không có bất luận sự sống động gì. Đột nhiên một trận gió mát thổi tới, nàng không khỏi run rẩy, ánh mắt về nơi xa, đèn cung đình như sao.

Rốt cục thở dài một hơi, ở cùng hấn một khắc, là một loại dày vò. Bắc Đường Húc Phong quả thật là một người lợi hại, đoán không ra tính tình của hấn, thay đổi biến hóa khôn lường. Một đời đế vương, hấn từ nhỏ được vạn người kính ngưỡng, có thể chính mình đã làm khó hấn... Thế nhưng nàng không có biện pháp thuyết phục mình phục tùng hấn... Một tiếng thở dài bay xa, trong lòng nữ tử tràn đầy sầu muộn...

Một trận gió mát thổi qua, không ổn rồi, mệt mỏi quá! Đầu mơ hồ đau, bệnh cũ lại phát tác! Lăn tìm cái túi bên hông, nguy rồi, quên mang chỉ thống hoàn. Nàng trầm ngâm, tìm một bậc thang ngồi xuống, đầu đau càng nặng, giống như sắp vỡ ra, mồ hôi trên trán

rướm rướm rơi xuống... Chung quanh đây một bóng người cũng không có, ngay cả thị vệ cũng không thấy, lẽ nào sẽ đau nhức ngất xỉu như vậy sao? Thân thể nhất thời mềm như bùn.

"Hoàng hậu nương nương!" Đúng lúc này, phía sau truyền đến thanh âm của một nam tử.

Tần Hương Y ôm cái đầu đang muốn nứt ra, chậm rãi quay đầu lại, trên thềm đá cẩm thạch, có một bóng dài màu xám trắng, đứng thẳng, bên hông mang một cây tiêu dài, dưới ánh trăng màu bạc, gương mặt của hắn rõ ràng -- một người mỹ nam tử trong sáng, mày như trăng non, mắt như sao sáng, mặt như quan ngọc (miếng ngọc được gắn trên mũ quan ngày xưa).

"Người là ai?" Tần Hương Y chịu đựng đau nhức hỏi.

"Vi thần là nhạc công Tần Tiêu trong cung, nương nương có phải khó chịu hay không? Để vi thần thổi một khúc nhạc cho nương nương." Giọng điệu của hắn rất nhu, tao nhã, nói xong, cầm tiêu mà thổi, một khúc du dương chậm rãi vang lên.

Hắn không giúp nàng gọi thái y, mà lại thổi cho nàng nghe một khúc nhạc! Quái lạ!

Khúc nhạc này? Rất quen thuộc! Là từ khúc ở Băng Tuyết quốc! Nghe được âm điệu quê hương, tâm tình Tần Hương Y chậm rãi bình tĩnh trở lại, đau đầu dần dần giảm bớt.

"Tần nhạc công quen với bản cung?" Một khúc mà thổi, Tần Hương Y chậm rãi đứng dậy, không khỏi hiếu kỳ quan sát Tần Tiêu một phen.

"Hoàng hậu là nhất quốc chi mẫu, vi thần há có thể không nhận ra."

Tần Tiêu nhưng thật ra khách khí, hơi chấp tay thờ dài.

"Tần nhạc công giống người ở quê bản cung. Xin hỏi từ khúc này học được từ đâu?" Nghe được âm điệu quê hương như vậy, bệnh đau nhức của nàng giảm bớt không ít, một người nhạc công của Long Đế quốc lại thổi từ khúc của Băng Tuyết quốc, quái lạ!

"Vi thần không dám trèo cao, Hoàng hậu nương nương. Nương nương không nên hỏi nhiều, cái gì nên từ bỏ thì từ bỏ, tất cả thuận theo tự nhiên. Vi thần có chuyện quan trọng, xin phép đi trước." Tần Tiêu khom người cúi đầu, xoay người rời đi, tay áo phiêu phiêu, thoải mái tự nhiên.

Tần Tiêu nói cái gì, từ bỏ cái gì? Nhạc công thần bí này, hẳn rất cuộc muốn nói cái gì?

Quyển 1 - Chương 13: Hậu phi gặp lại sẽ ra sao

Đêm dần buông xuống, đèn ở ngự thư phòng treo cao, đèn đuốc sáng trưng, ở đây cách Long Hành cung không xa, chỉ là cách hàng lang mà thôi.

Trên chân nến g đồng rơi đầy nến đỏ, tia sáng rọi sáng từng góc trong điện, phía trên án gỗ trái vải gấm màu vàng, tấu chương chong chất như núi.

Tần Hương Y đi rồi, Bắc Đường Húc Phong trở về ngự thư phòng. Hắc lúc này đang cầm bút, vùi đầu phê duyệt tấu chương đến từ các tỉnh, đôi mày kiếm nhíu lại chặt chẽ, trên gương mặt tuấn dật không hiện ra được chút ý cười nào.

Bây giờ thiên hạ đại loạn, Long Đế quốc cùng Mã Nhã quốc càng lúc càng ngằm đầu cúi búi. Làm vua của một nước, sao không sâu đây? Trong lòng Bắc Đường Húc Phong, chỉ có triệt để thu phục Mã Nhã quốc, thiên hạ thống nhất, mới là thượng sách.

"Hoàng thượng, đã trễ thế này mà vẫn còn đang phê duyệt tấu chương sao?" Cửa truyền đến thanh âm văn nhã của một người. Đang nói, một bóng dài màu xám nhẹ nhàng tiến đến.

Bắc Đường Húc Phong dừng tay, hai tròng mắt âm u vẫn chăm chú nhìn chăm chăm tấu chương trên tay, "Tới rồi sao, trên đường tới có gặp nàng không?"

Nghe bước chân, nghe thanh âm, hắc từ lâu đoán ra là Tần Tiêu --

nhạc công trong cung -- cũng là bằng hữu tốt của hắn. Lúc hai người vừa quen biết, Bắc Đường Húc Phong chỉ là một Vương gia, Tần Tiêu là môn khách trong phủ hắn.

Sau khi Bắc Đường Húc Phong đăng cơ, Tần Tiêu trở thành nhạc công. Dựa vào tài năng của hắn, Tư Mã đại nhân (người tài giỏi nào đó) của triều đại trước cũng không bằng, chỉ là hắn trời sinh tính đăm đạc, không muốn làm quan. Nhỏ ẩn ẩn trong chợ, lớn ẩn ẩn trong triều, ở trong cung, hắn là nhạc công nho nhỏ, nhưng thường xuyên làm bạn bên cạnh vua, thay hắn bày mưu tính kế.

"Hoàng thượng nói nàng là chỉ Hoàng hậu nương nương?" Chân mày Tần Tiêu có chút dao động nho nhỏ.

"Uh." Bắc Đường Húc Phong nhàn nhạt lên tiếng trả lời, vẫn tiếp tục vùi đầu xem tấu chương.

"Bệnh cũ của hoàng hậu nương nương hình như phát tác." Tần Tiêu nói.

"Vậy sao?" Bắc Đường Húc Phong đột nhiên ngừng bút trong tay, buông tấu chương, mắt nhìn thoáng qua Tần Tiêu, lông mày khẽ run lên, có một tia hứng thú.

"Đã trễ thế này, hoàng thượng sao còn để hoàng hậu quay về Phượng Du cung?" Trên trán Tần Tiêu hiện lên một tia lo lắng.

"Long Hành cung của trẫm có bao giờ lưu lại tần phi qua đêm?" Lông mày của Bắc Đường Húc Phong nhíu lại, con ngươi đen sâu thẳm hiện ra một thoáng lãnh ngạo, tựa như nhiễm sương trắng vào sáng sớm mùa đông, đích xác, tần phi thị tẩm, hắn cũng không để các nàng ngủ lại. Hoàng hậu thì làm sao? Chẳng qua là hơn một danh hiệu mà thôi, hắn cũng sẽ không ngoại lệ.

Tần Tiêu không nói, nhợt nhạt thờ dài. Ở cao không khỏi lạnh, hẳn biết một đế vương hào khí vạn trượng này trong lòng cất dấu sự lạnh lẽo cô đơn.

"Không nói chuyện này nữa, trầm cho người điều tra về hoàng hậu, tra được gì nào?" Trong mắt Bắc Đường Húc Phong hiện lên một tia vừa sáng vừa tối, rất quái lạ, khiến cho nắm lấy không ra.

"Hoàng thượng là không tin Hoàng hậu nương nương?" Tần Tiêu hỏi lại một câu.

"Hoàng hậu không phải một nữ tử giản đơn, nàng thông minh và quyết đoán hơn tất cả phi tử của trẫm. Nhưng nàng mang theo sát khí, mỗi khi trẫm thấy đôi tròng mắt của nàng liền cảm giác được một cỗ nhiệt lưu, trong ánh mắt của nàng phảng phất thù hận vong quốc diệt gia." Bắc Đường Húc Phong vừa nói vừa đứng dậy, chấp tay bước tiếp thong thả hai bước, ngửa đầu nhẹ nhàng thờ dài.

"Nếu hoàng thượng biết Hoàng hậu nương nương có lòng khác, vì sao không diệt trừ?" Đôi mắt Tần Tiêu lấp lánh hữu thần, trong con ngươi đen loé ra vài tia mắt lưu động.

"Trẫm còn chưa biết lai lịch thực sự của nàng? Có điều trẫm có cảm giác, giữ nàng bên người, ngày sau chắc chắn hữu dụng, nàng thật đẹp!" Bắc Đường Húc Phong cố ý nhấn từ đẹp rất mạnh, nói xong, khoé môi hẳn giương lên, âm âm cười, trong con ngươi đen nhấp nhóang ánh sáng dịu dàng, cái loại này là khí phách?! Là âm mưu?! Là dã tâm?! Không ai có thể nhìn thấu, bao gồm cả Tiêu. "Rốt cuộc có điều tra được về Tây Môn Hồng Song hay không, bà có thật là sư phụ của hoàng hậu không?"

"Đầu mối bị chặt đứt, Tây Môn Hồng Song rốt cuộc là ai, sống ở đâu,

thần không điều tra được chút gì." Tần Tiêu hơi gật đầu, mặt mang vài phần xấu hổ.

Bắc Đường Húc Phong đăm đăm cười một cái, giơ tay lên, nói: "Càng tra không được càng chứng minh sau lưng hoàng hậu có ẩn tình. Mà thôi, trăm đem chuyện này giao cho đội sưu mật." Kỳ thực đội sưu mật là một đội cảm tử được Bắc Đường Húc Phong bồi dưỡng, bọn họ chỉ phục vụ cho hoàng đế, nhất định nghe theo hoàng đế an bài, mỗi người anh dũng thiện chiến, nếu là bọn họ ra tay, rất nhanh sẽ tra được tin tức.

Hắn nói xong, một lần nữa ngồi trở lại long ỷ, nặng nề tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm đôi mắt lại, thở dài một hơi, nói: "Trăm đã lâu không có nghe người thổi tiêu rồi, vì trăm thổi một khúc đi."

Tần Tiêu thủy chung vẫn duy trì tư thái văn nhã, lẳng lặng đứng đó, không nói nhiều, trực tiếp lấy chiếc tiêu dài đang đặt ở bên hông.

Tiếng tiêu du dương, mang theo vài phần ý buồn, dần dần bay xa trong hoàng cung...

Ở một nơi khác...

Phượng Du cung tối nay bình tĩnh dị thường, không có nguy hiểm nào xuất hiện. Tần Hương Y rút cuộc thở ra một hơi dài, kéo thân thể uể oải sớm đi vào giấc ngủ.

Một đêm này, nàng ngủ đặc biệt ngon, có lẽ nàng quá mệt mỏi.

"Nương nương, nên dậy rồi." Chẳng qua bao lâu, một thanh âm ôn hoà vang lên, phảng phất rất xa xôi, xa xôi chỉ e rằng chạm không đến.

Dưới tầng tầng màn trướng, lông mi Tần Hương Y hơi run rẩy, mở ra mắt to long lanh, con ngươi linh hoạt nhẹ nhàng lướt qua, tựa như tia nắng ban mai lướt qua tuyết trắng làm nổi lên một ánh hồng nhạt, đẹp đến khiến người xúc động. Người trước mắt dần dần rõ ràng, là Lương Mỹ, nàng nhẹ nhàng vén màn giường lên, cẩn thận gọi.

"Giờ nào rồi?" Tần Hương Y hỏi, chống thân ngồi dậy, hất nhẹ mái tóc dài như thác nước.

"Nương nương, đã giờ Thìn rồi ạ." Lương Mỹ nhu thuận trả lời.

"Ồ." Tần Hương Y nhìn một vòng, cũng không thấy Lệ Huru, nàng không ở bên người, tổng thấy vắng vẻ, "Lệ Huru đâu?"

"Nương nương, người đã quên, Lệ Huru ở một chỗ với Đông Bình." Lương Mỹ cẩn thận trả lời, đôi mắt đen nhìn xuống, luôn luôn mang dáng dấp nhu thuận thông minh.

Tần Hương Y nhin không được nhìn Lương Mỹ một cái, cung nữ này ngày thường có gương mặt đẹp, mặt như châu ngọc, tinh xảo đặc sắc, trầm tĩnh như nước, có một loại trạng thái xinh đẹp đặc biệt tĩnh lặng. Nàng chỉ là một cung nữ sao? Vì sao không giống? Aizzz, có lẽ là nàng trông gà hoá cuốc rồi, nhìn người nào cũng đều hoài nghi.

"Nương nương, nô tỳ giúp người rửa mặt chải đầu." Lương Mỹ cắt đứt dòng suy nghĩ của Tần Hương Y.

"Ừ." Tần Hương Y lên tiếng, xốc chăn chậm rãi xuống giường.

Tay Lương Mỹ đích thực khéo léo, không thua Lệ Huru một chút nào, tay nhỏ bé thoả thích chạy trên đầu Tần Hương Y, cài châu hoa, cắm trâm vàng vào, trang điểm cho nàng thật xinh đẹp. Trong gương đồng, nàng mặc phượng bào viền vàng, một thân hoa lệ, vẫn

ngiêng nước nghiêng thành như cũ. Chỉ là hồng nhan đệp cỡ nào, bề trên vô tâm thương thức, có ích gì? Soi gương thờ dài một tiếng!

"Nương nương." Đúng lúc này, một tiểu cung nữ vội vã chạy vào.

"Chuyện gì?" Tần Hương Y nhẹ liếc mắt một cái, lười biếng hỏi.

"Nương nương, Ngũ Thục phi cầu kiến." Tiểu cung nữ cúi đầu cung kính nói.

"Nàng?" Lòng mảy Tần Hương Y căng thẳng, không khỏi có điểm hiếu kỳ.

Cách đây không lâu, nàng còn mang theo Liễu Hiền phi đến chỗ Bắc Đường Húc Phong cáo trạng, hôm nay tìm tới cửa?! Chuyện gì đây? Chẳng lẽ là do đêm qua thị tẩm?

Rất muốn gặp Ngũ Thục Phi một hồi, xem nàng rốt cuộc cao ngạo bao nhiêu. Tần Hương Y nghĩ tới đây, bình tĩnh mím môi cười, nói: "Cho nàng vào đi."

Quyển 1 - Chương 14: Kì hoa xuất hiện hoàng hậu trúng độc

"Dạ, nương nương." Tiểu cung nữ cúi đầu, chậm rãi rời khỏi.

"Nương nương, người thực sự muốn gặp Ngũ Thục phi sao?" Lương Mỹ chu cái miệng nhỏ nhắn, đỡ Tần Hương Y đứng dậy, đi về phía chính điện.

Tần Hương Y vẫn đang tiếp tục bước, không vội không chậm, như đám mây bay tới, ngồi vào trên chiếc ghế khắc hình phượng xa hoa, nhàn nhã sửa lại ống tay dài, đôi mắt nhìn Lương Mỹ, mím môi cười, nói: "Vì sao lại không nên gặp?"

"Cách đây không lâu, Thục phi nương nương còn giật giây Hiền phi nương nương cùng đi đến chỗ hoàng thượng tố cáo người, nương nương người đã quên sao?" Lương mỹ bĩu cái miệng nhỏ nhắn, hình như có chút không phục.

Lương Mỹ nói tuy có lý, nhưng Tần Hương Y không nghĩ thế. Thời gian nàng ở lãnh cung, nàng từ trong bóng tối quan sát Ngũ Mạn Quân, nữ tử này một thân ngông nghênh, tự cao tự đại. Cẩn thận suy nghĩ lại, nàng đến trước mặt hoàng thượng cáo trạng, chắc chắn có nguyên nhân đặc biệt gì.

Nhưong mắt liếc Lương Mỹ một cái, trên gương mặt nhu thuận lộ ra vẻ tinh khiết, nàng tựa như một khối bạch ngọc, không tỳ vết, nội tâm của nàng thật sự giống như bề ngoài sao? Tiểu cung nữ này làm cho người ta có một cảm giác bất an.

"Nếu không gặp nàng, làm sao biết nàng vì sao vu hãm bốn cung đây?" Tần Hương Y nhẹ nhàng nhướn mày, nhìn Lương Mỹ, thần thái cực kỳ thản nhiên.

"À." Lương Mỹ tựa hồ có điểm thất vọng, cúi đầu không nói thêm gì nữa.

Đúng lúc này, một ánh xanh nhẹ nhàng đi vào Phượng Du cung, thật nhanh, thật gấp, đi như mây bay. Tần Hương Y ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế khắc hình phượng, thân thiện nhìn thanh y nữ tử đang bước vội vàng đi vào, đẹp như trong bức tranh, mặt như châu ngọc, thanh tú như lan, thuần khiết như băng tuyết, nhẹ như mây khói, trên trán lộ ra tư thái thanh cao tuyệt trần, thái độ ôn nhu đằm nhã. Xa xa nhìn lại, tựa như một cành hoa mai cao ngạo trong gió lạnh, nàng là Ngũ Mạn Quân, quả nhiên thanh lệ thoát tục, trách không được bình thường tự cao tự đại, bằng dung mạo xinh đẹp của nàng đúng là đáng kiêu ngạo một phen. Theo sau nàng còn có một tiểu cung nữ mặc tố y.

"Mạn Quân thỉnh an hoàng hậu tử tử." Ngũ Mạn Quân vẫn cung kính, vào chính điện, đầu tiên thi lễ với Tần Hương Y

"Thực phi muội muội, không cần đa lễ. Ngồi đi." Tần Hương Y vẫn chưa đứng dậy, chỉ là miễn cưỡng phát tay, ý bảo Ngũ Mạn Quân hãy ngồi xuống.

Khi Ngũ Mạn Quân ngẩng đầu thì, đôi con ngươi sâu như nước mùa xuân hơi run một chút, trên dung nhan xinh đẹp hiện ra thêm vài phần trang nhã, nhất thời sững sờ không nhúc nhích.

"Thực phi muội muội làm sao vậy? Có chỗ nào không khỏe sao, sao không chịu ngồi xuống?" Tần Hương Y vẫn dựa vào ghế phượng như cũ, ưu nhã cười, giọng nói hòa ái nghe như gió xuân thổi qua,

nhẹ như sa mỏng.

"Nương nương --" Tiểu cung nữ phía sau Ngũ Mạn Quân cũng thật thông minh, đôi mắt nhỏ đảo qua đảo lại, hơi hạ xuống, sợ hãi kéo kéo góc áo chủ tử.

Ngũ Mạn Quân lúc này mới bừng tỉnh, đôi mắt như hạnh nhân hiện lên ánh trắng trong treo nhưng lạnh lùng, thu lại tâm thần vừa bay mất, dịu dàng cúi đầu, nói: "Tạ ơn hoàng hậu tử tử."

Nàng lần đầu tiên thất thần như vậy, lại chính tại trước mặt hoàng hậu. Trước đây nàng còn cho rằng mình là nữ nhân đẹp nhất trong cung, hôm nay nhìn thấy Tần Hương Y, thật kinh ngạc. Hoàng hậu thật là nghiêng nước nghiêng thành, tuyệt sắc của hoàng hậu khiến nàng luôn luôn tự cho mình là có khuôn mặt đẹp nhất phải sợ hãi. Thanh y phát lên, ngồi ở ghế có hình hoa hồng bên cạnh, hai bàn tay nhỏ và dài đan nhau đặt xuống một chỗ, dưới quần áo, móng tay nhuộm màu cực kỳ chói mắt, rất đỏ, rất sáng rõ, đẹp đến mức khác thường.

"Thục phi muội muội đến Phượng Du cung sớm như vậy là vì chuyện gì?" Đôi môi đỏ mọng của Tần Hương Y vẽ thành hình cung mỹ lệ, trực tiếp hỏi thẳng vào vấn đề.

Ngũ Mạn Quân nhăn mặt lại, trông mắc âm u nhiễm một tầng sương, nhàn nhạt cười lạnh một tiếng nói: "Hoàng hậu tử tử, muội muội không vì cái gì khác, chỉ vì cái chết của Thu Hâm mà đến."

Nàng nói đúng lý hợp tình, mày liễu cong cong run lên, hiện ra vài phần tức giận.

"Chuyện này bản cung sẽ điều tra rõ. Thục phi muội muội không cần sốt ruột." Tần Hương Y cũng không có vì thái độ vô lý của Thục phi

mà tức giận, ngược lại sắc mặt bình tĩnh, không vội không nóng.

Ngũ Mạn Quân âm thầm hít một hơi, thái độ như vậy là sao, nàng cư nhiên không tức giận?! Ngược lại làm cho chính mình trở thành so đo quá mức. Cái miệng anh đào đỏ nhỏ nhắn mân một cái, như muốn nói, nhưng lại nghẹn trở về.

"Tỷ tỷ, Mạn Quân là người ngay không nói vòng vo, trâm phượng mà thái hậu ban cho tỷ tỷ trong đại hôn, hậu cung đều biết. Nhưng vì sao rơi bên cạnh xác chết của Thu Hâm?" Giọng nói của Ngũ Mạn Quân vẫn sắc bén như cũ, hỏi thật trực tiếp, bén nhọn, một chút cũng không quanh co lòng vòng, xem ra nữ tử đến đây thật sự là một bộ ngông nghênh.

"Muội muội chỉ bằng việc này đã hoài nghi bản cung sao? Trâm Phượng của bản cung từ lúc đại hôn đã đánh mất, chuyện này hoàng thượng thật là rõ ràng." Tần Hương Y trấn định cực kỳ, phát tay áo dài lên, nhẹ nhàng đứng dậy, thông thả bước vào nội điện.

"Thực sự là như vậy sao?" Giữa đôi lòng mày của Ngũ Mạn Quân căng thẳng, hình như có ý hối hận.

"Muội muội nếu như không tin, có thể hỏi hoàng thượng." Tần Hương Y nói.

Ngũ Mạn Quân không hề nói nữa, thật sâu nhìn Tần Hương Y, trầm tư nửa khắc, nhướn mày, nói: "Tỷ tỷ, là muội muội mạo phạm." Trên trán vẫn hiện lên ngạo khí nồng đậm như cũ, ngay cả lúc nhận lỗi cũng nói gượng gạo như vậy

"Không sao." Tần Hương Y trả lời nhẹ như không, nàng chẳng đáng vì việc vặt này mà phiền não, nàng có kế hoạch lớn của nàng..

"Vây muội muội sẽ không quấy rầy tỳ tỳ nữa." Ngũ Mạn Quân khom người cúi đầu, tay áo dài vung lên, hướng tố y cung nữ bên cạnh nói: "Vân Ny, chúng ta hồi cung."

Nói xong, như một cơn gió bay đi, bóng hình xinh đẹp mỹ lệ biến mất tại Phượng Du cung, tiểu cung nữ Vân Ny phía sau nàng lại hơi chậm chạp, nhìn xung quanh, tựa hồ hiếu kỳ, cũng tựa hồ tìm kiếm cái gì.

Tần Hương Y chẳng đáng để ý tới những việc này, bao nhiêu nữ nhân ước ao vào Phượng Du cung, nàng làm sao lại chẳng rõ?

Nhìn theo Ngũ Mạn Quân rời đi, Tần Hương Y liếc mắt vườn hoa nhỏ một cái, đột nhiên hứng chí lên, thường ngày luôn luôn vội vã đi ra đi vào, cũng chưa từng cẩn thận ngắm kĩ hoa dị thảo trong vườn một phen. Nghĩ tới đây, nàng nâng chiếc áo dài hoa lệ, khoái hoạt nhẹ nhàng ra cửa cung.

Ngày hôm nay khí trời tốt, ánh nắng tươi sáng, không khí vương đầy hương thơm, trong Ngự Uyển, trong bồn hoa, một loài hoa màu đỏ đang nở rộ, lá xanh tương xứng, rất đẹp. Tần Hương Y nhìn không được mà ngồi xuống, ghé sát vào nhụy hoa nhẹ nhàng ngửi một cái, sau đó nhắm mắt lại, nói: "Thơm quá! Lương Mỹ, đây là hoa gì?"

"Bẩm nương nương, loại hoa này gọi hồng độc! Trước đây từng là thánh hoa của Thổ Khâu quốc, về sau này Thổ Khâu quốc quy thuận triều đình, loại hoa này được tiến cử vào hoàng cung." Lương Mỹ nhìn đóa hoa màu đỏ to lớn, trong đôi mắt toát ra sự yêu thích, sự yêu thích này là một loại mê luyến.

"Hồng độc?! Tên thật kỳ quái, nó có độc sao?" Đầu long mày của Tần Hương Y thoáng run lên.

"Hoa hồng độc không có độc." Lương Mỹ trả lời rất khẳng định.

"Ừ." Tần Hương Y nhin không được ngắm đóa hồng to lớn nhiều hơn một chút, trong lòng có điểm bất an, cô cô từng nói qua, hoa càng xinh đẹp càng có độc.

Không hay rồi, đầu có chút khó chịu, trước mắt chợt biến thành màu đen, thân thể giống như một đóa mây nhẹ, nhẹ nhàng đứng lên.

"Nương nương, người làm sao vậy?" Bên tai vang lên tiếng kinh hô của Lương Mỹ.

Quyển 1 - Chương 15: Kỳ án trong cung từ từ sáng

Chẳng bao lâu sau, Tần Hương Y bị một loạt thanh âm ầm ỹ đánh thức, nàng cố hết sức để mở mắt ra, có nhiều bóng người chao đảo trước mắt, đầu đau quá, giống như sắp nứt ra. "Làm sao thế này? Đầu đau quá!" Nàng giơ tay lên, dùng sức xoa xoa cái trán, trước mắt một mảnh đục ngầu.

Quả thực, Tần Hương Y nằm trên giường phượng, mặt tái nhợt như giấy trông thật mệt mỏi, môi không có chút huyết sắc, suy yếu cực kỳ.

"Nương nương, người tỉnh rồi, thật sự là quá tốt! Lý thái y, nhanh bắt mạch cho nương nương." Thanh âm vừa vui vừa vội của Lệ Huru truyền đến.

Lý thái y vẫn chờ ở bên cạnh nghe thấy Lệ Huru la lên, nhanh chóng tiến lên, chăm chú dò xét mạch tượng của Tần Hương Y một phen, vùng xung quanh lòng mào đang nhú chặt cũng từ từ dần ra, "Độc trong cơ thể nương nương đã giải, từ từ nghỉ ngơi sẽ ổn thôi." Trên mặt lão thái y đã qua tuổi sáu mươi hiện lên sự vui vẻ.

"Nương nương, người không sao, không sao rồi." Lệ Huru ngồi xổm bên giường, cầm tay Tần Hương Y, vui quá mà khóc.

"Nương nương nghỉ ngơi, vi thần xin cáo lui trước." Lý thái y khom người cúi đầu.

Tần Hương Y tỉnh thần một lát, lúc này thấy rõ tất cả trong phòng, cung nữ, thái giám, thái y đứng một phòng, ngấm lại trước khi ngắt,

đúng rồi, ngửi hoa hồng độc, lẽ nào thực sự là trúng độc? Nàng cất lực chống thân ngồi dậy, hơi thở như lan nói: "Lý thái y đừng vội lui ra, bản cung có chuyện hỏi người."

Nói xong, nàng nâng mắt trao cho Lê Hưu một cái ánh mắt. Lê Hưu rất thông minh, nhanh chóng bảo cung nữ và thái giám lui ra. Nhất thời trong phòng yên tĩnh xuống.

"Lý thái y, bản cung là trúng độc sao?" Tần Hương Y tựa trên khung giường, cất lực hỏi.

"Bẩm nương nương, đúng vậy. Nương nương trúng độc "Hồng độc giải hoa". Lý thái y rất lưu loát đáp.

"Hồng độc giải hoa" là cái gì?" Trước đây theo cô cô, có học qua thảo dược và y thuật, chỉ là chẳng bao giờ nghe nói qua "hồng độc giải hoa".

"Hồng độc giải hoa" là bí độc bất truyền của Thổ Khâu quốc. Hồng độc và giải hoa là hai loại thực vật, hồng độc là hoa, vẻ ngoài hoa lệ, bình thường đều là thứ trong vườn hoa; giải hoa cũng không độc, đồng dạng cũng là hoa, màu sắc đỏ tươi, sáng rõ, nữ tử ở Thổ Khâu quốc đều thích dùng nó làm nước hoa. Nhưng nếu ở trong khoảng thời gian ngắn ngửi cả hai loại thực vật này thì sẽ bị trúng độc, nhẹ thì hôn mê, nặng thì mất mạng" Lý thái y không giấu giếm chút nào, mỗi chữ mỗi câu nói thật rành mạch.

"Nếu là bí độc bất truyền của Thổ Khâu quốc, Lý thái y làm sao biết được?" Tần Hương Y không buông tha bất luận một chỗ khả nghi nào. Hôm nay có người hạ độc lên nàng, nàng lại không hề phát hiện ra, đối phương nhất định là cao thủ dụng độc.

"Bẩm nương nương, kỳ thực tổ phụ của vi thần từng là ngự y trong

cung đình Thổ Khâu quốc." Lý thái y thật ra mặt không đổi sắc, trả lời rất thản nhiên.

"Bản cung đã rõ. Người lui ra trước đi." Tần Hương Y hơi nhắm mắt, vô lực giơ tay lên.

Trái phải đều thối lui, Phượng Du cung khôi phục lại sự tĩnh lặng. Trong tấm cung hoa mỹ, chỉ còn lại có hai người Tần Hương Y và Lệ Hưu. Sắc mặt Tần Hương Y vẫn trắng như cũ, nàng nhẹ tựa vào trên khung giường, nhắm mắt, kiệt lực hồi tưởng tất cả. Trong vườn hoa của Phượng Du cung có hồng độc, vậy giải hoa từ đâu đến?... Nữ tử thích dùng nước hoa hồng! Chẳng lẽ là nàng? Ngày hôm nay móng tay của nàng sáng rõ bất thường, lẽ nào dưới nước sơn móng tay có chứa giải hoa?

Tần Hương Y mạnh mẽ mở mắt ra, chau mày lên, "Lệ Hưu, Đông Bình đâu?"

"Đông Bình còn đang ở Phượng Du cung. Nương nương, làm sao vậy?" Lệ Hưu ở bên cạnh trả lời.

"Bảo nàng đến gặp bản cung." Tần Hương Y đỡ khung giường, nỗ lực xốc chần lên xuống giường.

"Nương nương, người đừng nhúc nhích. Lệ Hưu mang nàng đến là được." Lệ Hưu ấn Tần Hương Y đang muốn đứng lên xuống, trong đôi mắt tràn đầy thương tiếc.

Vừa dứt lời, Lệ Hưu còn chưa kịp nhích người, Lương Mỹ liền vội vã tiến vào, "Nương nương, không hay rồi, Đông Bình đã xảy ra chuyện."

Sau khi nghe xong, hai người chấn kinh, nhất là Tần Hương Y, nàng

khổ tâm bảo hộ Đông Bình, vẫn là để cho đối phương hạ thủ trước, thật là nhân vật lợi hại! "Mau đỡ bản cung đứng lên." Đối phương khiến nàng trúng độc, rõ ràng muốn phân tán lực chú ý trong Phượng Du cung, sau đó hạ thủ với Đông Bình.

Tần Hương Y được Lương Mỹ và Lệ Hưu nâng lên lão đảo đi ra tẩm cung, quả nhiên, dưới ánh mặt trời hè chói chang, Đông Bình gục trong vườn hoa Phượng Du cung.

"Lệ Hưu, mau nhìn xem Đông Bình thế nào?" Tần Hương Y khẩn cấp phân phó. Đông Bình là then chốt trong vụ án, nếu như nàng chết, đầu mối liền chặt đứt, nàng so với bất luận kẻ nào đều gấp hơn.

Lệ Hưu nhanh chóng ngồi xổm xuống dò mạch đập của Đông Bình, khí tức còn tại. "Nương nương, Đông Bình còn sống."

Tần Hương Y lúc này mới thở ra một hơi, dùng ống tay áo nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán, tỉ mỉ quan sát Đông Bình một phen: môi màu tím, rõ ràng là trúng độc. Không đúng, giày của nàng bị tháo lỏng, có người động đến chân của nàng. "Lệ Hưu, xem chân của nàng."

Lệ Hưu cũng ý thức được vấn đề, nhanh chóng cởi chiếc giày ở chân phải của Đông Bình ra -- quái -- hình xăm tảng đá kia đã bị người ta cắt.

"Lệ Hưu, mau gọi thái y, vô luận như thế nào cũng phải chữa lành cho Đông Bình." Mặt Tần Hương Y nhăn lại, hít vào một hơi thật sâu.

... Xử lý xong chuyện của Đông Bình, Tần Hương Y mới trở lại tẩm cung, nằm xuống giường phượng, lúc này nàng đã ướt đẫm mồ hôi, mệt đến sắp lả đi. Độc của hồng độc và giải hoa thật lợi hại, nàng nội công thâm hậu cư nhiên vẫn không chống lại được! Thân thể tuy

rằng nghỉ ngơi, đại não còn đang hoạt động, cố gắng lưu tâm từng chuyện phát sinh gần đây.

Mục đích của đối phương là hình xăm trên chân của tứ đại cung nữ, lẽ nào thực sự là bảo đồ? Vì sao chỉ hạ độc Đông Bình, không có hạ thủ giết nàng? Là do vội vàng sao?! Một đống nghi vấn khó có thể giải đáp từ trong đầu toát ra.

"Nương nương, Lương Mỹ có một chuyện cần bẩm báo." Lương Mỹ vừa lau đi mồ hôi trên trán Tần Hương Y, vừa cẩn thận nói.

"Chuyện gì?" Tần Hương Y hữu khí vô lực hỏi.

"Vừa rồi nô tỳ thấy Vân Ny tìm Đông Bình." Lương Mỹ hình như có khiếp ý, thanh âm rất nhỏ.

"Vân Ny bên người Ngũ Thục phi?" Tần Hương Y còn nhớ rõ nàng -- tổ y cung nữ kia, lúc sáng sớm nàng theo Ngũ Mạn Quân đến Phượng Du cung, thần thái có chỗ không ổn.

"Đúng vậy, nương nương." Lương Mỹ nói.

"Lẽ nào thật là Ngũ Thục phi?" Tần Hương Y nói nhỏ ở bên miệng, nàng xác thực có chút không tin nổi, bằng tính cách của nàng, cho dù muốn hạ thủ, cũng sẽ không dùng thủ đoạn này.

Tất cả đều chỉ hướng Ngũ Mạn Quân, nhưng nàng không ngốc đến mức cho thiếp thân nha đầu bên cạnh đích thân ra tay, tự mình bại lộ thân phận, giống như là thế nghi binh của kẻ thù. Mặc kệ thế nào, vẫn nên đến Thanh Tú cung một chuyến. Nghỉ ngơi khoảng một canh giờ, đợi cho thân thể dần dần khôi phục, nàng liền mang theo Lệ Hưu trực tiếp đi Thanh Tú cung.

Thanh Tú cung thật như tên gọi, linh khí bức người, tú lệ như xuân, một hồ nước trong suốt sóng nước dập dờn, hai cây liễu xanh buông xuống, giống mỹ nhân nhìn gương trang điểm.

Nghe nói Ngũ Mạn Quân xuất thân hạnh lâm thế gia, nếu nói là nàng hạ độc, khả năng này cũng thật lớn. Tưởng quy tưởng, chi bằng chứng thực, Tần Hương Y không đợi người trong cung trình báo, trực tiếp vào chính điện trong cung.

(Hạnh lâm thế gia - 杏林世家: nhà có làm nghề liên quan đến y học - 杏林 rừng hạnh. Đổng Phụng 董奉 người nước Ngô thời Tam Quốc, ở ẩn ở Lư Sơn 廬山, chữa bệnh cho người không lấy tiền. Người bệnh nặng mà khỏi, ông trồng năm cây hạnh, người bệnh nhẹ mà khỏi, trồng một cây. Chỉ mấy năm sau có hơn mười vạn cây hạnh thành rừng. Về sau hạnh lâm 杏林 chỉ giới y học.)

Vừa bước vào cửa cung, cảnh tượng trước mắt khiến Tần Hương Y và Lệ Hưu kinh sợ.

Quyển 1 - Chương 16: Tra ra manh mối của bảo đồ

Chánh điện Thanh Tú cung to lớn trở thành một mảng hỗn độn, đồ sứ vỡ tan, bàn ghế ngã ngổn ngang trên mặt đất, tựa hồ vừa mới bị đánh cướp.

“Nương nương, tại sao lại thế này?” – Lệ Hưu kinh ngạc nhìn Tần Hương Y.

Tần Hương Y chưa vội trả lời, sắc mặt hơi biến liếc nhìn về bức rèm che đang lay động phía trước. Nàng căng thẳng, nhanh chóng bước lên trước vài bước, dùng chuỗi trân châu kéo màn che sang bên.

“Đừng lại đây, nếu không ta giết chết nàng!” – Đang lúc ấy thì truyền đến tiếng quát lạnh lùng.

Phía sau bức rèm che là Ngũ Mạn Quân – Ngũ Thục phi vốn hào hoa tinh khiết, nay cũng trở nên xốc xếch, trên chiếc giường chạm trổ tinh mỹ một nữ tử xinh đẹp đang bị dây thừng trói, miệng bị nhét đầy những mảnh vải. Bên cạnh, cung nữ một thân tố y, tay cầm trường kiếm để trên cổ nàng.

Vân Ny đang uy hiếp Ngũ Mạn Quân!

Tần Hương Y giật mình, thu hồi sự sợ hãi, trấn định tâm thần, âm thầm vận khí vào lòng bàn tay, chậm rãi bước, thong thả tiến vào trong.

“Ngươi vì sao cưỡng ép chủ tử?” – Nàng nhìn chăm chăm vào Vân

Ny, nghiêm nghị hỏi.

Vân Ny cũng không e ngại, nhìn nàng – ánh mắt không hề dao động, bắn ra tia nhìn sắc lạnh, trường kiếm trong tay càng hướng tới Ngũ Mạn Quân, nói: “Là người ép ta...”

“Bốn cung bức ép khi nào người?” – Tần Hương Y nhướn mày hỏi lại.

“Người quá mức thông minh! Bảo vệ Đông Bình gặt gao, khiến ta không thể nào đến gần nàng ấy. Nếu không phải như vậy, ta sẽ không bí quá hóa liều, nóng lòng hạ thủ. Hôm nay người tra đến Ngũ Mạn Quân, ta tự biết không thoát được liên quan”. Vân Ny không còn giống như Tần Hương Y nhìn thấy lúc ban đầu – nhu thuận, mềm mại - mà lúc này tựa như con cọp đang tức giận, nhướn mày, sắc giọng nói.

Tần Hương Y đề cao cảnh giác, đảo mắt nhìn quanh, dùng ánh mắt ý bảo Lệ Hưu cẩn thận, nữ nhân kia thật khó đối phó.

“Người tên là Vân Ny? Bốn cung hỏi người, Xuân Liễu, Hạ Diễm, Thu Hâm, chính là người giết chết phải không? Bên cạnh xác chết của Thu Hâm có Phượng đầu trâm, chính là do người bỏ lại? Vì sao muốn giá họa cho bốn cung?” Tần Hương Y vừa nói vừa tiến lên phía trước.

“Đứng lại, không được nhúc nhích! Nếu không ta giết nàng!” Thanh âm Vân Ny lạnh lẽo, nhích nhanh trường kiếm trong tay, cổ Ngũ Mạn Quân dần dần rỉ máu.

Chân mày Tần Hương Y run lên, mắt gặt gao nhìn thẳng Vân Ny, nên làm thế nào để cứu Ngũ Mạn Quân từ tay nàng? Nếu như không giết được Vân Ny chỉ sợ trường kiếm của nàng sẽ cắt vỡ yết hầu Ngũ

Mạn Quân.

“Đúng, các nàng kia, đều là ta giết. Xuân Miểu, Hạ Diễm, Thu Hâm, Đông Bình với ta ở trong cung là bằng hữu tốt nhất. Chân của các nàng có bệnh, ta thường xuyên giúp các nàng châm cứu; chỉ tiếc ta phát hiện ở chân các nàng có hình xăm...”. Nói tới đây, hốc mắt Vân Ny có điểm phấm hồng, bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, sắc mặt đại biến, đột nhiên độc ác nói: “Không nghĩ được rằng việc dùng kim châm huyết của ta hoàn hảo như thế, một châm giết chết không lưu lại dấu vết, mà lại để cho Hoàng hậu nương nương phát hiện. Cây phượng đầu trâm là do ta nhặt được, sau khi kiểm tra lại biết là đồ dùng của Hoàng hậu cho nên liền thuận tay để cạnh người Thu Hâm. Gài tang vật cho ai cũng tốt, chỉ cần ta không bị phát hiện là được rồi”.

“Hình xăm dưới chân các nàng đối với người có gì quan trọng? Sao người quyết giết?” Tần Hương Y bình tĩnh như trước, lâm nguy không sợ hãi.

“Tàng bảo đồ” Hoàng hậu nương nương chưa từng nghe qua sao? Nếu các nàng sống, ta sao có thể lấy được hình xăm dưới chân các nàng?” Vân Ny bộ dạng lạnh lùng vô tình rõ rệt.

Tàng bảo đồ! Thật là tàng bảo đồ sao? Tần Hương Y có điểm hoài nghi, nhưng nữ tử này vì những hình xăm này mà sát hại cả ba người nữ nhân kia, xem ra chắc chắn có bí mật.

“Người rút cuộc là người phương nào? Vì sao lại mong có được tàng bảo đồ?”. Sắc mặt Tần Hương Y không đổi, không mất khí thế hỏi.

“Dân của Thổ Khâu quốc!” Vân Ny nói những lời này, lông mày không rớt, tĩnh lặng, vầng trán nhăn lại, ánh mắt hiện lên tia đau khổ.

“Ngươi là người trong hoàng thất Thổ Khâu quốc? Bốn cung trúng hồng độc và giải hoa, cũng là kiệt tác của ngươi? Ngươi điều chế sơn móng tay chứa giải hoa cho Thục phi”. Khoé miệng Tần Hương Y cong lên tựa như cười nhưng không cười.

“Hoàng hậu cũng thật cơ trí. Vân Ny ta lên vào Long Đế quốc, nhất định phải tìm được tàng bảo đồ, phục hồi Thổ Khâu quốc. Ta hạ độc đối với ngươi, chẳng qua là muốn phân tán sự chú ý của Phượng Du Cung, sau đó dễ dàng đối phó với Đông Bình. Tam đại cung nữ đã chết sẽ khiến Đông Bình có đề phòng, ta biết nàng có bệnh ở chân, chỉ sợ bại lộ cho nên liền hạ độc”. Vân Ny một điểm cũng không giấu giếm, nàng quá mức thẳng thắn.

Có điểm kỳ lạ! Nàng tựa hồ hướng trách nhiệm lên người mình.

“Thì ra là thế” Mi mắt Tần Hương Y khẽ run, nhìn thoáng qua Ngũ Mạn Quân, toàn thân bị trói chặt, miệng không thể nói, tay không thể cử động, đôi mắt cao ngạo, mở to phảng phất như muốn nói điều gì.

“Ngũ Thục phi là chủ tử của ngươi. Bốn cung hi vọng ngươi thả nàng”.

Vân Ny cười một tiếng, đưa mắt nhìn Ngũ Mạn Quân, một tay kéo nàng từ trên giường xuống. Trường kiếm trong tay thủy chung không rời. “Ta hôm nay nhất định phải rời khỏi hoàng cung, nàng đối với ta là bùa hộ mệnh! Không cho ngươi bước tới, nếu không lỡ kiếm ta vô tình”. Ngừng nói, nàng xốc Ngũ Mạn Quân dè dặt đi tới cửa trước.

Tần Hương Y không cử động, chỉ là lui bước, đảo mắt liên tục, trao một ánh mắt qua Lệ Hưu bên cạnh.

Trong lúc Vân Ny đi qua sát bên người. Nháy mắt Tần Hương Y tung chưởng về phía sau lưng Vân Ny. Nàng toàn thân trúng thương tích,

tay phải mất kiếm phòng bị. Lệ Hưu phản ứng nhanh, tiến đến cướp Ngũ Mạn Quân ra.

Ai ngờ Vân Ny khôi phục, ngược lại cười một tiếng to, là nụ cười kinh khiếp. Đột nhiên nàng cầm kiếm nâng lên, bổ về phía Tần Hương Y mà tới.

Tu luyện công phu – đao thương kiếm bích, bao nhiêu thương tích sẽ lưu lại bao nhiêu vết chai cùng vết sẹo. Cô cô nàng nói nàng là nữ nhi, điều tối trọng yếu là dung mạo cùng làn da, cho nên chỉ luyện cho nàng cách phòng thủ.

Cũng không ngờ gặp gỡ kẻ địch, Tần Hương Y chính là không có khả năng tấn công, không thể đánh trả. Hôm nay Vân Ny với trường kiếm trong tay, phía trên đánh xuống, nàng cũng không biết ứng chiến như thế nào.

Lệ Hưu bên cạnh toát mồ hôi lạnh, không biết nên làm gì bây giờ? Nàng lúc này đang che chở cho Ngũ Mạn Quân, nhất thời không thể ứng cứu.

Ánh kiếm hạ xuống trước mắt, Tần Hương Y dùng khinh công né tránh, Vân Ny không chịu dừng tay, lại tiếp tục chém xuống, lưỡi kiếm sắc bén xẹt qua, chém vào vai trái của nàng. Nguy hiểm thật!

“Nương nương!!!” Lệ Hưu kinh hô một tiếng.

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, một ánh vàng bay tới, kiếm quang chợt lóe, vang lên tiếng loảng xoảng. Vân Ny té trên mặt đất, trên ngực cắm một thanh bảo kiếm màu xanh.

Tần Hương Y bối rối, đứng không vững, thân thể từ từ mệt đi. Đột nhiên thân thể dừng lại giữa không trung, một đôi tay ấm áp nắm tay

nàng rất chặt, rất chặt.

Quyển 1 - Chương 17: Hoàng hậu phá án, hoàng thượng đưa tiễn

Lông mi dày không ngừng run lên, ánh mắt như ngọc trai ở biển phản chiếu ra khuôn mặt tuấn dật. Hắc, một thân hoàng bào, cùng lọn tóc nhẹ nhàng phiêu dật, không buộc không bới, hơi hơi phất phơ, chạm nhẹ trên khuôn mặt nàng, lồng ngực rộng lớn gần sát phần ngực nhấp nhô của nàng. Hơi thở nàng đột nhiên dồn dập, cảm giác là lạ. Chỉ là... từ góc độ này nhìn khuôn mặt hắc, thật anh tuấn, đẹp quá, giống như vị thần ánh sáng, trên mặt của hắc mơ hồ có ánh sáng rực rỡ lưu động, trong đôi mắt chớp động, có ánh sáng long lanh phát ra.

Cơ trí, khôn khéo, hắc sở hữu rất nhiều ưu điểm, còn có khuôn mặt tuấn mỹ không tỳ vết, ông trời thật không công bằng. Bắc Đường Húc Phong, ông trời đối với ngươi thật thiên vị.

Cánh tay của hắc rất to, bàn tay rất rộng. Ở trong lòng hắc có một loại tình cảm ấm áp, chỉ là không hề thuộc về mình, Tần Hương Y thoáng kinh ngạc, trong lòng nổi lên ý định tránh đi, mạnh mẽ thoát ra khỏi vòng tay của hắc, lão đảo thiếu chút nữa lại ngã xuống đất.

“Nương nương cẩn thận!” Lệ Hưu đang vội vàng giúp Ngũ Mạn Quân cởi dây thừng, bỗng thét lên kinh hãi, vội bước đi tới đỡ Tần Hương Y đang đứng không vững.

Bắc Đường Húc Phong nhẹ nhàng liếc nhìn về phía Tần Hương Y, dáng vẻ như không hề để ý, khẽ phát ống tay áo bước về phía Ngũ

Mạn Quân, khuôn mặt còn đang sợ hãi, “Ái phi, không có việc gì chứ?”.

“Hoàng thượng, thần thiếp sợ muốn chết!”. Không ngờ tới Ngũ Mạn Quân ngạo mạn như vậy khi nhìn thấy Bắc Đường Húc Phong lập tức yếu điệu, nhào tới trong lòng hấn nước mắt như mưa.

“Ái phi đừng sợ, có trẫm ở đây!”. Bắc Đường Húc Phong cực kỳ ôn nhu, đem Ngũ Mạn Quân ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng vuốt về vuốt ve búi tóc của nàng, cất giọng mềm mại, nhưng.... Tia mắt nhìn xa xôi, cúi đầu liếc nhìn Tần Hương Y, khóe môi khế cong, thoát ra tiếng cười sắc lạnh.

Tần Hương Y căn bản coi thường, cúi đầu, nhờ Lệ Hưu bên cạnh đỡ ngồi vào chiếc ghế gỗ hồng. Nàng thật sự quá mệt mỏi, không đi nổi nửa bước, đôi gò má hồng nhuận bỗng trở nên trắng bệch, tựa như cành hoa nhỏ đang nở rộ dưới ánh mặt trời bỗng nhiên héo rũ.

“Hoàng thượng!” – Ngũ Mạn Quân lại kêu khế một tiếng, ôm chặt cổ Bắc Đường Húc Phong, vùi đầu thật sâu vào ngực hấn. Tâm tư của phụ nữ, như mò kim đáy biển, nói toạc ra, nhất định là tranh giành tình yêu, cố ý ép sấp người vào hoàng thượng, chẳng qua là mượn cơ hội khoe khoang trước mặt hoàng hậu.

“Ái phi đừng sợ!” Bắc Đường Húc Phong nhẹ nhàng xoa lưng Ngũ Mạn Quân, nhíu mày, khóe miệng hiện nụ cười quyến rũ, nhẹ nhàng thoát khỏi tay nàng đang quấn quýt ôm lấy hấn, rời khỏi người nàng.

“Hoàng thượng....” Ngũ Mạn Quân không đành lòng rời khỏi ngực hấn, hai tròng mắt tinh khiết như băng tuyết, dần dần hiện lên tia kiêu căng, đồng thời mang theo màu sắc tăm tối, giống như không khí buổi chiều hè.

“Ái phi trước tiên nghỉ ngơi cho khỏe. Trẫm xử lý mọi chuyện”. Bắc Đường Húc Phong đỡ Ngũ Mạn Quân ngồi xuống, ánh mắt nhìn vào xác Vân Ny, cổ kiếm cắm giữa ngực, máu loang hết cung trang, nữ nhân đã chết, đáng hận cũng thật đáng tiếc. Trong ống tay áo nàng ta rơi ra một bọc giấy.

Mắt của hắn thật gian xảo, ánh mắt sắc bén đảo qua, khom lưng xuống nhặt bọc giấy vào tay, từ từ mở ra, một làn hương thơm kỳ lạ bay tới, trên chiếc khăn gấm trong suốt có bốn hình xăm: hồ nước, ngọn lửa, thỏi vàng, tảng đá.

Tần Hương Y liếc mắt đảo qua, trong lòng run lên, bốn hình xăm kia rõ ràng là da người – là da từ dưới chân của bốn người cung nữ kia cắt ra – dùng hương liệu đặc biệt xử lý khiến cho da người không biến hủy đi mà bảo trì được tình trạng ban đầu, độ ẩm cũng như sự mềm mại. Xem ra Vân Ny này sớm đã chuẩn bị tất cả, vì bốn cái hình xăm này, nàng có thể dùng mạng để đổi sao. Nhưng nó thật là tàng bảo đồ sao?

Bắc Đường Húc Phong mở khăn gấm ra, tỉ mỉ nhìn, mày ngài dần dần giãn ra... Vội vàng thu gọn lại bỏ vào tay áo.

Nhìn vẻ mặt hắn, khăn gấm này quả thật quan trọng. Tần Hương Y giữ lại ánh nhìn trong mắt.

“Trẫm bội phục hoàng hậu, chỉ trong hai ngày đã phá được ba vụ huyết án trong hậu cung”. Bắc Đường Húc Phong phất ống tay áo, khóe miệng hiện lên nụ cười vui vẻ, u nhã. Ném về phía Tần Hương Y một ánh nhìn khó hiểu.

Xem ra hắn tới đã lâu, khả năng đã nghe rõ hết những lời Vân Ny nói.

“Hoàng thượng quá khen. Thần thiếp chỉ muốn chứng minh bản thân mình trong sạch” – Tần Hương Y vốn xuất thân gia giáo, lễ tiết, thi lễ cúi xuống chậm rãi nói “Hôm nay án oan đã giải, thần thiếp nên trở về cung. Thục phi muội muội cũng bị kinh hoàng một phen, nên nghỉ ngơi thật tốt”.

Nàng khinh thường liếc nhìn về Ngũ Mạn Quân. Sau đó cùng Lệ Hưu, thông thả bước đi. Vừa trúng độc hồng độc giải hoa, hôm nay lại vận công chống lại kẻ địch, nguyên khí bị tổn thương nặng nề, thân thể cực suy nhược, cả người tựa như vô lực, lơ lửng giữa không trung, thân thể không tự chủ được dựa vào bên cạnh mà bước đi.

Bắc Đường Húc Phong phản ứng rất nhanh, bàn tay to khẽ nhắc lên ôm lấy thân thể nhỏ xinh vào người “Hoàng hậu, cẩn thận” – giọng nói của hắn cực kỳ mập mờ, đôi mắt lay động ánh nhìn sáng chói – sắc thái này là tình? Hay là âm mưu? Nhìn không rõ, đoán không ra.

Ngũ Mạn Quân bên cạnh, đôi mắt mỹ lệ hiện lên ánh nhìn ghen ghét, toàn thân toát ra một tia ngạo mạn, bàn tay nhỏ bé gắt gao nắm chặt góc áo. Đúng vậy, hôm nay người bị chấn kinh là nàng, nhưng ánh mắt Bắc Đường Húc Phong chưa từng nhìn nàng mà chỉ chăm chú nhìn Tần Hương Y chưa khi nào rời đi, làm như nàng không tồn tại.

“Thần thiếp không sao” – Tần Hương Y nắm cánh tay Lệ Hưu bên cạnh, đang muốn đẩy Bắc Đường Húc Phong ra. Ai ngờ bàn tay hắn vung lên, nhanh tay đoạt nàng từ Lệ Hưu, sau đó ôm lấy nàng ngồi xuống. “Trẫm nghe Lý thái y nói hoàng hậu bị trúng độc? Tất cả là do trẫm hồ đồ. Hoàng hậu thân thể suy nhược, để trẫm hộ tống hoàng hậu hồi cung”. Không để ý sự phản kháng của Tần Hương Y, bế nàng sai bước về phía trước.

“Hoàng thượng!” Ngũ Mạn Quân đuổi theo hai bước, nũng nịu gọi

một tiếng, đôi mi thanh tú khẽ chớp, mặt mày không vui.

“Mạn Quân, ngươi hãy nghỉ ngơi thật tốt. Trẫm sẽ phái người đến dọn dẹp Thanh Tú cung. Hoàng hậu là vì ngươi mà bị thương, trẫm hộ tống nàng một đoạn đường”. Bắc Đường Húc Phong quay đầu, giọng nói mềm nhẹ cực kỳ, để lại một nụ cười chết người, sau đó bàn tay to lớn nhanh chóng bế Tần Hương Y bước đi thông thả ra khỏi Thanh Tú cung. Sau lưng, một đôi mắt ai oán, tràn đầy ngạo khí nhìn theo, nữ tử mỹ lệ tức giận dậm chân.

Đọc đường Tần Hương Y phải tựa vào trong ngực của hắn, mũi người thấy mùi vị Long Tiên Hương trên người hắn, lại có một loại cảm giác thoải mái, mi mắt hơi nhắm lại, bất giác ngủ quên đi, đôi mi dài nhẹ nhàng rung lên, tựa như con bướm bay lên, duyên dáng, thanh nhã lạnh nhạt.

Bắc Đường Húc Phong cúi nhìn nữ tử ngủ trong lòng, theo thói quen nhẹ cười một tiếng, mặt mày thoáng lên một tia quái dị. Lệ Hưu đi theo phía sau, trong lòng thật sự bồn loạn. Nàng biết vị Hoàng đế này không phải là người bình thường, hôm nay trong cung xảy ra nhiều chuyện như vậy, hắn lại không để ý tới, hoàn toàn giao cho Tần Hương Y xử lý, hiện tại hắn lại đối tốt với nàng như vậy, càng thấy khó hiểu! Tiểu chủ nhân này - tâm sự quá kín đáo, nàng vì tiểu thư mà lo lắng!

Trở lại Phượng Du cung, Bắc Đường Húc Phong cho tất cả cung nữ tùy tùng lui ra, đích thân ôm Tần Hương Y vào khuê phòng. Hắn nhẹ nhàng đặt nữ tử trên giường, chống tay, cúi mặt nhìn dung nhan của nàng, ngón tay lặng lẽ thăm dò trên gương mặt, một nhóm một nhóm cảm xúc trỗi lên.

Quyển 1 - Chương 18: Thăm dò Long Hành Cung (1)

Sắc thái cặp mắt kia lúc sáng lúc tối, chớp động tia sáng lung linh, ánh nhìn sâu sắc, giống như đang thưởng thức, giống như đang suy tư, ánh mắt rơi trên khuôn mặt tròn đầy của Tần Hương Y, tựa như đóa phù dung tinh khiết. Thật sự là khuôn mặt tuyệt sắc

“Thật là nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành! Đáng tiếc....!” – Bắc Đường Húc Phong dùng tay nhẹ nhàng đặt trên chiếc mũi nhỏ xinh của Tần Hương Y, bờ môi hiện lên một đường cong duyên dáng, sắc mặt thật đáng yêu, tạo thành những đường nét thật mê người.

Phượng Du Cung thật yên tĩnh, Tần Hương Y thật sự quá mệt mỏi, vẫn nặng nề chìm vào giấc ngủ, bờ dáng khi ngủ của nàng thật là xinh đẹp, hiền lành ngây thơ như trẻ con, lông mi thật dài, thật là khả ái. Nàng lúc ngủ thật là đẹp hơn. Nếu là nam tử thì sẽ động tâm. Bắc Đường Húc Phong là ngoại lệ, vẻ mặt bình tĩnh, cúi thấp người nhìn nàng, nhưng lại chưa hề động đến nàng.

Thời gian trôi qua, hắn chớp mi cười một tiếng, kéo chăn gấm đắp cho nàng, sau đó phất nhẹ ống tay áo, thần tình tuần lãng rời đi.

Bóng lưng to lớn rời khỏi Phượng Du Cung, nháy mắt, nữ tử trên giường mở mắt, nhìn lướt qua chiếc chăn trên người, cúi mặt trầm tư. Không biết vì sao đột nhiên tỉnh dậy.

“Nương nương,!” một tiếng kêu nhỏ, có bước chân vội vã đi đến, là của Lệ Hưu, ánh mắt trong vắt chứa tia nhìn lo lắng, chạy thẳng đến trước giường, cầm tay Tần Hương Y, “Nương nương,

người sao rồi? Hoàng thượng, người

“Lệ Hưu yên tâm, ta không sao đâu” – Tần Hương Y nắm chặt tay Lệ Hưu, mím môi cười một tiếng, cùng lúc đó, liếc mắt nhìn về cửa cung, bóng dáng kia đã biến mất, “Lệ Hưu, ngươi cảm thấy Bắc Đường Húc Phong là hạng người gì?”.

“Hoàng thượng? Hoàng thượng đương nhiên là người ở trên cao không thể với tới được” – ánh mắt Lệ Hưu vụt sáng.

“Không, Lệ Hưu, hắn không chỉ là chân mạng đế vương, mà hắn còn có suy nghĩ như chúng ta, ta cảm giác được nguy hiểm, mang đậm nguy hiểm”, Tần Hương Y lắc đầu, nhắm mắt suy nghĩ sâu xa, chốc lát yên tĩnh ánh mắt, bình tĩnh nghịch sợi tóc, tiếp tục nói: “Hắn tựa hồ biết mục đích của ta, chỉ là cố ý để ta tự do”.

“Tiểu thư, người suy nghĩ nhiều quá rồi. Hoàng thượng thực là người thông minh, nhưng hắn vẫn chỉ là người phàm, không có khả năng cái gì cũng đều biết được”, trước mặt không có người ngoài, Lệ Hưu lại gọi Tần Hương Y là tiểu thư như trước kia.

“Chỉ mong là ta suy nghĩ nhiều”, Tần Hương Y thu hồi ánh nhìn, mặt mày trầm xuống, tựa như có làn mây chiều trên trán, “ Lệ Hưu,.....”. Nàng đảo mắt liếc nhìn ngoài cửa sổ tây, đột nhiên vén chăn gấm, bước xuống giường.

“Tiểu thư, sao không nghỉ ngơi thêm nữa”. Lệ Hưu nói với Tần Hương Y, đôi mắt hiện lên tia ân cần.

“Lệ Hưu, ngươi cảm thấy ba vị cung nữ kia, thật là do Vân Ny giết sao?” – Tần Hương Y chậm rãi bước xuống giường, khoác lên người trường bào, ngồi lên ghế hoa hồng, mắt chớp động tia nhìn lung linh, đó là một ánh nhìn thông minh.

“Vân Ny không phải là hung thủ sao?” Lệ Huru nói.

“Không đúng, cuối cùng ta vẫn có cảm giác có cái gì đó không đúng. Vân Ny để lộ chân tướng quá nhanh, tựa hồ nàng nhận tội mình làm quá nhanh chóng. Càng như vậy, càng thấy khả nghi”. Tần Hương Y mặt mày căng thẳng.

“Tiểu thư, người cảm giác là Vân Ny còn có đồng bọn sao? Không thể nào?” – Lệ Huru lắc đầu, bộ dáng khó có thể tin được, “ Nhưng mà, Vân Ny có đồng bọn, chỉ có thể là Ngũ Thục phi.... chỉ có khả năng đó.”

“Vì sao?” – Tần Hương Y, môi đỏ mọng khẽ cong lên.

“Bởi vì Vân Ny chỉ là một cung nữ, rất có khả năng hai người bọn họ diễn kịch, khiến ta sơ suất!” – Lệ Huru bước đi thong thả hai bước, nháy mắt, phân tích.

Tần Hương Y sau khi nghe xong, lắc lắc tay, bên môi nổi lên nụ cười nhạt, nói: “Phân tích như vậy cũng là hợp lý, nhưng nếu Vân Ny có đồng bọn, ta cảm giác không có khả năng là Ngũ thục phi”. Nàng trong đôi mắt lộ ra ánh nhìn kiên định, là một nữ tử quyết đoán, thật là suy nghĩ người thường không thể sánh bằng.

“Tại sao?”, Lệ Huru mặt mày hồ nghi.

“Trực giác”. Tần Hương Y trả lời ngắn gọn nhưng kiên định, tựa hồ đã suy nghĩ trước.

“Tiểu thư, mặc kệ là như thế nào, ba vụ án đã phá xong, người không cần suy nghĩ nữa. Cứ như vậy coi như xong, đừng để Hoàng thượng mang đến phiền phức cho người”. Lệ Huru cũng không muốn

truy xét đến cùng, chỉ cần không đụng đến Phượng Du Cung, tất cả đều có thể cho qua.

Tần Hương Y nhẹ liếc mắt nhìn Lệ Huru, trầm mặc, nàng cũng không muốn như vậy. Lần này nàng tiến cung, mục đích là phục quốc, thâm cung như chiến trường, nếu như Vân Ny thật sự có đồng mưu, là địch hay bạn? Bắc Đường Húc Phong đã đủ khó để đối phó rồi, bây giờ... thêm một kẻ địch, con đường phía trước thật là càng khó đi hơn nữa.

“Lệ Huru, giúp ta chuẩn bị y phục dạ hành”. Qua thật lâu, đôi mắt xinh đẹp long lanh như nước của nàng đảo một vòng ngoài cửa sổ, trời chiều dần buông xuống. Nếu tàng bảo đồ là có thật, nàng nên ra tay trước, chiều nay bí mật thăm dò Long Hành Cung. Khăn gấm trên người Vân Ny đã bị Bắc Đường Húc Phong lấy đi rồi, nhìn sắc mặt hần, khẳng định khăn gấm kia rất quan trọng, sau khi trở về chắc chắn hần sẽ giấu nơi bí mật.

“Tiểu thư, người muốn.....” – Lệ Huru không bước đến mà nói, tiểu thư là muốn đi lấy khăn gấm. Theo nàng đã ba năm, há không biết tính tình của nàng sao. Làm nhanh thắng nhanh, luôn là tác phong của nàng. Nhưng đây lại là hoàng cung, đối thủ là Hoàng thượng, Lệ Huru thật là lo lắng. Cho dù tiểu thư là mình đồng da sắt, thông minh vô song, nhưng nàng cũng lo lắng. “Không, tiểu thư, như vậy thật quá nguy hiểm, người không có võ công, vạn nhất gặp gỡ thị vệ, người như thế nào mà đối phó? Với nữa, thân thể người vừa trúng độc, rất suy nhược, vạn nhất”.

Tần Hương Y giơ tay lên, đôi mắt trấn định, dáng vẻ bình tĩnh thong dong, tựa như hoa sen đứng vững trong mưa gió, thật là kiên cường, “Lệ Huru không cần nói nữa. Tận dụng thời cơ, khăn gấm kia có khả năng là tàng bảo đồ. Tối nay ta nhất định phải đến Long Hành Cung, nhanh đi chuẩn bị!”.

Vẻ mặt nàng nghiêm túc, giọng nói ôn nhu nhưng không chút nào lui bước, Lệ Hưu lễ nào không biết, tiểu thư một khi đã quyết định sẽ rất khó sửa đổi, bất đắc dĩ liếc nhìn nàng một cái, yên lặng lui ra, lấy y phục dạ hành giấu dưới đáy hòm để chuẩn bị cho nàng.

Tối nay ánh trăng thật trong sáng, các tòa đình các, cung điện nhìn trong trẻo lạnh lùng, bóng dáng dưới ánh trăng thật sắc sảo. Tần Hương Y bịt khăn che mặt, thân nhẹ như chim, khinh công tựa như tiên nữ hướng Long Hành Cung bay đến.

Long Hành Cung, đèn đuốc sáng ngời. Bắc Đường Húc Phong không có ở đây, vậy lúc này có khả năng hắn vẫn còn ở ngự thư phòng. Hắn để khăn gấm kia ở nơi nào? Có mang theo bên người hay không? Như vậy thật là nguy!

Tần Hương Y trấn tĩnh tinh thần, con mắt mỹ lệ liền quan sát xung quanh, nhìn từng ngõ ngách không bỏ sót, từ giá sách, lọ hoa, lư hương, ngăn kéo, những nơi có thể cất giấu tàng bảo đồ đều lục soát qua một lần, đáng tiếc, đều là không thấy. Long Hành Cung có mật thất chăng? Hay là hắn mang theo bên người? Tự suy nghĩ chốc lát, đôi mi thanh tú nhíu lại áng mây đen, ánh mắt đột nhiên nhìn về phía long sàng, rèm trướng hoa lệ. Đối với long sàng chưa từng xem qua. Nghĩ tới đây, nàng bước qua, xoắn lên từng lớp chần gối ...

Thình lình, một giọng nói vang lên sau lưng nàng, bên mũi cũng thoáng qua một luồng hương, “Long sàng của trẫm hấp dẫn lắm hay sao?”.

Quyển 1 - Chương 19: Thăm dò Long Hành Cung (2)

Một làn Long Tiên Hương thoảng qua, giọng nói này, hơi thở này rất quen thuộc, là Bắc Đường Húc Phong! Tần Hương Y cả người run lên, trong lòng thầm nghĩ – kinh công của hắn thật lợi hại, đi như u hồn, nàng không thể nào đoán biết được. Nhưng, nàng rất nhanh trấn tĩnh lại, đôi mắt đen trấn định, vội vàng vận khí, chuyển mình như gió thoảng, lách mình tránh thoát song chưởng của hắn, tiếp theo đánh ra một chưởng, thẳng ngực đối phương mà hướng tới.

Bắc Đường Húc Phong phản ứng không chậm, thi triển kinh công lui về sau hai bước, tránh chưởng của Tần Hương Y đánh tới, đứng vững, bộ dáng cao ngạo, tự đại, nhẹ nhàng cười nói, “Thân thủ thật giỏi!”.

Lúc này, Tần Hương Y một thân áo đen, khăn đen che mặt, chỉ lộ đôi mắt ra ngoài, ánh nhìn sâu sắc, nhẹ nhàng rung động, không hiện chút bối rối. Cho dù bị phát hiện thì sao chứ? Hiện tại trong tay hắn không có binh khí, bằng nội công thâm hậu của bản thân vẫn có thể chạy thoát được! Nàng không nói nhiều, sợ bại lộ thân phận, liếc đôi mắt một cách hài hước về phía Bắc Đường Húc Phong bỏ lại một ánh mắt lạnh lùng, vận đủ nội lực, đang muốn thoát đi.

Ai ngờ Bắc Đường Húc Phong tinh ranh hơn mình, trong mắt hiện lên tia nhìn kỳ dị, mày kiếm nhíu lại, đắc ý cười, thân hình chợt động, thẳng hướng về phía trước.

Thân thủ thật nhanh, Tần Hương Y thầm than trong lòng. Nàng không bối rối, tin tưởng đón nhận chưởng lực của đối phương.

Tiếp chương xong, nàng giật mình không ít – nội lực của Bắc Đường Húc Phong thật sâu xa khó lường – thân là đế vương mà lại có thân thủ tuyệt đỉnh. Xem ra mỗi ngày ngoài việc giải quyết quốc sự, đối với luyện võ công cũng chưa hề sơ suất – hẳn thật là chăm chỉ a!

Đến lúc nào rồi, mà còn suy nghĩ như vậy... Tần Hương Y, người thật là hồ đồ? Nàng dùng sức lắc đầu, chủ động, vận đủ mười thành công lực vào lòng bàn tay, hướng Bắc Đường Húc Phong mà đánh tới. Ai ngờ hẳn lại đứng yên bất động, thân thể biến hóa sang một bên, dễ dàng tránh thoát chương lực của Tần Hương Y. Cùng lúc, hẳn thuận tay vạch khăn che mặt của nàng sang một bên. Sau đó, một tay dùng sức ôm lấy, giữ trong ngực.

Bốn mắt nhìn nhau. Mắt nàng ánh lên tia nhìn giật mình. Trong mắt hẳn tựa hồ tia lạnh nhạt mà hài hước, giống như đã dự liệu đúng mọi chuyện.

“Hoàng hậu đã tới, trăm chờ người đã lâu rồi”. Đôi mắt Bắc Đường Húc Phong nhíu lại, ném khăn che mặt trong tay xuống, vẻ mặt thích thú.

Nghe giọng nói hẳn, hình như đã sớm biết Tần Hương Y sẽ đến. Hẳn đã cố ý sắp xếp để nàng vào. Thật là nhân vật lợi hại.

“Người.....”, Tần Hương Y trước giờ chưa từng thất bại, tự trong lòng có cảm giác uất nghẹn, nhưng tưởng có thể tránh khỏi nghi ngờ của hẳn, không ngờ lại bị hẳn nắm trong lòng bàn tay.

“Hoàng hậu, y phục dạ hành đến Long Hành Cung, không phải là nhớ long sàng của trăm chứ?”, Bắc Đường Húc Phong đưa tay lên khuôn mặt Tần Hương Y, nhẹ nhàng dò xét tìm tòi, thật là ôn nhu.

Tần Hương Y không nói gì, mắt lạnh liếc nhìn Bắc Đường Húc Phong, tránh né vuốt ve của hắn, nàng không hèn mọn như bình thường nữa, đôi mắt hiện lên ý kiên định, cao quý, thông minh, còn có thêm tia nhìn oán hận.

“Hoàng hậu như vậy trẫm thật thích. Đây mới là khuôn mặt thật của hoàng hậu”, Bắc Đường Húc Phong lấy tay giữ yên khuôn mặt Tần Hương Y, gắt gao nhìn chăm chú mắt nàng, gập tia nhìn bất khuất, trong lòng không khỏi thích thú. Sớm đã biết nàng tối nay sẽ đến, khi nhật khảm găm bên người Vân Ny lên, hắn liền biết nàng sẽ đến.

Tần Hương Y chán ghét nhìn hắn, cố nghĩ cách thoát khỏi bàn tay to lớn của hắn, ai ngờ hắn càng giữ chặt hơn.

“Hoàng hậu làm sao vậy? Thấy trẫm vì sao không nói lời nào?”, Bắc Đường Húc Phong cố ý hướng thân mình sát vào Tần Hương Y, bên môi thổi ra một làn hơi nóng đến tận mặt nàng, ý tứ mập mờ.

“Thần thiếp tự ý đến Long Hành Cung, hoàng thượng định xử lý thế nào xin nói thẳng ra?” – Tần Hương Y hít thở thật sâu, cất lực che giấu nội tâm, thật là khó chịu. Giờ phút này không thể bại lộ, nếu không mọi sự đều thất bại trong gang tấc. Nàng phải nhẫn nhịn.

“Sao? Hoàng hậu lại tới tẩm cung của trẫm vì muốn lục soát, cũng bởi vì muốn sở hữu tàng bảo đồ?” – Bắc Đường Húc Phong đưa tay lên ôm Tần Hương Y ngồi xuống lòng giường, nhìn thẳng mắt nàng, tựa hồ muốn nhìn thấu lòng nàng.

Hắn... hoàng đế này thật là khôn khéo, hắn đã sớm đoán được mục đích của nàng. Có lẽ ngay từ đầu, chính là hắn đã dàn xếp mọi chuyện, mục đích là để nàng bại lộ chân tướng. Thật là ghê gớm! Kế hoạch này thật là đáng sợ. Nếu muốn từ trong tay hắn lấy đi đồ vật gì chỉ sợ là còn khó hơn lên trời nữa!

“Hoàng hậu nghĩ cái gì vậy? Cho rằng cái chết của ba cung nữ kia là do trẫm sắp xếp sao?” – Bắc Đường Húc Phong vừa nói vừa ôm Tần Hương Y vào lòng, nâng mặt nàng nhìn hẳn.

Tần Hương Y thật không muốn, nhưng hiện tại đã rơi vào tay hẳn, nếu là phản kháng, chỉ sợ là không giữ được toàn mạng. Nếu lấy danh nghĩa là hoàng hậu, có thể hẳn sẽ khoan nhượng, nhất định là hèn mọn khuất phục hẳn. Nàng cố gắng tự khuyên nhủ bản thân.

“Kỳ thật Vân Ny không cần sớm bại lộ thân phận như vậy, thần thiếp cảm giác thân phận Thổ Khâu quốc có thể là giả. Tựa như đang nghĩ nàng giấu giếm điều gì, hoặc là nói nàng bảo vệ cho hung thủ thật sự” - Tần Hương Y hơi nhìn xuống, nghĩ trong lòng những gì đều nói ra.

“Hoàng hậu phân tích rất là hợp lý”, Bắc Đường Húc Phong nhíu hai mắt lại, hỏi lại vài câu, ánh mắt sâu thẳm không ngừng nhìn khuôn mặt mỹ lệ mà suy nghĩ. Nàng thật là thông minh. Trong lòng đột nhiên thêm chút kính nể.

Ai nói nữ tử không bằng nam nhân, hoàng hậu này trên người khí chất bất khuất, giống như hoa mai ngênh tuyết. Thật là nữ tử mỹ lệ, ánh mắt thông minh, giống như có một sức quyến rũ từ nàng phát ra.

Đèn cung đình trên cao, ánh sáng vừa vắn chiếu trên gương mặt của Tần Hương Y, là mỹ nữ tuyệt sắc, mắt như nước mùa thu, ánh mắt lung linh, thật là động lòng người. Chỉ tiếc nàng là kẻ địch, một chút cũng không rõ thân phận, đáng tiếc!

Hai người đột nhiên yên lặng. Tần Hương Y hơi nhìn lại, vừa lúc đón nhận ánh mắt thưởng thức của Bắc Đường Húc Phong, hàm chứa ánh nhìn sâu xa, tựa như hoa rơi mùa xuân, tươi mới mà đẹp hơn,

làm cho người ta mê muội. Ước chừng đôi mắt ấy có thể khiến ngàn vạn thiếu nữ si mê.

Không, hắn là kẻ thù! Tần Hương Y vội di chuyển ánh mắt đi, hít một hơi thật sâu.

“Hoàng hậu chính là vì tàng bảo đồ của trẫm mà đến?” – Bắc Đường Húc Phong phá vỡ không gian yên tĩnh, giọng nói nghiêm túc trở lại, hắn ôm Tần Hương Y bên hông bằng bàn tay to lớn, gia tăng thêm độ mạnh.

Hoàng đế này tâm tình cũng thật bất định, làm cho người khác khó thể nắm bắt. Một hồi là tình, một hồi là giận.

“Lúc trước, hoàng thượng từ trên người Vân Ny mà lấy được khăn gấm, sợ là đang diễn trò cho thần thiếp xem.” Tần Hương Y cũng không giấu giếm, trực tiếp nói thẳng vào vấn đề. Nàng biết... vị hoàng đế này rất khôn khéo, khó có thể tin được, nàng mà giấu giếm nữa, cũng không thể lừa dối được.

“Hoàng hậu bản lĩnh thật thông minh, trẫm thích!” Bắc Đường Húc Phong không hề chát vấn nữa, cười lên một tiếng, khuôn mặt tuấn nhã hiện lên một tia âm u, con mắt nổi lên tia nhìn quái dị, bàn tay to đặt lên mặt Tần Hương Y, khẽ vuốt, đột nhiên tiếp cận đôi môi đỏ mọng.

Quyển 1 - Chương 20: Hoàng thượng đoạt hôn hoàng hậu

Hắn muốn làm cái gì? Tần Hương Y lo lắng trong lòng, thật muốn đánh hắn một chưởng, nhưng đang trong tay hắn, nếu hắn không cao hứng có thể định nàng tội chết. Nên làm cái gì bây giờ? Nội tâm thật là giãy dụa, thống khổ.

Thôi, lần này bất cứ giá nào, Tần Hương Y gắt gao nhắm hai mắt, hàng mi đen lay động, đôi bàn tay mềm mại nắm chặt góc áo, vò thành một nắm.

Một thoáng dụ dàng xẹt qua môi đỏ mọng của nàng, rất nhanh thu lại, tiếp theo nghe được tiếng cười nhỏ, “Hoàng hậu rất sợ trẫm sao?”. Bắc Đường Húc Phong liếc nhìn Tần Hương Y, nữ tử này gắt gao nắm chặt quần áo, toàn thân cương cứng. Nàng thật là có dũng khí?! Càng rõ hơn, nàng tiến cung là có mục đích không thể khinh thường. Nàng cái gì cũng đều nhẫn nhịn, sau lưng nàng chắc chắn giấu âm mưu không nhỏ. Nghĩ tới đây, trong lòng hắn không khỏi nổi lên tia hứng thú. Tự đứng bên người lại đưa đến một tuyệt sắc mỹ nhân? Trẫm sẽ từ từ lợi dụng một phen.

Ánh nhìn gian xảo khẽ nổi lên.

Không ai có thể hiểu thấu suy nghĩ của hắn. Tần Hương Y trong lòng hắn khẽ nói thầm, “Hoàng thượng, thần thiếp không có. Thần thiếp tự tiện xông vào Long Hành Cung đáng phải chịu phạt, nhưng mà hoàng thượng ...”, nàng cẩn thận đẩy tay của Bắc Đường Húc Phong ở bên hông ra, nhút nhát đứng một bên, hơi cúi đầu, khôi phục bộ dáng hèn mọn, lời nói ôn nhã.

“Kỳ thật, trời biết, đất biết, hoàng hậu biết, trẫm biết. Trẫm chỉ muốn khuyên hoàng hậu một câu, hãy quên hết quá khứ, thay trẫm quản lý hậu cung thật tốt. Hoàng hậu thông tuệ, là tặng phẩm trời ban, trẫm muốn trân trọng điều đó. Nếu hoàng hậu đồng ý, có thể cùng trẫm trị vì thiên hạ. Đến lúc đó, bốn bể đều là nhà, đều là của Long Đế quốc ta. Hoàng hậu thấy sao?” – Bắc Đường Húc Phong phát tay áo, nhìn lướt qua Tần Hương Y. Cô gái này thật bất phàm, giết nàng không bằng thu phục nàng, thu phục không được thì lợi dụng vậy. Nàng tuy là kẻ địch, nhưng cảm giác người này nhất định sẽ là bảo bối giúp hấn sau này.

Bắc Đường Húc Phong, người thật là có dã tâm, cứ nhiên muốn thu giữ thiên hạ! Diệt nước, thù giết cha không đội trời chung, muốn lợi dụng ta giúp người giành thiên hạ, thật là mơ tưởng!

Tần Hương Y mặc dù khó chịu, nhưng vẫn muốn lấy lòng hấn, nói “Hoàng thượng quá khen. Thần thiếp chẳng qua chỉ là thân nữ nhi, sao có thể cùng hoàng thượng cai trị thiên hạ? Đây chẳng phải làm chuyện cười cho người đời sao?”.

“Hoàng hậu không phải là một nữ tử bình thường. Nàng là hoàng hậu Long Đế Quốc, là quốc gia chi mẫu” – Bắc Đường Húc Phong nói bốn chữ “quốc gia chi mẫu” tựa hồ ám chỉ ý gì.

Nàng là quốc gia chi mẫu của Long Đế Quốc. Bắc Đường Húc Phong nói những lời này, nhất định muốn nói cho nàng biết, nàng là nữ nhân của hấn, nàng vĩnh viễn đừng nghĩ đến chuyện khác.

Đây là lời cảnh cáo, Tần Hương Y hiểu được. Nhưng nàng cũng không có hành động gì, nàng hi sinh tình cảm riêng tư, gả vào hoàng cung, chính là phục quốc báo thù, sớm xem nhẹ sống chết.

“Thần thiếp hiểu”. Tần Hươg Y liếc nhìn, ánh mắt kiên định cùng Bắc Đường Húc Phong giao nhau, sau đó phúc thân thi lễ.

“Hoàng hậu phạm tội đêm khuya xông vào Long Hành Cung, nhớ cho kĩ những lời trẫm nói, hi vọng hoàng hậu sớm ngày nghĩ thông suốt”. Bắc Đường Húc Phong đi đến bên người Tần Hươg Y, lạnh lùng cười một tiếng, để lại ánh nhìn âm hiểm.

“Thần thiếp tạ ơn hoàng thượng”. Tần Hươg Y cúi người khẽ lạy, đối phó với bậc đế vương cao cao tại thượng, chỉ có thể thuận theo, chỉ có thể hèn mọn, đây là kế tạm thời.

“Bắc Đường Húc Phong, ngươi không giết ta, chỉ vì muốn lợi dụng ta, muốn tìm được bí mật sau lưng ta. Được, nếu ngươi muốn chơi trốn tìm. Ta đáp ứng tới cùng!”. Nàng bộ dạng phục tùng trầm tư, trong lòng thầm nghĩ. Đối phương trong lòng nghĩ sao nàng há không rõ ràng. “Hoàng thượng, trời đã không còn sớm, thần thiếp xin được cáo lui trước”. Tần Hươg Y liếc mắt ngắm ánh trăng sáng ngoài cửa sổ, gật đầu nhẹ nhàng nói.

“Khoan, chậm nào, hoàng hậu còn muốn trở về sao? Với bộ dạng trang phục này, lỡ gặp người ngoài, sợ là không tốt đâu. Không bằng tối nay ở lại Long Hành Cung!” – Bắc Đường Húc Phong, mặt mày nhíu một chút, đi lên trước một bước, ôm Tần Hươg Y vào lòng, xấu xa cười một tiếng. Hắn đột nhiên muốn lưu nàng lại.

“Hoàng thượng ...” – Tần Hươg Y trong lòng hoảng hốt, mãnh liệt ngẩng đầu, đôi mắt vụt sáng, thật khấn trương.

“Sao thế? Hoàng hậu không muốn? Trẫm chính là chưa bao giờ giữ lại tần phi qua đêm trong Long Hành Cung. Hoàng hậu chính là một ngoại lệ”. Bắc Đường Húc Phong vừa nói, vừa bắt Tần Hươg Y đặt tay vào lòng bàn tay của hắn, cầm thật chắc, ánh mắt nhìn xuống,

chống lại ánh nhìn động lòng người của nàng.

Chính xác Tần Hương Y cũng đã nghe qua việc Bắc Đường Húc Phong chưa bao giờ giữ lại tần phi qua đêm ở Long Hành Cung, cho dù là phi tử thị tẩm, cũng là xong việc đuổi đi.

Tối nay, tự nhiên hấn lại giữ nàng, mục đích là gì? Chẳng lẽ muốn cho tất cả phi tử trong cung đỏ mắt lên ghen ghét sao? Muốn cho ta bị chúng phi tần quần lấy, không thể làm gì sao? Chiêu này thật ác độc. Cái tên... hoàng thượng này thật là khôn khéo mà.

“Hoàng hậu ...” – Bắc Đường Húc Phong thấy Tần Hương Y không có phản ứng, cúi mặt sát vào nàng, cài mũi nhẹ nhàng má sát trên trán của nàng.

Tần Hương Y cả kinh, mãnh liệt lui về phía sau một bước, đột nhiên không nói nên lời. Nàng cái gì đều nhẫn nhịn được, chỉ duy nhất không thể nhẫn nhịn để nam tử đụng vào nàng, “Nguyên Tinh, xin lỗi chàng”. Mũi cảm thấy chua xót, thật muốn khóc, trong lòng không ngừng đau đớn. Gương mặt đột nhiên thay đổi, đó là gương mặt đầy bi ai.

Bắc Đường Húc Phong nhìn nàng, từng tí một giữ lại trong mắt, nghĩ chinh phục nữ tử này thật là khó, nhưng hấn muốn thử một lần. Đột nhiên nhìn vào bàn tay đang ôm lưng nàng, nhẹ nhẹ vỗ, nàng liền rơi vào lòng ngực hấn, tiếp theo không kịp đề phòng đã hôn lên đôi môi mọng đỏ của nàng.

Tần Hương Y bị hôn vừa bất ngờ, vừa kinh sợ, cảm giác ôn nhu xẹt qua môi, tâm trạng chợt biến đổi, theo bản năng nàng phản kháng, bàn tay nhỏ bé co lại thành nắm, trực tiếp đánh thẳng vào lòng ngực hấn, cố gắng giã giũa từ trong ngực hấn, tựa đầu ngã ra sau, tránh né nụ hôn của hấn.

“Là ta làm hoàng hậu đau sao?” – Bắc Đường Húc Phong nhíu mắt, miệng nửa cười nửa không hỏi.

“Không có” – Tần Hương Y cắn cắn vành môi, thật muốn xóa đi mùi vị còn lưu lại môi.

“Không có là tốt rồi”. Nữ tử này suy nghĩ thật là quật cường, nàng càng phản kháng, hắn càng muốn chọc nàng. Mỗi khi thấy bộ dạng nàng lo lắng, hắn có cảm giác rất thích thú. Nữ tử dữ dội nhất thiên hạ, duy nhất chỉ có mình nàng. Chinh phục nàng so với chinh phục thiên hạ sợ còn khó hơn. Suy nghĩ xong, bàn tay hắn nâng giữ búi tóc nàng, hôn một cái thật sâu trên trán.

Nàng vẫn kháng cự, đầu ngã về sau, hắn liền sử dụng lực bàn tay nâng đầu nàng, dựa người nàng vào lòng, mở ra hàm răng, nhanh chóng đoạt lấy hương thơm trong miệng. Khẩu chiến nổi lên, giống như chiến trường, hắn vào nàng lui, hắn công nàng thủ, không ai nhường ai.

Nữ tử mỹ lệ trên mặt hiện vẻ đau xót, đôi mi thanh tú khẽ động, đôi mắt nhắm chặt, “Bắc Đường Húc Phong, ngươi đừng khinh người quá đáng!”. Tần Hương Y không hề... nhường nhịn, đột nhiên ngậm giữ lưỡi hắn, hung hăng cắn, một dòng máu tanh chảy vào yết hầu, nàng cười, nụ cười thật là lạnh. Cười không thành tiếng.

Khuôn mặt tuần lãng, Bắc Đường Húc Phong đột nhiên thoáng nhăn một cái, đôi mày kiếm khẽ nhíu, nổi lên cơn đau, lập tức rời khỏi môi nàng.

Bốn mắt nhìn nhau, tức thì không khí trong Long Hành Cung vẫn yên tĩnh như thường, tất cả đều ngưng đọng lại.

Quyển 1 - Chương 21: Hoàng thượng nghi hoặc cơn đau của Hoàng Hậu

Sự thâm trầm hiện rõ trên khuôn mặt góc cạnh mà tuấn mỹ kia, giống như trong nháy mắt liền bất động, ánh nhìn trở nên sâu thẳm, sắc mặt từ trắng chuyển sang xanh, ánh mắt không ngừng nhìn thẳng vào Tần Hương Y.

Tần Hương Y thoát ra khỏi vòng tay của hắn, lui về sau hai bước, vung tay áo lên lau vết máu của hắn còn lưu lại trên môi, mắt mở to nhìn lại, chứa tia nhìn ngạo mạn, trấn tĩnh nhìn nhau.

“Hoàng hậu làm sao vậy? Có phải còn nhớ người kia hay không?” – Bắc Đường Húc Phong đột nhiên lên tiếng, trong ánh mắt chứa tia nhìn hung ác và quái dị.

“Thần thiếp không có” – Tần Hương Y nhàn nhạt nói một câu, nhẹ nhàng quay mặt không nhìn hắn nữa.

“Là ta nói động đến nỗi đau của hoàng hậu sao?” – Bắc Đường Húc Phong nheo hai mắt lại, phát ra tia nhìn âm trầm, bàn tay to đột nhiên giơ lên, có điểm thô lỗ lướt trên mặt Tần Hương Y.

“Không phải” - Tần Hương Y hơi hơi ngửa mặt, trên mặt hiện nét lạnh lùng, đôi mắt đen ánh lên tia nhìn trong suốt, nhợt nhạt, nàng áp bức bản thân, cố gắng không để lộ tâm tình ra ngoài, nhưng... đôi mắt động lòng người ấy đã bán đứng nàng.

“Hoàng hậu đã không còn tấm thân trong sạch, nhưng... trẫm cho qua. Chẳng lẽ hoàng hậu một lời nói thật cũng không thể nói với trẫm sao?” Bắc Đường Húc Phong gia tăng lực trên bàn tay, con mắt liền hiện tia nhìn tăm tối, rõ ràng mắt hắn hiện sự tức giận, là sự tức giận đã dồn từ lâu.

Trước mắt là nữ nhân..., không thể chạm đến, nàng càng như vậy, hắn càng hứng thú làm tới, mỗi lần giằng co cùng nàng, giống như ra chiến trường, đấu trí đấu võ, nếu nàng là nam nhi, sợ rằng là đối thủ rất mạnh.

“Thần thiếp nhiều lần mạo phạm hoàng thượng, hoàng thượng cũng nhiều lần khoan thứ. Hoàng thượng cũng không phải vì yêu thần thiếp mà làm vậy, chỉ là tò mò với thần thiếp mà thôi. Trên cao không khỏi lạnh, thân là hoàng thượng thường tịch mịch, thần thiếp biết rõ. Nghe Thái hậu nói, trong lòng Hoàng thượng đã có người thương, đương nhiên sẽ không yêu thương thần thiếp nữa, thần thiếp vẫn câu nói kia, xin chớ truy cứu lại quá khứ của thần thiếp mà làm gì”. Tần Hương Y hít vào một hơi thật sâu, đè nén nỗi thống khổ đau dân trào trong lòng, đôi mắt nhìn Bắc Đường Húc Phong, ánh mắt ẩn chứa sự chân thành tha thiết, những lời nói này đích thực là những suy nghĩ trong lòng nàng.

Bắc Đường Húc Phong thoáng sửng sốt, ánh mắt bắn những tia lạnh lùng hướng về Tần Hương Y, tựa như muốn nhìn xuyên qua ý nghĩ nàng, nàng thật thông minh, cái nhìn thấu đáo, nói năng rành mạch, làm cho người ta nói không lại, nghĩ tới đây không khỏi hài hước cười lên một tiếng, nói: “Hoàng hậu nói trẫm không thương hoàng hậu, cũng giống như hoàng hậu cũng không hề thương trẫm sao!”

Tần Hương Y trầm mặc, cúi mắt nhìn xuống, giống như có làn gió êm thổi qua. Thật sự trong lòng nàng chỉ có Nguyên Tinh – nam tử đã chăm sóc nàng trong ba năm qua.

Đôi mắt Bắc Đường Húc Phong nhìn thoáng qua, dần dần buông tay, cúi đầu cười một tiếng, nói: “Xem ra hoàng hậu cũng giống như trẫm, hoàng hậu không thấy như vậy sao?”.

“Thần thiếp không cảm thấy vậy!!” – Tần Hương Y ánh mắt nhàn nhạt, nữ tử này đầy vẻ kiêu mị, đưa tay nhấc chân đều toát lên vẻ quý phái, loại tư thái mỹ lệ này, tựa như đóa mẫu đơn đang nở rộ đong đưa trong gió, muôn phần muôn vẻ.

Bắc Đường Húc Phong khoanh tay, thong thả đi quanh nàng một vòng, mày nhíu lại – nàng không phải tiểu thư khuê các sao? Vì sao trên người lại toát ra phong thái hoàng khí quý tộc? Nàng rốt cuộc là người như thế nào? Nếu hỏi nàng hẳn nhiên sẽ không nói. Hoàng đế khôn khéo thầm nghĩ trong lòng, con người đen chớp động, đột nhiên môi cười mỉm, nói: “Người trong lòng hoàng hậu rốt cuộc là ai? Hiện làm gì? Có thể nói cho trẫm biết không?”. Hắn vừa nói vừa vỗ về, chơi đùa với búi tóc đen bóng, mềm mại của Tần Hương Y, hẳn là ai mà có thể... chiếm trọn tâm tình của nữ tử thông tuệ này.

“Hoàng thượng, nữ tử trong lòng người là ai?” – Tần Hương Y, thoáng nghiêng đầu, tránh bàn tay của Bắc Đường Húc Phong trên búi tóc.

Câu hỏi này khiến Bắc Đường Húc Phong im lặng, sắc mặt âm đạm, nặng nề phát tay áo, khuôn mặt cứng ngắt trong chốc lát, bỗng nhiên lại lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Hoàng hậu thật thông minh! Trẫm không thể nói lại hoàng hậu rồi”.

“Hoàng thượng quá khen” – Tần Hương Y phúc thân hành lễ, hạ mi nhìn xuống, tâm tình sầu muộn, Nguyên Tinh, bây giờ chàng còn ở tại Tiên Tử Cốc không?

“Hoàng hậu đang suy nghĩ gì?” – Khuôn mặt tuấn dật của Bắc Đường Húc Phong hiện lên phong thái cao ngạo, bàn tay to ôm lấy thắt lưng Tần Hương Y.

“Thần thiếp không có” – Tần Hương Y cung kính trả lời, thật không thích bàn tay to đang đặt bên người, rất muốn né ra nhưng không thể được! Không thể tiếp tục chọc giận hấn nữa, để hấn nắm quá nhiều nhược điểm, đây không phải là chuyện tốt.

“Nếu không nghĩ gì, thì chúng ta đi ngủ” – Bắc Đường Húc Phong đặt bàn tay to lên cổ trắng nõn nhắn mịn của Tần Hương Y, di chuyển trên da thịt nàng, nhẹ nâng mặt nàng, để nàng nhìn thẳng hấn, bỏ lại nụ cười ám muội.

“Hoàng thượng, thần thiếp ...” – Thân thể Tần Hương Y nhạy cảm khẽ run lên.

Vốn tưởng nhắm mắt lại, có thể cho qua tất cả, nhưng nàng nhận ra bản thân mình làm không được.

“Hoàng hậu làm sao vậy? Đến giúp trẫm thay áo!” – Bắc Đường Húc Phong khẽ liếc nhìn Tần Hương Y, trên môi nở nụ cười, đặc ý dang hai tay ra đợi.

“Vâng” – Tần Hương Y mặc dù không tình nguyện, nhưng vẫn kiên trì, thông thả bước đến trước mặt hấn. Nàng chưa từng thay quần áo cho đàn ông, hướng chi hấn là kẻ thù không đội trời chung với nàng. Nàng âm thầm hít vào một hơi, đè tâm tình xuống, trấn định mở đai lưng cho hấn, trường bào mở rộng, lộ ra lồng ngực hoàn mỹ tinh trắng. Ngón tay xinh đẹp khẽ lướt qua, làn da màu đồng, bắp thịt rắn chắc, nhất định là do thường xuyên luyện tập.

Ngắm lại, hấn quả thật là minh quân một thời, nhưng kẻ thù vẫn là kẻ

thù, đây là sự thật không thể thay đổi.

“Hoàng hậu cần trẫm giúp nàng sao?” – Bắc Đường Húc Phong đưa tay đến bên thắt lưng Tần Hương Y, cố gắng mở thắt lưng của nàng.

“Không” – Tần Hương Y nhanh chóng lui về sau một bước, từ trên môi thoát ra một chữ thật kịch liệt.

Bắc Đường Húc Phong cũng không nhiều lời, chỉ mày khẽ nhíu, lắc đầu cười lạnh, đột nhiên vòng tay ôm Tần Hương Y vào lòng, sau đó ngồi xuống ôm lấy nàng.

Nàng biết ngày này sớm muộn sẽ đến, hướng hồ hôm nay là tự mình chui đầu vào lưới. Thật là hoàng đế khôn khéo, cùng hắc đấu trí thật là khổ cực, bàn tay nắm thật chặt, trong lòng bàn tay lạnh ngắt.

“Hoàng hậu đừng sợ, trẫm sẽ đối với nàng thật tốt” – Bắc Đường Húc Phong hơi hơi cúi đầu, hơi thở nóng rọi trên mặt Tần Hương Y, nàng đột nhiên run lên, ngón tay bấu vào cánh tay hắn, móng tay ấn mạnh vào da thịt hắn. Hắn không giận, mày thoáng nhíu lại, trên mặt hiện vẻ đắc ý. Khẽ xoay lại, đặt nàng nằm trên long sán, sau đó nghiêng người nằm xuống bên cạnh nàng.

“Hoàng hậu sao không nói lời nào?” – Bắc Đường Húc Phong đặt cánh tay rắn chắc lên bụng Tần Hương Y, miệng gần sát tai nàng, nhẹ giọng ôn nhu nói.

“Thần thiếp không biết nói cái gì” – Tần Hương Y nhắm mắt, khuôn mặt trắng nõn như ngọc hiện ra tần tần lạnh lẽo, da mặt đỏ bừng lóng lánh.

“Hoàng hậu rất nóng sao? Không bằng hãy cởi quần áo ra đi?” – Bắc Đường Húc Phong cảm giác được nàng đang rất khẩn trương, nàng

cứ như vậy, hẳn càng thích thú. Kẻ thù đang ẩn nấp này rất thú vị. Tay lại khẽ động, đầu ngón tay rơi trên đai lưng áo nàng, chậm rãi mở ra.

- - - - -Hết chương 21-----

Quyển 1 - Chương 22: Hoàng thượng xuất cung gặp cố nhân

Lần này đây Tần Hương Y không phản kháng, nàng biết rõ, gần vua như gần cọp. Nếu cự tuyệt lần nữa, sợ là hấn thẹn quá hóa giận. Chỉ có chịu đựng, nhẫn nhịn tất qua được khổ nạn. Lúc này, tâm tình giống như bị dao cứa, chỉ nghe trong lòng rỉ máu.

Vạt áo được mở ra, cái lạnh liền ùa vào thân thể, cảm giác dị thường, giống như đang nằm trên phiến băng tuyết lạnh giá, da thịt cứng nhắc không thể cử động được.

Y phục dạ hành từ từ được mở ra, lộ ra cái yếm trắng như tuyết, nhìn thấy: “Tố hung liên kiếm liễu mi đê”, càng là “Phấn trứ lan hung tuyết áp mai”, Bắc Đường Húc Phong nhìn nhẹ một cái, mím môi cười mỉm, ánh mắt lóe tia âm hiểm.

Hơi thở từ môi nàng đồn dập truyền ra, một làn hương thơm kéo tới, như có như không.

“Hơi thở này ...” – Bắc Đường Húc Phong nhắm mắt, hít nhẹ một hơi, nheo mắt lại, giống như đã từng ngửi mùi hương này, nhưng mùi hương này của nàng thanh thoát, có chút không đồng nhất. Người kỹ lần nữa, làn hương này lại biến mất. Thôi, có lẽ do tương tư nàng nên sinh ra ảo giác. Tức thì, trong đầu hiện lên bóng hình xinh đẹp, mỉm cười ngọt ngào tựa như cánh hoa nở rộ, hương thơm nhàn nhạt tỏa ra vạn dặm. Nghĩ tới đây, bàn tay hấn trên da thịt Tần Hương Y đột nhiên ngừng lại, chậm rãi rời ra. “Hoàng hậu hãy nghỉ ngơi” – Hấn nhắm mắt, không hề... có bất cứ hành động nào khác.

Quái lạ, mới vừa rồi còn có vẻ mặt khiêu khích, giờ phút này dường như thay đổi, đột nhiên mất hăng hái. Nhưng như vậy cũng tốt, Tần Hương Y thầm nghĩ. Nàng lúc này mới thở ra một hơi.... mắt liếc Bắc Đường Húc Phong, mặt của hắn tinh xảo như chạm khắc, nhìn thật đẹp, con mắt hơi nheo lại tựa như vành trăng non, ông trời thật sự là không công bằng, cho hắn tài năng thiên bẩm, còn cho hắn gương mặt tuấn tú, khi nhắm mắt bộ dáng hắn rất ôn hoà, có vẻ ngây thơ như trẻ nhỏ, nhất là làn môi mỏng, khi thì khẽ run lên, toát ra vài phần khả ái.

“Hoàng hậu nhìn cái gì vậy? Trên mặt trẫm có gì sao?” – Bắc Đường Húc Phong híп mắt lại suy nghĩ, đảo mắt về phía Tần Hương Y.

“Không có” – Tần Hương Y vội vàng quay mặt đi chỗ khác.

“Hoàng hậu sớm đi ngủ đi. Ngày mai trẫm mang nàng ra ngoài” – Bắc Đường Húc Phong nói một câu, xoay người, quay lưng về phía nàng. Chốc lát, tiếng ngáy vang lên đều đều.

Một đêm này Tần Hương Y khó có thể ngủ được. Bắc Đường Húc Phong phá vỡ thói quen hàng năm không cho tần phi ngủ lại Long Hành Cung. Tối nay để nàng lại, sau này chỉ sợ phiền phức liên tục kéo tới, chuyện tranh thủ tình cảm ở hậu cung rất đen tối, ai cũng hiểu. Nam tử bên cạnh này thật sự không thể khinh thường, hắn rất âm hiểm! Con đường phía trước khó đi, phải thật thật trọng ...

“Nương nương, mặt trời đã lên”, bên tai truyền đến một âm thanh giống như từ nơi xa vang đến, kéo Tần Hương Y từ trong giấc mộng tỉnh lại. Đôi mắt hơi hé mở, thấy đầu tiên chính là tầng tầng lớp lớp màn trướng vàng, tiếp theo một đôi tay nhỏ bé nhẹ nhàng vén rèm, hai khuôn mặt quen thuộc hiện ra trước mắt, là Lệ Hưu và Lương Mỹ.

“Trời đã sáng rồi sao?” – Tần Hương Y mắt nhắm mắt mở, bộ dáng tỉnh ngủ tựa như đóa hoa đào nở rộ, cực kỳ mềm mại.

“Đúng vậy, nương nương” – Khóe miệng xinh đẹp của Lương Mỹ cười mỉm, sắc mặt vui mừng, bàn tay nhỏ dần dần kéo rèm lên, một tia sáng rạng rỡ nhẹ nhàng rọi vào, chiếu thẳng vào mắt nàng.

Tần Hương Y lấy tay che mặt, từ từ thích ứng với ánh sáng mặt trời, chống tay đỡ thân mình ngồi dậy, liếc mắt nhìn bốn phía, long sàng che rèm, trên bàn để lư hương, đây vẫn là Long Hành Cung! Tâm tình không khỏi kinh ngạc, bộ dạng khó tin liếc mắt nhìn quần áo trên người, cũng vẫn là y phục dạ hành, đêm qua ngủ quên, xem ra Bắc Đường Húc Phong cũng không hề chạm đến nàng chút nào. Nhưng mà Lệ Hưu và Lương Mỹ sao lại ở đây?

“Là hoàng thượng sai nô tỳ đến hầu hạ nương nương” – Lệ Hưu quả thực giống như con sâu trong bụng Tần Hương Y, chỉ cần một ánh mắt, nàng liền hiểu rõ tất cả. Nghe xong, nàng hơi hơi cúi đầu, đưa quần áo hoa lệ trong tay đến trước mặt Tần Hương Y.

Tần Hương Y trần tĩnh lại, đột nhiên nhớ ra đêm qua hẳn nói là hôm nay muốn xuất cung. Nhưng là muốn đi đâu? Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, không suy nghĩ nhiều nữa, xốc chăn bước xuống giường.

Dưới đôi tay của Lệ Hưu và Lương Mỹ, mái tóc mây được búi lại, trang phục hoa lệ trên người, đứng trước gương đồng, thường thức tư thái của bản thân, một thân áo trắng nhẹ bay bồng bênh, giống như một đóa hoa sen thơm ngát, hai lọn tóc dài buông xuống bên tai, đen mượt như tơ, môi điểm son hồng, nét mặt như ẩn tình. Hôm nay trang điểm thật thanh nhã – dịu dàng như một dòng suối.

Không mặc phượng bào, cảm giác thật thoải mái, thân mình nhẹ nhàng khoan khoái, bay bổng, giống một đám mây trắng trên trời

xanh. Hôm nay phải xuất cung, y phục thường dân do Bắc Đường Húc Phong sai cung nữ chuẩn bị, xem ra rất tỉ mỉ. Nhưng chỉ tỉ mỉ mặt ngoài như thế, trong lòng hẳn muốn làm cái gì? Mặc kệ chuyện gì, hành động tùy hoàn cảnh, xem hẳn sẽ thay đổi như thế nào?

Bên ngoài Long Hành Cung, một chiếc xe ngựa xa hoa đã chờ sẵn, Tần Hương Y được cung nữ đỡ lên xe. Vén rèm trướng tinh xảo lên, trước mắt là Bắc Đường Húc Phong, hẳn chống tay đỡ lấy đầu, hai mắt nhắm lại dưỡng thần. Nàng không để ý tới, phất ống tay áo ngồi xuống một bên.

Xe khởi hành rất yên ổn, nhanh chóng ra khỏi hoàng cung.

Rốt cục cũng đã ra ngoài cung, không khí thật là thoải mái. Đường phố hai bên náo nhiệt vô cùng, dòng người qua lại không ngớt. Xem ra thủ đô Long Đế quốc thật sầm uất, dân chúng an cư lạc nghiệp, được vậy có không ít công lao của Bắc Đường Húc Phong.

Chỉ là khi dân Long Đế quốc cười, thì dân Băng Tuyết quốc rơi lệ, Tần Hương Y nhịn không được than nhẹ một tiếng.

“Hoàng hậu vì sao không hỏi thăm đi đâu?” – Bắc Đường Húc Phong nghe được Tần Hương Y thở dài, rốt cục mở mắt, môi khẽ cười mím, phá vỡ sự yên tĩnh bên trong xe.

“Tới rồi tự nhiên biết, cần gì phải hỏi” – Tần Hương Y liếc mắt nhìn Bắc Đường Húc Phong, sau đó nhẹ nhàng vén màn xe, lúc này xe đã đi được quãng đường xa, tiến vào một con đường khác, rất yên tĩnh, hai bên đường tất cả đều là các tòa phủ xa hoa, xem ra có không ít là nhà của các quan to, phú hào.

Bắc Đường Húc Phong lắc đầu cười một tiếng, đột nhiên giơ bàn tay to ôm lấy Tần Hương Y, “Hoàng hậu phải ngồi bên cạnh trẫm mới

đúng”. Hấn nhíu mày, bộ dáng tự cao tự đại, khí phách tích tụ trong đôi mắt.

Tần Hương Y nhu nhược dựa vào trong lòng hấn, đích xác là rất rộng rãi, rất ấm áp. Lần này nàng mềm mại tựa đầu vào vai hấn, mặc cho cánh tay hấn để lên thắt lưng của nàng. Đơn giản là tránh phiền toái cho bản thân.

“Hoàng hậu, hôm nay thật là ngoan” – Bắc Đường Húc Phong vung tay lên, nhẹ nhàng xoa má Tần Hương Y, ném ra một nụ cười ấm áp.

“Vậy sao? Thần thiếp không nghĩ như vậy” – Tần Hương Y ngửa đầu liếc mắt nhìn hấn, trong đôi mắt thật sáng kia không còn tia nhìn quật cường nữa, chỉ còn là ánh nhìn tha thiết, ôn nhu. Thực ra đêm qua nàng đã nghĩ rất nhiều, đối với người như Bắc Đường Húc Phong, cứng rắn sẽ khó thành đại sự.

Cùng lúc một làn gió lớn thổi vào trong xe, thổi tung rèm xe, chiếc rèm bay loạn lên. Bắc Đường Húc Phong đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt chột ngơ ngẩn, bàn tay đang siết chặt Tần Hương Y bỗng chốc buông ra.

Tần Hương Y nhạy cảm, nàng lặng lẽ nhìn theo tầm mắt của Bắc Đường Húc Phong, phía xa là một nữ tử duyên dáng yêu kiều đang đứng trước một tòa nhà xa hoa, sang trọng.

- - - -----Hết chương 22-----

Quyển 1 - Chương 23: Đến thăm Vinh vương phủ

Eo thon nhỏ như dương liễu, tóc dài buông xõa. Chỉ nhìn thoáng từ phía sau lưng đã biết nàng là một giai nhân xinh đẹp. Xe ngựa đi tới, đôi mắt Bắc Đường Húc Phong đột nhiên hiện lên tia u ám, rõ ràng là ánh nhìn thâm tình sâu sắc, tựa như sau cơn mưa trời sáng bừng, chứa nhiều nhu tình mà Tần Hương Y chưa bao giờ thấy qua.

“Hoàng thượng biết nàng sao?” – Tần Hương Y tò mò, nhin không được hỏi một câu.

“Biết” – Bắc Đường Húc Phong thản nhiên trả lời, khôi phục sắc mặt bình tĩnh, nhìn không ra có bất cứ điều gì khác thường.

Tần Hương Y nhíu mày, đảo mắt nhìn ngôi nhà sáng trọng phía xa, trước cửa hiện tấm bảng chữ to, màu vàng rực rỡ: Âu Dương Phủ. Âu Dương? Có phải là phủ của Chinh viễn tướng quân Âu Dương Hạo, trọng thần của triều đình.

Lúc này, Bắc Đường Húc Phong để mặc Tần Hương Y một bên, bình yên nhắm mắt, dựa vào bàn tiếp tục dưỡng thần, bàn tay nâng má, bộ dáng khoan thai tự đắc. Tần Hương Y cũng không quá để ý, liếc mắt nhìn hắn, nữ tử tỉ mỉ phát hiện đôi mày kiếm kia đang ẩn giấu một nỗi niềm. Vì sao hắn lại buồn?

Không kịp để Tần Hương Y suy nghĩ nhiều, thoáng cái xe ngựa đã đến nơi, đột nhiên ngừng lại. Đồng thời, Bắc Đường Húc Phong chợt mở mắt ra, tự xốc màn che đứng dậy, “Hoàng hậu, đã tới Vinh Vương phủ rồi. Mau xuống xe ...”.

Vinh Vương phủ? Tần Hương Y nghe xong run lên, cả người giống như bị tia chớp đánh xuống, khẽ hướng mắt nhìn lại, khu nhà sang trọng uy nghi, tượng sư tử đá phía trước cửa, trên cửa có biển đề chữ to: Vinh Vương phủ.

“Hoàng hậu làm sao vậy?” – Bắc Đường Húc Phong đã xuống xe trước, ôn nhu đưa tay đỡ Tần Hương Y.

Lúc này, trong lòng Tần Hương Y như bị chùy sắt gõ vào một cái dũ dội, nỗi đau đớn ngày xưa chợt trở lại, nàng cố gắng bình tĩnh bản thân lại, thật sâu hít thở vào, nhắm chặt hai mắt, trấn định tâm thần, Sau đó mở mắt ra, nắm chặt tay Bắc Đường Húc Phong nhanh chóng xuống xe.

“Hoàng thượng muốn dẫn thần thiếp đến Vinh Vương phủ sao?” - Tần Hương Y hỏi, vẫn nắm chặt tay Bắc Đường Húc Phong.

Đôi mắt đen của Bắc Đường Húc Phong trầm xuống, tựa hồ cảm thấy được điều gì, “Vinh vương gia chính là công thần của Long Đế quốc, cũng là hoàng huynh của trẫm, chúng ta đến thăm cũng là lẽ thường”. Cùng với giọng nói kia, ánh mắt hắn hiện lên tia âm lạnh.

“Vậy sao?” – Tần Hương Y miễn cưỡng cười, thong thả bước đi hai bước, đột nhiên ngực cảm thấy nóng bức, hình như đầu bị vật gì gõ qua một cái, đau đớn toàn thân, “Hoàng thượng, thần thiếp ...”, hai chân nặng tựa như đổ chì, không bước được nửa bước, trên trán mồ hôi rỉ ra như tắm.

“Hoàng hậu, cảm thấy không khỏe ở đâu sao?” – Bắc Đường Húc Phong vòng tay ôm Tần Hương Y vào lòng ngực, cực kì đưa tay sờ trán nàng... thật là nóng.

“Thần thiếp ...” – Con mắt mỹ lệ của Tần Hương Y từ từ mất đi sự linh hoạt, dần dần nhắm lại, không nhìn ba chữ ánh vàng rực rỡ “Vinh Vương phủ” nữa, không hiểu sao có dòng nước đắng dâng lên trong lòng, thật đau khổ quá. Nói chưa hết, tay áo màu trắng khê bay, tựa như đóa mây u buồn rơi xuống, ngã vào trong lồng ngực rộng rãi kia.

“Hoàng hậu ...” – Bắc Đường Húc Phong mặt mày liền căng thẳng, vồ nhẹ gương mặt Tần Hương Y, nàng không có bất kỳ phản ứng gì.

“Người đâu, truyền thái y” – Hắc quát gọi cung nữ bên cạnh, ngừng lại ôm nữ tử trong lòng bước vào Vinh vương phủ.

Cùng lúc, ngay cửa xuất hiện một nam tử tuấn lãng, nhìn qua không khác Bắc Đường Húc Phong bao nhiêu, vóc người hấn cao to, ung dung nho nhã, hiện ra một loại cao ngạo, mặt mũi thanh khiết, gầy nhưng hiện lên vài phần thanh cao, hấn tại Long đế quốc, đại danh đỉnh đỉnh – Vinh Vương gia Bắc Đường Húc Vinh, trong tay nắm mười vạn đại binh, là vương gia chiến công hiển hách, là nhị hoàng huynh của đương kim thánh thượng, bình thường Bắc Đường Húc Phong đối với hấn cũng có vài phần kính nể.

Nhìn Bắc Đường Húc Phong ôm nữ tử trong lòng vội vã tiến đến, Bắc Đường Húc Vinh thu hồi tia nhìn cao ngạo, sắc mặt trầm xuống, liếc mắt thăm dò nữ tử đang hôn mê, y phục trắng nhẹ nhàng như đám sương nhàn nhạt, đôi mắt nhắm hờ như tiên nữ đang ngủ, trên người toát lên một loại phong thái thoát tục, giống như cánh hoa thủy tiên vừa nở ra, trên cánh hoa dính vài giọt bọt nước, lóng lánh như ngọc, không hề dính bụi trần. Nhịn không được nhìn thêm vài lần, trong lòng có một tia rung động. Hấn công cao địa vị lớn, cho tới bây giờ nhất định chưa có gì để vào mắt, đối với nữ tử lại càng không liếc mắt nhìn một cái, nhưng nàng cho hấn cảm giác run sợ.

“Hoàng thượng ...” – Bắc Đường Húc Vinh hơi khom người, hướng Bắc Đường Húc Phong thi lễ.

Bắc Đường Húc Phong đột nhiên ngăn ra – Bắc Đường Húc Vinh luôn luôn ý mình công cao hiển hách, đối với hần vị hoàng đế này xưa nay vẫn không phục, bình thường lưng thẳng như cây cổ thụ, hôm nay thật là khó hiểu. “Hoàng huynh không cần đa lễ, hoàng hậu bị té xỉu. Phiền hoàng huynh sắp xếp cho hoàng hậu một gian phòng, mượn thái y của quý phủ dùng một lát”.

“Hoàng hậu?!” – Các cơ trên mặt Bắc Đường Húc Vinh mãnh liệt co giật, nàng đúng là hoàng hậu. “Chuyện này thần sẽ sắp xếp”, trên mặt Vinh vương gia bình thường toát ra ngạo khí mùi phần tự nhiên hiện lên một tia thương tiếc.

Tất cả đều được Bắc Đường Húc Phong thu vào tầm mắt, hần cũng không nói nhiều, chỉ là ôm Tần Hương Y vào đình viên, khoe môi mỏng nổi lên nụ cười giáo hoạt.

Phòng phía đông Vinh vương phủ là chỗ ở của Vinh Vương phi, xa hoa thoải mái, đình viên thoáng mát, trong lành mát mẻ, nhưng Bắc Đường Húc Vinh chưa lập gia đình, đặt nàng nằm xuống. Sắp xếp chỗ này dường như có điều không ổn?

Thái y chẩn mạch, liền nói không có gì đáng ngại, tĩnh dưỡng thật tốt thì khỏi.

Trong phòng, Tần Hương Y nằm trên giường vẫn chưa tỉnh.

Bắc Đường Húc Phong ngồi bên giường nhìn nữ tử đang ngủ, nghi vấn trong lòng không giải thích được, hoàng hậu này luôn kiên cường làm sao lại đột nhiên té xỉu? Từ khi bắt đầu nàng nghe được ba chữ Vinh vương phủ, cả người liền trở nên khác thường, chẳng

lẽ... nghĩ tới đó, mặt mày hẳn không khỏi căng thẳng.

“Bà bà, đừng bỏ rơi Hương Hương. Hương Hương sai rồi, sai rồi. Đừng mà!” – đột nhiên Tần Hương Y phát ra những lời vô nghĩa, cắt đứt suy nghĩ của Tần Hương Y, nữ tử mặt mày tái nhợt, toàn thân căng thẳng, mặt mũi nhăn thành từng nếp, đôi tay ...kia nắm chặt chặn đệm, trong giấc mộng nàng yếu ớt, khác ngày thường luôn kiên cường; thật là khác biệt quá xa.

Chẳng lẽ nàng từng bị người ám hại? Cực kỳ thống khổ như thế, chỉ khi nàng ngủ mới có thể thấy được bộ dạng này. Thì ra nàng cũng như những nữ tử khác, giống nhau ở chỗ yếu đuối.

“Có trẫm đây, đừng sợ”. Không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, Bắc Đường Húc Phong cầm hai tay Tần Hương Y đặt vào tay mình một cách vững vàng. Để nàng cảm nhận được sự ấm áp, từ từ bình tĩnh trở lại, ánh mắt cũng không còn tia thống khổ.

“Hoàng thượng ...”, ngoài cửa truyền đến giọng nói của cung nữ.

“Chuyện gì?” – Bắc Đường Húc Phong cẩn thận đặt tay Tần Hương Y vào trong chăn, sau đó đứng lên đi đến cửa nhìn lại.

“Vinh Vương gia mời Hoàng thượng đi dùng rượu” – cung nữ dè dặt lên tiếng.

Khá lẩm nhại hoàng huynh, càng lúc càng lớn mật. Bắc Đường Húc Phong trợn mắt liếc nhìn cung nữ, lắc lắc ống tay áo, nói: “Trẫm đã biết!”

Nhị hoàng huynh, trẫm hôm nay sẽ tiếp ngươi một hồi! Để xem trẫm thích hợp là hoàng đế hay là ngươi đây? Nghĩ xong, hẳn quay đầu liếc mắt nhìn Tần Hương Y đang ngủ yên trên giường, nhếch môi

cười một tiếng, phất tay áo rời đi.

- - - - -Hết chương 23 - - - - -

Quyển 1 - Chương 24: Thân phận bại lộ, đế vương kinh

Rèm khế tung bay, Tần Hương Y nằm trên giường, mi mắt khẽ run lên, chậm rãi tỉnh lại, cảnh sắc bày biện trong phòng dần dần rõ ràng. Trên tường treo bức tranh bằng lụa tinh mỹ tuyệt luân, cái bàn gương sáng ngời như mới, mùi thơm ngào ngạt thấm vào ruột gan. Nơi này rất là quen thuộc. Nơi này là Đông Sương của Vinh Vương phủ. Nhớ lần đầu đến đây là thân mặc áo cưới đi vào, đây vốn là chỗ ở của Vinh vương phi.

Buồn cười thật, ba năm quay lại chốn cũ, rốt cuộc lại bằng thân phận khác.

Tần Hương Y lộ vẻ bình tĩnh, không còn hiện ra vẻ khủng hoảng, nàng xốc chân bước xuống giường, mùi hương quen thuộc, cách bày biện quen thuộc, từ chiếc ghế, cái giường, dường như không thiếu gì, so với cách đây ba năm không gì thay đổi.

“Người và vật không còn!” – Nàng lắc đầu cười lạnh một tiếng, đôi mắt hiện lên tia nhìn kiên định, phát phát tay áo, giống như con bướm bay trong gian phòng.

“Thái phi nương nương, hoàng hậu đang nghỉ ngơi ở đây”, ngoài cửa truyền đến tiếng nói của tiểu cung nữ, tiếng nói thật hèn mọn.

“Bốn cung đến thăm hoàng hậu” – Tiếng nói của một vị phu nhân vang lên, nghe thật cao ngạo.

Vừa nghe tiếng, một bóng dáng màu tím giống như đám mây bay tới,

bà vẫn như lúc trước thật cao quý, mỹ lệ, phong thái vẫn như xưa không giảm, chỉ là trên mái tóc đã điểm vài sợi bạc, theo phía sau nàng vẫn là Phấn Y tỳ nữ.

Người đó không ai khác là mẫu phi của Bắc Đường Húc Vinh – Cáp Đa Phi. Tiên đế qua đời, nàng là Đức phi của tiên đế cũng thành thái phi, ở tại Vinh vương phủ.

Cáp Đa Phi, ba năm không gặp, người đã già thêm rồi. Tần Hương Y không hề có một chút khấn trương, hơi ngẩng đầu, khóe miệng nổi lên nụ cười ấm áp.

Bốn mắt nhìn nhau

Cáp Đa Phi phút chốc dừng bước, ánh mắt chăm chú nhìn vào Tần Hương Y, trên mặt hiện lên vẻ kinh hãi.

“Thần thiếp xin thỉnh an thái phi nương nương” – Tần Hương Y hít thở sâu, đè nén đau đớn trong lòng xuống, tiến lên một bước, tay nhỏ bé đặt bên người, cúi người một cái. Dù sao nàng cũng là Đức phi của tiên hoàng, cũng là trưởng bối.

Không thể để lộ thân phận trước, nhất định phải làm như không hề nhận ra.

“Hoàng hậu ...?!” – Cáp Đa Phi cả người ngẩn ra, thân thể lão đảo, nắm chặt cánh tay Phấn Y.

“Đúng, là thần thiếp” – Tần Hương Y nở nụ cười, nhìn không ra bất cứ... gì khác thường.

Cáp Đa Phi hồ nghi nhìn Tần Hương Y, ý nghĩ trở lại ba năm trước đây, hoàng hậu trước mắt sao lại giống Hàm Hương công chúa như

đúc? Chẳng lẽ ...không có khả năng. Cổ Mộc nhai thâm sâu khó lường, người té xuống là không có khả năng sống sót! Nghĩ tới đây, nàng vội hít một hơi, cô gái này trên người không có mùi hương, nàng không phải là Hàm Hương công chúa.

“Hoàng hậu đã từng gặp bốn cung sao? Vì sao bốn cung vừa đi vào, hoàng hậu đã có thể nhận ra ta.” – Nàng trấn tĩnh tinh thần, trên khuôn mặt tinh xảo không khỏi nở nụ cười mỉm.

“Thái phi nương nương khí chất bất phàm, có thể nào lại không nhận ra?” – Tần Hương Y bình tĩnh cực kì, trong đáy mắt không hiện lên điều gì.

“Bốn cung nghe nói hoàng hậu vừa mới té xỉu, cho nên lại đây thăm. Nếu hoàng hậu không ngại, bốn cung cũng không quấy rầy” – Trên mặt Cáp Đa Phi vẫn còn sắc thái hoảng sợ, chuyện xảy ra đột ngột, nàng nhất thời khó có thể nói gì, không thể không nghĩ gì mà cùng Tần Hương Y nói chuyện, vội vàng phẩy tay áo bỏ đi.

Rời khỏi đông sương phòng, Cáp Đa Phi quay về phòng của mình, buồn bã ngồi trên ghế, mặt mày hiện nét khẩn trương.

“Phấn Y, người cảm giác như thế nào?” – qua khoảng thời gian, Cáp đa phi liếc mắt nhìn Phấn Y một bên.

“Giống nhau, đơn giản là giống nhau như đúc” – Phấn Y khẳng định nói.

“Nàng kia rốt cuộc có phải là Hàm Hương công chúa không?” – Cáp Đa Phi rõ ràng lại hiện lên vẻ kinh hãi.

“Phấn Y cảm giác không giống. Ban đầu Hàm Hương công chúa giống như một trẻ nít, hơn nữa trên người có mùi thơm khác thường.

Mà hoàng hậu từ phong thái, cử chỉ, các chuyện khác so với với Hàm Hương công chúa đều khác biệt” – Phấn Y nghiêm túc phân tích mọi việc.

Cáp Đa Phi lắc đầu, thờ dài thườn thượt, vô lực ngồi tựa vào ghế, nói: “Thật là làm bốn cung sợ chết khiếp. Thật sự là quá giống!”.

“Nương nương không cần quá lo lắng. Hoàng hậu với Hàm Hương công chúa chỉ giống như về hình dáng mà thôi” – Phấn Y nói an ủi.

“Hi vọng là thế” – Ánh mắt Cáp Đa Phi nhìn ngoài cửa sổ, rất xa, rất xa.

Lại nói về phía bên kia.

Bắc Đường Húc Vinh thay y phục, bày tiệc rượu tại hoa viên cùng với Bắc Đường Húc Phong uống rượu.

Qua ba tuần rượu, cảm thấy lâng lâng say. Huynh đệ hai người cũng bắt đầu nói chuyện.

“Hoàng thượng, hoàng hậu có ổn không?” – Bắc Đường Húc Vinh đột nhiên hỏi một câu.

“Hoàng hậu không sao, nhị hoàng huynh không cần quan tâm” – Bắc Đường Húc Phong mở miệng cười, giống như không để ý tới.

“Thần huynh không có ý gì, chỉ là hỏi thăm mà thôi” – Ánh mắt Bắc Đường Húc Vinh chột lóe, bộ dáng hơi phục tùng, nhưng cách nói chuyện vẫn mạnh mẽ như bình thường.

“Nhị hoàng huynh, hoàng hậu thật là một nữ tử thông tuệ mỹ lệ, trên đời ít có được” – Bắc Đường Húc Phong một mình rót rượu vào

chén, uống một hơi cạn sạch, dùng ống tay áo lau miệng, nhìn nói vẫn bình tĩnh.

“Phải! Hoàng thượng thật là có phúc trời cho!” – Bắc Đường Húc Vinh cao ngạo nói, con mắt đột nhiên trầm xuống, thêm vài phần u tối. Điều này bị Bắc Đường Húc Phong bắt giữ trong tầm mắt, đuôi lông mày hơi hơi nhếch lên.

“Nhị Hoàng huynh, người không nên nói như vậy. Vị trí Vinh vương phi vẫn còn trống, Hoàng huynh cũng không nên yêu cầu quá cao, tìm được người giống như hoàng hậu là được rồi!” – Bắc Đường Húc Phong vỗ vai Bắc Đường Húc Vinh, đôi mắt híp lại, hiện ta một tia ranh mãnh.

“Thần huynh sao có thể so sánh với Hoàng thượng được” – Bắc Đường Húc Vinh nói chuyện mặc dù cung kính, nhưng ánh mắt gian trá hiện thêm phần cao ngạo, thật sự hấn không để Bắc Đường Húc Phong vào mắt.

“Nhì hoàng huynh hiểu là tốt rồi, trong thiên hạ Hoàng thượng chỉ có một, Hoàng hậu cũng chỉ có một người” – Bắc Đường Húc Phong nói vừa dứt lời, lại tự mình rót đầy ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

Trong lời nói của hấn còn chứa thâm ý, Bắc Đường Húc Vinh chẳng lẽ không biết sao. Nói rõ cho hấn biết không nên vọng tưởng đến ngôi vị hoàng đế nữa.

“Thần huynh ghi nhớ điều này” – Bắc Đường Húc Vinh ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng lại không nghĩ như vậy. Ở trong lòng hấn vốn nghĩ ngôi vị hoàng đế kia phải là thuộc về hấn; Bắc Đường Húc Phong có gì để tranh giành? Chẳng qua là mệnh số tốt, được là con của Hoàng hậu.

Ngồi cùng bàn uống rượu nhưng mỗi người mỗi suy nghĩ.

Rượu qua lại một hồi lâu, hai huynh đệ cũng không nói gì, chỉ im lặng ngồi uống rượu.

Đột nhiên, có tiếng bước chân dồn dập đi tới, là Lý tổng quản trong cung, trông hấn rất hoang mang rối loạn, nhanh bước đến bên Bắc Đường Húc Phong, nói nhỏ một hồi bên tai.

Bắc Đường Húc Phong khi gặp chuyện đều luôn luôn không sợ hãi, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, liền nhanh từ biệt Bắc Đường Húc Vinh, trở về cung trước.

Còn lại Tần Hương Y được một cỗ xe khác loan giá hồi cung, xe thật nhanh chạy về Phụng Du Cung, thì một đội nhân mã vây lại, ngay hoàng hậu cũng không thể làm gì được.

“Nương nương, có chuyện gì thế này?” – Lệ Hưu đỡ Tần Hương Y xuống xe, liếc mắt xung quanh để xem tình hình, tâm tình không khỏi luống cuống.

Mi mắt Tần Hương Y hiện lên một tia u ám, nàng cũng không nói nhiều, chỉ cùng Lệ Hưu quay về chánh điện, ra lệnh cho các cung nhân khác lui ra.

“Lệ Hưu, hôm nay Hoàng thượng đưa ta đến Vinh vương phủ” – Tần Hương Y nhẹ ngồi xuống ghế gỗ hồng, con mắt trong veo như nước nhìn về phía cửa.

“Cái gì? Vinh vương phủ?” – Lệ Hưu la lớn một tiếng.

“Bắc Đường Húc Phong không phải là một người đơn giản, nhất định hấn đã biết được chuyện gì?” – Tần Hương Y cắn cắn môi, lặng lẽ

nắm chặt tay lại.

Âm vừa dứt, ngoài cửa liền truyền đến thanh âm của cung nữ:
“Hoàng thượng giá lâm”.

Tần Hương Y không giật mình, vịn tay Lệ Hưu, chậm rãi đi tới, nhìn ra cửa, lẳng lặng chờ đợi. Cùng lúc, một thân hoàng bào đi vào, tuấn khí mùi phần nhưng trên gương mặt đầy vẻ căng thẳng, nhìn không thấy một chút dịu dàng nào.

- - - - -Hết chương 24- - - - -

Quyển 1 - Chương 25: Mẫu tử gặp nhau, hoàng đế nổi giận

Trên người Bắc Đường Húc Phong vẫn mặc bộ cẩm phục cũ, đội mào viền vàng, ống tay áo hoàng bào thêu hình rồng cuộn đầy uy vũ, vẫn vẻ mặt tuấn lãng như xưa, đôi mắt lóe lên tia nhìn tối tăm. Chỉ là mày rậm cao cao nhú, trên trán vẽ lên đường đường hắc tuyến lạnh lùng. Hắn đi đến với vẻ mặt giận giữ đùng đùng, sải bước dài vào chánh điện Phượng Du Cung.

“Thần thiếp khấu kiến hoàng thượng” – Tần Hương Y bình tĩnh nhìn qua Bắc Đường Húc Phong, cung kính thi lễ, trong lòng đột nhiên có cảm giác bất an, nhất định là có chuyện lớn xảy ra.

Bắc Đường Húc Phong cũng không liếc mắt nhìn Tần Hương Y, liền trực tiếp đi ngang qua nàng, cất bước đến bên bàn cao, bàn tay giương lên, cầm giận ngồi xuống, “Hoàng hậu đứng lên đi!” – giọng nói rất nặng nề, xen lẫn nồng đậm oán giận hỗn loạn.

Tận trong đáy lòng Tần Hương Y chợt thất lại, đôi mắt nhìn thoáng qua sắc mặt Bắc Đường Húc Phong, trán tựa hồ nổi hết lên gân xanh, giống như muốn ăn thịt người, từ khi vào cung đến nay, lần đầu tiên nàng thấy hắn nổi giận như vậy. Rốt cuộc là hắn đã phát hiện bí mật gì? Trong lòng không tránh khỏi rối loạn, tim đập thành thịch, “Tạ ơn hoàng thượng”. Nàng nhẹ hít thở, cực lực giữ bình tĩnh.

“Những người khác lui ra hết đi!” – Bắc Đường Húc Phong liếc mắt nhìn cung nữ xung quanh, sắc mặt nặng nề, lạnh lùng hét lên một tiếng.

“Nương nương ...” – Lệ Huru có chút lo lắng, kéo kéo góc áo Tần Hương Y, không nỡ rời đi. Ít ra ở lại bên người tiểu thư, vạn nhất xảy ra chuyện gì, cũng có thể tiếp ứng liền. Tiểu nha đầu thật lòng nghĩ như vậy, nhưng lệnh vua khó cãi.

“Lệ Huru, người lui xuống đi” – Tần Hương Y trấn an, cầm tay Lệ Huru, ánh mắt nhìn qua, ý nói nàng không cần để tâm.

Hai bên cung nhân lui xuống. Chánh điện Phượng Du Cung đột nhiên an tĩnh, không khí có chút lạ lùng.

Bắc Đường Húc Phong ngồi giữa chánh điện, chăm chú nhìn Tần Hương Y, không nói một lời, các cơ thịt trên khuôn mặt tuần tú chột co giật, âm trầm cực kỳ, tựa như một khối ngọc đẹp tuyệt mỹ lóe lên ánh sáng chói mắt. Tần Hương Y cũng không nói, ít lời sẽ ít phạm sai lầm.

“Hoàng hậu rốt cuộc là người phương nào?” – Hai mắt Bắc Đường Húc Phong đồng loạt nheo lại, nhẹ nhàng phát ra một tia nhìn nham hiểm.

“Thần thiếp không rõ vì sao hoàng thượng lại hỏi như vậy? – Đôi mắt đẹp của Tần Hương Y hơi trầm xuống, mơ hồ cảm thấy bất an.

“Hoàng hậu đúng là giỏi diễn trò mà” – Khóe miệng Bắc Đường Húc Phong nhếch lên, lạnh lùng cười, ánh mắt nhìn về phía cửa, “Tần Tiêu, mang bọn chúng vào đi”.

Dứt lời, một thân áo xám trắng nhẹ nhàng đi vào, là hấn! Người dưới ánh trăng thổi tiêu là Tần Tiêu. Hấn vẫn như trước, thư sinh nho nhã, tay áo bay nhẹ nhàng, chỉ là sau khi hấn vào cửa, Tần Hương Y quay đầu nhìn sững, ánh sáng trong đôi mắt trầm xuống, có vui

mừng, có bối rối, có sợ hãi.

Tần Tiêu không phải vào một mình, mà còn ôm theo hai đứa bé, một nam, một nữ, nhìn bộ dáng chỉ khoảng hai, ba tuổi, khuôn mặt thanh tú, khả ái vô cùng.

“Mẫu thân” – Hai đứa trẻ vừa nhìn thấy Tần Hương Y, nụ cười liền hiện ra trên gương mặt khả ái, bọn họ thoát khỏi cánh tay của Tần Tiêu, nhảy nhót hoan hô, chạy nhanh về phía nàng.

“Nhược Băng! Trảm Long!” – Nữ tử kiên cường với dáng vẻ thong dong thường ngày đã không còn, những tia tình cảm từ ái không lời nào diễn tả được, đôi mắt lóng lánh nước, là nước mắt, từng giọt từng giọt rơi xuống, lưu lại dấu vết trên khuôn mặt mỹ lệ của nàng. Nhẹ nhàng cất tiếng, ôm hai đứa trẻ vào lòng thật chặt.

“Mẫu thân, người đừng khóc. Long nhi đến thăm người đây” – Bị Tần Hương Y ôm chặt, Trảm Long – đứa bé trai nhẹ nhàng thoát ra khỏi lòng ngực Tần Hương Y, dùng đôi tay nhỏ bé lau nước mắt trên mặt nàng.

“Mẫu thân, người gầy đi rồi. Có phải chỉ nhớ đệ đệ mà không nhớ Băng nhi hay không?” – cô bé cũng nhu thuận nói, cong khóe miệng nhỏ nhắn, cẩn thận vuốt lại những sợi tóc rối của Tần Hương Y.

“Nhược Băng, Trảm Long, nói cho mẫu thân biết, các con tại sao lại tới đây? Bà ngoại Hồng Song đâu? Còn thúc thúc đâu?” – Tần Hương Y không thể chờ đợi được liền hỏi.

Nàng hiểu rất rõ ràng, kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì. Bắc Đường Húc Phong thật là lợi hại! Nàng chưa từng bối rối đến như vậy, chưa từng có! Đây là lần đầu tiên! Năm đó ngoài ý muốn thất trinh, đại nạn không chết, sinh hạ được Trảm Long và Nhược Băng, bọn chúng

đều là máu thịt của nàng, cũng là nhược điểm trí mạng của nàng.

Bắc Đường Húc Phong có thể tìm được chúng, vậy thì lai lịch của nàng, hẳn nhất định là biết rất rõ ràng. Tánh mạng của nàng không đáng gì, chỉ là thương hai đứa nhỏ phải vất vả cùng nàng. Nên làm gì bây giờ? Nàng luống cuống, hoảng loạn vô cùng.

Bắc Đường Húc Phong đột nhiên cười to, ngửa mặt lên trời cười thật to, hẳn không ngờ hoàng hậu lại là mẹ của hai đứa trẻ kia. Tiếng cười trong chánh điện như những con sóng, vang thật xa thật xa, khiến người khác bất an.

“Mẫu thân, bà ngoại Hồng Song cùng thúc thúc đột nhiên cũng không thấy đâu. Sau đó là vị thúc thúc này tới, nói là sẽ đưa Long nhi cùng tỷ tỷ đi gặp mẫu thân” – Trảm Long mặt ngây thơ, chỉ vào Tần Tiêu mà nói.

Cô cô cùng Nguyên Tinh không ở Tiên Tử cốc? Có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi không?

Tần Hương Y, đầu tiên là liếc mắt về phía Bắc Đường Húc Phong, trong lòng âm thầm đau đớn, bộ dạng phục tùng lắc đầu, sau đó nhìn theo hướng chỉ của Trảm Long liếc mắt nhìn phía Tần Tiêu, hẳn vẫn lẳng lặng đứng đó, vẻ mặt bình tĩnh như mặt nước hồ, y phục xám trắng toát vẻ nghiêm trang, lại thấy một nét buồn nhàn nhạt. Hẳn rất cuộc là ai? Không chỉ đơn giản là nhạc sư. Mặc kệ là ai? Cũng là phục mệnh của Bắc Đường Húc Phong.

“Hoàng hậu ơ là ơ là hoàng hậu, người thật là làm trẫm giật mình a!” – Bắc Đường Húc Phong cười rồi đứng dậy, đôi lông mày như xoắn lại, bước dài thong thả tới, “Trảm Long, Nhược Băng này. Thúc Thúc sẽ cho vị Tần thúc thúc này dẫn các con đi ăn cái gì nha. Mẫu thân các con đang mệt, để nàng nghỉ ngơi cho thật khỏe nào?” – Hẳn

xoay lưng, ôm hai tiểu hài tử bên người, nhẹ nhàng nói, bộ dáng thật thân thiết, giống như là phụ thân thông thường.

Trảm Long cùng Nhược Băng làm ra vẻ người lớn liếc nhìn nhau, ngây thơ liếc mắt nhìn Tần Hương Y, trong mắt toát ra vẻ yêu thương, bọn chúng trưởng thành hơn so với tuổi, hai đứa đồng loạt gật đầu, đồng thanh nói: “Mẫu thân thân thể không tốt, người hãy nghỉ ngơi một chút trước đi”.

Nói xong, hai đứa không hẹn mà cùng hôn nhẹ lên mặt Tần Hương Y, sau đó tránh khỏi lòng ngực của nàng, đi tới chỗ Tần Tiêu.

“Nhược Băng! Trảm Long!” – Tần Hương Y một tay kéo lại, không nỡ buông tay. Nàng không biết khi buông tay rồi tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì? Chết, nàng không sợ, nàng chỉ sợ cho hai người con mới ba tuổi của nàng.

“Hoàng hậu!” – đột nhiên Bắc Đường Húc Phong, con người đen trầm xuống, quát một tiếng, ánh mắt trên cao hiện lên một ý, hấn uy hiếp nàng, muốn nói cho nàng biết không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Vì con trẻ, nàng khuất phục! Lưu luyến không rời nhưng buộc phải buông tay Trảm Long cùng Nhược Băng ra.

“Hoàng thượng, vậy bọn chúng...?” – Tần Tiêu thân thiết ôm Trảm Long cùng Nhược Băng vào lòng, có điểm do dự hỏi.

“Tạm thời sắp xếp họ ở An Bình Cung, trẫm đã thừa qua cùng Thái hậu, trẫm nhận chúng làm con nuôi!” – Bắc Đường Húc Phong hung hăng nói một câu, khóe miệng hiện ra một nụ cười lạnh.

“Dạ” – Tần Tiêu cúi nhìn, bế hai đứa trẻ ra khỏi Phượng Du Cung.

“Mẫu thân, một lát sẽ trở lại thăm người” – Suy nghĩ của Trảm Long cùng Nhược Băng rất đơn thuần. Bọn họ không biết nguy hiểm đến gần, vẫn như trước vui vẻ vẫy tay với Tần Hương Y.

Biết đâu lần từ biệt này có thể là vĩnh viễn phải chia ly?

Tần Tiêu đã đi xa, tiếng cười ngây thơ cũng dần dần rời xa. Tần Hương Y đưa mắt nhìn ra xa, cố gắng trấn định lòng mình bình tĩnh trở lại.

“Hoàng hậu, hay trẫm nên gọi nàng là Hàm Hương công chúa? Hay là Vinh vương phi?” – Âm thanh từ sau lưng đưa tới, thật tối tăm đáng sợ.

Thật là con người đáng sợ, hấn cư nhiên cái gì cũng biết. Tần Hương Y hai vai hơi cử động, chậm rãi xoay người lại, đôi mắt kiên định trở nên u buồn.

- - - -----Hết chương 25----- - - - -

Quyển 1 - Chương 26: Cuộc chiến giữa Hoàng thượng và Hoàng hậu

“Thần thiếp không hiểu Hoàng thượng đang nói cái gì?” – Tần Hương Y giật mình, dần dần thu lại thần sắc sợ hãi, nàng vẫn bình tĩnh như nước, không cảm thấy sợ hãi nữa, chưa tới phút cuối nàng quyết không nhận thua

Bắc Đường Húc Phong lắc đầu cười một tiếng, đôi môi đỏ mọng tinh mỹ khẽ cong lên, hiện ra một tia cười gian, từ ống tay áo hoàng bào móc ra một bao gấm thêu tinh xảo, “Khẩu khí của hoàng hậu thật cứng! Trẫm sớm đã biết. Mở ra xem đi!”. Nói xong, hấn hung hăng ném về phía Tần Hương Y.

Tần Hương Y nắm chặt bao gấm trong tay, nặng trĩu, trong lòng bỗng cảm thấy bối rối... Ngón tay xinh đẹp dần mở túi ra, tiếp theo một tia sáng óng ánh chiếu ra, thì ra đó là một miếng ngọc bội, ngọc này, trong suốt sáng long lanh, màu sắc sáng loáng, là ngọc tốt nhất phẩm, phía trên ngọc còn chạm khắc hoa văn, rồng bay phượng múa, trông rất sống động, cao quý, tỏa ra khí chất hoàng gia.

Băng Tuyết ngọc! Toàn thân Tần Hương Y run lên. Sao nó lại nằm trong tay của Bắc Đường Húc Phong? Nàng kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn hấn không nói được.

“Hoàng hậu, đây là do trẫm tìm được trong nhà của ‘nhạc phụ nhạc mẫu!’” – Bắc Đường Húc Phong đề cao giọng nói, hai từ ‘nhạc phụ nhạc mẫu’ gằn thật mạnh, giống như muốn giết người, lạnh lùng liếc

mắt Tần Hương Y một cái, hai tròng mắt híp lại, tiếp tục nói: "Nhà nho học bình thường làm sao có Băng Tuyết ngọc? Trẫm nhớ không lầm, Băng Tuyết ngọc là vật phẩm của hoàng gia Băng Tuyết quốc!".

"Thần thiếp không biết ngọc này từ đâu ra" – Tần Hương Y cố gắng che giấu nội tâm đang cực kì hoảng loạn của mình. Nàng không biết rõ vì sao Băng Tuyết ngọc được đặt cùng bài vị "cha mẹ" trong nhà tại Tiên cốc tử, lại bị Bắc Đường Húc Phong tìm được. Ông trời muốn cho Tần Hương Y ta không còn đường để đi tiếp hay sao? Không, ta quyết không chịu thua.

"Người hoàng hậu gọi là "cha mẹ" đã được triệu (ý bảo là đã gặp họ rồi), ngọc này nhất định là của hoàng hậu!" – Tròng mắt sâu thẳm của Bắc Đường Húc Phong dường như hóa thành một thanh kiếm sắc bén, nhìn thẳng về phía Tần Hương Y, trên gương mặt tuấn mỹ hiện lên vẻ âm trầm.

Đôi vợ chồng ấy không phải đã đi rồi sao? Bắc Đường Húc Phong sao tìm được bọn họ?

"Hoàng hậu đang nghĩ là làm sao trẫm tìm được chỗ của đôi vợ chồng đó đúng không?" – Bắc Đường Húc Phong tựa hồ đã nhìn thấu tâm tư của Tần Hương Y, nhếch môi cười một tiếng, kề sát tai nàng nói, "Suru mật đội của trẫm không có gì là không làm được".

Suru mật đội? Tần Hương Y sớm đã nghe thấy, Suru Mật đội này giống như đội quân cảm tử của hoàng đế, mỗi người đều có võ công cao cường, xuất quỷ nhập thần! Khó trách! Bắc Đường Húc Phong cũng không phải là một vị hoàng đế thông thường.

Nghe đến đó, lòng Tần Hương Y lạnh đi một nửa, gắt gao nắm chặt Băng Tuyết ngọc trong tay, từ từ quay lại nhìn Bắc Đường Húc Phong, "Không sai, ta là Hàm Hương công chúa. Tần Hương Y là tên

cô cô sửa lại sau này!” – Nói xong, đôi mắt kia chảy ra những giọt nước mắt trong suốt, hiện rõ tia oán hận nồng đậm.

Nếu như cho nàng lựa chọn, nàng tình nguyện không phải là Hàm Hương công chúa. Nếu không phải công chúa, nàng sẽ không bị gả sang Long Đế quốc, rồi chưa gả đi đã mất trinh, sẽ không bị nhà chồng vứt bỏ, lại càng không được cô cô cứu sống, cũng sẽ không tái giá với Bắc Đường Húc Phong làm hoàng hậu của hắn. Tất cả, tất cả đều rất trầm trọng.

Hôm nay, Trầm Long và Nhược Băng đang nằm trong tay hắn, con đường phía trước của nàng càng gian nan.

Cũng không có gì để giấu giếm nữa, bởi vì hoàng đế mà nàng phải đối mặt không phải ngu ngốc, hắn khôn khéo đến khó có thể tin được.

Sau khi Bắc Đường Húc Phong nghe xong, khuôn mặt tuấn mỹ nhất thời cứng lại, tiếp theo là co giật, những sợi gân xanh nổi lên trên trán, như con giun đang bò, đáng sợ cực kỳ. Hahahahah ----- thời gian như ngừng lại trong chốc lát, hắn đột nhiên cười to, ngửa mặt lên trời cười to, giọng cười chứa oán hận hỗn loạn.

Tần Hương Y nhìn Bắc Đường Húc Phong, nhất thời không biết là hắn cười cái gì? Lần đầu tiên nàng cảm mờ mịt như vậy.

“Vậy ra, hoàng hậu của trẫm từng là vợ của nhị hoàng huynh!” – Cười xong, mặt hắn trầm xuống, hai tròng mắt của hắn trừng lên giống như đèn lồng. Bắc Đường Húc Vinh xem hắn là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, đối đầu với hắn khắp nơi. Hai người đã ngấm ngầm đấu đá trong triều từ lâu. Bây giờ nữ nhân này còn có quan hệ với hắn, buồn cười, thật là buồn cười. “Hoàng hậu a hoàng hậu, thật sự ngươi làm cho trẫm giật mình”, lúc nói những lời này, hắn đã rất

nhANH NẮM CHẶT TAY LẠI, RẤT DỪNG SỨC, RẤT NHANH.

“Nếu hoàng thượng đã biết tất cả, muốn giết muốn xử sao liền theo ý người, chỉ mong Hoàng thượng buông tha cho hai người con của ta” – trên khuôn mặt mỹ lệ không hiện bất cứ gì..., tĩnh lặng như trang giấy, nàng nhàn nhạt nhìn Bắc Đường Húc Phong, kiên định ngẩng cổ lên. Chết, nàng không sợ! Trước khi vào cung, nàng đã sớm chuẩn bị cho cái chết. Chỉ là nàng không muốn Trảm Long cùng Nhược Băng có chuyện.

“Tốt!” – Bắc Đường Húc Phong mạnh mẽ phất tay áo, cười lạnh một tiếng, bàn tay giương lên, rơi trên cổ của Tần Hương Y, hung hăng nắm lấy. Lần này hắn thật sự tức giận, hoàng hậu không chỉ mất trinh, mà còn có con, điều này vốn là không thể chịu đựng được. Càng làm cho hắn vô phương đón nhận hơn nữa, chính là nàng là Hàm Hương công chúa của Băng Tuyết quốc, nói cách khác nàng từng là vương phi của nhị hoàng huynh. Bắc Đường Húc Vinh vẫn cầm giữ binh quyền, rục rịch ngóc đầu dậy, là kẻ thù hắn thề bất lưỡNG LẬP, nàng từng là Vương phi của hắn! Hắn không thể chịu đựng được nữa! Lúc này thật muốn bóp chết nữ nhân này.

Tần Hương Y cũng không phản kháng, gương mặt thanh lệ bởi vì nghẹn thở mà trở nên đỏ hồng, tơ máu nồng đậm hiện lên, nàng một lòng muốn chết! Đôi mắt dần dần nhắm lại, khóe mắt đột nhiên chảy hai hàng nước mắt, nước mắt kia rất đau!

Bắc Đường Húc Phong ngẩn ra, chột buông tay, đẩy nàng ra sau.

Tần Hương Y không đề phòng liền té ngã trên đất, thở hổn hển, liếc mắt nhìn Bắc Đường Húc Phong, vì sao hắn không xuống tay! Vì sao? “Bắc Đường Húc Phong, ngươi là kẻ thù của Băng Tuyết quốc ta! Hôm nay ngươi không giết ta, ngày sau ta đối với ngươi tuyệt đối không lưu tình!”. Vô tư không cần che giấu tâm tình nữa, một đôi mắt

chỉ chứa đầy thù hận, nhịn lâu như vậy, lúc này đây biểu hiện vô cùng rõ ràng, nếu trên tay có con dao thật sắc, nàng nhất định sẽ đâm vào ngực hắn, quyết không nể tình.

Bắc Đường Húc Phong nhìn Tần Hương Y, đôi mắt đen hiện lên tia sáng, hắn khinh miệt cười một tiếng, cũng không nhiều lời, tiến lên một bước, giữ chặt tay Tần Hương Y, bàn tay đặt trên vạt áo nàng, chỉ nghe đến tiếng vải vóc bị xé nát, áo trắng trên người bị kéo xuống, chỉ còn lại có một mảnh yếm đào mỏng manh, quả nhiên là mỹ nhân, da thịt như ẩn như hiện, lóng lánh, giống như mỹ ngọc.

“Bắc Đường Húc Phong, ngươi muốn làm gì?” – Tần Hương Y giật mình một cái, một tay che chắn bộ ngực, một tay âm thầm vận khí đánh về phía Bắc Đường Húc Phong. Ai ngờ hắn đã sớm phòng bị, bàn tay vung lên chặn lại. Tiếp theo bàn tay to của hắn túm lại, thân thể kiều xảo bị một lực kéo lại, ôm vào lòng ngực rộng rãi, bàn tay ấm áp chạm vào hình xăm hoa mẫu đơn trên lưng nàng.

“Hoàng hậu không phải là Hàm Hương công chúa sao? Vì sao lại không có mùi thơm? Chẳng lẽ điều đồn đại là giả?” – Ngón tay của Bắc Đường Húc Phong tinh tế thăm dò hình xăm của Tần Hương Y, trên mặt hiện lên nét buồn, rất kỳ quái!

“Đúng, điều đó là giả” – Tần Hương Y căn bản không để ý tới Bắc Đường Húc Phong, thuận miệng nói, hành động của hắn khiến nàng cực kỳ không thoải mái chỉ muốn thoát khỏi hắn, nàng giãy giụa, hắn lại giữ càng chặt.

Lông mày của Bắc Đường Húc Phong khẽ biến hoá rất nhỏ, vẻ mặt lại lạnh lùng hơn, thói quen nhếch miệng cười một tiếng, ngón tay tiếp tục xoa lên hình xăm đoá mẫu đơn, chỉ là tăng thêm độ mạnh, móng tay phảng phất muốn ấn vào da thịt nàng, nàng bị đau nên hừ một tiếng, “Buông ra!”.

- - - - -Hết chương 26- - - - -

Quyển 1 - Chương 27: Tầm cung giăng co, bại lộ chân tướng

Tần Hương Y không thể chịu đựng khuất nhục như thế nữa, phản kháng theo bản năng, cánh tay mảnh khảnh vung lên, dùng chân khí đánh Bắc Đường Húc Phong.

Thân thể Bắc Đường Húc Phong hơi lay động ngồi xuống, con mắt tinh xảo nổi lên tia nhìn hung ác, nham hiểm, nhìn thẳng người Tần Hương Y. Đích xác, hiện nay từ triều đình đến dân gian chưa ai dám đối với hắn như vậy, do dù Bắc Đường Húc Vinh cũng sẽ không. Vua là vua, thần nhất định là thần. Duy nhất chỉ có nữ nhân trước mắt này, hết lần này đến lần khác khiêu chiến sự nhẫn nại đến cực hạn của hắn.

“Hoàng hậu thật là có lòng can đảm!” – Hắn tự nhiên cười nhạt, phát phát ồng tay áo, đứng dậy, sau đó khẽ liếc mắt nhìn Tần Hương Y.

Tần Hương Y nhếch khoé miệng cười, không nhìn Bắc Đường Húc Phong nữa, chỉ lấy tay chống đỡ, nâng thân thể mình đứng lên, sau đó đi về phía phòng, nàng muốn lấy y phục mặc vào, không muốn bản thân lỏa thể trước mặt kẻ thù, điều này thật sỉ nhục. Vừa mới đi vào, khẽ kéo cửa, một đôi bàn tay lớn liền ngăn lại, thân thể nàng bị ép sát vào góc hẹp.

“Bắc Đường Húc Phong, bỏ tay ngươi ra!” – Tần Hương Y lại một lần nữa gọi thẳng tên hắn, nếu đã bị hắn khinh bạc, nàng không cần phải che giấu nội tâm nữa, ánh mắt không còn ánh nhìn ôn nhu, chỉ có

tràn đầy nỗi hận.

“Tần Hương Y, chỉ cần trẫm ra lệnh một tiếng, ngươi lập tức chết không có chỗ chôn” – Bắc Đường Húc Phong gắt gao giữ lấy Tần Hương Y, môi đỏ mọng khế nói, vẻ mặt càng thêm lạnh lùng.

“Chết?” – Tần Hương Y cười lạnh một tiếng, nhắm hai mắt lại, bộ dạng thấy chết không sợ.

“Ta đã chết một lần. Nếu chết thêm lần nữa cũng không hề gì!!” – Trên mặt nữ tử hiện lạnh nhạt, bộ dáng bất cần.

Tâm tình Bắc Đường Húc Phong thoáng động một cái, nàng đến cái chết cũng không sợ? Liếc mắt nhìn khuôn mặt mỹ lệ, thật là sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, là dung nhan tuyệt sắc. Đối lại bất cứ nam nhân nào cũng sẽ động lòng, có điều nàng là Hàm Hương công chúa của Băng Tuyết quốc. Nàng lại từng là vợ của nhị hoàng huynh, quan trọng hơn là trong tim hẳn còn có một nữ tử khác, bóng hình nàng mờ ảo, giống như mây bay, tìm không được.

“Đã chết một lần? Vì sao, xem chút trẫm đã quên, ba năm trước đây, Hàm Hương công chúa được gả cho Vinh vương gia. Nhưng sau Cáp Đa phi nói ngươi đã nhiễm bệnh dịch mà chết đi. Trẫm thấy hơi lạ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” – Bắc Đường Húc Phong híp mắt lại, ôn nhu hỏi, nhưng vẫn không che giấu đi ý nghĩ lạnh lùng.

“Vậy sao?” – Tần Hương Y phẩy tay rồi cười lạnh, dùng sức giãy khỏi cánh tay của Bắc Đường Húc Phong, thoát ra khỏi khoảng không gian nhỏ hẹp kia, quay đầu lại, cố gắng liếc nhìn hình xăm hoa mẫu đơn xinh xắn ở trên lưng mình, chuyện cũ của ba năm về trước như sóng biển nổi dậy ở trong lòng.

Năm đó khi đến Long Đế quốc, trùng hợp là phải đi qua biên cảnh

của Mã Nhã quốc – Quỷ Lâm, cả đoàn hộ tống gặp phải giặc cướp, Tần Hương Y bị thương ở đầu, tâm trí chỉ còn như trẻ nít ba tuổi. Vừa vào Vinh vương phủ, thì bị phát hiện là đang mang thai, Cáp Đa phi không muốn vì nàng mà chịu nhục nhã, hung hăng dùng trà nóng tạt vào người nàng, nữ nhân độc ác này vẫn không buông tha nàng, sai người đem nàng ném xuống Cổ Mộc Nhai cho chết đi.

Nhờ ơn trời cao phù hộ, nàng không bị ngã chết, lại còn được Tây Môn Hồng Song cứu lên, mang nàng đến Tiên Tử cốc. Ở nơi này, nàng có cuộc sống vui vẻ, thanh nhàn trong suốt ba năm qua, vẫn còn gặp được một người lo lắng và quý trọng nàng – đó là Nguyên Tinh.

Nhưng thù nước không thể nào quên, vì muốn vào cung, nàng đã chuẩn bị tất cả. Trên lưng có vết thương xấu xí do Cáp Đa phi gây ra, là việc nguy hại lớn nhất khi vào cung tuyển tú, cho nên cô liền xăm hình hoa mẫu đơn ngay đó, không chỉ có thể che vết thương xấu xí kia, mà còn tăng thêm nét đẹp.

“Hoàng hậu nghĩ cái gì vậy? Cảm thấy bản thân chịu đựng tất cả mọi nỗi khổ đau đều là do trẫm ban tặng sao?” – Bắc Đường Húc Phong là con người khôn khéo. Kỳ thật, hắn đã cho Suru Mật đội đi điều tra và sớm biết rõ ràng sự việc phát sinh của ba năm trước đây tại Vinh vương phủ. Vừa rồi hắn cố ý hỏi một chút để xem phản ứng của nữ nhân này.

Tần Hương Y hiện tia nhìn mãnh liệt, giật mình liếc mắt nhìn về phía Bắc Đường Húc Phong, hắn thật sự cái gì cũng biết? Thật là đối thủ đáng sợ! Bản thân còn chưa có hành động gì, hắn liền hành động trước để khống chế nàng, buộc nàng phải nói rõ ràng. “Hừ! Nếu không phải ngươi, Băng Tuyết quốc sẽ không bị diệt vong; nếu không là ngươi, Cáp Đa phi cũng sẽ không nhẫn tâm ném ta xuống Cổ Mộc Nhai!” – Nàng vừa nói, vừa dùng sức đẩy thân thể cao lớn của đối

phương ra.

Đúng vậy, ba năm trước đây, Bắc Đường Húc Phong ở Long Đế quốc là Phong vương gia, là hãn thừa dịp Băng Tuyết quốc không đề phòng với Long Đế quốc, đem binh trực tiếp đánh chiếm hoàng thành Băng Tuyết quốc. Tần Chính dùng kiếm tự sát! Đó là chiến công lớn của hãn, cũng là bước đầu tiên để hãn thống nhất thiên hạ.

“Sao thế? Vẫn còn vì mùi máu tanh năm đó mà cảm thấy đặc chí sao?” – Tần Hương Y nhớ lại chuyện cũ, trong lòng liền cảm thấy đau xót, nam nhân trước mắt, là trượng phu của nàng, là người tiêu diệt quốc gia của nàng, hại chết phụ hoàng của nàng.

“Hoàng hậu, ngươi phải hiểu, sự nghiệp thống nhất đất nước mới là con đường chính. Trẫm không diệt quốc gia của nàng, thì với dã tâm bùng bùng của Mã Nhã quốc Nạp Lan thị cũng sẽ làm như vậy!” – Bắc Đường Húc Phong cong môi, giơ tay lên, nhẹ nhàng sờ trên mặt Tần Hương Y, một tay kia cố ý ôm chặt nàng.

“Bỏ bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra!” – Tần Hương Y đưa tay lên đẩy bàn tay của Bắc Đường Húc Phong đang ở trên mặt nàng.

“Hoàng hậu không cần phải làm như vậy. Nếu không phải trẫm diệt Băng Tuyết quốc, chỉ sợ là hiện tại hoàng hậu đã là người của nhị hoàng huynh trẫm, sao có thể có cơ hội cùng trẫm ngủ chung giường đây?” – Bắc Đường Húc Phong âm âm cười nói, bàn tay chậm rãi nâng cằm Tần Hương Y lên, ánh mắt u ám nhìn trên gương mặt nàng một cái, sau đó từ từ ghé sát vào tai nàng, hôn bên tai nàng một cái.

Tần Hương Y rất miễn cảm – cả người nàng run lên, gớm quá, trong lòng chua xót. Hãn rõ ràng là đang sỉ nhục nàng. Hãn càng là như vậy, càng làm lòng nàng khó yên.

Là một thân Đế vương sẽ dễ dàng tha thứ một hoàng hậu đã không còn trinh tiết sao? Sẽ dễ dàng tha thứ mọi phức tạp của nàng sao? Không đâu! Nhất là một Đế vương khôn khéo như vậy, lại càng sẽ không bỏ qua! Hấn mà buông tha cho nàng như vậy, nhất định là có âm mưu, hấn tới cùng muốn làm gì? Tần Hương Y cho dù rất thông minh, cũng không thể hiểu được.

“Trẫm hỏi ngươi, cha của Nhược Băng cùng Trảm Long là ai?” – Mày Bắc Đường Húc Phong hơi nhíu lại, đột nhiên hỏi.

Bắc Đường Húc Phong nói như vậy, khiến lòng của Tần Hương Y bất chợt đau, cha của Trảm Long cùng Nhược Băng? Nàng cũng rất muốn biết! Ba năm trước đây, chuyện phát sinh tại Quỷ Lâm, khi đó còn nhỏ, bản tính sinh ra đã tinh nghịch, luôn muốn đi du ngoạn rong chơi, ai ngờ trong rừng sâu gặp phải đại mãng xà, là một người kiếm khách giết đại mãng xà cứu nàng.

Nhưng sau đó người kiếm khách đó bị trúng mị độc, hấn đã khi dễ nàng ...

Sau đó tại Quỷ Lâm lại gặp bọn giặc cướp, về sau lại bị ném xuống Cổ Mộc nhai, đầu bị thương hai lần. Cũng nhờ cô cô tận tình trị thương, nàng nhớ lại được mọi chuyện, duy chỉ có bộ dáng kiếm khách kia thì không nhớ rõ... Những sự việc mơ hồ đó, khiến nàng có nỗi đau thật sâu, làm thay đổi cả vận mệnh của nàng. Mỗi khi nghĩ tới đây, nàng đều muốn rơi lệ.

“Thần thiếp không biết” – Tần Hương Y lạnh lùng nói một câu, đích thật là nàng không biết, kiếm khách nọ cho dù danh tánh, từ đâu mà đến, nàng không biết một chút gì. Bởi vì lúc hấn chưa tỉnh, nàng hoang mang, rối loạn chạy đi. Ai ngờ, chỉ một lần, nàng mang thai song sinh là Trảm Long cùng Nhược Băng.

“Hoàng hậu không biết? Thật buồn cười!” – Bắc Đường Húc Phong lại cười điên cuồng, bàn tay to một lần nữa nắm ngay cổ nàng. Trong mắt lóe tia hận ý, hận nàng không còn trong sạch, nữ nhân này thật quá ghê gớm.

- - - -----Hết chương 27-----

Quyển 1 - Chương 28: Đoạt hôn hoàng hậu, vô tình trúng độc

Tần Hương Y đã sớm thích ứng với tâm tính bất định của Bắc Đường Húc Phong, hoàng đế thường đa nghi, nàng chẳng lẽ không biết sao?

Nhưng kỳ quái, bàn tay của Bắc Đường Húc Phong trên cổ Tần Hương Y đột nhiên dừng lại, bàn tay đang nắm cổ nàng buông ra, tự nhiên ôm lấy, ghì sát nàng lại, sau đó từ chỗ ngồi ôm lấy nàng đi về giường phượng điêu khắc tinh mỹ.

“Bắc Đường Húc Phong, ngươi buông ta xuống!” – Tần Hương Y nắm chặt tay đánh vào ngực Bắc Đường Húc Phong. Đôi mắt tràn đầy tia hận, nếu như có khả năng, hận không thể cắn hẳn một cái.

Chẳng lẽ một chút tôn nghiêm tối thiểu hẳn cũng không cho nàng?

Bắc Đường Húc Phong cũng không để ý đến Tần Hương Y, ánh nhìn tựa như băng lãnh, đi nhanh về phía trước, ôm cả người nàng bước đến giường, sau đó cởi áo ngủ bằng gấm mềm mại trên người nàng. Không có bất cứ khúc nhạc dạo đầu gì, hẳn hôn đôi môi hồng nhuận như cánh hoa của nàng, vội vàng khiến nàng vô lực phản kháng, giống như rắn nước lượn vòng trong miệng thơm hương của nàng, từ từ hưởng thụ.

Cái loại trấn áp này đau tận đáy lòng, Tần Hương Y nắm chặt đệm giường, trong miệng giữ chặt lưỡi hẳn, ngậm thật chặt, muốn cắn

một cái thật mạnh.

Đang lúc này, hắn tựa hồ cảm thấy được cái gì, bỗng chốc rời khỏi. Hắn trừng mắt nhìn nàng, đôi mắt phát ra tia nhìn lạnh lùng, khóe môi đắc ý nhếch lên. Hắn tựa hồ đã biết nàng sắp tới sẽ làm cái gì.

“Hoàng hậu, trẫm rất muốn biết ngươi vì ai mà thủ thân tới cùng như vậy?” – Bắc Đường Húc Phong dùng ống tay áo thoáng lau khóe môi còn lưu hương thơm của nàng cùng máu đọng trên môi.

“Hoàng thượng cũng không thương thần thiếp, cần gì phải quan tâm?” – Tần Hương Y không gọi thẳng tên của hắn nữa, tính nhẫn nại của mỗi người cũng có cực hạn, nếu nàng chọc giận hắn nữa, sợ là Trảm Long cùng Nhược Băng cũng sẽ bị nhận trọng tội, không vì bản thân, cũng phải vì hai đứa con của mình.

“Ngươi ...” – Bắc Đường Húc Phong nhíu mày, mạnh mẽ vung tay áo, hắn không tìm được lý do để nói lại. Bỗng nhiên sắc mặt của hắn trầm xuống, khóe môi nổi lên cười lạnh, nói: “Hoàng hậu là nữ nhân của trẫm! Lời trẫm nói là mệnh lệnh, hoàng hậu phải trả lời”.

Tần Hương Y nằm ở trên giường, ánh mắt lạnh nhạt, chỉ là nhàn nhạt cười lạnh nói: “Thiên hạ đều là của hoàng thượng. Hoàng thượng cần gì phải quan tâm thần thiếp đã là thân tàn hoa bại liễu này?”

Sau khi Bắc Đường Húc Phong nghe xong, đầu óc căng thẳng, nữ nhân này thật là không tầm thường, nếu là tính tình trước kia của hắn, sợ là nàng sớm đã gặp Diêm vương, chỉ là hiện tại hắn đã thay đổi chủ ý. Nữ nhân này thật thông tuệ, mỹ lệ, giữ lại chắc có lúc dùng đến. Hôm nay nhược điểm của nàng đã nằm trong tay hắn, cứ tưởng rằng sẽ dễ dàng khống chế nàng hơn nhiều.

“Hoàng hậu, mời nàng cởi áo cho trẫm!” – hắn đột nhiên nói, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Tần Hương Y miễn cưỡng liếc nhìn Bắc Đường Húc Phong, hắn có thói quen tâm tình bất định.

“Hoàng hậu nếu không muốn trẫm ở lại, trẫm liền sẽ đi An Bình Cung thăm Trảm Long cùng Nhược Băng xem sao?” – Bắc Đường Húc Phong khẽ liếc nhìn Tần Hương Y, vung tay áo xoay người ý muốn đi.

Chết tiệt, lại dùng Trảm Long cùng Nhược Băng uy hiếp ta? Chính xác, hai đứa con là nhược điểm trí mạng của nàng.

“Hoàng thượng ...” – Tần Hương Y vội vàng đứng lên, túm lấy bàn tay của Bắc Đường Húc Phong, “Hoàng thượng hãy ở lại đây”. Nàng thật không tình nguyện, nhưng vì con, nàng không còn cách nào khác.

Nàng đứng lên, bước xuống dưới giường, đi tới bên người Bắc Đường Húc Phong, nhẹ cởi long bào. “Vì sao hoàng thượng muốn tha cho thần thiếp?” – Tần Hương Y vừa khom lưng giúp hắn cởi áo, vừa hỏi.

“Trẫm cũng không rõ lắm. Có lẽ là đồng tình cảnh ngộ của hoàng hậu, hiện tại trẫm là phu quân của hoàng hậu, nếu trẫm cũng không thông cảm cho hoàng hậu, nàng nhất định sẽ rất đau lòng” – bàn tay Bắc Đường Húc Phong đặt lên búi tóc của Tần Hương Y, nhẹ nhàng vuốt ve, giọng nói ôn nhã, cứ như là lời tâm huyết.

Sau khi Tần Hương Y nghe xong, không khỏi nhếch môi cười, tất cả những điều này chẳng qua chỉ là tượng trưng mà thôi. Nếu nàng không còn giá trị lợi dụng, thì lấy tích cách của Bắc Đường Húc

Phong, nàng sẽ không còn ở Phượng Du Cung mà là ở Thiên lao.

“Vậy sao?” – Tần Hương Y hỏi lại.

“Chỉ cần hoàng hậu quên hết mọi chuyện thù hận lúc trước. Trẫm sẽ đối với hoàng hậu thật tốt” – Bắc Đường Húc Phong hơi hơi cúi đầu, gần sát bên tai Tần Hương Y, nhẹ nhàng nói, bàn tay nâng gương mặt nàng lại gần, sau đó ôn nhu hôn trên môi nàng một cái.

“Uh” – Tần Hương Y âm thầm bật cười, hoàng thượng này thật sự cao thâm khó lường, hôm nay hắn đã phát hiện ra bí mật của nàng, sợ là sau này hắn lại nổi giận. Những lời từ miệng hắn nói ra, đó là hoàn toàn không thể tin được, hắn chỉ muốn dụ dỗ nàng, cuối cùng muốn rắp tâm làm gì? Nàng đoán không ra!

Nhưng điều máu chốt là thật sự không thể tiếp tục chọc giận hắn nữa.

Vạt áo được mở, lồng ngực Bắc Đường Húc Phong thật rắn chắc, hắn cao lớn, cường tráng, ngực của hắn cũng rất ấm áp, nhưng Tần Hương Y vĩnh viễn hiểu được trong ngực kia là của kẻ thù, vĩnh viễn không phải là nơi để nàng tránh gió.

Ánh mắt hoảng loạn trong nháy mắt, một làn môi ấm áp lên môi nàng, một đôi bàn tay đã ôm nàng vào ngực. Gần sát da thịt nóng bỏng của hắn, trong ngực của hắn rất là ấm, rất rộng, tựa như bức tường thật dày, có thể che đao chấn kiếm! Rất có cảm giác an toàn.

Hắn thật là cao thủ tán tỉnh, ôn nhu, hôn đủ để cho bất kì nữ tử nào cũng mê đắm. Tần Hương Y có chút lảng lảng, nhớ lại quốc thù gia hận, nàng đột nhiên thanh tĩnh. Hắn không phải là đế vương bình thường, đối nội, hắn muốn thuần phục được Bắc Đường Húc Vinh, mang lại hòa bình và sự ổn định cho đất nước; đối ngoại, hắn muốn

thâu tóm Mã Nhã đại quốc, thực hiện giấc mộng thâu tóm thiên hạ. Cho nên hẳn sẽ không vì bất cứ nữ nhân nào mà dừng lại.

Cho dù hiểm ác, Tần Hương Y không thể không khuất phục từng hần, đón nhận nụ hôn của hần, đón nhận sự vuốt ve của hần. Bởi vì các con nàng vẫn còn trong tay của hần.

Nụ hôn ôn nhu, giằng co chỉ chốc lát, Bắc Đường Húc Phong đột nhiên dời môi đi, con ngươi đen tựa hồ hàm chứa tình cảm nào đó, tầm mắt nhìn nổi thống khổ trên mặt Tần Hương Y, “Xem ra hoàng hậu rất thiện lương, vì con, cái gì cũng có thể hy sinh”.

“Thần thiếp không có” – Tần Hương Y mở tầm mắt lạnh lùng, một chút cũng không muốn nhìn thẳng vào hần.

“Nói như vậy hoàng hậu là thật tâm” – Trên mặt Bắc Đường Húc Phong nụ cười vui vẻ không giảm, đôi mắt lộ ra ánh sáng lạnh.

Tần Hương Y hơi hơi gật đầu, quay mặt đi, không muốn cùng hần nói chuyện, hần rõ ràng cái gì cũng biết, lại còn muốn hỏi thêm nữa, thật sự là ghê tởm hết sức.

Bắc Đường Húc Phong ghé sát mặt Tần Hương Y, đang muốn nói cái gì đó, đột nhiên mi mắt trĩu nặng, che ngực, thân hình chao đảo, sắc mặt dần dần xám đen, gương mặt tuấn dật thống khổ, nhăn nhúm lại.

“Hoàng hậu, ngươi cứ nhiên hạ độc với trẫm!” – Bắc Đường Húc Phong chống tay ngồi xuống giường, thần sắc hoảng hốt, ánh nhìn lạnh lẽo quét về phía Tần Hương Y, tiếp theo hần dùng tay quệt thoáng qua môi – thấy một màu đỏ tươi – là do vừa hôn Tần Hương Y mà có, đó là môi chì (môi son) dính từ môi nàng, trong môi chì có độc! Nữ nhân này có ý muốn giết hần!

“Hoàng thượng, thần thiếp không có!” - Tần Hương Y lắc đầu liên tục, Nếu Bắc Đường Húc Phong mà xảy ra chuyện tại Phượng Du Cung của nàng, nàng nhất định sẽ không thoát khỏi liên quan.

Bắc Đường Húc Phong trừng mắt nhìn Tần Hương Y, thở hổn hển từng hơi khó nhọc, vội vàng khoanh chân ngồi, vận khí ra lòng bàn tay, cố gắng dùng nội lực bức độ khí ra ngoài cơ thể.

- - - -----Hết chương 28-----

Quyển 1 - Chương 29: Thay vua giải độc nhận lành lòng

Chân khí hùng hực, từng dòng mồ hôi nóng từ trên gương mặt Bắc Đường Húc Phong chảy xuống, hợp thành một dòng suối nhỏ chảy từng giọt trên tấm trải giường hoa lệ, vùng trên lông mày của hắn anh khí bức người, chăm chú nhú chặt, hình dạng cực kỳ thống khổ.

Tần Hương Y lạnh lùng liếc hắn một cái, thong thả bước nhẹ đến một bên, lấy một chiếc áo dài mặc vào. Liếc mắt nhìn gương, vết son trên môi vẫn đỏ tươi như cũ, sai, nếu như nói son môi có độc, trúng độc trước hắn chính là nàng, nhẹ nhàng dùng móng tay từ bên mép quét xuống một ít son môi, tỉ mỉ quan sát, quả nhiên có khác thường, đã bị người động tay động chân.

Son môi giống nhau, Bắc Đường Húc Phong trúng độc, mà mình lại không có. Đáp án cũng chỉ có một, chính nàng đã uống thuốc giải. Thế nhưng độc cũng không phải nàng hạ, tại sao có thuốc giải? Nếu như không sai, nhất định là có người hạ độc trong môi soi của nàng, sau đó len lén bỏ thuốc giải vào trong cơm canh hoặc nước uống của nàng. Mục đích của đối phương rõ ràng là muốn giá họa cho nàng. Người có thể tiếp cận hoàng hậu, chỉ sợ cũng chỉ có người trong Phượng Du cung.

Nhất định là người bên cạnh hạ độc. Lệ Hưu, nàng không có khả năng. Lương Mỹ, không lắm lời, trầm tĩnh vô cùng, có chút khả nghi. Nhưng ngoại trừ hai thiếp thân nha hoàn, còn có không ít người trong cung có khả năng tiếp cận nàng. Rốt cuộc là ai?

Tạm thời không nghĩ được nhiều như vậy, Bắc Đường Húc Phong

gặp chuyện không may ở Phượng Du cung, truyền tới tai của những người trong cung, sợ không thiếu những lời nói nhảm, kỳ thực nàng không để ý người khác rãnh rỗi nói nhảm, chỉ là không muốn chịu oan ức mà không hiểu nguyên do.

Hắn lúc này, trên dưới toàn thân đều đổ mồ hôi như mưa, mồ hôi đổ ra trên da thịt màu đồng kia đều thành sông, tấm trải giường bên dưới bị ướt một mảng lớn, gương mặt tuấn mỹ tinh xảo trở nên tái nhợt, môi cũng biến thành màu đen.

Hắn trúng độc không nhẹ!

Nội công tu vi của Bắc Đường Húc Phong vô cùng tốt, hôm nay hắn giải không được, người hạ độc nhất định là cao thủ!

Một ý niệm to gan đột nhiên từ trong đáy lòng xuất hiện trong đầu, hôm nay hắn trúng độc nặng, sợ là thân mình lo chưa xong, nếu đánh một chưởng lên đỉnh đầu hắn, chắc chắn đi đời nhà ma! Quốc thù gia hận đồng loạt báo được, chẳng phải sẽ nhanh chóng hoàn thành.

Tần Hương Y nghĩ tới đây, mím môi cười, chậm rãi bước đi thong thả đến trước giường, vận mười phần công lực vào lòng bàn tay, giơ tay lên cao, hung hăng hướng đầu của hắn đánh xuống.

Ngay lúc chưởng sắp đánh tới, nàng dừng lại. Không được, nhỏ không nhịn sẽ hư việc lớn. Bây giờ mà giết Bắc Đường Húc Phong cũng không tốt chút nào, trước tiên tìm được binh đồ mới là mấu chốt. Nếu giết hắn, kinh thành nhất định sẽ náo động, thám tử ẩn náu của Mã Nhã quốc sẽ ngang ngược nổi dậy, người tranh đoạt lợi ích với nàng cũng sẽ nổi lên nhiều hơn, ngược lại không tốt.

Cứu hắn? Hay giết hắn? Tần Hương Y do dự, liền nhìn Bắc Đường

Húc Phong lần nữa, hấn vẫn nhắm mắt như cũ, mồ hôi nhễ nhại.

Nói thật ra, Bắc Đường Húc Phong mới chỉ đăng cơ hai năm, Long Đế quốc liền xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, bách tính an cư lạc nghiệp, có thể nhìn thấy rõ ràng. Hấn thật sự được cho là một vị minh quân. Tiến cung lâu như vậy, nàng sao có thể không biết, mỗi ngày hấn đều vất vả bận rộn quốc sự đến đêm khuya. Nếu cứu hấn, tức là tạo phúc cho bách tính Long Đế quốc, nhưng hấn rõ ràng là kẻ thù, sao có thể cứu kẻ thù của mình?

Ngay lúc Tần Hương Y do dự thì Bắc Đường Húc Phong có động tĩnh mới, khuôn mặt tuấn duật của hấn chợt co giật, đột nhiên nôn ra một ngụm máu đen, máu vẫn tiếp tục chảy xuống từ trên môi hấn, nhỏ trên lồng ngực cường tráng của hấn, rất chói mắt.

"Hoàng thượng, người thế nào rồi?" Vùng xung quanh lông mày của Tần Hương Y căng thẳng, nhin không được hỏi một câu.

Bắc Đường Húc Phong không có trả lời, chỉ mở mắt, nhàn nhạt nhìn Tần Hương Y một cái, cúi đầu che ngực ho mạnh một trận. Nhìn khí sắc của hấn, độc khí đang lan tràn ra, sợ rằng gọi thái y cũng không còn cách nào.

"Để ta!" Chẳng xuất phát từ nguyên nhân gì, Tần Hương Y đột nhiên nói một câu như thế, không chần chừ, nhấc làn váy leo lên giường, khoanh chân ngồi xuống phía sau Bắc Đường Húc Phong, đem chân khí từ hai tay nhập vào cơ thể của hấn, giúp hấn giải độc.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cho đến đêm khuya. Bắc Đường Húc Phong lại ho một trận, nôn ra một ngụm máu thật lớn. Tần Hương Y biết đó là máu độc, độc của hấn đã được giải.

Lúc này Tần Hương Y đã đổ mồ hôi nhễ nhại, toàn thân như nhũn ra,

nàng thu hồi tay lại, thở ra một hơi, tê liệt ngã xuống giường, hơi nhắm mắt lại, vốn có bệnh tật, lúc này lại hao rất nhiều nội lực, khiến cho nguyên khí của nàng bị thương nặng, một tiếng cười khổ, đang làm gì thế này? Vì kẻ thù giải độc, chính nàng đều thấy không thể tin được.

Gương mặt Bắc Đường Húc Phong dần dần khôi phục sắc thái bình thường, hắt chậm rãi điều tức, ho một tiếng, mở con ngươi đen, lau máu còn đọng bên mép, mặc long bào vào, xuống giường, ngoái đầu nhìn lại Tần Hương Y trên giường một cái, sắc mặt rất quái lạ, cứng rắn, không có một chút cảm kích.

"Hoàng hậu mệt sao?" Bắc Đường Húc Phong nhàn nhạt hỏi, trên mặt không có chút thương tiếc nào.

Tần Hương Y chống cánh tay ngồi dậy, liếc Bắc Đường Húc Phong, trong lòng có từng cơn lạnh dâng lên -- sắc mặt hắt thật lạnh lẽo đáng sợ, một đôi tròng mắt sâu xa thâm trầm nhìn nàng chằm chằm, giống như người hạ độc chính là nàng!

"Hoàng thượng chẳng lẽ hoài nghi thần thiếp hạ độc!" Tần Hương Y nhợt nhạt nhướng mắt.

"Trẫm không nghĩ rằng hoàng hậu vẫn không hối cải!" Bắc Đường Húc Phong hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói.

"Thần thiếp nếu thật muốn giết hoàng thượng, vừa rồi sẽ không cứu." Trong lòng Tần Hương Y không khỏi ủy khuất, cứu hắt, vậy mà còn mang tai họa trên lưng. Bắc Đường Húc Phong, người thật ghê tởm! Chính trang xiêm y, chống tay đứng dậy xuống giường, đột nhiên hai chân mềm nhũn, cả người nhẹ nhàng như cành liễu trong gió, đầu rất choáng, ngã thật mạnh.

Bắc Đường Húc Phong theo bản năng dịch chuyển từng bước, muốn đỡ nàng, nhưng đột nhiên nhưếng mảy, chần chờ, sự tàn khốc trên mặt không giảm.

Tần Hương Y tê liệt ngồi trên sàn gỗ lạnh lẽo, lắc đầu cười nhạt một tiếng, thật không nên cứu! Níu mép giường, cật lực đứng lên, nặng nề ngồi vào trên giường, trước mắt biến thành màu đen, đầu kịch liệt đau đớn. Nàng biết nhất định là vừa rồi dụng công quá mức, bệnh cũ tái phát.

"Người đâu!" Bắc Đường Húc Phong cũng không để ý tới Tần Hương Y, đi thong thả hai bước hướng về phía cửa cung gọi một tiếng.

"Có nô tài." Lý tổng quản vẫn hầu ở ngoài cửa cung vội vàng khom người đi vào.

"Lý tổng quản, đem tất cả đồ trang điểm màu đỏ trên bàn của hoàng hậu đến đây!" Bắc Đường Húc Phong quát lạnh một tiếng.

"Hoàng thượng, đây là --" Lý tổng quản nhưếng mắt, nhất thời không thể lý giải.

"Nhanh lên một chút!" Bắc Đường Húc Phong thấy Lý tổng quản do dự, liền quát một tiếng.

"Vâng." Lý tổng quản không dám trì hoãn nữa, vội vội vàng vàng thu đồ vật lại.

Tần Hương Y sao lại không rõ dụng ý của Bắc Đường Húc Phong, hẳn là muốn tra tất cả đồ trang điểm màu đỏ của nàng, xem bên trong có độc hay không.

"Quay về Long Hành cung!" Bắc Đường Húc Phong không quay đầu nhìn Tần Hương Y nữa, căm giận phất tay áo ra cửa cung. Tiếp theo bên ngoài truyền đến một tiếng mệnh lệnh của hắn: "Không có ý chỉ của trẫm, không cho bất luận kẻ nào ra vào Phượng Du cung!"

"Vâng." Thanh âm của thị vệ ngoài cửa cung rất to, khiến cho lòng người lạnh lẽo.

Nàng chỉ thấy đầu càng ngày càng đau nhức, như vô số kim đang đâm, mồ hôi ướt đẫm xiêm y nàng vừa thay, dần dần, trước mắt không rõ.

Quyển 1 - Chương 30: Triền miên giường bệnh lãnh thê thê

"Nương nương, người làm sao vậy?" Bên tai truyền đến thanh âm của Lệ Huru, nàng rất khẩn trương nhìn Tần Hương Y loạng choạng té xỉu trên giường.

Nữ tử mỹ lệ cất lực mở hai tròng mắt, miễn cưỡng mới nhìn rõ vẻ mặt sốt ruột của Lệ Huru, nàng chỉ là vô lực lắc đầu, sắc mặt tái nhợt cứ giấy.

Nàng không còn sự kiên cường thường ngày nữa, đau đến mức mồ hôi thấm ướt sợi tóc đen dính sát vào nhau ở trên mặt, tiều tụy giống một đoá hoa yếu ớt rơi trong mưa gió.

"Lệ Huru, không có việc gì. Chỉ là bệnh cũ, người đem chỉ thống hoàn lại đây" Tần Hương Y nhợt nhạt cười, cực lực che lấp vẻ đau xót trên mặt.

"Ah." Lệ Huru nắm váy lên, đi nhanh bước dài đến trước bàn trang điểm, nguy rồi, trống trơn! Vừa rồi Lý tổng quản đã thu thập toàn bộ vật phẩm trang điểm trên bàn không còn một món, bao gồm cả chỉ thống hoàn. "Nương nương, không thấy. Nhất định là bị Lý tổng quản đem đi rồi!"

Tiểu nha hoàn gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, nhất thời không biết nên như thế nào cho phải.

"Nương nương, Lương Mỹ đi tìm thái y!" Lương Mỹ vẫn hầu ở bên cạnh đột nhiên phát ra một câu như thế, hình dáng của nàng tựa hồ

cũng rất sốt ruột, biểu tình của nàng rất chân thật, nhìn không ra bất luận giả tạo gì.

"Lương Mỹ, không cần. Hiện tại Phượng Du cung giới nghiêm, bất luận kẻ nào cũng không được ra vào." Tần Hương Y cắn răng, chịu đựng đau nhức, chậm rãi nói.

"Nên làm cái gì bây giờ? Nương nương, Lệ Hưu không thể trừng mắt nhìn người chịu đau khổ." Lệ Hưu nhìn ra cửa cung một cái, xác thực dưới ánh trăng sáng, trên khoảng đất trống có vài bóng dáng kiên định -- thị vệ canh gác nghiêm ngặt, sợ rằng cả con muỗi cũng bay vào không lọt.

"Bản cung -- không ngại." Tần Hương Y nằm ở trên giường, ngón tay hung hăng cầm lấy tấm trải giường dưới thân, mồ hôi trên trán lấm lấm rơi xuống, phía trên trán tất cả đều là gân xanh, căn căn nổi lên, nàng cứng rắn chống đỡ an ủi Lệ Hưu.

"Không, nương nương, Lệ Hưu sẽ nhanh chóng tìm thái y cho người." Lệ Hưu nhìn Tần Hương Y thống khổ không chịu nổi, nước mắt ào ào rơi xuống, ngay cả Lương Mỹ bên cạnh, trong mắt cũng lóe lẹ quang.

"Lương Mỹ cũng đi." Lương Mỹ không biết lấy dũng khí từ đâu, giành trước Lệ Hưu chạy ra cửa cung.

"Đứng lại!" Cửa truyền đến tiếng quát của thị vệ, tiếp theo đao lớn giao nhau, cản lối đi của Lương Mỹ.

"Hoàng hậu nương nương bị bệnh! Mau truyền thái y!" Lương Mỹ luôn luôn trầm mặc ít lời cứ nhiên quay về phía thị vệ rống to kêu to, này có chút bất ngờ ngoài dự đoán.

"Lương Mỹ cô nương, đây là mệnh lệnh của hoàng thượng!" Thị vệ cứng rắn đẩy một cái, đẩy Lương Mỹ trở lại trong điện.

"Hai vị đại ca, Lệ Huru van xin các người. Nương nương bệnh rất nặng, xin các người thương xót, để ta tìm Lý thái y lại, có được không?" Lệ Huru cầm lấy cánh tay của thị vệ, càng không ngừng cầu xin, gần như sắp quỳ xuống xin bọn họ.

Hai gã thị vệ canh giữ ở cửa liếc nhau, trên mặt hiện lên một tia ngượng nghịu. Một thị vệ lắc đầu, bất đắc dĩ nói rằng: "Lệ Huru cô nương, không nên làm khó chúng ta, nếu hiện tại chúng ta thả người đi, hoàng thượng truy cứu, sợ sẽ có đầu người rơi xuống đất."

Đúng vậy, ai cũng không muốn đem tính mệnh của mình ra đùa giỡn.

"Lệ Huru, đừng -- làm khó bọn họ." Tần Hương Y hơi thở mong manh nói, lúc này nàng ở trên giường thống khổ quay cuồng, búi tóc đã rơi lả tả, dính sát vào hai má xinh đẹp của nàng, đoá hoa xinh đẹp kia tựa như bị bão táp cuốn đi, rơi vào dòng thác bị bùn đất bao phủ.

"Nương nương --" Lệ Huru lau mồ hôi, oán hận nhìn thị vệ ở cửa một cái, vội vã chạy về bên cạnh giường, cầm tay Tần Hương Y, nước mắt rơi xuống cứ như chuỗi hạt châu bị cắt đứt.

Tần Hương Y đã sớm không còn sức mở mắt, nước mắt thống khổ hoà vào mồ hôi, nàng rên một tiếng, đột nhiên cắn môi đỏ mọng một cái, vận khí vào lòng bàn tay, hung hăng hướng cổ của mình bổ tới!

"Nương nương --" Lệ Huru sợ đến run lên.

Lương Mỹ cũng sợ ngây người.

Rất đau, cái loại thống khổ này khiến Tần Hương Y cũng không thể

chịu đựng được nữa, nàng chỉ có thể tự đánh mình ngất đi.

Nữ tử nặng nề ngủ, cơ bắp trên mặt lúc nào cũng còn có thể thấy một tia run rẩy, tóc rối hỗn độn, ngay cả xiêm y cũng hơi hơi tản ra, có thể thấy được sự đau đớn đó không giống bình thường.

Lệ Hưu lại một lần nữa rơi lệ, hầu hạ tiểu thư ba năm, nàng sao không biểu tiểu thư kiên cường bao nhiêu, bình thường luyện công khổ sở, cũng không kêu khổ. Ngày hôm nay là lần đầu tiên kêu đau, lần đầu tiên hạ thủ với mình, có thể thấy được đó là nỗi đau người thường không thể gánh chịu.

Nàng nức nở một lát, lau nước mắt, vắt khăn mặt nóng tỉ mỉ lau đi mồ hôi trên mặt Tần Hương Y, chỉnh lại xiêm y của nàng, kéo chăn đắp cho nàng. Lương Mỹ cũng hai mắt nhắm lệ lưng tròn, đứng ở bên cạnh không biết làm thế nào cho phải.

"Lương Mỹ, người trước nghỉ ngơi đi. Ta chăm sóc nương nương."
Lệ Hưu nói với Lương Mỹ.

"Thế nhưng bệnh của nương nương?" Lương Mỹ nhướng mắt, lo lắng nhìn Tần Hương Y một cái.

"Qua đêm nay rồi nói sau. Người ngủ trước đi." Lệ Hưu nhìn bóng đêm thâm trầm, nhàn nhạt thở dài.

Lương Mỹ cũng không nhiều lời, cúi đầu yên lặng lui ra ngoài.

Cung khuê yên tĩnh, Phượng Du cung tối nay càng yên tĩnh cực kỳ.

"Tiểu thư đáng thương, ngày nào mới hết chịu khổ." Lệ Hưu nhìn Tần Hương Y ngủ say một cái, bất đắc dĩ lắc đầu, ánh mắt dời về phía ngoài cửa sổ. Hoàng cung hoa lệ tựa như cái lồng bằng vàng,

làm cho người ta cảm thấy ghen thờ.

Thương cảm Tần Hương Y đơn thân độc mã, một mình vào long đàm hổ huyết, thật nhiều nguy hiểm! Biết như vậy, không bằng lúc trước không để nàng nhớ lại tất cả mọi chuyện, cũng sẽ không thống khổ.

Nhớ không được hồi ức, sẽ cùng Nguyên Tinh thiếu gia ở Tiên Tử cốc trải qua cuộc sống chỉ nguyện làm nguyên ương không làm tiên thật là tốt! Aizzz! Nghĩ tới đây, nha hoàng thiện lương nhẹ nhàng thờ dài.

Đêm dần dần trôi qua, ánh mặt trời dần xua tan màn đêm, tiến vào Phượng Du cung.

"Khụ -- khụ --" một trận ho khan thống khổ từ trong khuê phòng truyền đến.

Lệ Hưu ngồi ở bên giường ngủ gà ngủ gật giật giết bản mình, tỉnh táo lại, nhìn Tần Hương Y, đôi mắt đẹp của nàng vẫn nhắm chặt như cũ, nhưng tiếng ho khan thống khổ kia là từ trong miệng nàng truyền ra.

"Nương nương, người làm sao vậy?" Lệ Hưu nhẹ nhàng đẩy Tần Hương Y, nàng không có phản ứng, nhưng tay chạm vào cánh tay của nàng, rất nóng. Tiểu nha hoàn cả kinh, sau đó sờ lên trán nàng, tiểu thư phát sốt, cái trán nóng hổi giống như nước sôi.

"Nương nương, người tỉnh lại đi!" Lệ Hưu lại lay Tần Hương Y một chút, nàng vẫn không có phản ứng như cũ.

Sốt cao khiến nàng đi vào trạng thái hôn mê, gương mặt tái nhợt đêm qua trở nên hồng rực. Làm sao bây giờ? Vẫn tiếp tục sốt cao như vậy, thực là phải lo lắng đến tính mạng.

Lệ Hưu nhìn cửa cung, thị vệ ở cửa sớm đã thay phiên gác, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ không dàn xếp truyền thái y. Bắc Đường Húc Phong, rất ác độc, nói như thế nào nữa, tiểu thư cũng là thê tử kết tóc của người, sao người có thể đối với nàng như vậy?

Không nghĩ được nhiều như vậy, Lệ Hưu chà chà chân, hung hăng cắn răng một cái, đỡ Tần Hương Y đang hôn mê dậy, cổng nàng xông ra cửa cung.

"Lệ Hưu cô nương, không có mệnh lệnh của hoàng thượng, bất luận kẻ nào đều không được ra vào Phụng Du cung!" Đại đao chắn trước mặt Lệ Hưu.

"Đây chính là mạng người! Chậm trễ một lát nữa, sợ rằng nương nương sẽ không xong." Lệ Hưu không hề cầu xin, hung hăng bỏ lại một câu, mặc kệ thế nào, ngày hôm nay cũng phải xông ra, nàng cổng Tần Hương Y, chuẩn bị cùng thị vệ tranh đấu một phen.

"Lệ Hưu cô nương, nếu người xông ra, đừng trách chúng ta không khách khí." Thị vệ cũng không khoan dung, trái lại vung đao soàn soạt.

Ngay lúc hai bên giằng co, một mặt bóng dài màu xám trắng lướt tới, thanh âm ôn nhu của một người truyền đến: "Xảy ra chuyện gì?"

Quyển 1 - Chương 31: Ý nghĩ của quân vương thật khó lường

Thanh âm vừa dứt, bóng dáng cao kia cũng nhẹ nhàng tiến đến, áo dài màu trắng xám tôn lên đôi tròng mắt rực rỡ như sao của hắn, trên gương mặt tuấn mỹ lộ ra vài phần ôn hòa nhàn nhạt, thấy hắn, làm cho người ta nghĩ đến ánh nắng ấm áp ngày xuân, cử chỉ nho nhã phiêu dật, giống thần tiên ngoài nhân thế, là Tần Tiêu, bên hông mang theo một cây sáo trúc màu xanh nạm nhiều viên ngọc trắng.

"Tần nhạc sư!" Thị vệ nhanh chóng bỏ đao xuống, cung kính hướng về phía hắn thi lễ. Xem ra hắn ở trong cung có địa vị không bình thường, hắn cũng không phải chỉ là một người nhạc sư bình thường như người ngoài nhìn thấy.

"Làm sao vậy?" Tần Tiêu bình tĩnh nhìn Lệ Huru một cái, ánh mắt rơi vào trên lưng của nàng -- Tần Hương Y đang an tĩnh ngủ, gương mặt mỹ lệ đỏ bừng, người sáng suốt vừa nhìn, đã biết là bị bệnh, bệnh lại không nhẹ.

Vùng xung quanh lòng mày của hắn thoáng nhíu lại, trong mắt có thêm một phần thương tiếc.

"Đại nhân, nương nương bị bệnh, Lệ Huru muốn mang nương nương đi tìm thái y, thế nhưng bọn họ --" Lệ Huru cũng không hiểu rõ Tần Tiêu, nàng chỉ biết ngày hôm qua hắn mang Trảm Long và Nhược Băng vào cung, vậy hắn nhất định là thân tín của Bắc Đường Húc Phong. Cầu xin hắn có lẽ hữu dụng.

Nha đầu Lệ Huru này thật là nóng lòng bảo vệ chủ, thanh âm nói chuyện cũng run rẩy, nước mắt ào ào rơi xuống, nhỏ lên trên sàn gỗ bóng loáng, tựa hồ nghe được âm thanh.

Tần Tiêu ngẩn ra, âm thầm cảm thán, nha đầu kia thật là có tình có nghĩa.

"Lệ Huru cô nương. Người đỡ Hoàng hậu nương nương nằm lên giường." Tần Tiêu vừa nói vừa nhìn thoáng qua thị vệ ở cửa, "Người xông ra như vậy cũng không phải là cách hay. Dù sao cũng là mệnh lệnh của hoàng thượng. Như vậy đi, ta đi mời Lý thái y." Sau khi trấn an Lệ Huru, hắn đảo mắt ôn nhu nhìn lướt qua Tần Hương Y, xoay người gần ly khai.

"Đại nhân, nhưng mà --" Lệ Huru gọi Tần Tiêu lại, liếc mắt qua thị vệ ở cửa, tựa hồ rất không yên tâm, bọn họ có thể để Lý thái y vào sao?

"Yên tâm, chuyện ta đã đồng ý chắc chắn làm được. Người trước đỡ hoàng hậu nương nương trở lại nghỉ tạm." Khoé miệng Tần Tiêu cong lên, ôn hoà như nước nói.

"Ah." Lệ Huru nhợt nhạt nhìn Tần Tiêu một cái, trên vầng trán nam tử này lộ ra một cỗ hơi thở an bình, siêu nhiên thoát tục, nên tin tưởng hẳn. Hiện tại không ai có thể giúp nàng được, đánh cuộc một keo xem. Nếu như xông ra, bị thị vệ giam giữ, sợ là càng không cứu được tiểu thư, bình tĩnh mới có thể ứng phó được. Đợi đến lúc nàng nhìn lại, bóng dáng dài màu trắng xám đã đi xa.

===

Trên chiếc giường chạm trổ hình phượng hoa lệ, Tần Hương Y vẫn nhắm nghiền đôi mắt, lông mi đen dày run run lên, tựa như con

bướm bị kinh động chuẩn bị giương cánh bay đi, trên gương mặt xinh đẹp đỏ ửng lên tựa như màu mây ngũ sắc ở chân trời, quyến rũ mà nhu hòa, tỉ mỉ ngắm nhìn, vẻ đẹp khi bị bệnh của nữ tử này càng làm người ta mê muội.

Lệ Hưu canh giữ ở bên giường, vẫn không ngừng vắt khăn lông ướt đặt lên trán của nàng, nhưng một chút khởi sắc cũng không có, toàn thân của nàng đều rất nóng.

"Tần nhạc sư, như vậy không ổn. Hoàng thượng có lệnh, không cho bất kỳ kẻ nào ra vào Phụng Du cung." Không bao lâu sau, cửa cung truyền đến tiếng ngăn cản của thị vệ.

"Vạn nhất hoàng hậu xảy ra chuyện gì, không chỉ hoàng thượng không tha cho các người, sợ là thái hậu cũng sẽ truy cứu trách nhiệm. Các người cần phải suy nghĩ kỹ!" Đây là tiếng của Tần Tiêu, thanh âm ôn nhu đột nhiên trở nên nghiêm túc lên, thêm vài phần khí phách.

"Nhưng --" thị vệ do dự.

"Lý thái y, chúng ta đi vào." Nói xong, một loạt tiếng bước chân gấp gấp truyền đến, thị vệ không ngăn cản, xem ra Tần nhạc sư này có địa vị không bình thường trong cung, hẳn nhất định rất được hoàng thượng coi trọng. Chỉ nhìn sự cơ trí lộ ra trên trán hẳn một cách đơn thuần đã biết hẳn nhất định không phải phàm phu tục tử gì.

Ngay lúc Lệ Hưu đang mừng rỡ, trong nháy mắt Tần Tiêu đã mang Lý thái y bước vào cung khuê.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh xuống, Lệ Hưu lui một bên, bàn tay nhỏ bé càng không ngừng nắm chặt góc áo, con mắt vẫn nhìn chăm chăm Tần Hương Y, vẻ mặt sốt ruột. Sao nàng có thể không vội, Lý

thái y một mực bắt mạch cho Tần Hương Y, hai hàng lông mày trói chặt, biểu tình nghiêm túc cực kỳ. Có nghĩa là bệnh tình của Tần Hương Y rất nặng.

"Lý thái y, nương nương thế nào rồi?" Đợi đến lúc Lý thái y bắt mạch xong đứng dậy, Lệ Hưu liền đi đến khẩn trương hỏi.

Lý thái y hít một hơi, nhẹ nhàng lắc đầu, cũng không có nói gì.

"Lý thái y, có chuyện cứ nói thẳng." Tần Tiêu tiến lên, nhìn thoáng qua Tần Hương Y, trấn định mà hỏi thăm.

"Tần đại nhân, thứ cho lão thần vô năng. Hoàng hậu nương nương phát sốt cũng không phải là bị phong hàn, mà nàng có bệnh cũ nhiều năm tích lại, lại thêm lúc trước nàng hao phí quá nhiều nội lực, vết thương cũ chưa lành, đã thêm vết thương mới, đến nỗi huyết khí bị ngăn trở, ngũ tạng bị thương, sợ là..." Lý thái y nửa khom người, hơi than thở, vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Sợ là cái gì?" Cả người Lệ Hưu run lên.

"Sợ không phải thuốc và kim châm cứu có thể cứu được." Lý thái y dừng một chút, trả lời.

"Không thể nào, không thể nào, Lý thái y, người gạt người, người gạt người! Nương nương vốn rất khỏe. Sao lại có thể như thế? Không thể nào!" Lệ Hưu tức giận giậm chân, túm tay áo dài của Lý thái y, như muốn xé rách, nàng nhất thời không dám nhìn nhận sự thật này.

"Lệ Hưu cô nương, người không nên như vậy, để Lý thái y nói cho hết lời." Trên gương mặt bình tĩnh của Tần Tiêu cũng hiện lên một tia đau thương, hấn ngăn Lệ Hưu đang kích động không ngớt, kéo nàng đến một bên, hỏi tiếp: "Lý thái y, còn có biện pháp khác không?"

"Bệnh của nương nương do tiêu hao nội lực nhiều quá mà ra, nếu có một người có nội lực rất mạnh nguyện ý kéo dài tánh mạng cho nương nương, nương nương có lẽ cứu được." Lý thái y không quá khẳng định nói ra, đôi mắt lóe lên, xấu hổ cúi đầu.

"Lý thái y, người trước xuống phía dưới." Tần tiêu nhíu nhíu mày.

"Vâng." Lý thái y cầm lên tà áo dài, lắc đầu thờ dài, cúi người chậm chậm rời khỏi.

Lệ Hưu cắn cắn môi, hít hít mũi, tâm tình dần dần bình phục xuống, bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Tần Tiêu, thông thả bước đến bên giường, nắm lấy tay Tần Hương Y đặt trong lòng bàn tay, nước mắt lại rơi xuống. Nội lực thâm hậu? Như vậy chỉ có cốc chủ và Nguyên Tinh thiếu gia mới có thể cứu tiểu thư. Thế nhưng hiện tại bọn họ đang ở đâu? Đều do mình bình thường không luyện công tốt, nếu không bây giờ đã có thể dùng.

"Lệ Hưu cô nương, người đỡ Hoàng hậu nương nương ngồi lên. Ta thử xem sao." Tần Tiêu trầm mặc một lát, đôi mắt sâu sắc trầm xuống, đáy mắt hiện lên một tia cảm xúc rất dị dạng.

"Đại nhân, người?" Đại nhân hào hoa phong nhã này có thể không? Hẳn có võ công hay không cũng là một vấn đề. Lệ Hưu đột nhiên giật mình, đôi mắt linh hoạt chớp chớp, càng không ngừng quét qua đối phương, tràn đầy nghi vấn.

"Tần đại nhân của Trẫm từ khi nào thích giúp người như vậy?" Đúng lúc này, cửa truyền đến một thanh âm thuần hậu, tiếp theo một bóng dáng màu vàng sáng tiến đến, gương mặt tuấn dật từ từ rõ ràng, là Bắc Đường Húc Phong, hấn chấp tay đi đến, trên mặt lộ vẻ cười nhàn nhạt, cười rất âm trầm, kỳ thật hẳn đã ở cửa một lát, trong

phòng nói gì hẳn nghe được rất rõ ràng.

"Vi thần khấu kiến hoàng thượng!" Tần Tiêu nhanh chóng hành lễ, trên mặt lộ ra vài phần xấu hổ. Dù sao cũng là tấm cung của hoàng hậu, hẳn cứ chỗ này xác thực không đúng lắm.

Quyển 1 - Chương 32: Chữa thương cho vợ cùng chung phòng

Đôi mắt sâu thẳm của Bắc Đường Húc Phong hơi chột lóe, trong con ngươi kiên định như băng luôn lộ ra một cỗ đại khí và cơ trí, hắn đã định trước là bất phạm, ánh mắt giống như băng kiếm chăm chú nhìn vào trên người Tần Tiêu, sợ run nửa khắc, môi bỗng chốc mở ra, "Trẫm quên mất, hoàng hậu là người cùng họ với Tần nhạc sư." Cười nhưng không cười, giận nhưng không giận, biểu tình của hắn luôn thay đổi khôn lường, biến hoá thất thường.

"Thần không dám nhận." Ngực Tần Tiêu căng ra, mơ hồ cảm thấy một tia bất an. Ở lâu bên cạnh Bắc Đường Húc Phong, hắn há có thể không biết hắn, hắn là người đa nghi, đế vương từ xưa đều đa nghi.

"Ở trước mặt Trẫm không cần đa lễ." Bắc Đường Húc Phong nhẹ nhàng như sóng mây, vỗ vỗ vai Tần Tiêu, sau đó đi nhanh bước đến trước giường.

"Nô tỳ khấu kiến hoàng thượng!" Lệ Hưu nghiêng người bái một cái, cúi đầu khom người chậm rãi thối lui đến một bên. Tiểu thư hiện tại biến thành như thế này, đều là do Bắc Đường Húc Phong tạo thành, trong lòng thật rất hận, nắm tay nhỏ không khỏi chặt lại. Hận thì sao chứ? Hắn dù sao cũng là hoàng thượng, mình chẳng qua chỉ là một tiểu cung nữ hèn mọn, đánh cũng đánh không lại, nói cũng nói không được, chống đối hắn đối lấy chỉ là một con đường chết.

Bắc Đường Húc Phong giơ giơ lên tay áo, ý bảo Lệ Hưu đứng dậy,

ánh mắt thâm trầm như đêm tối di rơi xuống trên người Tần Hương Y -- nữ tử ngủ rất trầm tĩnh, khuôn mặt đỏ đến dị thường, tựa như nụ hoa đẹp vừa nở ra.

Tần Hương Y, người rớt cuộc là nữ tử như thế nào? Một hồi giết trẫm, một hồi cứu trẫm? Ánh mắt nghiêm nghị quét qua khuôn mặt xinh đẹp kia, hai lông mày vốn giãn ra dần dần nhú chặt lại, kỳ thực hẳn biết rất rõ ràng, nàng vì giải độc thay hẳn mà tiêu hao quá nhiều nội lực khiến cho bệnh cũ tái phát, hẳn rõ ràng biết, nàng sẽ không hạ độc trong son môi, dựa vào nàng là nữ nhân thông minh như vậy sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

Lúc đó vì sao lại giam nàng lại, kỳ thực chính hẳn cũng không rõ lắm. Lại liếc mắt nữ nhân đang ngủ say, dáng dấp quen thuộc của nàng cũng không kiên cường như bình thường, trái lại lộ ra một cỗ khả ái, đó là sự nhu mì của nữ nhân.

Nếu như trong một ngày có thể chinh phục được nữ nhân cõi lòng đầy thù hận này, cũng coi như làm được một chuyện may mắn. Lấy sự thông minh tài trí của nàng, nếu cùng mình liên hợp lại, ngày bình định thiên hạ sẽ sớm thôi. Đối với nữ nhân này, Bắc Đường Húc Phong cũng chưa từng khinh thường, nàng là đoá hoa có gai, phải chú ý mọi lúc, nhưng đoá hoa này ngoại trừ đẹp, còn có thể trêu ghẹo -- nghĩ tới đây, khóe môi hẳn cong lên, âm âm cười. Tiếp theo hẳn xoay người bế Tần Hương Y vào lòng, đi nhanh ra cửa cung.

"Hoàng thượng, người muốn dẫn nương nương đi đâu?" Lệ Hưu kinh hoảng, bước nhanh đuổi theo.

"Hoàng thượng, tính mạng Hoàng hậu nương nương bị đe dọa, nếu không chữa chỉ sợ không còn kịp nữa." Tần Tiêu luôn luôn ôn nhu bình tĩnh vội vàng khuyên nhủ.

"Các người cho rằng trẫm muốn giết hoàng hậu sao? Hoàng hậu là thê tử của trẫm, cứu chữa cho hoàng hậu đương nhiên là chuyện của trẫm." Bắc Đường Húc Phong ngừng bước, nhẹ liếc mắt Tần Tiêu và Lệ Hưu, lạnh lùng bỏ lại một câu, càng ôm chặt Tần Hương Y, sai bước ra Phượng Du cung.

Trong khuê phòng vắng vẻ, chỉ còn lại có Lệ Hưu và Tần Tiêu, hai người liếc nhau, không rõ thế nào. Hoàng đế của bọn họ thật là thay đổi liên tục, khiến khó có thể nắm bắt.

Trong Long Hành cung, một cái bình phong ngọc thạch, một cái lư hương, một làn khói, yếu ớt bay lên, chậm rãi tản ra, mùi thơm ngát đầy phòng. Cái bàn gỗ cổ, hình rồng tinh mỹ, xếp đặt ngăn nắp, ở đây vẫn đơn giản như cũ, cất giấu khí phách đồ sộ.

Bắc Đường Húc Phong ôm Tần Hương Y gấp gấp đi vào, ra sau tấm màn màu vàng, đặt nàng trên long sà rộng lớn. Hắn im lặng đứng bên giường, trong tròng mắt đen bóng hiện lên một tia tinh quái, nhìn nữ tử lắc đầu cười, vươn tay dò qua eo nàng, chậm chậm cở ra dây lưng bằng tơ. Quần áo dần dần rơi ra, chỉ còn lại có một cái yếm màu trắng, da thịt như tuyết, mịn màng trong sáng, thực sự là một đời tuyệt sắc.

Hắn cũng lặng lẽ, chưa từng nhìn nhiều chỗ riêng tư như ẩn như hiện của nữ nhân xinh đẹp này, trực tiếp nâng nàng dậy, sau đó khoanh chân ngồi vào phía sau nàng, vận khí vào lòng bàn tay, đem nội lực truyền vào trong cơ thể của nàng, cho đến khi Tần Hương Y nôn ra một ngụm máu đen, hắn mới thu chưởng trở về. Hắn biết kinh mạch trong cơ thể nàng đã thông, lại sờ cái trán của nàng, chỉ còn một tia ấm áp.

Bắc Đường Húc Phong âm thầm điều chỉnh nội tức một phen, lại liếc mắt Tần Hương Y, ánh mắt bị hình xăm cây mẫu đơn phía sau nàng

hấp dẫn, thật đẹp, mỹ cảm mùi phần, giống như một đoá hoa tươi nở ra trên lưng của nàng, trông rất sống động, như đang đong đưa trong gió. Chẳng xuất phát từ nguyên nhân gì, hấn nhin không được nâng tay sờ qua một phen, có chút gồ ghề, đúng, ở đây nàng từng bị thương, là do Cáp Đa Phi gây nên, tất cả hấn đều biết.

Hoàng hậu của hấn từng là vương phi của Vinh vương gia, vừa nghĩ tới đây, lòng hấn liền hận, vốn định đỡ nàng trong ngực, thế nhưng -- hung hăng đẩy nàng ra.

Tần Hương Y vẫn chưa tỉnh như cũ, ngã ở phía trên tấm chăn phủ gấm thật dày, đôi mày thanh tú đột nhiên nhíu lại, tựa hồ cảm thấy đau nhức. "Đừng, bà bà, đừng ném Hương Hương, đừng, a --" lúc này, nàng nói mê, tay càng không ngừng khua loạn, dung nhan xinh đẹp nhăn nhúm, mồ hôi túa ra trên vàng trán đầy đặn, tiếp theo nàng rên rỉ đau đớn, ngón tay hung hăng nắm chặt tấm chăn gấm dưới thân. Ác mộng Bắc Đường Húc Phong nhìn thấy, không chỉ một lần, rất rõ ràng năm đó đã kích nàng rất sâu.

Bắc Đường Húc Phong dùng tay áo dài lau mồ hôi trên trán, liếc mắt nhìn Tần Hương Y, âm trầm nhếch môi, u mâu càng thêm thâm trầm, hấn đột nhiên nắm lấy tay Tần Hương Y, một lần nữa ôm nàng vào lòng, tiến sát bên tai nàng, nói rằng: "Không sợ, có trẫm đây! Trẫm sẽ bảo hộ ngươi."

Lời này ôn nhu như nước, thực sự như một người trượng phu trấn an thê tử đang chịu thương. Hấn dùng cánh tay mạnh mẽ chăm chú ôm chặt Tần Hương Y, để nàng tựa vào bờ vai rộng rãi, sau đó nhẹ nhàng vuốt lên tóc dài của nàng.

Tần Hương Y được trấn an, gương mặt thống khổ dần dần dần ra, mê sảng càng ngày càng ít, dần dần biến mất, nặng nề đi vào giấc ngủ.

"Hoàng hậu, ngủ thật ngon." Bắc Đường Húc Phong ghé vào bên tai Tần Hương Y đang ngủ say, cực kỳ ôn nhu nói, thấy trên gương mặt tinh xảo hiện lên một tia dị dạng, hấn cười đắc ý.

Một ngày mới lại lần nữa bắt đầu, ánh mặt trời xua tan tầng tầng màn đêm, chiếu vào Long Hành cung cung, đi qua tấm màn màu vàng, rọi sáng gương mặt nữ tử đang ngủ say, màu đỏ trên mặt nàng đã giảm, màu sắc hồng bóng như cây anh đào, con ngươi trong suốt như nước, đôi mi thanh tú dài như là liễu, nàng đã khôi phục vẻ tươi đẹp ngày xưa.

Con ngươi khép hờ, lông mi thật dài nhẹ nhàng run lên, mi mắt chậm rãi mở. Nàng chống tay ngồi dậy, quan sát khắp nơi một phen, sàng, màn, rõ ràng đều không phải Phượng Du cung, nhìn lại xiêm y trên người, áo dài đã cởi, chỉ còn lại có cái yếm hơi mỏng, trong lòng không khỏi kinh sợ. Sai, ở đây nhìn rất quen mắt, lại đảo mắt, giường màu vàng, đẹp đẽ quý giá không gì sánh được, đây không phải tấm cung của Bắc Đường Húc Phong sao? "Sao ta lại ở chỗ này?" Tần Hương Y đánh cái đầu nặng nề, muốn nhớ lại chuyện sau khi hôn mê đêm qua, nhưng mà cũng không nhớ được.

"Hoàng hậu, tỉnh rồi sao." Đúng lúc này, ngoài màn truyền đến một thanh âm to, thanh âm này còn kèm theo ái muội.

Quyển 1 - Chương 33: Cùng vua gặp Liễu Hiền phi

Tần Hương Y bỗng chốc kéo một cái, ôm chặt cái chăn gấm phủ trên người, một đôi mắt như nước thẳng tắp nhìn chăm chăm tấm màn vàng bị xốc lên, thật sự là hấn! Một thân áo ngủ màu trắng trên người, nhẹ nhàng bay bay, mái tóc dài đen nhánh bay nhẹ nhàng, rơi xuống trước ngực, giống một công tử văn nhã.

"Ngươi?" Tần Hương Y đảo qua trang phục trên dưới của Bắc Đường Húc Phong, rõ ràng là vừa mới ngủ dậy. Lại nhìn quần áo đơn giản trên người mình, lẽ nào tối hôm qua-- không thể nào! Nàng âm thầm hít một hơi, nhắm mắt lại, sao có thể ngủ ở trên giường của hấn chứ? Tối hôm qua rõ ràng ở Phượng Du cung, trong đầu trống rỗng, cái gì cũng không nhớ được, nàng dùng sức đánh vào đầu, trên mặt gương mặt tuyệt sắc tụ lại một tầng đau xót.

"Hoàng hậu làm sao vậy?" Bắc Đường Húc Phong kéo tấm màn ra, phất tay áo dài màu trắng, ngồi vào bên giường, một tay kéo Tần Hương Y vào lòng, ghé đến bên tai của nàng, nhỏ giọng nói: "Trầm phát hiện da của hoàng hậu thực sự rất đẹp!" Dứt lời, hấn xấu xa cười.

"Bắc Đường Húc Phong, ngươi!" Tần Hương Y cảm giác như sét đánh trong trời quang, cả người run lên, không tự chủ được vươn tay lên tát. Lần thứ hai nàng gọi thẳng tên huý của quân vương.

Cũng không thấy sắc mặt Bắc Đường Húc Phong giận dữ, chỉ có bàn tay to giương lên, vững vàng tiếp được, nắm tay nhỏ bé của nàng trong tay, nhếch môi cười nhạt, nói: "Hoàng hậu không nên tức giận,

trẫm sẽ không đụng vào nữ nhân người khác đã chạm qua!" Nói xong, một tia âm khí hiện trên khuôn mặt tuấn dật của hắn, những lời này lại là thật. Những lần đó chẳng qua cũng chỉ là muốn thử nàng thôi, không phải thật sự muốn nàng. Hắn luôn luôn cậy tài khinh người, không để tất cả trong mắt, nếu không phải vị hoàng hậu này đặc biệt, sợ rằng hiện tại nàng đang ở trong lãnh cung.

"Người trêu đùa ta!" Tần Hương Y mạnh mẽ rút tay về, tim tựa như bị đâm một nhát.

Cái sai lầm ba năm trước đây, hung hăng đâm nàng đau nhức. Nếu như ông trời thương xót, nàng mong muốn sống lại, chỉ làm một nữ tử bình thường, gả cho một gia đình bình thường, sống cuộc sống giúp chồng dạy con. Thế nhưng hết lần này tới lần khác số phận trêu người, cho nàng thật nhiều trọng trách nặng nề.

"Hoàng hậu có tinh thần như vậy, thân thể nhất định tốt rồi. Xem ra nội công của trẫm đối hoàng hậu hữu hiệu." Bắc Đường Húc Phong hí mắt cười, tâm tình bất định, mặt mày lộ vẻ thần bí.

Hắn vận công chữa thương cho ta? Làm sao có khả năng? Tần Hương Y có chút kinh ngạc.

"Hoàng hậu không cần cảm kích. Trẫm chẳng qua chỉ là trả lại ân tình cho hoàng hậu thôi. Lúc Trẫm trúng độc, cũng may là hoàng hậu giúp đỡ. Xem ra trẫm và hoàng hậu đã định trước có tình kết không giải được." Bắc Đường Húc Phong nhẹ nghiêng mặt qua, thâm tình nhìn Tần Hương Y, lần thứ hai muốn ôm nàng vào lòng.

"Hoàng thượng không phải là hoài nghi nô tì hạ độc sao? Vì sao cứu nô tì? Hoàng thượng không sợ nô tì còn có thể định làm lại sao?" Tần Hương Y quay đầu, tránh được ôm ấp của Bắc Đường Húc Phong, nàng một chút cũng không cần cái ôm giả tình của hắn.

"Trẫm lúc đó thật là giận quá mà hồ đồ. Hoàng hậu thông minh như vậy, sao dùng kỹ xảo hạ độc thấp kém như vậy được?" Bắc Đường Húc Phong đem cánh tay muốn ôm Tần Hương Y đang treo giữa không trung thả xuống dưới, vẫn cười nhàn nhạt, trên trán luôn luôn lộ ra một cỗ thâm trầm không thể đánh giá.

Tần Hương Y lườm Bắc Đường Húc Phong, không hề để ý tới.

"Thân thể hoàng hậu suy yếu như vậy, sau này cứ ở lại Long Hành cung. Trẫm sẽ phái chuyên gia điều trị thân thể cho hoàng hậu thật tốt." Bắc Đường Húc Phong trầm mặc chốc lát, đột nhiên đứng dậy, chấp tay bước đi hai bước thông thả nói.

Ở lại Long Hành cung? Vậy hẳn chẳng phải là lúc nào cũng đều có thể giám thị nhất cử nhất động của nàng, nàng không muốn. Nàng còn muốn thực hiện kế hoạch của nàng, hành động này nhất định không thể gặp trở ngại.

"Hoàng thượng, thân thể thần thiếp không đáng ngại. Thần thiếp nên quay về Phượng Du cung, điều tra rõ chuyện hạ độc." Tần Hương Y hơi cúi đầu, mười phần cung kính nói.

"Không cần hoàng hậu vất vả. Trẫm sẽ phái người điều tra rõ. Sau này hoàng hậu cứ ở trong Long Hành cung, nói không chừng có lúc trẫm sẽ mang hoàng hậu đến An Bình cung một chút, thăm Trảm Long và Nhược Băng, được không?" Giọng điệu của Bắc Đường Húc Phong có chút cứng nhắc, đặc biệt là lúc nhắc tới Trảm Long và Nhược Băng, trong lời nói rõ ràng hàm chứa sát khí. Hẳn là đang dùng con trẻ để uy hiếp nàng.

Chết tiệt, lại lấy Trảm Long và Nhược Băng uy hiếp ta... Mà thôi, vì con, trước hết nhịn một chút. Tần Hương Y ngăn lửa giận trong lòng,

hơi nhượng mắt, nhu thuận nhìn hấn, nói: "Thần thiếp cần tuân thánh dụ."

Ha ha -- Bắc Đường Húc Phong cười nhạt một trận, tiếp theo ống tay áo của hấn vung lên, chấp tay đi.

Lúc này, một đám tiểu cung nữ vội vã tiến vào, hầu hạ Tần Hương Y rời giường thay y phục. Mặc áo dài thêu hình phượng bằng tơ vàng tinh xảo, búi tóc lên, gắn thoa hình bướm, cài trâm như ý, lưu lại hai phần tóc dài bên tai, rủ xuống, rơi trước ngực, nàng vẫn cao quý, gương mặt sáng ngời, vẻ đẹp trời sinh tựa như một dấu đỏ trong vụn lá xanh, làm cho người ta mê muội, thu hút mọi ánh nhìn.

Tiếp theo có tiếng truyền đồ ăn sáng, trong điện bên, Tần Hương Y nhìn sơn hào hải vị đầy bàn, một chút muốn ăn cũng không có. Không biết Trảm Long, Nhược Băng, hiện tại khỏe không?

"Hoàng hậu, nên dùng đồ ăn sáng," Đột nhiên phía sau truyền đến một thanh âm ôn nhu, đón một bóng dáng màu vàng phiêu tới trước mắt, là Bắc Đường Húc Phong, hấn đã không còn là bộ dáng vừa ngủ dậy, khoác thêm bộ cẩm phục, tóc dài búi sơ, cài trâm ngọc, hấn vẫn tuấn lãng như thiên thần. Hấn kéo Tần Hương Y ngồi xuống, rồi ngồi xuống đối diện nàng.

"Hoàng thượng --" lúc này, Lý tổng quản vội vã tiến vào, thanh âm uồn ẻo.

"Chuyện gì? Không thấy trẫm cùng hoàng hậu đang dùng bữa sao?" Bắc Đường Húc Phong nhẹ vỗ bàn, nhượng mày, vẻ mặt không vui.

"Bẩm hoàng thượng, Hiền phi nương nương cầu kiến." Lý tổng quản sợ hãi nhìn thoáng qua Bắc Đường Húc Phong, cung kính nói.

"Nàng?" Bắc Đường Húc Phong chậm rãi buông chén đũa vừa mới cầm lên, mày căng thẳng.

Hiền phi nương nương theo như lời trong miệng Lý tổng quản, kỳ thực là Liễu Yến Yến ở Phi Yến cung, nghe nói nàng từng là một ca kỹ của Âu Dương tướng quân. Tần Hương Y vào cung tới nay, còn chưa từng gặp qua vị Liễu Hiền phi ở ẩn này. Ngay cả cung nữ Hạ Diễm ở Phi Yến cung gặp chuyện không may, nàng cũng chưa từng lộ mặt. Lúc này nàng tới làm gì?

"Hoàng thượng, vậy nô tài bảo Hiền phi nương nương về trước." Lý tổng quản đứng một lúc lâu, thấy Bắc Đường Húc Phong không nói gì, không thể làm gì khác hơn là tự ý làm chủ.

"Cho nàng vào." Mặt Bắc Đường Húc Phong không có biểu tình nói một câu.

Tần Hương Y phát hiện ra, vị hoàng thượng ngồi đối diện này đối với ba vị phi tử trong hậu cung không có nhiều tình ý, luôn luôn lạnh lùng nhàn nhạt, lẽ nào không yêu ai? Thái hậu có nói qua, trong lòng hẳn chứa người khác, là ai? Có đúng là nữ tử yêu kiều duyên dáng lần trước thấy trước cửa Âu Dương phủ hay không?

Đang mơ màng thì một bóng dáng màu tím nhẹ nhàng tiến vào. Lại là một đời giai nhân, nữ tử không lớn, nhìn sơ không quá mười tám tuổi, nhìn kỹ: mặt như mỹ ngọc, môi thanh mắt tú, trên vầng trán lộ ra khí chất phú quý, nhút nhát.

"Thần thiếp thỉnh an hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương." Nữ tử dịu dàng cúi đầu, tựa như một đoá hoa xấu hổ mờ ảo. Nàng đó là Liễu Yến Yến, một mỹ nhân nhỏ bé và yếu ớt, đi như hoa sen đang nở, tư thế mềm mại động lòng người.

"Hiền phi không cần đa lễ." Bắc Đường Húc Phong nhẹ nhàng giương tay áo nói.

"Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, thần thiếp có tội!" Liễu Yến Yến chưa đứng lên, đột nhiên phịch một tiếng quỳ xuống đất.

Quyển 1 - Chương 34: Cố gắng giải toả nghi vấn độc án

Gương mặt Bắc Đường Húc Phong hơi căng ra, đôi mắt tối tăm nhìn nhợt nhạt quét về phía Liễu Yến Yến, vẻ mặt hồ nghi, hỏi: "Hiền phi có tội gì?"

Trong lòng Tần Hương Y không khỏi vô cùng kinh ngạc, nhin không được nhìn Liễu Yến Yến thêm vài cái, vẻ mặt đạm bạc, tựa như một đoá hoa sen thoát tục trong nước, lúc này, nàng yếu đuối quỳ trên sàn nhà lạnh lẽo, tay nhỏ bé vững vàng cầm lấy chiếc khăn màu trắng, vo lại, da thịt trên mặt trong suốt như tuyết, hai hàng lệ chậm rãi lăn xuống, thực sự là một đoá hoa lê ướt mưa, khiến người thương tiếc. Nàng rốt cuộc phạm vào tội gì? Sáng sớm đã đến Long Hành cung thỉnh tội?

Đối mặt với câu hỏi của Bắc Đường Húc Phong, Liễu Yến Yến nhẹ nhàng nâng mắt, sợ hãi liếc hẩn một cái, nức nở nói: "Hoàng thượng, thần thiếp có tội, thực sự có tội. Độc trong son môi của Hoàng hậu nương nương là do thần thiếp hạ."

Lời nói của Liễu Yến Yến thật kinh người, trong lòng Tần Hương Y không khỏi run lên. Nữ tử yếu đuối này hạ độc? Nhìn thế nào cũng không giống? Nếu thật là nàng hạ độc, nàng vì sao phải tự sa lưới, không phải tự hủy tương lai sao?

Bắc Đường Húc Phong tựa hồ không có dao động quá lớn, chỉ là trầm mặc một lúc lâu, ánh mắt lạnh lùng đảo qua trên người Liễu Yến Yến, "Vậy sao? Hiền phi hạ độc gì?" Hẩn hỏi thật vân đạm phong thanh, tựa hồ đã sớm tính trước kỹ càng.

"Việc này – thần thiếp không biết là độc gì, là thần thiếp -- tùy tiện tìm được." Liễu Yến Yến có chút ấp úng, không nói được gì hơn.

"Hiền phi không biết? Trẫm nói cho ngươi biết. Đó là bí độc của Thổ Khâu quốc: Tàng Hoa độc." Khoẻ môi hơi mỏng của Bắc Đường Húc Phong cong lên, một cỗ âm khí lạnh lùng tích lại trên trán.

"Đúng, đúng, đúng là Tàng Hoa độc. Thần thiếp quên tên." Đầu Liễu Yến Yến cúi thật thấp, ánh mắt lóe ra sự bất định, rõ ràng nàng đang nói láo.

Lại là Thổ Khâu quốc, Vân Ny tự xưng công chúa Thổ Khâu quốc, hiện tại nàng đã chết, sự tình vốn nên tiêu tan thành mây khói. Nhưng đêm qua Bắc Đường Húc Phong trúng độc là chuyện thật không thể cãi, lẽ nào trong hoàng cung còn có đồng mưu của Vân Ny? Hay có người ở cố tình dùng thủ thuật che mắt, lấy danh nghĩa Thổ Khâu quốc gây chuyện trong cung?

Liễu Yến Yến vì sao muốn đem trách nhiệm đổ lên người mình? Nàng đang bảo vệ ai sao? Tần Hương Y nhất thời nghĩ không ra. Đối với Liễu Yến Yến này nàng thật không hiểu rõ.

"Hiền phi, rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Ở trước mặt trẫm phải nói thật." Bắc Đường Húc Phong sửa lại cảm phục, chậm rãi đứng dậy, chấp tay bước đi thông thả đến trước mặt Liễu Yến Yến, cúi đầu liếc nhìn nàng một cái, trong giọng nói tràn đầy chất vấn.

"Hoàng -- thượng --" Thanh âm của Liễu Yến Yến bắt đầu run lên, nước mắt ào ào hạ xuống, đôi môi đẹp như hoa xuân càng không ngừng run động, hình dạng muốn nói lại thôi.

"Lý tổng quản, nô tỳ muốn gặp hoàng thượng. Van xin người." Ngoài

cửa cung, truyền đến thanh âm cầu xin của một nữ tử.

"Làm càn! Người chỉ là một cung nữ nhỏ, hoàng thượng là người nói gặp thì có thể gặp sao." Đây là thanh âm khiển trách của Lý tổng quản, vẫn ôn ẻn như vậy.

"Lý tổng quản, van xin người. Để nô tỳ vào đi. Nô tỳ thực sự có chuyện nói với hoàng thượng, chuyện rất trọng yếu. Trễ chút sợ rằng... Lý tổng quản, cầu người." Thanh âm của cung nữ cực kỳ hèn mọn.

"Người nào?" Một trận gậy rối ngoài cửa cung truyền vào trong lỗ tai của Bắc Đường Húc Phong, hắn tựa hồ nghe thấy cái gì, hướng mắt nhìn về nơi xa, miệng lạnh lùng quát.

"Bẩm hoàng thượng --" Lý tổng quản đang muốn trả lời thuyết phục Bắc Đường Húc Phong, ai ngờ tiểu cung nữ thừa lúc hắn không chú ý, liền hất cánh tay của hắn, xông thẳng về phía trước, cúi đầu quỳ rạp trên mặt đất, "Hoàng thượng, nô tỳ thật sự có chuyện quan trọng."

"Người nô tài không biết trời cao đất rộng này, dám xông vào Long Hành cung, người đâu, kéo nàng ra ngoài!" Mặt Lý tổng quản nhất thời biến sắc, rất sợ kinh động thánh giá, vội vàng đuổi đến.

"Lý tổng quản, người lui xuống trước." Bắc Đường Húc Phong liếc mắt tiểu cung nữ hèn mọn quỳ ở dưới, trong đôi mắt sâu hiện lên một tia dị dạng, tiểu cung nữ liều chết xông vào Long Hành cung nhất định là có chuyện quan trọng.

Lý tổng quản không dám nói thêm gì, thân thể cung kính chầm chậm lui ra.

Tần Hương Y đối với sự cố đột nhiên phát sinh như thế, cũng không kinh ngạc nhiều lắm, vẫn vẻ mặt bình tĩnh, nhàn nhạt liếc mắt tiểu cung nữ vẻ mặt quật cường, ơ, bóng dáng rất quen thuộc, nghĩ tới, nàng không phải Uyển Nhi ở Phượng Du cung sao? Vẫn là một tiểu cung nữ tầm thường, sao nàng lại ở chỗ này?

"Uyển Nhi, sao ngươi lại tới đây?" Liễu Yến Yến ngẩng đầu nhìn Uyển Nhi, kinh ngạc nói.

"Nương nương, là nô tỳ phạm lỗi. Tất cả đều là lỗi của nô tỳ, để cho nô tỳ gánh chịu." Cung nữ gọi Uyển Nhi cắn cắn môi đỏ, nhìn Liễu Yến Yến, thập phần kiên định nói. "Tàng Hoa độc là nô tỳ đặt ở trong môi son của Hoàng hậu nương nương. Cũng là nô tỳ bỏ thuốc giải vào trong trà của Hoàng hậu nương nương." Nữ tử có bao nhiêu quyết tuyệt, mỗi một chữ một câu của nàng, đều có tiếng vang, một bộ dáng thấy chết không sợ.

"Uyển Nhi, vì sao ngươi phải làm vậy? Bản cung bình thường không có bạc đãi ngươi." Tần Hương Y đối với sự hăm hại của Uyển Nhi, là trăm mối không thể giải.

"Năm đó Uyển Nhi vào cung, ở đâu cũng bị người khi dễ, nếu không phải Hiền phi nương nương giữ lại chăm sóc, sợ là sớm đã chết rồi. Uyển Nhi liền âm thầm thề, phải báo đáp Hiền phi nương nương ổn thoả. Từ sau khi hoàng hậu dọn ra lãnh cung, Hiền phi nương nương đã bị hoàng thượng bỏ rơi, nô tỳ rất hận, cho nên bỏ độc giá hoạ." Mỗi chữ mỗi câu của Uyển Nhi đều lộ ra hận ý, giống như người bị Bắc Đường Húc Phong bỏ rơi chính là nàng.

"Ngươi muốn giá hoạ cho bản cung, chẳng lẽ không sợ tổn hại hoàng thượng?" Tần Hương Y thuận miệng hỏi. Nha đầu ngọc, tổn thương Bắc Đường Húc Phong, tần phi trong hậu cung sợ là đều phải kinh hoàng, bao gồm Liễu Yến Yến.

"Nô tỳ phối Tàng Hoa độc vừa vặn đủ phân lượng, độc tính chỉ khống chế trong bốn canh giờ. Kỳ thực Hoàng hậu nương nương căn bản không cần tiêu hao nội lực, thời gian vừa qua, độc tự nhiên giải." Uyển Nhi dứt lời, cười đắc ý. Xem ra nàng thật là cố ý, hại Tần Hương Y chịu không ít tiếng xấu thay cho người khác, còn khiến nàng thiếu chút nữa phải chết.

Thổ Khâu quốc xưa nay dùng độc có tiếng, Tần Hương Y một chút cũng không biết độc của Thổ Khâu quốc, lúc này nhiều lần trúng chiêu, thật là khó lòng phòng bị. Nàng nhất thời không nói gì, nhìn tiểu cung nữ quật cường này, chỉ có thể cảm thán. Chuyện nàng lo lắng từ trước đã xảy ra, Bắc Đường Húc Phong cố ý gia tăng sủng ái cho nàng, chắc chắn đưa tới mầm tai vạ, đây là chứng minh tốt nhất.

"Tàng Hoa độc là độc của Thổ Khâu quốc, ngươi từ đâu mà có?" Bắc Đường Húc Phong đột nhiên hỏi, trên mặt hiện lên một tia cảm xúc khó nắm bắt.

"Nô tỳ là người dân di cư của Thổ Khâu quốc, người Thổ Khâu quốc am hiểu nhất chính là dùng độc." Uyển Nhi trả lời như đinh đóng cột.

"Uyển Nhi, sao ngươi ngu như vậy?" Liễu Yến Yến cắn cắn môi, nước mắt lại rơi xuống.

"Nương nương, đây là Uyển Nhi cam tâm tình nguyện. Uyển Nhi không thể cho nương nương gánh tội." Uyển Nhi chứa đầy thâm tình nói, khóe mắt cũng đã ươn ướt, từ trong ánh mắt chân thành tha thiết đó của nàng có thể thấy được cảm tình thật rõ ràng.

"Người đâu, mang nàng đến hình bộ." Trên trán Bắc Đường Húc Phong hiện lên một tia thương hại, nhưng rất nhanh biến mất, hướng ra cửa hô một tiếng, con người thủy chung vẫn duy trì khí phách

cùng quyết tuyệt của đế vương.

Vài tên thị vệ vội vã vào, nâng Uyển Nhi lên vội vã đi, lưu lại Liễu Yến Yến đang khóc thật đau khổ.

"Hiền phi, người về trước đi. Chuyện này, trẫm không truy cứu trách nhiệm của người. Cần thận đóng cửa suy nghĩ." Bắc Đường Húc Phong lắc lắc tay áo, sắc mặt ngưng trọng cực kỳ.

"Tạ ơn hoàng thượng." Liễu Yến Yến quỳ hành lễ, sau đó đứng dậy dùng khăn gấm lau nước mắt ở khoé mắt, yên lặng xoay người, một khắc đó, nàng ngoái đầu nhìn lại, thê lương nhìn thoáng qua Bắc Đường Húc Phong, trong con người chứa đầy lộ vẻ thê lương. Đây là bi ai của nữ tử trong cung đình.

Tần Hương Y xem tại trong mắt, đau nhức dưới đáy lòng. Đích xác, yêu ai cũng đừng nên yêu một quân vương, bởi vì trong mắt hắn chỉ có thiên hạ, nữ nhân nhưng là công cụ sinh dục mà thôi. Nghĩ tới đây, nàng than nhẹ một tiếng.

Quyển 1 - Chương 35: Ra cung du ngoạn gặp thích khách

"Hoàng hậu than cái gì?" Bắc Đường Húc Phong giấu đi phần ngưng trọng vừa nổi lên, phát tay áo thông thả bước về phía chỗ ngồi của Tần Hương Y, cúi người sát lại, bộ ngực rộng rãi của hắn bao trùm lưng nàng, giọng điệu cực kỳ dịu dàng ấm áp.

"Vì nữ tử thiên hạ mà than. Vô tình nhất là đế vương." Tần Hương Y chậm rãi nói tới, cố ý di chuyển thân thể, tận lực kéo xa khoảng cách với Bắc Đường Húc Phong.

"Hoàng hậu thực sự chán ghét trăm thế sao?" Bắc Đường Húc Phong hơi nhíu mày, dời lòng ngực đi, ngược lại dịch bước đến trước mặt Tần Hương Y, đôi con ngươi thâm trầm như đêm tối ngưng tụ một cỗ ánh sáng không hiểu, tựa như ánh sao xa nhất ở chân trời buổi tối.

"Không phải chán ghét. Là hận! Thù diệt nước giết cha há có thể quên?" Tần Hương Y trả lời rất trực tiếp.

"Hoàng hậu rất thẳng thắn! Băng Tuyết quốc diệt vong đó là tất nhiên, nếu không phải phụ hoàng của ngươi vô năng, ngươi cho rằng một trận hạn hán nhỏ nhoi, có thể khiến đại quốc đã từng giàu có ảm ức rơi vào giữa nguy cơ sao? Đó là bởi vì phụ hoàng của ngươi tiêu xài quá mức tạo thành." Hai tròng mắt dưới hai hàng lông mày rậm của Bắc Đường Húc Phong lóe lên cỗ khí phách, hắn luôn luôn cậy tài khinh người như vậy, không để tất cả mọi người trong

mắt.

"Người không được vũ nhục phụ hoàng của ta!" Tần Hương Y lắc đầu, trong con người long lanh tràn đầy căm hận. Làm sao có người ghê tởm như thế?

"Được. Hoàng hậu không thích nghe, trẫm cũng không nói. Chỉ mong hoàng hậu không nên nhớ chuyện quá khứ, trẫm sẽ đối xử với hoàng hậu thật tốt, hàng vạn hàng nghìn sủng ái tập một thân có gì không tốt?" Bắc Đường Húc Phong đột nhiên kéo tay nhỏ bé của Tần Hương Y, đem đặt ở trên ngực trái, nói: "Trẫm thật tình thật ý. Hoàng hậu yêu trẫm, chắc chắn rất hạnh phúc." Giọng điệu của hắn rất trầm, ánh mắt thâm thúy khó đoán được, một cỗ tình ý dạt dào bay ra.

Tất cả đều là biểu hiện giả dối, tình ý trong mắt Bắc Đường Húc Phong rõ ràng là âm mưu. Chỉ là đôi mắt hắn đẹp quá, nhất là lúc ôn nhu, tựa như lúc núi tuyết ở Băng Tuyết quốc tan chảy, dòng nước chảy róc rách này, càng giống bách hoa nở rộ trong mùa xuân, gió thổi qua, hoa rụng rục rỡ, thời khắc trôi theo dòng nước thật mỹ lệ. Nhìn nhiều thêm chút nữa, có thể làm cho người ta trầm mê.

Tần Hương Y nhanh chóng tách ra, không muốn nhìn, ánh mắt mỉa hoặc của hắn tựa như thần chú khiến cho không người nào có thể tự kiềm chế. Lòng nàng chỉ có Nguyên Tinh, tinh táo lại, phút chốc thả tay ra.

"Hoàng hậu thấy chuyện Uyển Nhi thế nào?" Bắc Đường Húc Phong nhìn Tần Hương Y cười nhạt một tiếng, chấp tay bước đi thong thả hai bước, bỗng nhiên xoay người chăm chú hỏi.

"Thần thiếp muốn hỏi, Liễu Hiền phi vào cung như thế nào? Hoàng thượng có thích nàng hay không?" Vừa nhắc tới vụ án, Tần Hương Y liền có vẻ cực kỳ hăng say, quên hết tất cả những điều không thoải

mái vừa rồi không còn một mảnh.

"Thế nào? Hoàng hậu ghen sao?" Mặt mày Bắc Đường Húc Phong nhú lại, tà tà cười.

"Thần thiếp muốn làm rõ vụ án." Tần Hương Y liếc liếc Bắc Đường Húc Phong, chỉnh lại sắc mặt.

"Khi Trẫm còn làm Vương gia, nàng là ca kỹ Âu Dương tướng quân đưa cho trẫm. Sau đó, trẫm kế thừa ngôi vị hoàng đế, nghĩ nàng dịu dàng hiền lương, để cho nàng một danh phận. Nàng luôn luôn an phận thủ thường, cũng không tranh với người, trẫm thích điểm này của nàng." Ra vậy, Bắc Đường Húc Phong sủng ái Liễu Yến Yến cũng không phải bởi vì thích, mà là bởi vì nàng sẽ không cho tạo phiền phức cho hắn, quân vương như vậy quả nhiên không xem nữ nhân ra gì. Nghe đến đó, trong lòng Tần Hương Y không khỏi thay các nàng cảm thán.

Âu Dương tướng quân? Vì sao cũng là họ Âu Dương? Xem ra gút mắt giữa Bắc Đường Húc Phong và họ Âu Dương không nhỏ.

"Ý tứ của Hoàng thượng là sẽ không hoài nghi Liễu Hiền phi từa giỡn sai khiến?" Tần Hương Y hỏi lại một câu.

"Đúng. Liễu hiền phi luôn luôn đạ m bạc, không tranh với người đời. Nàng đi theo bên cạnh Trẫm nhiều, trẫm hiểu rất rõ về nàng." Bắc Đường Húc Phong trả lời rất thẳng thắn, một chút cũng không dây dưa.

"Vấn đề này xảy ra trên người Uyển Nhi, nàng cùng Vân Ny đều là di dân của Thổ Khâu quốc, hoàng thượng không cảm thấy khả nghi sao?" Tần Hương Y chăm chú phân tích nói.

"Khả nghi thì khả nghi, chỉ là trăm nghĩ gần đây những chuyện phát sinh trong cung không có khả năng liên quan đến Thổ Khâu quốc. Thổ Khâu quốc là một nước nhỏ, lúc trước chủ động thần phục Long Đế quốc, trăm đối bọn họ cũng là áp dụng chính sách dụ dỗ, cũng không đuổi tận giết tuyệt. Nếu hoài nghi, trăm nên nghĩ là người công chúa của Băng Tuyết đại quốc?" Bắc Đường Húc Phong ý vị thâm trường nói, chỉ là khi nói câu cuối cùng, hấn mạnh ngẩng đầu, ném một ánh mắt âm tà cho Tần Hương Y, sau đó ngửa mặt lên trời cười một tiếng.

Tần Hương Y cũng không rất kinh hoàng, chỉ là mím môi cười, nói: "Hiện tại Hoàng thượng giữ nô tì bên cạnh, không sợ ngày sau hậu họa vô cùng?"

"Trăm có nói qua, trăm chưa bao giờ đuổi tận giết tuyệt. Hơn nữa trăm tin tưởng, sau này hoàng hậu chắc chắn sẽ yêu trăm." Bắc Đường Húc Phong vừa nói vừa ném cho Tần Hương Y một ánh mắt thâm tình, cái loại thâm tình này là khắc cốt ghi tâm, là triền miên, là nữ tử sợ rằng đều không thể chống đỡ.

Tần Hương Y tránh ánh mắt của Bắc Đường Húc Phong, cũng không để ở trong lòng, vẫn như cũ trấn định nói: "Xin Hoàng thượng thận trọng."

"Trăm rất thận trọng. Hôm nay giao Uyển Nhi cho hình bộ, thì sẽ có quan viên xử lý, tin rằng rất nhanh sẽ có kết quả. Ngày hôm nay khí trời tốt. Hoàng hậu cùng trăm đi ra ngoài một chút, được không?" Con người sâu sắc của Bắc Đường Húc Phong rơi xuống ngoài cửa sổ, đích xác, ngoài cửa sổ là một mảnh nắng, ánh mặt trời ngoài cửa sổ lan tràn hơi thở thơm mát, kẻ khác mê muội, hấn nhắm mắt thật sâu hít một hơi, sau đó mở mắt, kéo tay Tần Hương Y.

"Thần thiếp mệt chết đi --" Tần Hương Y muốn cự tuyệt hấn.

"Hoàng Hậu nên cùng trẫm mới phải." Bắc Đường Húc Phong âm thầm sử dụng một cỗ sức lực, chặt chẽ nắm tay Tần Hương Y, lực độ nặng nề, hẳn rõ ràng đang uy hiếp nàng.

Hắn đang nói cho nàng, hẳn nói đó là quân lệnh. Phi tử của hắn không có ai giống nàng dám cự tuyệt hắn, chưa từng có.

"Thần thiếp tuân mệnh." Tần Hương Y quật cường liếc hắn một cái, cật lực tránh ra khỏi tay hắn. Hiện tại điều duy nhất nàng có thể làm là khuất phục hắn. Nàng nên tranh thủ cơ hội gặp Trảm Long và Nhược Băng, sau đó đưa bọn chúng xuất cung.

"Vậy là được rồi. Trước hết dùng đồ ăn sáng. Hoàng hậu nhất định đói bụng rồi." Bắc Đường Húc Phong ôm Tần Hương Y, kéo nàng đến trước bàn ngồi xuống, bộ dạng thâm tình chân thành. Người ngoài không biết, còn tưởng rằng bọn họ là một đôi phu thê ân ái, thảo nào Uyển Nhi hiểu lầm.

Dùng xong bữa sáng, Bắc Đường Húc Phong cùng Tần Hương Y thay quần áo đơn giản hơn, ngồi trên một chiếc xe ngựa đi ra hoàng cung.

Trong xe ngựa, thật im ắng. Bắc Đường Húc Phong luôn luôn có thói quen dựa vào ghế mềm không rộng không hẹp nhắm mắt dưỡng thần, Tần Hương Y ngẩng đầu, nhấc màn cửa sổ xe lên, ngóng nhìn ra đường cái phồn hoa, lần này hẳn lại muốn mang mình đi đâu? Trái qua sự kinh hãi khi xuất cung lần trước, trong lòng nàng có phần kinh sợ.

Không muốn vào Vinh vương phủ nữa, nơi đó có hồi ức thống khổ của nàng. Nghĩ tới đây, đuôi lông mày của nàng thống khổ nhíu lại.

"Hoàng hậu yên tâm, lần này trăm sẽ không mang người đến Vinh vương phủ." Bắc Đường Húc Phong hí nửa con mắt, quan sát Tần Hương Y đã lâu, thấy bộ dạng của nàng, ngực đã có vài phần thích ý, thì ra nữ nhân thông minh kiên cường cũng có nỗi đau?!

Tần Hương Y cũng không rất để ý tới, nhàn nhạt liếc mắt Bắc Đường Húc Phong, thu hồi ánh mắt, tiếp tục ngắm cảnh sắc ngoài cửa sổ, đi qua đường cái xa hoa, xe chậm rãi tiến vào một mảnh rừng cây xa thẳm.

Đột nhiên xe nghiêng một chút, ngựa hí vang một tiếng dài. "Có thích khách!" Thị vệ đánh xe đột nhiên hô to một tiếng.

Quyển 1 - Chương 36: Nghĩa sĩ cứu giá đúng là hấn

Đao kiếm giao nhau, một trận thanh âm chiến đấu vang lên.

Lông mày của Bắc Đường Húc Phong hơi nhíu lại, xốc màn cửa sổ xe lên, liếc mắt tình hình bên ngoài, tên thị vệ kia đang đọ sức với bốn gã thích khách.

Trang phục thích khách thống nhất, đều mặc áo đen, đều có miếng vải đen che mặt, phòng thủ tấn công có thứ tự, xem ra là sát thủ được huấn luyện nghiêm chỉnh. Lần này cải trang ra ngoài, trong cung không có mấy người biết. Làm sao lại gặp thích khách?

"Chủ nhân, đi mau!" Trong nháy mắt, trên người tên thị vệ kia đã bị thương nhiều chỗ, cũng sắp chống đỡ không nổi, hấn hướng xe ngựa hô một tiếng. Nhưng hấn thủy chung không có bại lộ thân phận của Bắc Đường Húc Phong, xem ra chính là tay già đời khôn khéo, gặp nguy không loạn.

"Xuống xe!" Sắc mặt Bắc Đường Húc Phong trầm trọng, phút chốc đứng dậy, lôi Tần Hương Y xuống xe ngựa. "Người đứng ở đây, không nên cử động!" Hấn cũng không mang theo Tần Hương Y vội vàng đào tẩu, chỉ là đẩy nàng ra sau xe ngựa, để nàng trốn xong, sau đó vung tay áo lên, thi triển khinh công chạy về phía tên thị vệ thương tích đầy người kia. Hấn là muốn cứu gã ra từ trong tay nhóm thích khách.

Tần Hương Y thấy cảnh này, trong lòng không khỏi có chút rung động nho nhỏ, hấn là một đời quân vương, lúc này tính mạng của

hắn quan trọng nhất, vì sao hắn còn muốn đi cứu một thị vệ nhỏ nhỏ? Đáng giá sao?

Nhưng công phu của Bắc Đường Húc Phong không tồi, hắn trực tiếp xông thẳng tới đoàn người, đỡ thị vệ đang lao đảo muốn ngã, đoạt đao dài trong tay gã, tiếp theo một chiêu chặn ngàn quân thi triển ra, khí thế hào hùng, như thiên quân vạn mã đổ ra. Bốn gã thích khách đều bị thương.

"Công phu ngoại thân hắn thật không tồi. Nếu cùng hắn đấu võ, chỉ sợ rằng sẽ chiếm hạ phong." Tần Hương Y âm thầm cảm thán. Sau này đối mặt với hắn, sợ rằng không thể dùng sức mạnh.

Vốn tưởng rằng thích khách sẽ vì thế mà chạy, không nghĩ tới bọn họ giật mình trong chốc lát, dừng lại điều tức, mỗi người cho nhau một ánh mắt, liền giương kiếm chém đến lần nữa. Kiếm khí của bốn người đồng thời phát ra, quả nhiên uy lực bất phàm, khí như cầu vồng.

Bắc Đường Húc Phong vẫn vững như thái sơn, hắn chạy chậm chậm đỡ thị vệ đến một bên ngồi xuống trên cỏ, tiếp theo vung đao đón nhận, vừa chém, vừa bổ, chân khí tập trung vào chuôi đao, phát ra đao phong. Thích khách căn bản không phải đối thủ của hắn, chỉ nghe phịch một tiếng, tia lửa bắn ra bốn phía, bốn tên thích khách đồng loạt xoát xoát ngã xuống đất.

Bắc Đường Húc Phong, bình thường thực sự là coi thường người, thì ra võ công của người thâm hậu như vậy. Tần Hương Y một chút cũng không nhàn rỗi, mắt xem sáu phương, tai nghe tám hướng, nhưng nàng đã quên an nguy của chính bản thân mình, thành linh, một thanh lợi khí để ở tại bên hông, một bàn tay to nhanh chóng di chuyển lên xương bả vai của nàng, hung hăng khoá lại, trong nháy mắt phản kháng, nàng mạnh quay đầu lại -- thấy một người bịt mặt

áo tím.

Bộ ngựa rình ve, se sẻ sau lưng.

Không ngờ tới bọn họ còn có một chiêu này.

"Hoàng thượng, xin người dừng tay! Nếu không hoàng hậu của người sẽ khó giữ được." Tiếng nói của nam tử áo tím lạnh lùng, hơi thở phun ra bên tai Tần Hương Y, khiến nàng cảm thấy cực kỳ khó chịu. Hắn biết thân phận của bọn họ, còn dám lộ liễu ám sát? Vậy chủ mưu phía sau lai lịch không nhỏ!

Bắc Đường Húc Phong nghe tiếng, nhanh chóng quay đầu lại, lông mày nhất thời nhíu chặt lại, ánh mắt sắc bén rơi xuống trên người Tần Hương Y, trên mặt lặng lẽ hiện lên một chút kinh hoàng, nhưng rất nhanh bị một cỗ trấn định thay thế, hắn chậm rãi thu đao, thối lui đến một bên, khóe miệng cong lên, xả ra một nụ cười không nhu hoà.

"Người đã biết thân phận của trẫm, còn dám làm càn như vậy!" Con người thâm trầm của Bắc Đường Húc Phong loé lạnh lùng, giống như Tần Hương Y bị bắt giữ, hắn không hề quan hệ gì với hắn.

Người áo tím nhìn bốn gã đồng bọn té ngã dưới đất, trong ánh mắt hiện lên một sự hoảng hốt, hắn rõ ràng có chút sợ, nhưng rất nhanh trấn định xuống, gia tăng lực tay, đè chặt lưỡi đao trên lưng Tần Hương Y, tiếp theo nói: "Thiên hạ hiện nay vốn không thuộc về người. Giết người thì sao?"

Sau khi Bắc Đường Húc Phong nghe xong, khóe miệng run lên, nghe khẩu khí người này, hình như là người của Vinh vương gia, chẳng lẽ cùng hắn có liên quan? "Thiên hạ hiện nay không thuộc về trẫm, vậy thuộc về ai? Vinh Vương gia sao?" Hắn cố ý nhượng mày hỏi, ngón

tay nắm chặt chuôi đao trong tay.

Bắc Đường Húc Vinh, quả thật là người? Nếu để trăm năm nhược điểm của người, nhất định không tha cho người!

"Hoàng thượng sợ là suy nghĩ nhiều. Vinh Vương gia nào? Ta căn bản không quen. Ngày hôm nay ta tới để giết người. Buông đao trong tay người. Nếu không ta không khách khí với nàng." Người áo tím cầm đao trong tay chậm rãi di chuyển lên cổ Tần Hương Y, để lên cổ nàng.

Cảm xúc của Bắc Đường Húc Phong cũng không dao động lớn, chỉ là khinh miệt liếc mắt, bộ dáng chẳng hề để ý, "Người cho rằng lấy nàng uy hiếp được trăm sao?"

"Người quá đánh giá thấp đương kim hoàng thượng, hắn sẽ không vì một nữ nhân buông tha tính mệnh cùng thiên hạ của mình." Tần Hương Y cười lạnh một tiếng. Nói là nói cho thích khách phía sau nghe, cũng đang châm chọc Bắc Đường Húc Phong, vì thiên hạ, hắn không từ thủ đoạn, hoàng hậu thì tính cái gì, nữ nhân thì tính cái gì.

Cũng đúng, lại nói tiếp nàng nhưng là một công chúa vong quốc, kẻ thù của hắn mà thôi. Nếu nàng chết, hắn liền thanh tịnh, không cần giải thích với Thái hậu.

"Vậy sao? Ta thật muốn xem một chút hoàng thượng có đúng thực sự sẽ vì thiên hạ, vì mình, mà hi sinh hoàng hậu một quốc gia hay không?" Người áo tím âm âm một tiếng cười, một tay khoá chặt xương bả vai của Tần Hương Y, một tay cầm lưỡi đao tăng lên cao, nhắm ngay cổ họng của nàng đâm vào.

"Chậm đã!" Trên mặt Bắc Đường Húc Phong hơi hiện lên một tia dị dạng, sau đó hắn mím môi cười, nói: "Nếu để hoàng hậu chết ở trong

tay người, chẳng phải khiến người trong thiên hạ chê cười trăm vô năng sao?" Hấn tức giận nhíu mày, hung hăng ném đao trong tay.

Hấn là vì mình? Hay vì nàng? Trên gương mặt kia rõ ràng luôn hiện vẻ âm tà, nhìn không ra vẻ lo lắng.

Tần Hương Y âm thầm cười nhạt, đột nhiên trong lòng có một cảm giác trống vắng.

"Xem ra hoàng thượng chỉ lo thể diện của mình. Nhưng ta thay đổi chủ ý. Trước hết là giết hoàng hậu, sau đó sẽ lấy mạng của người." Người áo tím nói đồng thời lှိ dao trong tay tiếp tục rơi xuống, mắt thấy sẽ lọt vào ngực trái của nàng.

Một khác lှိ dao hạ xuống, Tần Hương Y nhắm mắt bình tĩnh. Không ai cứu nàng, hấn lại càng không. Có điều chết như thế này, nàng thực sự không cam lòng.

Đột nhiên loảng xoảng một tiếng, lှိ dao sắc bén hạ xuống. Thích khách phía sau rên rỉ một tiếng, ngã phịch xuống đất. Tần Hương Y cả kinh, mở mắt ra vừa nhìn, y phục nhiễm vết máu. Trên ngực người áo tím có một kiếm dài xuyên qua, ngã xuống đất mà chết.

Đưa mắt nhìn lại, ngay cách đó không xa, đứng một bóng dáng kiên định, tóc dài bay bay, tóc đen như gấm dưới ánh mặt trời lóe chiếu sáng, trên gương mặt sắc sảo rõ ràng có một đôi con ngươi chứa đầy thâm tình, mũi hếch mày rậm môi mỏng, hấn vẫn là hấn như trước, đôi mắt như hạnh nhân ẩn tụ một loại khí tức, khí tức quật cường, khí kiêu ngạo, khí tự nhiên, nàng không hiểu. Thực sự!

Bóng dáng quen thuộc, khuôn mặt quen thuộc, ánh mắt quen thuộc. Sao lại gặp hấn ở chỗ này? Còn ngay lúc chỉ mình treo chuông đến cứu nàng, kiếm là hấn bắn tới, không nghiêng lệch, ở giữa chỗ quan

trọng của người áo tím.

Tần Hương Y ngây ngốc đứng nhìn một bóng dáng kiên định kia, môi hơi mấp máy, như nghẹn trong cổ họng, hai chữ chuyển động thiên biến vạn biến kia ở bên môi không thành tiếng, "Nguyên..." Song song, nước mắt đảo quanh ở trong viền mắt, một cỗ tình cảm chết trong lòng trong nháy mắt bị kéo ra, nếu như có thể, thật muốn lập tức chạy tới, nép vào ngực của hắn.

"Hoàng hậu --" bên tai vang lên thanh âm của Bắc Đường Húc Phong, chẳng bao lâu hắn đi tới, vừa gọi nàng vừa ôm thắt lưng của nàng, "Hoàng hậu, bị sợ hãi rồi!" Lời nói gần như ôn nhu, lẽ nào không phải giả tâm giả ý?!

Quyển 1 - Chương 37: Tình nhân gặp lại cách hai vùng trời

Cảm giác một bàn tay to vồn ấm áp kéo qua thắt lưng, tựa như một dòng điện chảy qua, cả người Tần Hương Y run lên, không tự chủ được dịch ra bên cạnh hai bước.

Đích xác, ngay giờ khắc này, trên gương mặt kiên định của nam tử kia hiện lên một tia ý đau thật sâu, cánh tay cương cương buông thõng, tay phải xiết chặt lại buông ra, buông ra lại xiết chặt.

Bắc Đường Húc Phong sớm nhìn ra sự khác thường, người này là ai? Hết lần này tới lần khác ở phía sau ra tay cứu Tần Hương Y, nhìn ánh mắt hai người, bốn mắt nhìn nhau, một cỗ tình cảm nồng đậm tập hợp trong ánh mắt, rõ ràng là hoa rơi có tình, nước chảy có ý. Nghĩ lại, con người hẹp tâm thúy của hắn nheo lại, nhọt nhạt quét xa, như suy nghĩ sâu xa điều gì.

Hai bàn tay của Tần Hương Y giao lại cùng một chỗ, bên môi càng không ngừng rung động, hai chữ chuyển động ở bên mép trong nháy mắt bật ra, "Nguyên Tinh..." Hai hàng nước mắt đổ rào rào xuống, lúc này, thật muốn chạy tới, nhào vào trong lòng hắn. Thế nhưng không được, Bắc Đường Húc Phong ngay bên người, làm như vậy sợ là sẽ hại hắn.

Nguyên Tinh, đại đồ đệ của cô cô, cũng là sư huynh của nàng, từ khi ở Tiên Tử cốc, hắn vẫn cẩn thận chăm sóc nàng, kỳ thực từ lâu trái tim nàng đã sớm cho hắn, chỉ là sau đó khô phục ký ức, vì quốc thù gia hận, nàng chọn chia tay, dưới sự trợ giúp của cô cô mà vào cung.

Từ nay về sau biệt ly hai ngã, chỉ có thể cùng nhau ngắm chung một vầng trăng. (từ gốc 婵娟 – Thiên quyên: chỉ ánh trăng sáng đẹp)

Hôm nay còn có thể gặp lại, là ông trời quan tâm sao? Nàng còn cho rằng không thể gặp lại hẳn được!

"Um. Hương Y, người có khỏe không?" Viên mắt Nguyên Tinh có chút đỏ, hít hít mũi, trên mặt nổi lên một ý cười miễn cưỡng.

"Tốt, tất cả đều tốt." Tần Hương Y nín khóc mỉm cười, nhẹ nhàng gạt đầu một cái.

"Hoàng hậu quen biết vị hiệp sĩ này? Sao không giới thiệu cho trẫm biết?" Tinh cảm hai người quá mức nồng nhiệt, hoàn toàn lạnh nhạt với Bắc Đường Húc Phong ở một bên, lúc này, hắn thừa dịp nhanh chóng chen vào một câu, tiếp theo cố ý gần sát thân thể nhỏ của Tần Hương Y, lần thứ hai ôm thắt lưng của nàng.

"Hoàng thượng, đây là sư huynh Nguyên Tinh của thần thiếp." Tần Hương Y nhẹ nhàng lấy tay đẩy ra Bắc Đường Húc Phong, sau đó chuyển hướng Nguyên Tinh, cho hắn một ánh mắt.

Lông mày Nguyên Tinh nhíu lại, ánh mắt nóng bỏng dừng trên bàn tay không an phận của Bắc Đường Húc Phong, trong đôi mắt có hận ý, hận ý sâu đậm.

Tốt xấu hẳn là hoàng thượng, mình là thường dân áo vải. Dù tức thế nào, dù hận thế nào, nhất định phải nhịn xuống! Quân thần chi lễ không sơ sẩy được, Nguyên Tinh biết rõ quan hệ lợi hại! Đáy mắt hắn xẹt qua một tia không phục như trước, nhưng không để Tần Hương Y lo lắng, hắn vẫn là khụy đầu gối quỳ một chân, làm theo lễ nghĩa giang hồ, nói: "Thảo dân Nguyên Tinh khấu kiến hoàng

thượng."

"Không cần đa lễ. Nguyên Tinh hiệp sĩ là sư huynh của hoàng hậu, giờ cũng là huynh của trẫm. Hơn nữa người vừa thay trẫm giải vây cho hoàng hậu. Trẫm phải cảm kích." Bắc Đường Húc Phong nhanh chóng bước dài tiến lên, giúp đỡ Nguyên Tinh quỳ dưới đất đứng lên.

Đúng lúc này, đường núi xa xa bụi bặm tung bay, một đoàn ngựa dài. Tần Hương Y nhìn không được quay đầu lại nhìn, một đội nhân mã bay nhanh mà đến. Người đi đầu có chút quen thuộc, là Tần Tiêu, nhạc sư hoàng cung kia. Hắn cưỡi ngựa chạy nhanh đến, ngay tại ở ngoài hai ba trượng, hắn nhẹ nhàng thả người, nhảy xuống, một cái nháy mắt, liền ổn định rơi xuống trước mặt Bắc Đường Húc Phong.

Thực sự là coi thường nam tử văn nhã thanh tú này, vốn tưởng rằng hắn chỉ biết đánh đàn thổi sáo, không ngờ ở phương diện võ công, cũng có trình độ cao như thế, thực sự là người không thể nhìn tướng mạo, nước biển không thể đo bằng đấu. Chỉ nhìn một cách đơn thuần chân pháp khinh công của hắn, không luyện năm ba năm, cũng không ra hồn gì. Xem ra, hắn không chỉ là một nhạc sư mà thôi, hơn nữa, hắn rất được Bắc Đường Húc Phong coi trọng.

"Hoàng thượng, vi thần cứu giá chậm trễ, xin thứ tội." Tần Tiêu là người thông minh, vừa liếc mắt bốn gã thích khách bị thương nằm dưới đất cùng với nam tử áo tím trong vũng máu, trong lòng minh bạch xảy ra chuyện gì.

"Trẫm không sao, hôm nay nhờ có sư huynh của hoàng hậu - hiệp sĩ Nguyên Tinh cứu giúp." Bắc Đường Húc Phong vừa nói vừa quét mắt Nguyên Tinh một vòng, nhợt nhạt cười, sau đó ngẩng mặt trời chói chang trên cao, nói tiếp: "Hôm nay trẫm sẽ không mang hoàng hậu đến Viên Âm tự nữa, trước tiên đưa Nguyên Tinh sư huynh hồi

cung, trăm sẽ thưởng cho hần." Nói xong, tay áo dài của hần phất một cái, cười vui một tiếng. "Tần Tiêu, đem bọn họ mang về giao do hình bộ, xử lý cho tốt." Ngưng trong chốc lát, dường như nhớ ra cái gì, ánh mắt quét về phía những thích khách ngã dưới đất.

"Vâng, hoàng thượng." Tần Tiêu rất cung kính, chắp tay thi lễ, sau đó mới xoay người cho những thị vệ theo sau một ánh mắt.

Đại nội thị vệ mỗi người đều rất khôn khéo, nhận được ám chỉ, rất có thứ tự mà đem thích khách, bất luận sống chết đều đồng loạt trói chặt, khiêng đi.

"Hoàng thượng, người muốn đưa sư huynh vào cung?" Tần Hương Y nhin không được hỏi, kỳ thực lòng nàng rất hoảng, Nguyên Tinh vào cung, không thể nghi ngờ là đưa mạng của hần giao vào trong tay Bắc Đường Húc Phong.

"Đúng. Về tình về lý, trăm đều nên thưởng cho hần." Khi Bắc Đường Húc Phong nói đến thưởng, khóe miệng cong lên, thanh âm ép tới rất trầm rất nặng. Không biết hần lại đang đùa giỡn thủ đoạn gì.

"Hoàng thượng, Nguyên Tinh sư huynh quá quen cuộc sống thôn quê đạm bạc, vào cung sợ là không thích ứng." Tần Hương Y cất lực tìm tòi lý do cự tuyệt trong đầu. Nàng không muốn Nguyên Tinh vào cung. Không muốn hần cũng bị cuốn vào trong trận đấu này.

"Vậy sao?" Bắc Đường Húc Phong nhíu mày quét mắt Tần Hương Y, trong đáy mắt cất dấu một cỗ kiên kỵ ngầm. "Nguyên tinh sư huynh, gần đây hậu cung không yên ổn, hoàng hậu thân thể gầy yếu, kỳ thực trăm muốn tìm một tri kỷ đích thân bảo vệ an nguy của hoàng hậu. Trăm nghĩ sư huynh thích hợp nhất." Bỗng nhiên, hần chuyển hướng về phía Nguyên Tinh, lông mày nhíu lại nhíu lại, giống như ám chỉ cái gì.

Nguyên Tinh do dự, hấn giương lên con người kiên định, nhìn Tần Hương Y, nàng rời khỏi Tiên Tử cốc cũng mấy tháng, đích xác tiền tụy không ít, người cũng gầy, có đúng ở trong cung bị rất nhiều khổ hay không? Hôm nay có một cơ hội có thể vào cung chăm sóc nàng, không phải tốt sao?

Tần Hương Y không nói gì thêm, chỉ là hai mắt rưng rưng, nhìn thật sâu Nguyên Tinh, lắc đầu, nàng không muốn Nguyên Tinh vào cung, không muốn hấn có gì bất trắc. Sư huynh, người có hiểu khổ tâm của Hương Y?

"Tạ ơn hoàng thượng. Thảo dân nguyện ý theo hoàng thượng vào cung." Nguyên Tinh thấy rõ lo lắng trong mắt Tần Hương Y, bảo hộ nàng, chăm sóc nàng, mỗi ngày đều thấy nàng. Cho nên hấn đồng ý.

"Tốt. Tốt." Bắc Đường Húc Phong như thực hiện được âm mưu, liên tục nói mấy từ tốt, sau đó giương tay áo lên, triệu xe ngựa đến.

Tần Hương Y nhìn Nguyên Tinh lần nữa, giọt nước mắt lần thứ hai rơi xuống, đó là bất đắc dĩ. Nguyên Tinh a Nguyên Tinh, hoàng cung là đầm rồng hang hổ, người tội gì vì ta, mà bị cuốn vào bên trong.

Vô thanh thắng hữu thanh, cũng không ai nói thêm gì.

Trên đường trở về, có Tần Tiêu và bọn thị vệ hộ giá, coi như bình an vô sự.

===

Trong cung truyền đến tin tức, Nguyên Tinh được phong làm tam phẩm đại dao thị vệ, chuyên môn phụ trách an toàn của hoàng hậu. Vừa mừng vừa lo? Người nào biết?

Trong Phượng Du cung, tất cả như cũ. Tần Hương Y dựa vào trên giường tơ trong cung, đang nhắm mắt dưỡng thần, mào ngài mỹ lệ của nàng nhẹ nhàng nhú, tập hợp bao nhiêu sâu nhàn nhạt. Bỗng nhiên một trận tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, "Nương nương --" là thanh âm của Lệ Huru, ôn hòa như nước, nghe như uống suối ngọt.

"Chuyện gì?" Tần Hương Y mở mắt ra, miễn cưỡng nhìn Lệ Huru, hỏi.

"Tần nhạc sư cầu kiến." Bộ dạng Lệ Huru hơi phức tạp, nhỏ giọng nói.

"Hắn tới làm gì?" Trong mắt Tần Hương Y, Tần Tiêu vẫn là một nhân vật không thể hiểu rõ được.

"Lệ Huru không rõ. Chỉ là rất kỳ quái, Tần nhạc sư hình như rất quan tâm nương nương." Lệ Huru chu cái miệng nhỏ nhắn, con ngươi vòng vo chuyển.

"Nói bậy." Tần Hương Y liếc liếc Lệ Huru.

"Thực sự. Thời gian nương nương sinh bệnh hôn mê, là Tần nhạc sư hỗ trợ tìm thái y. Nếu không phải hoàng thượng ngăn cản, ngày đó người giúp nương nương vận công trị liệu chỉ e cũng là hắn." Lệ Huru rất chăm chú nói.

"Vậy sao? Ta cũng không nhớ kỹ. Được rồi. Để hắn vào." Tần Hương Y xuống giường tơ, thoáng sửa sang búi tóc, chậm rãi đi đến chính điện.

Quyển 1 - Chương 38: Trong hoa viên gặp Vương gia

Trong chính điện, Tần Tiêu chấp tay đứng, một bóng dáng dài xám trắng bông bành, tựa như thoát tục.

Tần Hương Y được Lệ Hưu dìu đỡ, bước đi thong thả bước đến, nàng vẫn cao quý như trước, xinh đẹp thanh khiết, không mất dung nhan khuynh quốc, sau khi tô môi, nàng càng thêm mê người. Phục蓉 bào tôn thân hình, trâm cài lắc nhẹ, lay động sinh tư, trông rất sống động tựa như một bức tranh, đi về phía chiếc ghế gỗ lê, chậm rãi ngồi xuống.

"Vi thần tham kiến Hoàng hậu nương nương." Tần Tiêu cung kính hành lễ, một chút không dám chậm trễ.

"Miễn lễ." Tần Hương Y nhẹ nhàng dương tay, nhàn nhạt liếc mắt Tần Tiêu, chẳng thể nào, luôn luôn càng nhìn càng thấy thân thiết. "Tần nhạc sư tìm bản cung có chuyện gì?" Nàng đi thẳng vào vấn đề hỏi.

"Hoàng thượng bảo vi thần lại báo cho nương nương một tiếng. Uyển Nhi trong ngục cắn lưỡi tự sát, trước khi chết, nàng một chữ cũng không nói." Trong ánh mắt Tần Tiêu hiện lên một tia bất đắc dĩ, chuyện vốn sắp sáng tỏ, cứ như vậy chặt đứt đầu mối.

"Vậy sao?" Trong lòng Tần Hương Y tuy rằng kinh ngạc, nhưng không tốt biểu lộ tâm tình, nhàn nhạt hỏi một câu, "Tần nhạc sư cho rằng Uyển Nhi hạ độc chỉ là thuần túy để trả thù bản cung sao?"

"Vi thần không dám ngông cuồng suy đoán. Cũng có khả năng Uyển Nhi là mượn tên Liễu phi hạ độc, mục đích của nàng là giá họa hoàng hậu, nhưng nguyên do không nhất định là giúp Liễu phi hết giận." Tần Tiêu suy tư chốc lát, lông mày trầm xuống.

"Vì sao Tần nhạc sư cùng hoàng thượng đều chưa từng hoài nghi Liễu phi? Rất có khả năng là nàng thí xe giữ tướng, để bảo vệ mình mới chủ động thừa nhận sai lầm, mà Uyển Nhi không đành lòng Liễu Hiền phi gặp chuyện không may, cho nên đứng ra nhận tội?" Ánh mắt Tần Hương Y chuyển xa, nói ra suy đoán trong lòng nàng.

"Hoàng hậu có điều không biết. Liễu hiền phi nhiều năm qua vẫn ru rú trong nhà, hề tranh giành. Đây là chuyện trong hậu cung." Tần Tiêu mãnh liệt ngược mắt, cho giải thích.

Bắc Đường Húc Phong khôn khéo, Tần Tiêu tỉ mỉ. Bọn họ đều như vậy khẳng định Liễu Yến Yến, xem ra nữ tử này thật là một người thoát tục.

"Thì ra là như vậy." Tần Hương Y cũng không cãi lại nữa, chỉ là nhẹ nhàng gật đầu một cái.

"Hoàng hậu nương nương, thích khách bị bắt đều chết trong đại lao hình bộ." Tần Tiêu trầm mặt một lát, trong con ngươi đen ôn nhu như nước hiện lên một tia sâu hàn nhạt.

"Chết như thế nào?" Tần Hương Y kinh hãi, biểu tình kích động lặng lẽ xẹt qua ấn đường.

"Bọn họ cắn thuốc độc trong hàm răng." Tần tiêu trả lời, sâu lo trên mặt chưa giảm. Thích khách vừa chết, vụ án ám sát lần này không thể nghi ngờ lại bị rơi vào trong vũng bùn.

"Xem ra bọn họ có chuẩn bị mới đến." Tần Hương Y lắc đầu thờ dài. Mục đích của đối phương là gì? Rốt cuộc là vì giết Bắc Đường Húc Phong, hay là giết mình? "Tần nhạc sư, người thực sự chỉ là nhạc sư trong cung sao?" Trong điện yên lặng một lát, ánh mắt của nàng đột nhiên rơi xuống trên người Tần Tiêu, trên người nam tử thanh nhã này tựa hồ có rất nhiều ẩn số.

"Vâng. Vi thần chỉ là nhạc sư." Đôi mắt Tần Tiêu khẽ nâng, ngắm Tần Hương Y một cái, đáy mắt xẹt qua một thoáng tình cảm tinh tế.

"Trách nhiệm của nhạc sư là viết nhạc phổ khúc, hình như Tần nhạc sư không giống như thế." Tần Hương Y dứt lời, chậm rãi đứng dậy, bước thong thả đến trước mặt Tần Tiêu, trên dưới tỉ mỉ quan sát hắn một phen.

"Là hoàng thượng ưu ái." Biểu tình của Tần Tiêu lạnh nhạt, hơi gật đầu, một bộ hình dạng tất cung tất kính.

"Vậy sao? Tần nhạc sư đến chỗ bản cung, thật là ý của hoàng thượng?" Tần Hương Y nhíu đôi lông mày, nghiêng liếc mắt Tần Tiêu, thật muốn xem thấu trong hồ lô của hắn muốn làm cái gì.

"Phân nửa là ý của hoàng thượng, một nửa khác là ý của vi thần." Tần Tiêu ngược mắt, trong mắt bắn ra một cỗ kiên nghị ít có.

"Ý của người?" Tần Hương Y nghi hoặc, lời nói của Tần Tiêu khiến nàng khó hiểu.

"Hoàng hậu nương nương khuynh quốc tuyệt sắc, thông tuệ thông minh, phải phụ trợ hoàng thượng bình định thiên hạ, đây mới là phúc của nhân dân. Chuyện xưa đã qua, tất cả thuận theo tự nhiên mới tốt." Tần Tiêu ý vị thâm trường nói, trong ánh mắt lộ ra ý đậm bạc. Ở trước mặt Tần Hương Y, hắn một chút cũng không hèn mọn, giọng

điều nói chuyện rõ ràng như bề trên dạy bảo người sau.

"Ý của Tần nhạc sư là gì?" Trong lòng Tần Hương Y nói thầm một trận, trong lời nói của hắn rõ ràng có ý, là muốn bảo nàng buông tha cho báo thù sao? Không thể nào! Muốn làm thuyết khách giúp Bắc Đường Húc Phong thuyết phục ta? Không, kiên quyết sẽ không buông ta. Nàng chấp nhất, mỗi hận năm đó sao có thể dễ dàng biến mất?

"Hoàng hậu nương nương, vi thần không phải thuyết khách. Vi thần chỉ là suy nghĩ cho hoàng hậu. Tất cả theo lòng mình là được rồi. Tất cả trời đã định trước, không thể nghịch trời mà đi, bằng không con đường phía trước sẽ khó đi, thương tổn chính mình, cũng thương tổn người khác." Đôi mắt bình tĩnh của Tần Tiêu nhẹ liếc mắt Tần Hương Y một cái, "Mong muốn hoàng hậu có thể hiểu vi thần nói gì. Hôm nay hoàng hậu bị kinh hãi, vi thần không quấy rầy nhiều nữa. Vi thần xin cáo lui trước." Nói xong, hắn giương lên tay áo xám trắng, nhẹ nhàng đi.

Khuyên bảo của hắn lộ ra không phải cường ngạnh, mà là trù mến, chờ mong. Hắn tựa hồ biết cái gì, còn giấu đi cái gì. Tần Hương Y nhìn bóng lưng rời khỏi của Tần Tiêu, tim đập nhanh giật mình. Đột nhiên cảm thấy bóng lưng của hắn rất thân thiết, thân thiết cứ như người thân.

"Nương nương, người làm sao vậy?" Thanh âm của Lệ Hưu kéo Tần Hương Y ra từ trong mơ hồ.

"Không có việc gì." Tần Hương Y lắc đầu, bước đi thông thả ra khỏi cửa cung. "Lệ Hưu, người không nên theo tới, ta muốn đến ngự hoa viên đi một chút."

"Vâng." Lệ Hưu đứng bất động ở tại chỗ, nhìn Tần Hương Y đi xa –

vẻ ngoài mỹ lệ của nàng sao lại không có một trái tim yếu ớt. Nàng có tình, cũng có yêu. Tiến cung, nàng bỏ qua tình yêu mỹ lệ, vì thù hận quốc gia, rốt cuộc có đáng giá hay không? Có thể Tần Tiêu nói đúng.

Lúc đến nặng nghìn cân, khi đi hai tay áo không. Aizzz, khi nào mới là đầu. Nhàn nhạt thờ dài bay xa...

Trong ngự hoa viên.

Cuối mùa xuân hạ mới đến, hoa mẫu đơn nở. Hồng, tím, trắng, gấn bó một mảnh, uyển chuyển như mây, chạy dài vài dặm, hương khí bốn phía. Nhìn một đoá hoa vừa mới nở ra kia, tầng tầng mở, tựa như thiếu nữ xấu hổ vén rèm cửa lên, lộ ra khuôn mặt mỹ lệ, cười như hoa, hoa như tiên.

Tần Hương Y bước chậm trong bụi hoa, tận tình hít vào không khí trong lành này, thật ngọt, thơm quá, ngón tay thon thon nhẹ nhàng ngắt một đoá, đặt ở bên mũi người một cái, cảm giác thật thích.

Thù nước gì, hận nhà gì, khoảnh khắc này, nàng không cần nghĩ nữa, chỉ muốn nơi thật đẹp này, chỉ muốn thế giới hoa rực rỡ này, hưởng thụ một chút tâm tình của thiếu nữ. Nhắm mắt lại, thoáng ngẩng đầu, ngửa mặt hướng lên trời, tận tình hưởng thụ ánh mặt trời vượt ve.

"Hoàng hậu, tinh thần thật tốt!" Đột nhiên phía sau truyền đến một thanh âm không mấy quen thuộc.

Tần Hương Y mở mắt ra, nhẹ nhàng xoay người, ngoái đầu nhìn lại, trước mặt hé ra một khoảng trắng đập vào mi mắt, hấn một thân cao ngạo, khí phách, khí tức vương giả đều tụ lại, khuôn mặt tuấn tú còn hơn Bắc Đường Húc Phong, chỉ có hơn chứ không kém. "Người

là...?"

"Lần trước hoàng thượng đến Vinh vương phủ của bản vương, đáng tiếc hoàng hậu té xỉu, chưa cùng bản vương chính thức gặp mặt." Hắc nhếch môi cười, trong hai tròng mắt hàm chứa ánh sáng giống như tình cảm.

Nói trên đường du hành bị án sát, người đầu tiên Bắc Đường Húc Phong hoài nghi là Bắc Đường Húc Vinh, trở lại trong cung, hắc liền lập tức truyền Vinh Vương gia vào cung. Nhưng, hoàng thượng cố ý kéo dài không gặp, giết nhuệ khí của hắc. Biết điều này Vinh Vương gia cũng không nguyện chờ, liền đi dạo chung quanh, trùng hợp gặp phải nữ tử hắc nhất kiến chung tình -- đúng là hoàng hậu! Đáng tiếc thay!

Hắc, Bắc Đường Húc Vinh, kỳ thực từ lâu âm thầm điều tra rõ thân phận đích thực của Tần Hương Y. Nàng đã từng là Vinh Vương phi cư nhiên thành hoàng hậu đương thời của triều đại, đáng tiếc, đáng tiếc. Lúc đó nếu không phải mẫu phi tuý tiện quyết định, hôm nay mỹ nhân này là của hắc mới phải.

"Người là Vinh Vương gia?" Tần Hương Y ngăn chặn kinh hoàng trong nội tâm, đôi mày thanh tú nhíu lại, không có vui mừng hỏi.

"Đúng vậy." Bắc Đường Húc Vinh nhợt nhạt cười.

"Là hoàng thượng tìm Vương gia có việc cần thương lượng sao. Vương gia đi thông thả." Tần Hương Y lạnh lùng liếc Bắc Đường Húc Vinh, kéo mép váy lên, đang muốn rời khỏi.

"Hàm Hương --" ai ngờ, một bàn tay to đột nhiên duỗi lại đây, giữ cánh tay của nàng lại.

Quyển 1 - Chương 39: Vương gia khởi sự vô lễ

Cả người Tần Hương Y run lên, đôi chân mảnh khảnh như hoa sen đột nhiên dừng lại, quay phắt đầu lại, hai tròng mắt long lanh trong suốt như nổi sóng, môi ngậm ngừng mấp máy, muốn nói lại thôi.

Hắn rốt cuộc đã biết thân phận thật của nàng! Vinh vương gia này quả nhiên không thể khinh thường.

"Vương gia xin tự trọng." Tần Hương Y lấy lại bình tĩnh, dờn ánh mắt, dừng ở trên bàn tay Bắc Đường Húc Vinh giữ chặt tay nàng.

Bắc Đường Húc Vinh ngượng ngừng cười, chậm rãi dờn tay, trong đôi mắt phóng ra vẻ vui mừng, "Ba năm không gặp, chúng ta cứ nhiên có thể gặp nhau, xem ra duyên phận giữa chúng ta đã định trước." Vinh Vương gia cao cao tại thượng cư nhiên tự xưng "Ta".

"Bản cung nghe không hiểu Vương gia đang nói ta cái gì." Tần Hương Y nhẹ liếc mắt Bắc Đường Húc Vinh, phất phất tay áo, chẳng đáng cùng hắn dây dưa nhiều. Hiện tại bất luận người nào trong Vinh vương phủ, nàng cũng không muốn gặp.

"Kỳ thực bản vương đã biết tất cả." Bắc Đường Húc Vinh nhíu mày, bước đi thong thả vòng quanh Tần Hương Y một vòng, nói: "Quả nhiên là giai nhân một đời. Bản vương cứ nhiên lại bỏ lỡ."

"Vương gia, xin chú ý lời nói của người." Tần Hương Y căm tức nhìn thoáng qua Bắc Đường Húc Vinh, hắn, quả thực là tự cao tự đại, dám đùa giỡn hoàng hậu.

"Ta biết nàng là hận mẫu phi năm đó thương tổn đến ngươi. Ta thay bà xin lỗi nàng." Đôi mắt có thần của Bắc Đường Húc Vinh rất chăm chú nhìn chăm chăm vào Tần Hương Y, đột nhiên khom lưng cúi đầu.

Trong lòng Tần Hương Y tất nhiên là kinh hãi, Bắc Đường Húc Vinh luôn luôn tự cho là thanh cao, không khuất phục trước bất kỳ ai, bao gồm cả đương kim hoàng thượng. Hôm nay hẳn dĩ nhiên thi lễ với nàng, thực sự là không thể tin được.

"Lễ của Vương gia, bản cung không nhận nổi. Chuyện cũ đã qua, bản cung không muốn nói thêm cái gì." Trong tròng mắt long lanh dịu dàng của Tần Hương Y hiện lên một tia hận, hận ý ở tại đáy mắt này rất sâu rất sâu. Năm đó Cáp Đa Phi thương tổn nàng, há một câu xin lỗi là có thể bù lại. Hôm nay nàng vì kế hoạch lớn của nàng mà vào cung, không muốn tính đến ân oán cá nhân nữa, Cáp Đa lão thái phi kia, để bà tự giải quyết cho tốt, bản cung lười cùng ngươi phân cao thấp.

Nghĩ tới đây, nàng lạnh lùng nhìn Bắc Đường Húc Vinh, một chữ cũng không nói, nhẹ kéo tay áo dài, đang muốn rời khỏi.

"Hoàng hậu khoan đã, kỳ thực bản vương muốn trợ giúp hoàng hậu một tay." Mặt mày Bắc Đường Húc Vinh nhăn lại, thành linh toát ra một câu.

Tần Hương Y dừng bước lần thứ hai, quay đầu lại nhìn nhặt liếc mắt Bắc Đường Húc Vinh, xem ra hẳn thật là cái gì đều biết nói. Thật là nhân vật lợi hại, không hổ là huynh đệ của Bắc Đường Húc Phong. Phong cách làm việc đều không sai biệt lắm -- sét đánh không kịp bưng tai. "Đa tạ Vinh Vương gia. Chuyện của bản cung thì bản cung sẽ xử lý."

"Hoàng hậu không phải muốn lấy binh đồ giấu trong bảo khố sao? Bản vương cầm trong tay mười vạn binh, việc bố binh, bản vương rõ như lòng bàn tay." Bắc Đường Húc Vinh bước nhanh đuổi theo Tần Hương Y.

"Thì thế nào?" Tần Hương Y khinh thường cười cười, sao không rõ dã tâm của Bắc Đường Húc Vinh, hắn cũng cần binh đồ giấu trong bảo khố, hợp tác với hắn, đơn giản là bảo hồ lột da.

"Chỉ cần hoàng hậu hợp tác cùng bản vương, đến lúc đó bản vương nhất định giúp ngươi khôi phục Băng Tuyết quốc, được không? Bắc Đường Húc Vinh vừa nói, vừa nhẹ nhàng kéo tay Tần Hương Y, trên trán hiện lên âm tà nồng đậm.

"Buông tay! Bản cung không thêm hợp tác với ngươi." Tần Hương Y nặng nề bỏ qua cái tay tà ác của Bắc Đường Húc Vinh, lạnh trừng mắt hắn, đang muốn nâng bước căm giận mà đi.

Ai biết Bắc Đường Húc Vinh vẫn như cũ không chịu bỏ qua, bàn tay to giương lên, lôi cánh tay Tần Hương Y, vốn thân thể yếu kém, thân thể như sợi bông nhẹ, bị hắn lôi kéo như thế, nàng xoay tròn một cái, ngã vào ngực của hắn, hắn gắt gao ôm lấy, bên mép lộ ra nụ cười đắc ý. "Hoàng hậu, nàng chủ động như vậy sao?"

"Vinh Vương gia, ngươi hơi quá đáng!" Tần Hương Y nỗ lực tránh ra, ai ngờ bàn tay to của Bắc Đường Húc Vinh gắt gao giữ chặt, một cổ ám lực kéo tới, vị Vương gia kinh nghiệm sa trường này quả nhiên danh bất hư truyền, nội lực thâm hậu, vượt xa nàng, vô luận nàng dùng lực thế nào, đều bị hắn ghìm đến sít sao. "Bản cung là hoàng hậu!"

"Hoàng hậu thì thế nào? Bản vương chưa từng để Bắc Đường Húc

Phong vào mắt." Con người sâu của Bắc Đường Húc Vinh tối sầm lại, vẻ mặt kiêu ngạo, ở trong lòng hấn, hấn nên là hoàng đế hiện tại.

Bắc Đường Húc Vinh, người quá xung động! Quá tự cho mình là đúng! Người như vậy không làm được chuyện lớn, ngay từ đầu đã định trước thiên hạ không phải của người.

Tần Hương Y thầm nghĩ trong lòng.

"Vinh Vương gia, xin chú ý đúng mực, thả bản cung ra." Tần Hương Y thật sâu hít một hơi, cực lực ngăn chặn lửa giận trong nội tâm, trong đôi mắt bay ra một đạo ánh sáng sắc bén, thực sự có thể giết chết nhân.

"Nếu như bản vương không buông?" Bắc Đường Húc Vinh đột nhiên dành ra một tay, vuốt lên gương mặt xinh đẹp của Tần Hương Y, nhẹ nhàng xoa, không cho nàng đáp câu tiếp theo, môi đỏ mọng của hấn liền cúi xuống, dán lên cánh môi hồng bóng của nàng, nhẹ nhàng mổ một cái, như gần như xa.

"Cút ngay!" Tần Hương Y vươn một tay ra, hung hăng tát qua.

Chỉ nghe “bốp” một thanh âm vang lên bay xa trong không khí, nàng đánh hấn, hạ thủ rất nặng. Loại vô sỉ này nên đánh! Ánh mắt phẫn nộ nhìn thẳng gương mặt đang nghiêng qua một bên của hấn.

Bắc Đường Húc Vinh ngẩn người, lau khoé miệng rỉ ra chút máu, ánh mắt chuyển hướng mặt Tần Hương Y, gương mặt đẹp quá, tinh khiết quá, vô luận nàng đối hấn thế nào, hấn chính thích dung nhan thanh lệ của nàng. Từ lần đầu tiên thấy nàng, hấn khó có thể quên, chỉ tiếc nàng là hoàng hậu, bằng không, bất luận thiên quân vạn mã, hấn nhất định phải cưới nàng làm Vinh Vương phi của hấn.

Đáng tiếc đáng tiếc, một đoạn tình cứ như vậy thần xui quỷ khiến vứt bỏ.

Luận duyên phận, nàng vốn dĩ chính là của hắn. Bắc Đường Húc Vinh nghĩ như vậy, tay ôm Tần Hương Y càng cố sức hơn.

"Cuồng đồ lớn mật, dám vô lễ với hoàng hậu!" Ngay lúc Tần Hương Y khó xử, phía sau truyền đến một tiếng quát chói tai, thanh âm rất quen thuộc! Đúng, là Nguyên Tinh.

Lông mày của Bắc Đường Húc Vinh căng thẳng, phút chốc buông lỏng Tần Hương Y ra, đang muốn quay đầu lại, ai ngờ phía sau một thanh kiếm dài thẳng tắp đâm đến. Ở giữa phần eo, máu tràn ra.

Người cầm kiếm chính là Nguyên Tinh, hắn vốn là đến Phượng Du cung phục mệnh, đã thấy Tần Hương Y không có ở đó, liền tìm kiếm chung quanh, vừa vặn đi qua ngự hoa viên, thấy một gã nam tử xa lạ vô lễ với hoàng hậu, hắn liền tức đánh lại, vung kiếm ra, mạnh mẽ như cuồng phong, thẳng quét tới.

Vốn một kiếm chưa đủ, Nguyên Tinh không thể thấy người khác khi dễ Tần Hương Y, ngực tràn đầy hận ý, rút kiếm vung lên nữa, chuẩn bị đâm.

"Nguyên Tinh, dừng tay!" Tần Hương Y hô to một tiếng.

Bắc Đường Húc Vinh ở trong triều thế lực cực lớn, cho dù ngày hôm nay là hắn sai, Nguyên Tinh chỉ là đại đao thị vệ tam phẩm nhỏ không có quyền quyết định sinh tử của hắn. Tần Hương Y biết rõ lợi hại trong đó, nhanh tiến lên, ngăn cản kiếm của hắn.

"Hương Y, vì sao ngươi ngăn ta?" Nguyên Tinh hung hăng trừng mắt Bắc Đường Húc Vinh, tức giận tiến lên, đang muốn đẩy ra Tần

Hương Y.

"Nguyên Tinh, ngươi bình tĩnh một chút! Hẳn là Vinh vương gia trong triều hiện nay!" Tần Hương Y hướng Nguyên Tinh chớp mắt vài cái.

Đâm bị thương Vương gia là tội lớn, ngộ nhỡ Bắc Đường Húc Vinh chết không cứu được, Nguyên Tinh khó có thể tránh được tai ương lao ngục.

"Vinh Vương gia thì thế nào? Hương Y, ngươi đường đường là một hoàng hậu, hẳn khi dễ ngươi như vậy, phạm vào tội chết!" Nguyên Tinh vẫn không phục.

Có thể là do trúng kiếm quá sâu, thương tổn chỗ yếu, Bắc Đường Húc Vinh lao đảo hai bước, bỗng “ầm” một tiếng ngã xuống đất.

Quyển 1 - Chương 40: Vương gia giận Nguyên Tinh bị giam

"Người đâu!" Bắc Đường Húc Vinh té trên mặt đất, hự một tiếng, hung hăng liếc nhìn Nguyên Tinh, sau đó chậm rãi giơ tay lên, nhìn thoáng qua máu tanh đầy tay, lông mày nhất thời nhíu chặt lại.

Vừa dứt lời, vài tên thị vệ đeo đao thân thể cường tráng liền vội vã chạy vào ngự hoa viên. Tần Hương Y nhẹ nhàng liếc mắt, có điểm lạ mắt, hình như là người của hắn.

"Bắt tên thích khách này lại!" Bắc Đường Húc Vinh căm tức nhìn Nguyên Tinh, cơ bắp trên mặt co rút, giống như muốn đem hắn một ngụm nuốt vào.

"Vâng." Thị vệ trả lời âm vang hữu lực.

Nguyên Tinh chưa kịp phản ứng, mấy chuôi đại đao liền rơi xuống trên cổ hắn.

"Khoan đã." Tần Hương Y khẽ quát một tiếng, ánh mắt rơi xuống trên người Bắc Đường Húc Vinh, không nghĩ tới hắn sẽ đến một chiêu này. "Vương gia, ở đây là hoàng cung trọng địa, không phải Vinh vương phủ của ngươi!"

Bắc Đường Húc Vinh nghi ngại một lát, chống tay chậm rãi đứng lên, tà tà liếc mắt Tần Hương Y, nói rằng: "Nguyên Tinh đâm bản vương bị thương là sự thực, máu trên kiếm là bằng chứng." Hắn vừa nói vừa liếc kiếm dài dính máu rơi trên mặt đất, kiếm kia là bội kiếm bên người của Nguyên Tinh, đích xác chối cũng chối không xong.

"Nguyên Tinh là hộ giá cho bản cung. Sai là ở Vương gia!" Tần Hương Y không mất khí thế, hung hăng phản bác.

"Phải không? Lẽ nào hoàng hậu sẽ nói với hoàng thượng, là bản vương khi dễ người? Người nghĩ hoàng thượng sẽ tin người, hay tin ta? Bản vương biết, Nguyên Tinh là sư huynh của hoàng hậu, đương nhiên một lòng với hoàng hậu, chỉ bằng vào giải thích của hai người các người, sẽ có người tin sao? Như vậy sẽ huỷ danh dự của hoàng hậu, cũng sẽ khiến hoàng thượng khó xử!" Bắc Đường Húc Vinh chăm chú ôm eo bị thương, giữa lông mày toàn vẻ đau xót, tiến đến bên tai Tần Hương Y, âm âm nói, trên mặt hẳn rõ ràng tràn đầy thích ý. Hắn đang uy hiếp nàng!

Bắc Đường Húc Vinh, xem như người lợi hại.

"Hương Y, mặc kệ ta. Cùng lắm thì, ta đi thiên lao một chuyến." Nguyên Tinh cũng không phải người ngu, hẳn nghe nói Vinh Vương gia không phải dễ chọc, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền, thật sự rõ ràng là một tiểu nhân.

"Thực sự là chàng có ý, thiệp có tình." Bắc Đường Húc Vinh tấm tắc hai tiếng, một bộ dạng ước ao không ngớt. Người sáng suốt vừa nhìn đã biết cảm tình của Nguyên Tinh đối với Tần Hương Y không bình thường. Vừa vặn thừa cơ hội này, diệt trừ một kẻ tình địch cũng không tồi. Nghĩ tới đây, hẳn lại cười vui vẻ một tiếng, sau đó giơ tay lên, ý bảo thị vệ dẫn Nguyên Tinh đi.

Lần này, Tần Hương Y cũng không nói gì. Nhìn Nguyên Tinh bị thị vệ áp đi, lòng của nàng cảm thấy đau. Nguyên Tinh, lần này người phải chịu khổ rồi, người thật không nên vào cung.

Ngoái đầu nhìn lại hung hăng lườm Bắc Đường Húc Vinh một cái,

cũng không nói gì, lắc lắc tay áo, cấp tốc rời khỏi ngự hoa viên. Sau người của nàng, là một đôi con người thâm tình ngóng nhìn, trong tròng mắt mang theo vài phần trêu tức, ai ngờ, sau núi giả cách đó không xa, một bóng dáng màu vàng hiện lên, hấn nhìn người tản đi, thoả mãn gật đầu một cái, chỉ là mấy phần sầu nhàn nhạt xông lên lông mày, trong lòng có mấy phần chua xót.

===

Phượng Du cung, Tần Hương Y càng không ngừng đi qua đi lại, bàn tay nhỏ siết chặt, đôi mày thanh tú không giương, tâm sự đầy bụng. Lệ Hưu và Lương Mỹ bên cạnh sững sờ đứng, đối diện nhau, bộ dáng không biết làm sao..

"Hoàng thượng giá lâm!" Đúng lúc này, ngoài cửa cung truyền đến một tiếng to.

"Hấn tới rồi?" Đôi mày thanh tú của Tần Hương Y nhíu lại, ngừng bước chân, liếc mắt cửa cung cao lớn sơn đỏ, trong không khí sáng sủa, một đóa minh hoàng nhẹ nhàng mà đến, hấn vẫn phong thái sừng sững, cơ trí đầy người.

Trong nháy mắt, Bắc Đường Húc Phong đã đi tới trong cung, đảo mắt nhìn Tần Hương Y bộ dạng phục tùng trầm tư, khóe môi quyến rũ ra một tia mỉm cười, trực tiếp ngồi vào chiếc ghế gỗ lê giữa điện, tiếp theo có người dâng trà thơm cho hấn.

"Nương nương --" Lệ Hưu cùng Lương Mỹ sốt ruột liếc nhau, nhẹ nhàng gọi Tần Hương Y còn đang chờ ra một tiếng, nương nương của các nàng rốt cuộc làm sao vậy? Thấy hoàng thượng cư nhiên còn đứng.

"Ah." Lúc này Tần Hương Y mới phản ứng, "Nô tì bái kiến hoàng

thượng." Nàng hoang mang rối loạn tiến lên trước từng bước, dịu dàng cúi đầu.

Hoàng hậu luôn luôn trấn định tự nhiên, bất luận đại sự gì đều không làm khó được nàng, chẳng bao giờ gặp qua nàng thất thần như vậy. Khoé miệng Bắc Đường Húc Phong cong lên, híp hai tròng mắt trừng mắt nàng đã lâu, chưa nói để nàng đứng dậy, cũng chưa nói không cho nàng dậy.

"Các người xuống phía dưới trước đi." Bắc Đường Húc Phong phẩy tay về phía các cung nhân.

Mọi người lui hết, trong cung an tĩnh rất nhiều.

Bắc Đường Húc Phong chậm rãi thưởng thức ngụm trà thơm, ngược mắt liếc nhìn Tần Hương Y quỳ trên mặt đất, nhợt nhạt cười, tiến lên trước, giúp đỡ nàng đứng lên, nói: "Hoàng hậu, đừng quỳ nữa. Mau đứng lên."

"Thần thiếp không thể đứng dậy. Thần thiếp có việc muốn nhờ." Trong lòng Tần Hương Y suy tính đã lâu, hiện giờ chỉ có Bắc Đường Húc Phong mới có khả năng cứu Nguyên Tinh.

Thiên lao không phải chỗ tốt gì, người đi vào chưa từng nguyên vẹn đi ra. Nàng thực sự rất lo lắng, hiện tại Nguyên Tinh vẫn khỏe? Tâm vẫn treo lên, không cách nào bình tĩnh trở lại.

"Hoàng hậu cư nhiên cầu xin trẫm? Thật đúng là hiếm thấy." Bắc Đường Húc Phong buông lỏng cánh tay chuẩn bị đỡ Tần Hương Y ra, nhàn nhạt quét nàng một cái, ngồi trở lại trên chiếc ghế gỗ lê, lười biếng hỏi: "Chuyện gì?" Trong thanh âm đột nhiên có điểm nghiêm túc.

"Hoàng thượng, xin người cứu Nguyên Tinh sư huynh. Hẳn thực sự không phải cố ý đâm Vinh vương gia bị thương." Tần Hương Y hèn mọn gật đầu. Dem một tia mong muốn cuối cùng gửi gắm lên người Bắc Đường Húc Phong.

"Ám sát Vương gia là tội lớn, trẫm làm sao giúp người?" Mặt mày Bắc Đường Húc Phong nhăn lại, đáy mắt hiện lên một tia âm u.

"Nguyên Tinh sư huynh thuần túy vì thần thiếp. Hẳn vô tội." Tần Hương Y có lẽ quá kích động, một câu phản bác trở về.

"Vì hoàng hậu? Nói ra nghe một chút." Kỳ thực Bắc Đường Húc Phong ở ngự hoa viên đã thấy rất rõ ràng, ai đúng ai sai, hẳn làm sao không biết? Kỳ thực hẳn chỉ muốn nhìn xem tình cảm của nàng với Nguyên Tinh sư huynh sâu bao nhiêu.

Không hiểu sao, chỉ là muốn biết. TỰ Bắc Đường Húc Phong cũng không hiểu rõ, có lẽ tham muốn giữ lấy quá mạnh mẽ, cho dù không thương hoàng hậu, lòng của nàng cũng phải thuộc về hẳn mới được.

"Nói chung tất cả đều là lỗi của thần thiếp. Cầu xin hoàng thượng cứu Nguyên Tinh sư huynh." Môi của Tần Hương Y mấp máy đã lâu, nàng thật muốn nói là Bắc Đường Húc Vinh khi dễ nàng, nhưng hẳn sẽ tin sao? Nói ra trái lại biến tốt thành xấu.

Vì Nguyên Tinh, nàng cứ nhiên cầu xin hẳn.

Bắc Đường Húc Phong tự giễu nở nụ cười hai tiếng, lắc đầu, nói: "Hoàng hậu vẫn không thua đấng mày râu, hôm nay lại cầu đến trẫm đây."

"Hoàng thượng --" Trong mắt Tần Hương Y chuyển động một chút tia sáng, nàng đang gấp, nàng cho tới bây giờ cũng chưa gấp qua như

vậy. Vì Nguyên Tinh sư huynh, nàng có chút chân tay luống cuống.

Bắc Đường Húc Phong giữ từng ly từng tí trong đáy mắt, hừ lạnh một tiếng, gân trán nổi lên. Trong lòng của nữ nhân này quả nhiên là Nguyên Tinh. Hắn khẳng định trong lòng ngờ vực vô căn cứ, không hiểu sao, lòng lại khó chịu. "Nếu hoàng hậu mở miệng, trẫm có thể đáp ứng, nhưng trẫm có điều kiện." Mưu kế lại xẹt qua trong đầu, hắn sẽ không bỏ qua bất luận cơ hội nào để lợi dụng một người.

"Điều kiện gì?" Tần Hương Y khẩn cấp hỏi.

"Nếu hoàng hậu giúp trẫm lấy được bản vẽ bố trí mưu mìn vạn binh lính trong tay Bắc Đường Húc Vinh. Trẫm đồng ý cứu Nguyên Tinh." Bắc Đường Húc Phong vừa nói vừa đứng lên, trên mặt nổi lên một nét cười không hài hoà. Đích xác, mưu mìn vạn binh mã trong tay Bắc Đường Húc Vinh chính là hoạ lớn trong lòng hắn.

Nhị hoàng huynh này vẫn là cầm binh thận trọng, nếu đoạt đi bản vẽ bố trí binh lính của hắn, liền âm thầm hành động, đoạt binh quyền của hắn, không có binh quyền, hắn sẽ rơi xuống không đứng dậy nổi.

"Hoàng thượng, vì sao lại để thần thiếp đi lấy?" Tần Hương Y có chút buồn bực.

"Nhị hoàng huynh của trẫm đối hoàng hậu thế nào, trong lòng hoàng hậu hẳn là rõ ràng nhất." Bắc Đường Húc Phong chậm rãi bước đi thong thả đến trước mặt Tần Hương Y, kéo nàng đứng lên, quăng đến một ánh mắt ôn nhu như nước, sau đó xấu xa cười.

"Hoàng thượng, người --" Tần Hương Y lập tức đã hiểu ý trong lời nói của Bắc Đường Húc Phong. Khá lẩm Bắc Đường Húc Phong, người quả thực không phải người!

Quyển 1 - Chương 41: Dùng sắc lấy bố binh đồ 1

"Trẫm nói với hoàng hậu quả nhiên không uổng công sức, một chút liền hiểu." Bắc Đường Húc Phong nhẹ phẩy tay áo vàng, mày kiếm nồng đậm hơi nhướng lên, bước đi thong thả lên hai bước, kế tiếp nói rằng: "Quá khứ của hoàng hậu, trẫm tạm thời không truy cứu sâu. Hãy nói trước mặt, chỉ cần hoàng hậu giúp trẫm lấy được bố binh đồ của mười vạn binh mã. Trẫm tự mình hạ lệnh thả Nguyên Tinh."

Tần Hương Y cười nhạt hai tiếng, trông mắt nhấp nháy nhấp nháy, giống như muốn nhìn thấu người nam nhân trước mắt này, hấn cơ trí, cũng là đê tiện. Hấn giữ nàng bên người, vẫn là muốn lợi dụng nàng, sớm đã tính toán xong. "Hoàng thượng thực sự là khôn khéo, thần thiếp không thể nào theo kịp."

"Hoàng hậu quá khen. Vì giang sơn Long Đế quốc, đôi khi phải hy sinh vài người." Ánh mắt thâm trầm của Bắc Đường Húc Phong quét về phía sáng sủa ngoài cửa sổ, bên ngoài vẫn là ánh mặt trời xán lạn, mà giữa trán của vị quân chủ này lại tụ lên một chút nặng nề.

Ngoại chiến liên tục, nội đấu không ngừng. Giang sơn xã tắc làm trọng, nữ nhân có là cái gì. Hướng chi Tần Hương Y cũng không phải người hấn yêu, thậm chí là kẻ thù của hấn. Lúc đầu giữ nàng lại, không phải là vì ngày nào đó có thể lợi dụng sao? Không biết sao, khi hấn nói ra điều kiện trao đổi, trong lòng hấn có chút đau đớn, cùng Bắc Đường Húc Vinh tranh đấu, cư nhiên cần nhờ một nữ nhân tới hỗ trợ, không khỏi có chút đáng thẹn.

Bỗng nhiên nghĩ lại, mà thôi, ai nói đế vương đều là quân tử, đế vương cũng là một tiểu nhân, chân tiểu nhân. Nghĩ tới đây, ánh mắt hắn nhìn Tần Hương Y một cái, nàng không chỉ là một nữ nhân xinh đẹp, còn là một nữ nhân thông minh, nếu như nàng ra tay, chuyện này nhất định có thể làm thỏa đáng. Một loại cảm giác không hiểu, chính là đặc biệt có tin tưởng với nàng. Hiện tại nàng là hoàng hậu, ba năm trước đây thiếu chút nữa đã là Vinh vương phi.

Bắc Đường Húc Vinh có lẽ đã biết yêu, một hồi trò hay có thể gạt hái.

Vinh vương gia không ai bì nổi ở trong triều kiêu ngạo đã nhiều năm, cuối cùng cũng tìm được nhược điểm của hắn. Một chữ tình! Hắn vẫn không cưới, đã chứng minh chuyện tình của hắn. Từ lần đầu tiên thấy Tần Hương Y, hắn liền rơi vào lưới tình. Bắc Đường Húc Phong chính là vừa lúc bắt được điểm này, hắn âm thầm may mắn.

Trong trận đấu này, Bắc Đường Húc Vinh đã định trước sẽ thua.

Tần Hương Y trầm mặc, hai tròng mắt chăm chú nhìn chăm chăm Bắc Đường Húc Phong, tròng mắt đen bóng của hắn luôn luôn lảo liên không ngừng, lưu chuyển ánh sáng trong suốt, nhìn không thấu tình cảm thật trong nội tâm hắn, nhìn không thấu mưu kế trong đầu hắn, hắn như một miệng giếng sâu. "Hoàng thượng, vì giang sơn của người, người có thể không để ý sao?" Nàng hít hít cái mũi chua xót, bình tĩnh hỏi thăm. Đích xác, hắn đều không phải một người chồng tốt, nhưng thật là một hoàng đế tốt.

"Đúng." Bắc Đường Húc Phong chấp tay đứng đó, trả lời kiên định mạnh mẽ.

"Hoàng thượng quả nhiên là một người vô tình." Tần Hương Y khinh thường liếc hắn một cái.

"Trẫm có tình, nhưng tình không ở hoàng hậu mà thôi." Trong lời nói của Bắc Đường Húc Phong có điểm lập lờ nước đôi, nói xong, chỉ là thoáng nghe thấy, hiện lên một tia hoài niệm nhàn nhạt.

Trong lòng hắn đang nhớ điều gì? Có tình sao?! Đời này chỉ e hắn chỉ biết có tình với giang sơn của hắn. "Phải không?" Tần Hương Y cười nhẹ một tiếng.

"Hoàng hậu không tin. Trẫm từng yêu một nữ tử, chỉ là nàng --" Bắc Đường Húc Phong hơi ngẩng đầu, lần này trong mắt hắn có hơn một tia lưu luyến.

"Hoàng thượng, không cần nhiều lời. Thần thiếp sẽ nghĩ cách lấy được bố binh đồ. Chỉ hy vọng hoàng thượng tuân thủ lời hứa, cứu Nguyên Tinh ra." Tần Hương Y không nhìn được cắt đứt lời của Bắc Đường Húc Phong, lời nói lạnh nhạt bỏ lại một câu, sau đó phất tay áo vội vã vào cung khuê.

Môi của Bắc Đường động hai cái, tựa hồ còn muốn nói cái gì đó, chỉ là nàng đã đi xa. Nhìn bóng lưng kiên định của nàng, hắn càng tin tưởng vững chắc Nguyên Tinh rất quan trọng với nàng. Nữ nhân này ngoại trừ thông tuệ, mỹ lệ, còn rất chuyên tình, nếu có người được đến lòng của nàng, vậy tài năng của nàng, đại trí tuệ của nàng đều thuộc về hắn sở hữu -- nghĩ tới đây, đuôi lông mày của hắn khẽ run lên, khóe miệng cong lên một đạo đường vòng cung mỹ lệ, kế sách lại chạy lên não.

===

Tuyên Vinh cư, Vinh vương phủ.

Ánh nắng sáng sớm chiếu vào trong cư, liễu xanh thùy tư, nước ao trong suốt, như mỹ nhân soi gương để trang điểm, gió nhẹ qua, tạo

gợn sóng lăn tăn trên mặt nước yên tĩnh, một tình hình bình thản.

"Đi ra ngoài, đi ra ngoài, đều đi ra ngoài hết cho bốn vương." Lúc này, trong phòng truyền đến một trận quát chói tai.

Chiếc ghế tinh xảo, tranh chữ quý báu, hoa cỏ hiếm quý, đoan đoan chính chính đứng ở vị trí thuộc về mình.

Bắc Đường Húc Vinh ngồi trên giường lớn khắc hoa, bung phần eo, nổi giận đùng đùng quát bọn người hầu. Tất cả đều biết tính nết của Vinh Vương gia, đều sợ đến thở mạnh cũng không dám ra, vội vã mà chạy.

Tức cái gì đây? Hấn vừa nghĩ đến bộ dáng mắt đi mây lại của Tần Hương Y và Nguyên Tinh ngày hôm qua, trong lòng liền phiền sợ, trong đầu luôn luôn nhớ lại vẻ mỹ lệ của nàng, giọng nói và dáng điệu nụ cười của nàng hầu như khiến hấn say mê. Nhiều năm như vậy, hấn cho tới bây giờ chưa từng gặp phải một nữ tử khiến tim hấn đập thình thịch như thế. Một khi yêu, liền khó có thể tự kiềm chế.

"Vương gia --" lúc này, thanh âm sợ hãi của một tiểu nha hoàn từ cửa truyền đến.

"Cút đi ra!" Lúc này Bắc Đường Húc Vinh cực kỳ nôn nóng bất an, giận trừng mắt nha hoàn, hung hăng quát.

"Là ai đã chọc Vinh vương gia của chúng ta tức giận?" Đúng lúc này, một thanh âm thân thiện truyền đến, như nước chảy trong suối, trong vắt, cực kỳ mỹ lệ.

Lời nói vừa dứt, một bóng dáng trắng muốt nhẹ nhàng tiến đến. Đẹp quá, như người trong bức tranh. Tóc đen búi như mây, bạch y như mây trắng, lúm đồng tiền rực rỡ như hoa, bước chân dịu dàng tới.

Dung nhan quen thuộc, tư thái mỹ lệ, là nàng! Nữ tử ngày nhớ đêm mong -- Tần Hương Y -- nàng vẫn mặc bạch y như lần đầu tiên hấn gặp nàng.

Tần Hương Y cười ra hiệu tiểu nha hoàn lui ra, trong cung chỉ còn lại có bọn họ hai người. Im ắng, lại là một mảnh hoà ái.

"Hoàng hậu!" Khoảnh khắc Bắc Đường Húc Vinh nhìn thấy Tần Hương Y, thập phần ngoài ý muốn, cả người đều ngây ngẩn ra.

"Thế nào? Vương gia không muốn nhìn thấy bản cung?" Tần Hương Y ngọt ngào cười, phất tay áo mà vào.

"Cũng không phải. Hoàng hậu đến khiến bản vương rất ngoài ý muốn." Bắc Đường Húc Vinh rất nhanh phản ứng, trên mặt lơ đãng toát ra một cỗ chờ đợi vui sướng, dứt lời, hấn vội vàng đứng dậy.

"Vương gia mang thương tích trong người, không cần đa lễ." Tần Hương Y thấy thế, một bước xa tiến lên, nhẹ nhàng đè lại hai vai Bắc Đường Húc Vinh, tròng mắt ôn nhu ra hiệu hấn không nên đứng dậy.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại truyền đến độ ấm qua xiêm y mỏng manh của hấn, Bắc Đường Húc Vinh cảm thấy toàn thân giống như đang ngâm trong suối nước nóng, vừa rồi còn là vẻ mặt ác độc, trong khoảnh khắc liền biết mất gần hết, thay vào đó là hạnh phúc. Hấn vừa lúc thuận thế giơ tay lên, xiết chặt tay nàng, "Hàm Hương, người tới gặp, ta đã thật rất vui." Hấn cư nhiên lớn mật gọi tên của nàng ra.

Bắc Đường Húc Vinh quả nhiên là không để Bắc Đường Húc Phong vào mắt, ngay cả hoàng hậu của hấn cũng dám tự tiện đụng.

Tần Hương Y tức đầy một bụng, nếu không phải vì Nguyên Tinh, nàng chết cũng không bước vào Vinh vương phủ nửa bước. Nhưng

nàng vẫn phải tới, nếu không đến, Nguyên Tinh có thể sống mà ra khỏi đại lao hay không còn rất khó nói.

"Vương gia, mong người tự trọng." Tần Hương Y nhẹ nhàng gạt tay ra, lánh sang một bên.

"Hàm Hương, nàng vốn là của ta. Nàng là hoàng hậu, nhưng hoàng đế không nên là Bắc Đường Húc Phong, mà là ta Bắc Đường Húc Vinh. Hàm Hương, chỉ cần người theo ta, ta bảo đảm, ngày sau khi Long Đế quốc là thiên hạ của ta. Nàng là hoàng hậu duy nhất của ta." Bắc Đường Húc Vinh chịu đựng đau đớn bên hông, phút chốc đứng lên, nhắc tay chỉ trời, phát ra lời thề. Quả nhiên như lời của Bắc Đường Húc Phong, hấn đích xác có lòng làm phản. Mười vạn binh mã này không thể xem thường, là một cỗ uy hiếp không nhỏ.

Trong phòng đột nhiên an tĩnh, yên tĩnh giống như chết. Những lời này, thực sự là không thể tưởng tượng nổi.

~~~~~

Quyển 1 - Chương 42: Dùng sắc lấy bố binh đồ 2

Tần Hương Y trầm mặc, nhìn Bắc Đường Húc Vinh, nàng cúi đầu như có suy nghĩ.

Vinh Vương gia này thanh cao, coi như một bộ công nghệ, không đem tất cả để vào mắt, khuôn mặt lờ lững sắt son kia cũng đủ để hấn thua cho Bắc Đường Húc Phong, hoàng thượng hiện nay cơ trí, hấn có một loại khí chất không thể nắm bắt. Hấn thâm trầm, bình tĩnh, thậm chí vô tình. Lão hoàng đế năm đó của Long Đế quốc là minh quân một đời, hấn chọn Bắc Đường Húc Phong làm người thừa kế, ngoại trừ hấn là nhi tử của hoàng hậu, có lẽ càng coi trọng khả năng của hấn. Ở phương diện này, hấn thật sự tốt hơn Bắc Đường Húc Vinh.

Một loạt nước nở nhỏ truyền đến, là Tần Hương Y, vành mắt của nàng chà đỏ một chút, nước mắt rơi xuống, như cánh hoa lê trong mưa xuân, quyến rũ trời sinh, khiến người thương tiếc.

"Hàm Hương, nàng khóc ư?" Bắc Đường Húc Vinh có chút không biết làm sao, hoàng hậu mỹ lệ cứng cỏi này cứ nhiên khóc, khóc cứ như một tiểu nữ tử, hấn hoảng hốt. Chẳng biết làm sao cho phải.

"Là Hương Y làm hại Vương gia bị thương, Hương Y không nghĩ tới vương gia thâm tình như thế. Nhưng Hương Y đã là phụ nữ của người khác, xin Vương gia sớm hồi tâm, lấy người khác đi." Tần Hương Y càng cúi đầu thấp hơn, lấy khăn gấm bên hông lau khoé mắt, nước mắt lại càng rơi nhiều hơn, tí tách lã xuống, như trời mưa.

"Hàm Hương, ngươi --" Bắc Đường Húc Vinh thật kinh ngạc, hẳn không nghĩ tới Tần Hương Y sẽ nói ra như vậy, kích động khó có thể tự động kiềm chế, một phen ôm Tần Hương Y vào ngực.

Tần Hương Y được ôm trong lòng ngực rộng rãi của hắn, hung hăng cắn môi, cảm giác này còn khó chịu hơn giết nàng. Hôm nay nếu không phải bôi chút bột ốt trên khăn gấm, nước mắt của nàng vô luận thế nào cũng rơi không được. Nhưng vì Nguyên Tinh, nàng không đếm xỉa đến, kế tiếp dùng khăn gấm lau khoé mắt một phen, nước mắt chảy càng điên cuồng, "Vương gia --" nàng gọi một tiếng, tránh ra lồng ngực của hắn, cúi đầu lắc đầu nói: "Vương gia, Hương Y phải ở lại bên người hoàng thượng, vì Băng Tuyết quốc, ta phải làm như vậy." Nàng kiên định địa nói, một phần cảm tình thật sự là thật.

"Bản vương có thể giúp ngươi, ngươi hãy theo ta." Bắc Đường Húc Vinh một phen lôi Tần Hương Y, đi tới trước giường. Tiếp theo hắn nhẹ nhàng gõ mép giường, đột nhiên két két một tiếng, ván giường tự động mở, bên trong có thật nhiều hốc tối. Chỉ thấy hắn hơi khom lưng, cẩn thận lấy ra một chiếc hộp trong hốc tối rồi mở ra, bên trong là một tấm lụa, mặt trên có thật nhiều đồ án.

"Bản vương có mười vạn binh mã, ngươi xem đây là bố binh đồ. Bản vương có thể giúp ngươi, mười vạn binh mã có thể tự do điều phối, đến lúc đó ta đoạt đế vị, giúp ngươi phục Băng Tuyết quốc chỉ trong ngày một ngày hai." Hắn chỉ vào tấm lụa trong hộp thập phần tự tin nói.

Nhìn bộ dạng chăm chú của Bắc Đường Húc Vinh, trong lòng Tần Hương Y không khỏi có chút áy náy. Hẳn, Vinh Vương gia chẳng lẽ thực sự động tâm với nàng? Nghe nói Vinh Vương gia luôn luôn tự cho là thanh cao, nữ tử thiên hạ đều không nhập vào mắt hắn được,

lẽ nào cũng chỉ động tình với nàng? Đây là một phần tình cảm nặng cỡ nào. Lòng của nàng đột nhiên rất chua xót, ánh mắt thật sâu nghiêng liếc mắt hấn, thật muốn khóc, lần này là khóc thật, nước mắt xôn xao một tiếng rơi xuống.

Tần Hương Y, người phải trấn định, không nên vì tình mà luy. Trong lòng nàng âm thầm khuyên bảo mình, tâm tình dần dần bình phục. "Vương gia thực sự đồng ý giúp Hương Y?" Nàng thử hỏi một câu.

"Nếu người thật tình theo bản vương, bản vương nhất định giúp người." Trên mặt Bắc Đường Húc Vinh không có ý trêu tức, vẻ mặt này còn nghiêm túc hơn khi hấn cầm kiếm đứng ở trên chiến trường.

"Tạ ơn Vương gia." Trong lòng Tần Hương Y vui mừng một trận, cúi người cúi đầu, thật muốn nâng tay lấy hộp gấm trong tay hấn lại đây.

"Khoan đã." Bắc Đường Húc Vinh đột nhiên nhớ tới cái gì, phút chốc rút tay về, đóng hộp gấm lại bỏ vào trong hốc tối, đóng lại bộ phận then chốt.

"Vương gia --" Tần Hương Y cả kinh, vì sao hấn phải thu hồi, chẳng lẽ là phát hiện cái gì.

"Sự thay đổi của người có chút đột nhiên, có phải là vì Nguyên Tinh hay không?" Đầu óc Bắc Đường Húc Vinh cuối cùng cũng rõ ràng, mặt mày trầm xuống, hỏi lại một câu.

"Vương gia, Nguyên Tinh sư huynh làm người bị thương như vậy, bị phạt là đúng. Chỉ là Hương Y thật lo lắng Vương gia có chuyện. Lúc này mới sáng sớm liền xuất cung đến thăm người." Tần Hương Y nói dối, nàng làm sao không phải vì Nguyên Tinh? Yên lặng gật đầu, có lúc thật muốn khóc lớn.

"Xin lỗi, ta sai rồi." Nàng cúi đầu ôn nhu, tựa như một đóa hoa hải đường thê lương héo rũ. Bắc Đường Húc Vinh không khỏi phát lên tình cảm thương xót, đột nhiên xuôi tay nắm tay nhỏ bé của nàng vào lòng bàn tay, một tay kia nâng cằm của nàng lên, chống lại vẻ đẹp của đôi mắt nàng.

Phải nguy trang, mệt mỏi quá. Chẳng biết lúc nào mới diễn xong. Một đôi mắt câu hồn chống lại ánh mắt thâm tình của hắn. Hắn không chút do dự, trực tiếp hôn lên môi của nàng, lưỡi liền tiến vào trong miệng của nàng, thoả thích hút đi nước ngọt của nàng. Loại khổ này, loại ủy khuất này, tựa như đao cắt lòng của nàng.

Vì sao thuốc còn chưa có công hiệu? Nhanh lên một chút! Nhanh lên một chút! Tần Hương Y chăm chú nhắm mắt lại, máy móc phối hợp động tác của Bắc Đường Húc Vinh. Nguy rồi bàn tay to của hắn bắt đầu không an phận, di chuyển lên eo của nàng, vòng qua bộ ngực của nàng, dần dần leo lên.

Có phải hạ dược quá nhẹ không? Hắn vẫn cố sức như vậy.

Nghĩ tới đây, nàng bắt đầu nắm chặt nắm tay, len lén vung lên, đang muốn hung hăng nện xuống. Đúng lúc này, môi hắn phút chốc dờn ra, cả người trầm xuống, tiếp theo bùm một tiếng ngã xuống đất.

Trước khi Tần Hương Y đến, đã sớm chuẩn bị đầy đủ rồi, bỏ thuốc mê vào trong môi son, nếu hắn vô lễ, hắn chắc chắn trúng độc mà mê man.

Thuốc rất cuộc cũng có công hiệu.

Tần Hương Y phẩy tay áo, chán ghét lau đi chất lỏng trên môi, nhanh đi về phía giường, mở bộ phận then chốt, từ trong hốc tối lấy hộp gấm ra, đang muốn xoay người rời đi, đột nhiên đụng phải một vật

cứng, đầu choáng váng một trận, tập trung nhìn vào, là hấn -- Bắc Đường Húc Phong.

"Hoàng thượng, sao người lại tới đây?" Tần Hương Y vỗ vỗ ngực, hít một ngụm khí dài.

"Trẫm tới đón hoàng hậu." Hấn vừa nói vừa liếc mắt Bắc Đường Húc Vinh mê man té trên mặt đất, cong khöhe miệng âm hiểm cười, nói: "Ôn nhu hương, là mồ chôn của anh hùng. Nhị hoàng huynh thủy chung vẫn không hiểu rõ."

"Hoàng thượng vô tình vô tâm, vĩnh viễn sẽ không biết mùi vị của tình." Tần Hương Y liếc liếc Bắc Đường Húc Phong, căm giận nói. Xem ra hấn tới đã lâu, nhưng chỉ trốn ở chỗ tối xem kịch vui mà thôi, thực sự là ghê tởm.

"Nhị hoàng huynh của trẫm có tình có tâm. Hoàng hậu có cảm động không?" Bắc Đường Húc Phong vừa nói vừa bước đi thông thả, đột nhiên bàn tay nhẹ nhàng lấy, bất ngờ không phòng ngự túm lấy hộp gấm trong tay Tần Hương Y, thoả mãn ước chừng ở trong tay.

"Người --" trong lòng Tần Hương Y không khỏi tức giận. Mất bao nhiêu công phu mới lấy được bố binh đồ, còn không có để nóng tay, hấn đã lấy đi.

"Hoàng hậu có dã tâm. Trẫm cũng không thể để bố binh đồ ở trong tay hoàng hậu trong chốc lát." Bắc Đường Húc Phong thật sâu liếc Tần Hương Y, khöhe miệng kéo ra một tia thích ý.

Khá lắm Bắc Đường Húc Phong, quả nhiên khôn khéo. Nhìn trang phục và đạo cụ một thân hấn, đều giản dị, nhất định bay qua tường vào vườn mà đến.

Hắn là sớm có chuẩn bị, thừa lúc Tần Hương Y ra cung, âm thầm đuổi theo. Người lấy được bố binh đồ là nàng, nhưng nàng quyết không thể xem!

"Rất quá đáng!" Tần Hương Y vốn tưởng rằng lấy bố binh đồ, có thể thừa cơ xem rồi nhớ kỹ, không nghĩ tới Bắc Đường Húc Phong có chiêu này, ngực không thể nhẫn, oán hận giậm chân, đột nhiên thân thể mềm nhũn.

Thiếu chút nữa đã quên, thuốc mê có thể từ môi son vào dạ dày.

Một đóa mây trắng bay lên, rơi xuống trong lòng dày rộng kia. Hắn vững vàng tiếp được, lẳng lặng nhìn nữ tử mỹ lệ, khoe miệng cười ra, dẫn theo nàng, bay lên mái hiên.

Quyển 1 - Chương 43: Đế vương ghen thật hay giả

Đêm dần dần sâu, đèn cung đình sáng ngời, ánh sáng bức người. Trong Phượng Du cung, một mảnh tường hòa.

Tầng tầng màn che buông xuống, gió nhẹ xuyên qua cửa sổ mở rộng thổi vào trong phòng, rèm cửa nhẹ lay động, giống làn váy nữ tử, thướt tha yếu điệu.

Trên giường phượng, dưới tấm chăn bằng gấm, Tần Hương Y an tĩnh ngủ.

Dáng vẻ lúc ngủ của nữ tử mỹ lệ này luôn luôn đáng yêu như vậy, khóe miệng hơi nhếch lên, như đang mỉm cười, dáng vẻ ngọt ngào này, tựa như một tiểu cô nương chưa trải đời, hàng mi đen dày và cong vút, khi thì khẽ run lên, tựa như cánh bướm khẽ rung lên.

Bên cạnh có một bóng màu vàng khẽ bay đến, Bắc Đường Húc Phong nghiêng người ở bên, chống đầu, tỉ mỉ cẩn thận ngắm nhìn nàng: an tĩnh tựa như một đoá hoa sen trắng trong ao, trong sáng mà không lẳng lơ, trong bần mà không nhiễm. Bất tri bất giác, ngón tay nhẹ nhàng xoa lên gương mặt trắng nõn của nàng, trong nháy mắt tiếp xúc da thịt, làn da trắng mịn trong sáng tựa như trân châu, thật dụ dỗ.

"Hoàng hậu của trăm rớt cuộc là loại nữ tử gì? Trăm rất muốn tìm hiểu." Bắc Đường Húc Phong tự nói, khóe môi quẹo rũ ra một nụ cười - quẹo rũ, nhưng có điểm âm hiểm.

Có thể là Bắc Đường Húc Phong động vào khiến Tần Hương Y giật mình, lông mi khẽ run, mắt mở ra, mặt hấn phóng đại trong tròng mắt của nàng, còn tay hấn đang trên mặt nàng, toàn thân run lên, vọt ngồi dậy.

"Hoàng thượng --" nàng vừa định phát hỏa, ánh mắt lơ đãng mọi nơi nhìn khắp nơi một cái, nơi này là Phượng Du cung. Về cung từ khi nào? Quay về cung bằng cách nào? Một chuỗi nghi vấn nổi lên trong lòng.

"Là trẫm mang hoàng hậu về cung. Hoàng hậu thật đúng là bí quá hoá liều, trước khi bỏ thuốc mê vào môi son phải uống thuốc giải mới đúng. Hoàng hậu là người cẩn thận tỉ mỉ sao có thể sơ suất như thế? Xem ra Nguyên Tinh hộ vệ có thể khiến hoàng hậu cẩn thận bỗng chốc trở nên đại loạn." Bắc Đường Húc Phong chống thân ngồi dậy, xuống giường, chấp tay thông thả bước đi lên hai bước, ánh mắt chiếu thẳng ở trên mặt Tần Hương Y.

Bắc Đường Húc Phong không hổ là người rất thông minh, hấn thực sự có thể nhìn thấu tâm tư người khác. Đấu trí với người như thế, thực sự rất mất sức.

"Là thần thiếp sơ suất." Tần Hương Y để ý sửa sang quần áo, đồng thời cũng xốc chăn xuống giường.

"Hoàng hậu nghi ngại nhiều một chút, dược tính thuốc mê còn chưa hết." Bắc Đường Húc Phong nheo hai mắt lại, tiến lên một, rất ôn nhu đỡ nàng.

"Vậy chuyện hoàng thượng đã đồng ý với thần thiếp?" Tần Hương Y làm sao còn chú ý được điều đó..., nàng đẩy Bắc Đường Húc Phong vừa tiến tới ra, trong ánh mắt ngưng kết ra tràn đầy chờ mong, trong lòng nàng lúc này đều là Nguyên Tinh. Thiên lao là ngục tù nhân

gian, không biết tình trạng hiện tại của hắn ra sao?

"Hoàng hậu!" Bắc Đường Húc Phong hung hăng vung tay áo dài, trừng mắt Tần Hương Y, mày đột nhiên nhíu chặt lại.

"Hoàng thượng, thần thiếp muốn đi thiên lao một chuyến." Tần Hương Y kiên định ngẩng đầu.

"Không cần. Nguyên Tinh đã được thả ra." Bắc Đường Húc Phong tức giận quát một tiếng, quần áo run lên.

"Thực sao? Hắn ở đâu?" Trên mặt Tần Hương Y tràn đầy kích động khác thường.

Bắc Đường Húc Phong đều để ý từng ly từng tý ở trong mắt, hắn nheo hai tròng mắt lại, một ánh mắt sắc bén bắn ra, dừng lại trên mặt Tần Hương Y, "Hoàng hậu quan tâm Nguyên Tinh sư huynh?" Hắn hừ lạnh một tiếng, mang theo vài phần ý tứ châm chọc hàm xúc nói.

Tần Hương Y nhợt nhạt giơ đôi mắt đẹp lên, ngắm Bắc Đường Húc Phong một cái, lắc đầu cười, nói: "Chẳng lẽ hoàng thượng ghen?"

"Trẫm ghen thì làm sao?" Bắc Đường Húc Phong tiếp một câu, thân thể gần về phía Tần Hương Y, tiến đến bên tai của nàng, nói: "Người trong lòng hoàng hậu có phải là vị Nguyên Tinh sư huynh không? Vậy cha đẻ của Trảm Long cùng Nhược Băng chính là hắn?" Hắn lại có vài phần thích ý.

"Hoàng thượng lo lắng nhiều. Thần thiếp làm thê tử, đích xác có chỗ có lỗi với hoàng thượng, nhưng việc này cũng không phải là thần thiếp có khả năng điều khiển. Nếu không phải năm đó Long Đế quốc không tuân thủ tín nghĩa, hại ta nước mất nhà tan, tất cả sẽ không xảy ra." Thái độ của Tần Hương Y tuy rằng khiêm tốn, nhưng đôi mắt

dịu dàng này lại thủy chung tập hợp một cỗ thù hận.

"Nói lại vẫn là lỗi của trẫm. Cá lớn nuốt cá bé, hoàng hậu không hiểu sao?" Bắc Đường Húc Phong vung tay áo dài, quát lạnh một tiếng.

"Thần thiếp không hiểu. Hiện nay hoàng thượng chỉ muốn lợi dụng thần thiếp, cái này thần thiếp hiểu rõ. Nhưng trước mắt, thần thiếp chỉ muốn gặp Nguyên Tinh sư huynh." Tần Hương Y xem thường liếc Bắc Đường Húc Phong.

Khoé miệng Bắc Đường Húc Phong run lên, tựa hồ muốn nói gì, ngừng trong chốc lát, hấn đột nhiên như róng mảy cười, "Đã khuya, hoàng hậu nghỉ ngơi trước, Trẫm còn có việc phải xử lý. Về phần Nguyên Tinh hộ vệ, hấn rất nhanh sẽ quay về Phượng Du cung." Nói xong, đế vương tuổi còn trẻ này, mặt mày vừa nhấc, tay áo dài phất một cái, nện bước hướng về phía cửa cung.

Đêm sâu như vậy, tĩnh như vậy. Tần Hương Y nhìn một mặt bóng lưng kiên định rời đi, lòng phát lạnh. Đó là đối thủ đáng sợ cỡ nào!

Đêm dần dần sâu, ánh trăng sáng tỏ.

Ánh đèn trong ngự thư phòng vẫn sáng ngời như cũ.

"Tần Tiêu, bố binh đồ trong tay Vinh vương gia đã lấy được, người phái người suốt đêm ra khỏi thành, truyền mật chỉ của trẫm, bỏ cũ thay mới toàn bộ võ quan tứ phẩm trở lên trong quân, nhớ kỹ toàn bộ thay người của trẫm." Bắc Đường Húc Phong viết xong thánh chỉ cuộn lại đưa đến tay Tần Tiêu.

Tần Tiêu, vẫn là một thân áo xám tro như cũ, hấn cung kính tiếp nhận thánh chỉ, chăm chú nhìn, nói: "Nói như vậy, Vinh Vương gia rất nhanh sẽ phát hiện."

"Trẫm không sợ hấn phát hiện. Chờ hấn tỉnh lại phát hiện bố binh đồ không còn, trẫm không tìm hấn, hấn cũng sẽ tìm trẫm." Bắc Đường Húc Phong nhìn về bóng đêm thâm trầm nơi xa, mím môi cười.

Tần Tiêu trầm mặc trong chốc lát, vùng xung quanh lông mày đột nhiên nổi lên một tia sắc lạnh, hấn đem thánh chỉ nhét vào trong tay áo rộng rãi, hít hít mũi, tựa như đang ổn định tâm tình, "Hoàng thượng, vi thần muốn biết, lần này đoạt được bố binh đồ từ trong tay Vinh vương gia, là có liên quan đến hoàng hậu nương nương?"

"Xem ra tất cả chuyện của trẫm đều không thể gạt được ngươi." Bắc Đường Húc Phong buông bút lông trong tay, ngẩng đầu nhìn Tần Tiêu một cái, sau đó nâng chén trà trong tay lên uống hai ngụm, bộ dạng rất thoải mái.

"Hoàng thượng, tha thứ vi thần lảm miệng. Hoàng hậu là một nhân tài hiếm có, hoàng thượng nên thu phục nàng, làm vợ hiền của hoàng thượng." Tần Tiêu hơi gật đầu, lúc nói những lời này, mày hấn nhíu thật chặt.

"Cái này đương nhiên. Trẫm nên đối xử với nàng thật tốt!" Bắc Đường Húc Phong vẻ mặt trêu tức, ném một ngụm hương trà, hấn đem hai chữ "thật tốt" gằn thật nặng.

"Ý thần chính là hoàng thượng nên bảo vệ tốt hoàng hậu, mà không phải là vạch trần vết sẹo của nàng." Tần Tiêu nhẹ nhàng lắc đầu, trong lời nói còn có ý khác, trên trán nhất thời tụ lại vẻ ngưng trọng.

"Tần Tiêu, ngươi đừng quan tâm nhiều quá." Bắc Đường Húc Phong là một người thông minh, hấn đã hiểu lời nói của Tần Tiêu, không khỏi có chút phản cảm, khiển trách một câu, vẻ mặt chuyển đen.

"Vi thần không phải ý này, vi thần là --" Tần Tiêu vội giải thích.

"Tần đại nhân, người tựa hồ quá mức quan tâm hoàng hậu của trẫm." Bắc Đường Húc Phong trừng mắt Tần Tiêu, lười biếng giơ giơ tay lên, nói: "Xuống phía dưới đi!"

"Vâng." Tần Tiêu bất đắc dĩ lắc đầu, đi chầm chậm lui ra.

Bắc Đường Húc Phong nhìn bóng dáng dài màu xám rời đi, đuôi lông mày nhíu lại, "Đều là họ Tần!?" Tự nói một câu, cong môi cười.

Quyển 1 - Chương 44: Mình đầy thương tích nước mắt như mưa

Cũng trong lúc này.

Trong Phượng Du cung, ánh nến màu vàng, sáp chảy thành khô, một bóng hình xinh đẹp quanh quẩn trong điện, là Tần Hương Y, khuôn mặt xinh đẹp của nàng trong một đêm đã tiêu tụy không ít, mắt to sáng lạn như sao càng không ngừng nhìn xung quanh ngoài cửa, một canh giờ, hai canh giờ... Trời dần dần sáng, nàng chưa từng chớp mắt.

"Nương nương, trời sắp sáng rồi, người nên nằm nghỉ chốc lát." Lệ Hưu chờ ở một bên nhin không được xen vào một câu, trên mặt hơi lộ ra vẻ lo lắng.

"Đúng vậy, nương nương. Thân thể người vốn yếu ớt, thức đêm như vậy sợ là sẽ không chịu đựng nổi." Lương Mỹ trầm mặc ít lời thêm vào một câu, đôi mắt đẹp chợt lóe, xẹt qua một mặt tinh quang.

"Các người lui xuống trước đi." Tần Hương Y rốt cục ngừng bước chân, thở dài một hơi, từ từ dạo bước đến chiếc ghế lê giữa điện ngồi xuống, tựa lưng vào ghế ngồi, chậm rãi khép lại đôi tròng mắt vì mỏi mệt mà mất đi ánh sáng, vô lực giương tay ra hiệu.

Lệ Hưu cùng Lương Mỹ nhìn chăm chú một cái, không dám nhiều lời, không thể làm gì khác hơn là tuân mệnh lui ra.

Luồng ánh mặt trời đầu tiên của bình minh chiếu vào Phương Du cung, một bóng dáng cao lớn tập tễnh bước vào, ở trong ánh sáng đã dài càng thêm dài, thật tiều tụy vô lực, vốn có hoa phục tinh xảo, hôm nay lại rách mướp, dường như trên những lỗ hồng nhuộm vết máu loang lổ.

Tiếng bước chân từ xa đến gần, chậm rãi vào.

"Tinh --" Tần Hương Y mạnh mở mắt, phút chốc từ trên ghế ngồi dậy, ánh mắt ở một khắc này dừng lại, môi của nàng càng không ngừng lúng túng mấp máy, giống như thiên ngôn vạn ngữ nghẹn ở cổ họng, muốn kêu cũng không kêu ra được. Nước mắt trong chốc lát như vỡ đê, người trước mắt chính là Nguyên Tinh sư huynh sao? Nàng không thể tin được.

Nguyên Tinh sư huynh thần thái phi dương, hôm nay khắp cả người đều là vết thương, áo bào rách mướp, có lỗ hồng hé ra bên ngoài còn đang chảy máu, tuôn chảy ra như suối, máu chảy đầm đìa.

Một khắc lời nói rơi xuống, Tần Hương Y cũng không nhận được tình cảm trong lòng nữa, đứng phắt dậy, chạy về phía Nguyên Tinh, thoáng chốc gục trong lòng hắn. "Tinh, làm ta sợ muốn chết!"

Nguyên Tinh chịu đựng đau xót, đau khổ cười, kìm lòng không được ôm chặt Tần Hương Y, môi nhẹ nhàng dịch chuyển đến bên tai của nàng, bàn tay to vỗ phía sau lưng của nàng, như người lớn an ủi trẻ nhỏ, nói: "Hương Y, đừng khóc, sư huynh không phải là vẫn ổn sao!"

Hắn vừa nói vừa lấy tay đỡ Tần Hương Y, thâm tình nhìn chăm chú vào nàng, trong mắt đồng dạng hàm chứa tình cảm -- tình rất sâu rất khiến cho nhìn không thấu. "Hương Y bình thường kiên cường nhất, hiện tại là hoàng hậu một quốc gia, không thể tùy tiện khóc." Vừa nói, hắn vươn tay, cẩn thận lau nước mắt thương tâm rơi xuống của nữ

tử.

Hoàng hậu một nước! Tần Hương Y nghe, cảm giác lòng rất đau đớn. Nguyên Tinh là đang trách ta sao? Nàng nhướn mắt, như trước nhỏ giọng nức nở, nhìn sư huynh từng quen thuộc mà chờ mong một cái, trong mắt của hắn rõ ràng hàm chứa một cỗ hận, rốt cuộc là cái gì? Nàng đoán không ra.

"Tinh, sao ngươi lại nói như vậy? Ngươi biết, trong lòng Hương Y chỉ có ngươi." Nàng kinh ngạc nhìn hắn, ánh mắt rất chân thành tha thiết.

"Uh. Ta hiểu rõ." Nguyên Tinh miễn cưỡng cười, gật đầu một cái.

"Tinh, ta thoa thuốc cho ngươi." Tần Hương Y quét mắt một vòng tất cả vết thương lớn nhỏ trên người Nguyệt Tinh, trong lòng run rẩy một trận. Thiên lao là nơi đáng sợ, người khỏe mạnh bị dần vặt thành cái dạng này.

"Uh." Nguyên Tinh không cự tuyệt, rất nhu thuận lên tiếng, nhìn bốn phía một cái, thấy không có người, mới chậm rãi ngồi xuống trên ghế trong điện.

Từng cái từng cái quần áo dính máu rơi xuống, trên cơ bắp rắn chắc của hắn, đều là vết thương chi chít, có chỗ máu vẫn đang chảy, có chỗ nhìn thấy cả xương. Tần Hương Y nhìn, nước mắt liền nhịn không được rơi xuống, đầu ngón tay nhỏ dài nhẹ chạm vào da thịt bị thương một chút, lắc đầu một cái, trong mắt lộ ra một cỗ kiên định.

Bắc Đường Húc Vinh, Bắc Đường Húc Phong, các ngươi thật ác! Nhớ kỹ, ta Tần Hương Y sẽ không bỏ qua các ngươi.

Tất cả khôi phục sự yên lặng, trong chính điện hoa lệ mà trống vắng,

nàng thoa thuốc cho hấn, thâm tình như vậy, cẩn thận như vậy, vô thanh thắng hữu thanh.

Ngoài cửa sổ phía đông, một bóng màu vàng bay qua, tiếp theo truyền đến một tiếng hừ lạnh.

Ngoài cửa sổ phía tây, một bóng dáng hiền hòa hiện lên, tiếp theo truyền đến một tiếng cười hài lòng.

Người trong điện không biết chút nào, bọn họ rất tập trung --

===

Mặt trời lên mặt trời lặn, gió ban đêm thổi vào trong điện sâu kín.

Phượng Du cung vẫn yên tĩnh như trước, mỗi khi đến ban đêm như vậy, Tần Hương Y liền trở nên im lặng, nàng theo thói quen đứng ở trong vườn, thường thức đoá hoa hồng độc to lớn kia, cũng mỹ lệ, xinh đẹp, thơm ngát, đồng thời cũng giấu diếm sát khí.

Nữ tử mỹ lệ như bức tranh này lại mặt ủ mày chau. Chỉ vì Nguyên Tinh bị thương quá nặng, nàng phải người đưa hấn đến thái y viện. Nàng rất muốn cùng hấn, nhưng không được. Nơi này là hoàng cung, nàng là hoàng hậu! Tất cả ngôn hành cử chỉ đều bị người giám thị.

Chuyện muốn làm, nàng không thể làm. Nhất là phần tình đối với Nguyên Tinh, nàng phải che dấu thật tốt, không thể để bất luận kẻ nào nắm nhược điểm.

"Nương nương --" Lương Mỹ bước từng bước ngẩn, vội vã mà đến, một đôi đôi mắt chớp chớp lộ ra không khí vui mừng.

"Chuyện gì?" Tần Hương Y chưa từng quay đầu lại, nhẹ nhàng hỏi một câu.

"Nương nương, Vinh Vương gia cầu kiến." Lương Mỹ cầm tay nói, trên mặt bỗng nhiên thêm vài phần không lưu loát.

"Hắn?!" Tần Hương Y vừa nghe, vùng xung quanh lông mày không khỏi nhíu lại. Nguyên Tinh bị thương nặng như vậy, tất cả đều là hắn ban tặng!

Lúc này tới cửa, đơn giản chỉ là vì chuyện bố binh đồ. Tốt, ngày hôm nay bản cung sẽ gặp người một lần. Tần Hương Y thầm nghĩ trong lòng, bàn tay nhỏ gắt gao nắm chặt hơn. "Tuyên hắn vào." Mắt nữ tử quét về phía ngoài cung, phất tay áo dài xoay người trở về trong điện.

Một lát sau, một bóng dáng tuấn dật nhẹ vào trong cung, hắn, Bắc Đường Húc Vinh, vẫn vẻ mặt tuấn lãng, khuôn mặt thanh khiết, hoa phục trên người, hắn ngẩng đầu ưỡn ngực, tự cao tự đại, cặp con ngươi đen kia cũng không liếc xéo, vĩnh viễn vẫn nhìn về phía trước, hắn vẫn tự tin như vậy, thanh cao như vậy.

Vậy tay áo rộng rãi, đi nhanh vào, trong chính điện cũng vắng vẻ. "Hoàng hậu --" hắn bình tĩnh gọi một tiếng, nhìn lướt qua khắp nơi, trên mặt hiện lên một mặt cười thích ý: "Hoàng hậu muốn cùng bản vương chơi trốn tìm sao?"

Trong cung vẫn vắng vẻ như cũ, không có bất luận hồi âm gì.

Trán Bắc Đường Húc Vinh thoáng nhíu, vùng xung quanh lông mày nhíu lại nhíu, lại nhàn nhã phất ống tay áo lên, lại nói: "Azzz, hoàng hậu chớ không phải là làm chuyện xấu, đang lẩn tránh bản vương chứ."

Tiếng vừa dứt, thành linh, một trận chưởng phong tới gần. Bắc Đường Húc Vinh phản ứng rất nhanh, lắc mình một cái, trả lại một chiêu hồi mã thương, không hổ là Vinh vương gia kinh nghiệm sa trường, công phu rất cao, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai chế trụ người đánh lén.

Kết quả là ôn hương nhuyễn ngọc ôm trong ngực, vẻ mặt hắc âm hiểm cười. "Chân nhân bất lộ tướng, không nghĩ tới công phu hoàng hậu rất cao a!"

Đích xác, Tần Hương Y vốn định trốn ở chỗ tối, cho hắc một chưởng, không lường trước lại bị đối phương chế trụ.

Bàn tay to của hắc nắm ở eo nhỏ nhắn của nàng, vững vàng, không chịu buông ra.

"Vinh Vương gia, xin tự trọng." Tần Hương Y lạnh trừng mắt Bắc Đường Húc Vinh, kiệt lực muốn đẩy hắc ra.

Ai ngờ hắc nhưng lại càng ôm chặt, "Bản vương ngay cả bố binh đồ cũng không cần, chỉ cần nàng." Bắc Đường Húc Vinh hí hai tròng mắt, trên gương mặt tinh xảo nổi lên cười xấu xa.

Quyển 1 - Chương 45: Không yêu giang sơn yêu mỹ nhân

"Bắc Đường Húc Vinh, người làm càn." Lòng mày của Tần Hương Y dựng thẳng, một đôi mắt đẹp động lòng người trong khoảnh khắc giống như ngưng tụ ngàn vạn cái gai nhọn, hung hăng đậm hướng Bắc Đường Húc Vinh.

"Hoàng hậu -- không, vẫn nên là gọi nàng là Hương Y." Trên mặt Bắc Đường Húc Vinh không hề có tư thái cao ngạo, vẻ mặt khiêm tốn, giữa trán và lông mày của hắn tràn đầy mong đợi, một đôi con ngươi đen ôn nhu nhìn chăm chăm nữ tử thế gian ít có.

"Bỏ tay người ra!" Tần Hương Y lạnh lùng quát một tiếng, cực kỳ chán ghét trừng hắn. Bởi vì cặp bàn tay to không an phận kia cứ nhiên bắt đầu dao động ở bên hông của nàng. Nàng bất chấp tất cả, phút chốc vung chưởng lên, mãnh liệt bổ về phía ngực của đối phương.

Bắc Đường Húc Vinh không hổ là kinh nghiệm sa trường, phản ứng rất nhanh nhẹn, vươn một tay ra, vung lên không, tay vững vàng giữ chặt cổ tay nàng, "Hương Y, người ngẫm lại, nếu không phải hắn - Bắc Đường Húc Phong diệt Băng Tuyết quốc, người đã là thê tử của ta." Hắn nói được đúng lý hợp tình, không chút nào kiêng kỵ.

"Câm miệng!" Tần Hương Y lạnh lùng liếc Bắc Đường Húc Vinh, lại vung cánh tay kia lên, giương chưởng lên, lần này nàng dùng mười phần công lực, chưởng sinh gió, lệ khí bức người, không vì cái gì khác, chỉ vì thương trên người Nguyên Tinh, đánh hắn một chưởng cũng không quá đáng. Ai ngờ Vinh vương gia này rất giáo hoạt,

nhANH chóng dời bàn tay to bên hông Tần Hương Y, dùng một phần công lực đẩy nàng ra, sau đó thi triển kinh công trượt về phía sau hai bước, né tránh chưởng lực của đối phương.

Tần Hương Y không nghĩ tới Bắc Đường Húc Phong sẽ đến một chiêu này, thân thể đột nhiên mất đi cân bằng, va mạnh vào trên chiếc ghế lê phía sau, nàng thốt khổ hự một tiếng.

"Hương Y, nàng sao rồi?" Bắc Đường Húc Vinh ngăn người, trên mặt nổi lên vẻ lo lắng, nhanh tiến lên, đỡ nàng đứng lên.

"Không cần người giả mù sa mưa." Tần Hương Y trừng mắt Bắc Đường Húc Vinh, đẩy cái tay vươn tới của hắn ra, sau đó đỡ tay vịn ghế, chậm rãi đứng lên.

"Hương Y, theo bản vương, nàng sẽ hạnh phúc." Bắc Đường Húc Vinh vẫn không chịu bỏ qua, thừa lúc Tần Hương Y sơ hở trong nháy mắt, bàn tay to của hắn đột nhiên rơi vào trên vai Tần Hương Y, rất nhanh, không kịp cho nàng phản ứng, hắn liền điểm huyết của nàng.

"Bắc Đường Húc Vinh, bản cung là hoàng hậu, người cũng biết cột nhà hoàng hậu, là phải thiên đao vạn quả. Đương kim hoàng thượng là huynh đệ ruột của người, vợ huynh đệ, không thể đụng, người đường đường Vinh Vương gia, lại làm ra chuyện này?" Trong lòng Tần Hương Y lạnh lên, toàn thân không thể động đậy, hôm nay đối mặt Vinh vương gia mất lý trí này không thể dùng cường, bằng không chuyện gì hắn cũng làm ra được.

Sau khi Bắc Đường Húc Vinh nghe xong, lắc đầu cười, nói: "Hương Y, nàng sai rồi. Thiên hạ hôm nay vốn dĩ là của ta, Bắc Đường Húc Phong chỉ là mệnh tốt, đầu thai thành con của Giang hoàng hậu nên được làm thái tử. Hôm nay ta từ bỏ giang sơn, chấp tay đem bố binh đồ nhường cho, chính là vì giành được lòng của nàng. Chẳng lẽ còn

chưa đủ sao?"

Hôm nay Vinh vương gia thanh cao thoát tục tựa như một hài tử bị ủy khuất, hai mắt đỏ bừng, nhìn Tần Hương Y, vẻ mặt rất chân thành.

"Chấp tay nhường cho? Có ý tứ gì?" Trong lòng Tần Hương Y nói thầm.

"Bản vương sớm biết nàng là vì bố binh đồ mà đến, nhưng vì nụ hôn của nàng. Bản vương tình nguyện từ bỏ binh quyền, như vậy còn chưa đủ sao?" Bắc Đường Húc Vinh đi từng bước về phía Tần Hương Y, hai mắt ẩn tình, "Bản vương cho tới bây giờ chưa động tâm với bất kỳ nữ tử nào, duy chỉ có nàng, khiết ta vừa gặp khó quên. Chỉ tiếc -- nhưng vì nàng, ta nguyện ý từ bỏ cơ hội tranh thiên hạ với Bắc Đường Húc Phong, ta chỉ muốn có nàng."

Những lời này nói ra, khiến Tần Hương Y cảm khái không ít. Người trước mắt này là Vinh vương gia chiến công hiển hách trong truyền thuyết sao? Cái loại người cao ngạo như hấn, cái loại cứng cỏi này, ở một khắc này biến mất hết, chỉ lưu lại có một lời tình, trong hốc mắt đỏ bừng kia, là một cỡ trong suốt kỳ quái. Trong lòng đột nhiên rất chua xót --

Trong cung yên tĩnh nửa khắc, bốn mắt nhìn nhau, một người hữu tình, một người mê man.

Bắc Đường Húc Vinh sừng sốt nửa khắc, hít hít mũi thở, đột nhiên khóe miệng cong lên, nổi lên một nét cười tà tà, sải bước đi về phía Tần Hương Y.

Một cỡ dự cảm không tốt chạy lên não, hấn muốn làm gì? Trong lòng Tần Hương Y lạnh đi, môi động nhẹ vài cái, trong đôi mắt đẹp lóe sắc

lạnh

"Hương Y --" Bắc Đường Húc Vinh nhẹ nhàng gọi, một phen kéo Tần Hương Y vào ngực.

"Vinh Vương gia, ba năm trước đây chúng ta vô duyên kết hợp, ba năm sau cũng sẽ không." Tần Hương Y trấn định nói, lông mi đen thật dài đột nhiên run run lên, trong cứng cỏi lộ ra vài phần kinh sắc, trong lòng kỳ thật một tia hoảng loạn, nàng không biết kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì.

"Đừng nói gì cả." Mặt mày Bắc Đường Húc Vinh trầm xuống, ngón tay nhanh chóng điểm ở cổ họng Tần Hương Y, điểm lại huyết cam của nàng, tiếp theo bàn tay to liền ôm chặt eo nhỏ của nàng, môi mỏng chậm rãi tới gần đôi môi hồng bóng của nàng.

Bắc Đường Húc Vinh, ta sẽ không bỏ qua của ngươi. Toàn thân Tần Hương Y không thể động đậy, miệng không thể nói, tay không thể động, trong lòng sinh sôi đau, một thoáng ấm áp rơi xuống trên môi, cảm giác tựa như đao cắt.

Nữ tử kiên cường, khóe mắt đột nhiên thêm một tia trong suốt. Trong cung hiểm ác đáng sợ, một thiếu nữ như nàng làm sao đối mặt tất cả, mệt mỏi quá, mệt mỏi quá, vì sao nàng là công chúa mất nước? Vì sao? Chẳng lẽ mặc cho hấn phá hư sao? Không, ta Tần Hương Y vĩnh viễn sẽ không, nàng cắn răng, thầm vận nội lực, cực lực muốn phá tan vài đạo đại huyết.

"Nương nương --" đúng lúc này, ngoài cửa cung ngoại truyền đến thanh âm của Lương Mỹ.

Cả người Bắc Đường Húc Vinh run lên, phút chốc rời môi, ngón tay nhanh chóng điểm trên người Tần Hương Y, giải huyết đạo của

nàng, sau đó để ý sửa sang quần áo rối loạn rồi lui một bên.

Trong lòng Tần Hương Y cực kỳ vui mừng, Lương Mỹ, người thực sự là cứu tinh của bản cung. Nàng sửa sang chân khí tán loạn trong cơ thể, thở dài một hơi, trấn định ngồi trở lại trên chiếc ghế lê, ngược mắt nhìn ra cửa cung, một bóng hình xinh đẹp bay tới.

Lương Mỹ gấp gấp mà vào, liếc mắt Bắc Đường Húc Vinh có chút hoảng loạn, cặp con người linh hoạt kia hiện lên một tia dị dạng. "Nô tỳ khấu kiến nương nương, khấu kiến Vinh Vương gia." Tiểu nha đầu tựa hồ nhìn ra cái gì, sừng sốt một chút, rồi thi lễ.

Bắc Đường Húc Vinh liếc Lương Mỹ, trên trán hiện lên một tia tức giận, lắc lắc ống tay áo, để ý cũng chưa để ý, khôi phục tư thế cao ngạo bình thường.

"Lương Mỹ, có chuyện gì?" Tần Hương Y hỏi.

"Nương nương, đã muộn. Nền cho gọi bữa tối." Lương Mỹ sừng sốt một chút, len lén liếc mắt Bắc Đường Húc Vinh, nhỏ giọng nói.

"Ah. Thật là đã muộn." Tần Hương Y liếc mắt ngoài cửa sổ, mặt trời chiều đã về tây, trong vườn một mảnh vàng óng ánh, tựa như rắc kim cương vỡ, nói xong, nàng lạnh lùng nhìn thoáng qua Bắc Đường Húc Vinh, khóe miệng đột nhiên lộ ra cười nhàn nhạt, "Vinh Vương gia có đồng ý lưu lại cùng nhau dùng bữa tối?"

"Tạ ý tốt của hoàng hậu, không cần." Về mặt Bắc Đường Húc Vinh khó chịu, trừng mắt Lương Mỹ, lắc lắc tay áo, vội vã đạp cửa đi.

Tần Hương Y nhìn Bắc Đường Húc Vinh đi xa, than dài một hơi, cả người tê liệt ngồi ở trên ghế, yếu ớt ngẩng mắt lên nhìn Lương Mỹ, bộ dạng nàng phục tùng không nói, một hình dạng khiêm tốn.

Nàng tới đúng lúc, lẽ nào tất cả vừa rồi nàng thấy được.

"Nương nương, trên mặt nô tỳ trên có cái gì sao?" Lương Mỹ cong môi đỏ mọng lên, sợ hãi nhìn Tần Hương Y.

"Lương Mỹ, bản cung vẫn muốn hỏi ngươi, ngươi là người ở nơi nào? Bản cung thấy trên người ngươi có một cỗ khí chất đặc biệt." Tần Hương Y nhàn nhạt quét mắt Lương Mỹ, tựa hồ thấy một cỗ quý khí. Nàng, chỉ đơn giản là một cung nữ sao?

"Nô tỳ --" Lương Mỹ ngẩng đầu, trong đôi mắt hiện lên một tia kinh ngạc, ngôn ngữ đột nhiên nghẹn lại.

"Nương nương." Đúng vào lúc này, Lệ Hưu vội vã vào, vẻ mặt vội vàng, giống như xảy ra chuyện lớn gì.

Quyển 1 - Chương 46: Một đêm làm bạn cạnh quân vương

Tần Hương Y nhẹ nhàng nâng mắt, liếc mắt nhìn Lệ Hưu bước nhanh vào, thần thái bình thản, "Lệ Hưu, xảy ra chuyện gì?" Nàng nhàn nhạt hỏi một câu, lông mi khẽ run lên.

"Vừa rồi Lý tổng quản đến truyền, hoàng thượng muốn nương nương đi đến Long Hành cung." Lệ Hưu hơi hơi thở phì phò, sắc mặt có chút phiểm hồng.

"Ừm. Biết rồi." Tần Hương Y hơi cúi mắt. Hắn lại muốn làm gì?

Không hề suy nghĩ nhiều, sửa lại dung trang, ra Phượng Du cung, ngồi trên xe phượng, đi về hướng Long Hành cung. Lúc này bóng đêm tới gần, chân trời mọc lên một vầng trăng rằm, ánh trăng sáng tỏ chiếu xuống hoàng cung xa hoa, cũng hài hòa như vậy, vùng đất trang nghiêm này, giam giữ nhiều thiếu nữ thanh xuân.

Chung quanh yên tĩnh khác thường, bóng cây um tùm khiến cho tâm Tần Hương Y không khỏi có chút thê lương. Con đường phía trước dài đằng đẵng, tiến cung lâu như vậy, nhưng chẳng làm nên trò trống gì, gánh nặng phục quốc báo thù dồn nén nàng không thở nổi.

Phục quốc đáng giá sao? Báo thù đáng giá sao? Thỉnh thoảng nàng lại nghĩ đến vấn đề này.

Chẳng bao lâu sau, xe phượng đã dừng trước cửa Long Hành cung. Cung nhân vén màn xe lên, Tần Hương Y chậm rãi xuống, nhìn đèn cung đình treo trên cao Long Hành cung, nàng hơi nhắm mắt, trấn

định lại tâm tình, dứt khoát đi vào.

Ở chung với Bắc Đường Húc Phong, là đánh giặc không thể nghi ngờ, đánh tâm trận, ai không chịu được liền thua.

Long Hành cung rất vắng vẻ, cung nhân lui đi. Bình phong hoa lệ, khói trong lư hương lượn lờ như trước, Tần Hương Y hít hít mũi, một ngậm hương tiến vào trong phổi, rất thoải mái.

Bắc Đường Húc Phong tựa hồ có yêu thích đặc biệt với đàn hương. Mỗi lần đến, ở đây đều là hương thơm nồng đầy phòng.

"Hoàng hậu tới rồi!" Đột nhiên một đôi cánh tay vươn lại, ôm chặt lấy eo nhỏ nhắn của Tần Hương Y, hơi thở cực nóng lưu động ở bên tai, cảm giác rất khác thường.

Tần Hương Y miễn cưỡng cảm run lên một chút, ngoái đầu nhìn lại, là hấn -- Bắc Đường Húc Phong, nàng không có lập tức giãy ra, chỉ là lắng đọng tâm tình phập phồng một chút, miễn cưỡng nở nụ cười, "Sao Hoàng thượng không lên tiếng, hừ chết thần thiếp." Nàng vừa nói vừa nỗ lực đẩy bàn tay to siết chặt bên eo của đối phương ra.

"Phải không? Để trẫm xem, hoàng hậu có phải bị dọa hay không?" Bắc Đường Húc Phong cong môi cười, bàn tay trượt lên bộ ngực của nàng.

"Hoàng thượng --" sắc mặt Tần Hương Y đột biến, phút chốc nắm tay của Bắc Đường Húc Phong, ngăn động tác tiếp theo của hấn.

"Hoàng hậu thực động lòng người. Nhị hoàng huynh của trẫm lại vì hoàng hậu cam nguyện buông tha giang sơn." Bắc Đường Húc Phong nheo lại tròng mắt âm hiểm, một tay kia vẫn như cũ không an phận trượt xuống eo của Tần Hương Y.

"Thần thiếp không hiểu lời của hoàng thượng." Trong lòng Tần Hương Y thầm nghĩ, xem ra chuyện gì hấn cũng biết rất rõ ràng, chỉ là lúc này, nàng phải giả bộ hồ đồ, lúc này bảo vệ mình là phương pháp hay nhất.

"Vừa rồi Vinh Vương gia tới gặp trẫm. Hấn không có đòi trẫm bố binh đồ, mà trực tiếp đòi trẫm hoàng hậu nàng đó. Nhưng trẫm không đồng ý, hoàng hậu của trẫm quốc sắc thiên hương, trẫm làm sao bỏ được? Trẫm nể hấn thâm tình, chỉ để hấn gặp hoàng hậu một lần." Bắc Đường Húc Phong ghé vào bên tai Tần Hương Y, nhẹ nhàng mà nói, hơi thờ lư động quanh quần vị trí mẫn cảm, trong lòng nữ tử nóng một trận. Nàng cuống quít muốn né ra. Ai ngờ hấn lại ôm càng chặt.

"Hoàng thượng không phải luyến tiếc thần thiếp, mà là muốn lợi dụng thần thiếp đánh bại kẻ thù mà thôi." Tần Hương Y cười lạnh một tiếng.

"Hoàng hậu quả nhiên thông minh. Nhưng trẫm nghĩ hoàng hậu thực sự rất mê người." Thanh âm của Bắc Đường Húc Phong rất nhu hòa, tựa như mưa phùn rơi nhẹ xuống, hấn đột nhiên đem môi vùi vào trong cổ của nàng, nhẹ nhàng hôn, từng cái từng cái.

Quả nhiên là cao thủ ve vãn, Tần Hương Y cảm thấy thân thể có chút lâng lâng, khép hờ hai mắt, cứ nhiên bắt đầu hưởng thụ khoảnh khắc tốt đẹp. Hấn hôn sâu hôn, sâu hơn nữa, rơi vào trên tai của nàng, nhẹ nhàng cắn --

"Không --" Tần Hương Y mạnh mẽ mở mắt ra, thân thể run lên, phút chốc đẩy Bắc Đường Húc Phong ra.

Nàng lui đến một bên, giật mình, cúi đầu nhìn Bắc Đường Húc Phong

một cái, gương mặt cư nhiên nổi lên đỏ ửng.

Nữ tử này xấu hổ! Trong lòng Bắc Đường Húc Phong buồn bực.

"Hoàng hậu cũng không phải lần đầu tiên, không cần thiết phải xấu hổ như vậy chứ?" Bắc Đường Húc Phong nhẹ phất ống tay áo, khi cười một tiếng.

"Hoàng thượng, không nên ô nhục thần thiếp." Trên mặt Tần Hương Y nổi lên vài phần nổi giận, mỗi khi Bắc Đường Húc Phong nhắc tới chuyện này, lòng của nàng liền một trận đau đớn.

"Ô nhục? Theo hoàng hậu nói như vậy, lần đầu tiên cũng không phải là tự nguyện?" Sự tò mò nổi lên trong lòng Bắc Đường Húc Phong, hấn nhin không được tiếp một câu.

"Hoàng thượng nếu ghét bỏ thần thiếp, cứ phế thần thiếp đi." Tần Hương Y cắn cắn môi, oán hận liếc Bắc Đường Húc Phong, đích xác, ba năm trước đây vô tri khiến nàng hối hận suốt đời. Kiếm khách kia là ai? Nàng đến bây giờ vẫn không nhớ nổi.

"Hoàng hậu nói quá lời. Hoàng hậu thông minh như vậy. Trẫm sao vứt bỏ hoàng hậu đây?" Khóe môi Bắc Đường Húc Phong đột nhiên giương lên, bàn tay giơ lên, ôm vai Tần Hương Y, khiêu khích khêu cảm của nàng một cái.

"Hoàng thượng chỉ là xuất phát từ tâm lý tìm kiếm cái lạ, muốn chinh phục thần thiếp mà thôi." Tần Hương Y lắc đầu cười, thần tình lạnh nhạt.

"Trẫm không cảm thấy như vậy. Hoàng hậu là công chúa Băng Tuyết quốc, có oán hận với trẫm là đương nhiên. Nhưng trẫm tự tin, sẽ khiến hoàng hậu không những không còn hận, mà còn có thể yêu

trầm." Bắc Đường Húc Phong ôm chặt Tần Hương Y, dự đoán tình hình trước.

"thần thiếp nghĩ điều đó không thể xảy ra." Đôi mắt đẹp của Tần Hương Y lưu chuyển, nhướn lên, ngang ngạnh buông ra một câu.

"Hoàng hậu cứ chờ xem." Bắc Đường Húc Phong vừa nói vừa giơ bàn tay lên, ngón tay để lên gương mặt trắng nõn của Tần Hương Y chạy một vòng, sau đó kéo tay nàng, "Hoàng hậu cùng dùng bữa tối với trẫm."

Hắn đột nhiên ôn nhu khiến Tần Hương Y có chút không biết làm sao, hắn muốn làm gì? Thực sự muốn thu phục lòng nàng! Tuyệt đối không có khả năng.

Dùng xong bữa tối, bóng đêm càng sâu.

Bắc Đường Húc Phong duỗi lưng một cái, phút chốc từ trên ghế ngồi dậy, liếc mắt Tần Hương Y đối diện, nói: "Hoàng hậu, cùng trẫm phê duyệt tấu chương, được không?"

"Đã trễ thế này, hoàng thượng còn muốn phê duyệt tấu chương?" Tần Hương Y chỉ là thuận miệng vừa hỏi.

"Vậy hoàng hậu muốn làm gì?" Bắc Đường Húc Phong quý dị cười.

"thần thiếp không có ý tứ khác. thần thiếp sẽ cùng làm với hoàng thượng." Tần Hương Y cũng không để ý tới Bắc Đường Húc Phong trêu tức khiêu khích, giật mình nói.

Trong ngự thư phòng, đèn đuốc sáng trưng, trên bàn tấu chương chồng chất như núi.

Bắc Đường Húc Phong ngồi xuống, sau đó không hề đứng lên, cau mày, thập phần chăm chú phê duyệt mỗi một phần tấu chương. Tần Hương Y ở một bên, chỉ có ngắm nhìn.

Hắn, vẫn tuấn dật như trước, đường viền trên mặt tinh xảo cực kỳ, dáng vẻ cúi đầu, càng thêm mê người, hai lọn tóc đen theo bờ vai rộng rãi rơi trước ngực, như mực đen, trong con ngươi đen thâm trầm luôn luôn lóe một cỡ ánh sáng kỳ dị, sắc bén, cơ trí, có khí phách cùng rộng lượng của quân vương. Khẳng định hắn không phải là người bình thường.

Đế vương chăm chỉ như vậy, một khi hắn còn sống, là phúc của dân chúng, Tần Hương Y đột nhiên có một ý nghĩ như vậy. Nếu hắn không phải minh quân, mình cũng sẽ không do dự như vậy, một đao kết liễu hắn, liền báo thù được cho cha. Azzzz, nàng thầm than một tiếng.

Nhìn dáng vẻ khổ cực của hắn, cuối cùng nhịn không được, pha một ly trà hương đưa qua, "Hoàng thượng, nếu mệt mỏi, uống một ngụm trà." Nhẹ nhàng để lên bàn, đang muốn xoay người lui ra.

"Hương Y --" đột nhiên một bàn tay to giữ cổ tay của nàng lại, thanh âm ôn nhu vang lên, có chút cảm giác ám muội.

Quyển 1 - Chương 47: Kẻ địch giấu diểm hạ sát thủ

Tần Hương Y mãnh liệt quay đầu, nhìn Bắc Đường Húc Phong một cái, trong tròng mắt có vẻ hơi mệt mỏi kia bắn ra hai tia sáng khác thường, giống như hàm chứa một chút tình cảm.

“Hoàng thượng, người — —” Tần Hương Y có chút không biết làm sao, hấn gọi tên của nàng, kiến nàng rất quen thuộc.

“Hoàng hậu mệt mỏi rồi sao?” Bắc Đường Húc Phong ngáp một cái, ngời thẳng người lên, bỏ tấu chương trong tay xuống, nhìn thật sâu Tần Hương Y một cái.

“thần thiếp không có.” Tần Hương Y vô tình lại cố ý tránh ra cổ tay trắng bị Bắc Đường Húc Phong nắm chặt, thoáng hướng về sau lui từng bước.

Đêm dần sâu, nàng luôn phòng bị.

“Hoàng hậu tựa hồ muốn tránh trẫm.” Bắc Đường Húc Phong xê dịch ghế ngồi, đứng dậy, vòng quanh Tần Hương Y dạo bước một vòng.

“Không có.” Tần Hương Y cúi mắt, không muốn nhìn Bắc Đường Húc Phong, trong mắt của hấn luôn hàm chứa một cỗ tình cảm khó hiểu. Hấn rốt cuộc muốn làm gì?

“Người trong lòng hoàng hậu chẳng lẽ là hộ vệ Nguyên Tinh?” Bắc Đường húc Phong đột nhiên toát ra một câu như vậy.

“Không phải!” Tần Hương Y không cần suy nghĩ, thốt ra. Nàng theo bản năng muốn bảo hộ Nguyên Tinh, không muốn làm cho hắn chịu thương tổn gì nữa.

“Hoàng hậu quá kích động rồi.” Bắc Đường Húc Phong nhìn ngoài cửa sổ một cái, lúc này mặt trời đã dần lên, hắn duỗi lưng một cái, ngáp một cái thật dài, nói “Hoàng hậu quay về Phượng Du cung đi.” Thanh âm bình thản, nghe không ra cảm xúc gì.

Hắn thả nàng đi như vậy sao? Tần Hương Y kinh ngạc ngược mắt.

“Sao thế? Hoàng hậu muốn tiếp tục ở lại?” Bắc Đường Húc Phong nhíu mày, âm hiểm cười.

“thần thiếp cáo lui.” Tần Hương Y xác thực không dám ở lâu, vội cúi người thi lễ, vội vàng ra khỏi ngự thư phòng. Sau lưng một đôi mắt sâu thẳm nổi lên một cỗ thích ý, hắn muốn làm loạn lòng của nàng, nếu thu phục lòng của nữ nhân này, mới là thành tựu chân chính. Hắn nở nụ cười, cười đến quỷ dị.

Trở về Phượng Du cung, sắc trời vẫn chưa tỏ.

Tần Hương Y sớm mệt mỏi, với sự hầu hạ của Lệ Hưu và Lương Mỹ, nàng vội vàng đi ngủ. Không biết sao, đột nhiên có một loại cảm giác giải tỏa được gánh nặng, tối nay trôi qua bình tĩnh, tường hòa, không cần lo lắng đề phòng, buông tư tưởng trầm trọng, người liền cực mệt, cực mệt. Nàng vừa nằm, chính là cả một ngày, hơi thở nhẹ nhàng ở trong màn tơ truyền ra, trong không khí tràn ngập một cỗ mùi thơm nhàn nhạt, như có như không.

Mặt trời lên rồi, lại xuống.

Hoàng hậu ngủ thật ngon, ai cũng không dám đánh thức một tiếng.

Màn đêm buông xuống, trăng lại lên đầu ngọn liễu. Phượng Du cung hoàn toàn yên tĩnh, chủ tử không dậy, không người nào dám đốt đèn. Trong cung tối đen một mảnh.

Đột nhiên một trận thanh âm xào xạc truyền đến, cửa cung bị người đẩy ra, ánh trăng sáng tỏ chiếu vào, cực kỳ chói mắt, tiếp theo một cái bóng đen nhanh tiến vào, thẳng hướng cung điện của Tần Hương Y.

Màn trướng xa hoa, gió nhẹ lướt qua, nhẹ nhàng lay động.

Bóng đen lập tức đi đến trước giường, nhẹ nhàng đẩy màn lụa ra, theo ánh trăng, hẩn nhìn nữ tử ngủ say trên giường, mày nhíu chặt lại, đột nhiên từ bên hông rút ra một cây chủy thủ. Ánh sáng của chủy thủ dưới ánh trăng lạnh lẽo cực kỳ.

“Người ngàn vạn lần không nên mê hoặc Vương gia.” Từ miệng bóng đen truyền ra một thanh âm báo oán, hiển nhiên là nữ. Dứt lời, nàng không chút do dự giương lên vũ khí sắc bén trong tay, nhắm ngay ngực Tần Hương Y cắm tới.

Đúng lúc lưỡi hạ xuống, Tần Hương Y mãnh liệt mở mắt ra, tròn mắt trợn lên, theo bản năng lăn một vòn sang bên cạnh, tránh thoát tập kích của vũ khí.

Nữ thích khách đâm hụt một nhát, nhưng nàng vẫn không chịu bỏ qua, đuổi sát theo, tiếp tục đâm, lưỡi dao thật là sắc bén, Tần Hương Y tuy rằng tránh được kịp nhưng lưỡi dao thoáng xẹt qua cánh tay của nàng, trên quần áo tuyết trắng lập tức chảy ra một chút máu.

Tần Hương Y giật mình, che cánh tay đang chảy máu, thi triển khinh công, bay xuống giường, “Người là ai?” Nàng trấn định, sắc mặt

không một chút vẻ bối rối.

“Mặc kệ ta là ai, hôm nay ta không thể không giết ngươi.” Nữ thích khách che mặt, thấy không rõ dung mạo của nàng, chính là đôi tròng mắt của nàng rất quen thuộc, còn chứa một cỗ hận ý thật sâu.

“Nếu ngươi muốn giết ta, cũng để cho ta hiểu được vì sao phải chết.” Tần Hương Y cảnh giác lui về sau một bước, thử thăm dò mục đích của nữ thích khách.

“Được, nói cho ngươi biết cũng không sao. Ngươi ngàn vạn lần không nên mê hoặc Vinh Vương gia.” Nữ thích khách dứt lời, không cho Tần Hương Y cơ hội thở dốc, vung lưỡi dao mà đến, mỗi một chiêu đều ác độc, không lưu đường sống.

Công phu tấn công của Tần Hương Y không tốt, đối mặt với công kích của đối phương, nàng chỉ có thể lấy khinh công tránh né.

Ai ngờ nữ thích khách gắt gao không tha, nàng hạ quyết tâm, muốn đẩy Tần Hương Y vào chỗ chết. Đấu tiếp như vậy cũng không phải biện pháp. Ánh mắt linh hoạt của Tần Hương Y chợt lóe, hướng phía cửa kêu một tiếng: “Lệ Hưu, Lương Mỹ.”

“Vô dụng. Người trong Phượng Du cung sớm đã rời khỏi đây.” Nữ thích khách cười nhẹ một tiếng.

“Không có ở đây. Chẳng lẽ có người cố ý kéo bọn họ đi.” Tần Hương Y nói thềm một tiếng, lại ngược mắt cẩn thận ngắm nữ thích khách kia một cái, dưới ánh trăng sáng ngời, đôi tròng mắt kia của nàng thật rõ ràng, ánh mắt rất quen thuộc. Nàng là vì Vinh Vương gia mà đến, nghe khẩu khí, hẳn là một người ái mộ Bắc Đường Húc Vinh.

Không kịp để Tần Hương Y nghĩ nhiều, đối phương lại công kích

đến. "Người chịu chết đi." Nàng đột nhiên cười gằn một tiếng, cặp con ngươi lộ ở bên ngoài vải che trong suốt động lòng người nổi lên sự âm độc, dứt lời từ bên hông rút ra một đống phi tiêu, nhanh chóng hướng Tần Hương Y phóng tới. Thanh âm xoẹt xoẹt đánh úp lại, phi tiêu tại trong không khí lóe ánh xanh, hiển nhiên là có độc.

Tần Hương Y cũng không e ngại, thi triển khinh công né tránh, phi tiêu va vào tường, toàn bộ rơi xuống đất. Lường trước đúng lúc này, nữ thích khách đem chủ thủ cầm trong tay đồng thời phóng ra mà đến, nhắm đúng ngực Tần Hương Y.

Mắt thấy Tần Hương Y không thể phân thân, chủ thủ trực tiếp bay đến, tình huống nghìn cân treo sợi tóc, dưới ánh trăng một cái bóng dáng vàng mạnh mẽ bay tới, ống tay áo vung lên, lưỡi dao rơi xuống đất.

Nữ thích khách thấy tình thế không ổn, đang muốn chạy trốn, nhưng đã chậm, mấy chuỗi đại đao đã trên cổ của nàng. Đồng thời đèn cung đình sáng lên, lúc này Tần Hương Y mới nhìn rõ ràng tất cả, người cứu nàng dĩ nhiên là Bắc Đường Húc Phong!

"Bóc khăn che mặt của nàng ra." Bắc Đường Húc Phong vẫy tay, chăm chú nhìn nữ thích khách.

"Vâng" thị vệ trả lời một tiếng, túm vải che trên mặt nữ thích khách kéo xuống.

Một khắc vải rơi ra, Tần Hương Y trừng mắt há miệng, "Lương Mỹ, tại sao lại là ngươi?" Nàng không muốn tin, Lương Mỹ vẫn chăm sóc bên người lại là thích khách muốn đẩy nàng vào chỗ chết.

"Đúng, là ta." Lương Mỹ thản nhiên liếc mắt nhìn Tần Hương Y, một bộ dáng bất cần, nàng sớm đã chuẩn bị cho cái chết.

“Người vì sao — —” Tần Hương Y giật mình, ban đầu xác thực hoài nghi tới Lương Mỹ, nhưng không nghĩ được là, nàng lại có thể độc ác như thế.

“Ta biết người muốn hỏi cái gì. Ta mới là công chúa Thổ Khâu quốc chân chính.” Lương Mỹ ngẩng đầu lên, vẻ mặt ngạo khí, soi với bình thường khiêm nhường hoàn toàn giống như hai người.

“Vậy Vân Ny thì sao?” Tần Hương Y hỏi.

“Nàng muốn giả mạo thân phận công chúa Thổ Khâu quốc, không ai có thể quản được.” Lương Mỹ nói như trêu tức, trên mặt đều là vẻ khinh thường.

“Công chúa Thổ Khâu quốc? Người vì sao phải vào cung làm một cung nữ nhỏ nhỏ?” Mây Bắc Đường Húc Phong căng thẳng, đột nhiên hỏi.

Khi nói tới đây, đôi mắt của Lương Mỹ đột nhiên ảm đạm, hốc mắt đỏ lên một chút, môi càng không ngừng run động.

Quyển 1 - Chương 48: Duyên tới duyên đi tình về chỗ

Bi thương nhàn nhạt trôi qua rồi biến mất, trong đôi mắt trong suốt của Lương Mỹ bỗng nhiên hiện lên một ánh sáng sắc bén, thẳng tắp bắn về phía Tần Hương Y, ánh mắt kia lạnh đến có thể giết chết người, “Tần Hương Y, đều tại ngươi! Tất cả đều tại ngươi!” Đôi mắt ửng đỏ thêm vào một cỗ phần nộ.

Bắc Đường Húc Phong thản nhiên liếc Tần Hương Y bên cạnh một cái, nàng vẫn trấn định tự nhiên như cũ, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì. Định lực của nữ tử này quả thật tốt! Hắc âm thầm cười hai tiếng, ánh mắt nghiêm khắc quét về phía Lương Mỹ, “Ngươi một cung nữ nhỏ nhỏ, cư nhiên gọi thẳng khuê danh của hoàng hậu, ngươi có biết hậu quả?”

“Hậu quả? Ta dám xông vào Phượng Du cung ám sát, sớm không để ý sống chết!” Lương Mỹ lạnh lùng cười một trận, trên mặt lại tràn đầy thê lương.

“Bốn cung rốt cuộc làm gì khiến ngươi oán hận như thế?” Tần Hương Y sợ run thật lâu sau, nhẹ nhàng mở miệng.

Lương Mỹ lắc đầu cười nhẹ một tiếng, nói: “Nếu không phải ngươi, Vinh Vương gia làm sao có thể buông bỏ hùng tâm tráng chí, chấp tay nhường bố binh đồ?! Là ngươi hủy tiền đồ của Vương gia!”

Trong mắt nữ tử này ngoại trừ hận, còn có ghen tỵ.

Nàng có tình với Bắc Đường Húc Vinh?! Mặt mày Tần Hương Y trầm xuống, bưng tình hiểu ra. “Lương Mỹ, ngươi là người của Vinh Vương gia?”

“Việc đã đến nước này, không sợ nói cho ngươi biết. Năm đó Thổ Khâu quốc của ta gặp nạn, ta thành người hầu lưu lạc trong dân gian, thiếu chút nữa đói chết. Là Vinh Vương gia đã cứu ta, ân tình của hắn, cả đời ta cũng không quên được. Vì Vương gia, ta vào cung làm thám tử. Nhưng qua nhiều năm như vậy vất vả và cố gắng toàn bộ hủy ở trên tay của ngươi! Hiện tại Vương gia yêu ngươi đến liều lĩnh, ngay cả giang sơn cũng không cần, ngươi căn bản chính là hồng nhan họa thủy!” Lương Mỹ trừng mắt Tần Hương Y, giống như muốn cứng rắn ăn hết nàng, chỉ có mỗi khi nói đến Bắc Đường Húc Vinh, đáy mắt lại hiện lên một tia nhu tình.

Nàng không chỉ có báo ân, nàng còn yêu Bắc Đường Húc Vinh, tình

yêu khắc cốt như vậy.

Tần Hương Y ngây ngẩn cả người, bình tĩnh quét mắt nhìn Lương Mỹ một vòng, sau lưng nữ tử luôn trầm mặc này lại có nhiều chua xót như vậy. Có lẽ nàng ta nói đúng, nàng chính là họa thủy, có thể mê hoặc lòng nam nhân, cho nên Bắc Đường Húc Phong mới giữ nàng lại, không cần tốn nhiều sức khiến cho Bắc Đường Húc Vinh luôn luôn thanh cao kiêu ngạo, nắm mười vạn binh khom lưng.

Bắc Đường Húc Phong hẳn thật ác độc!

Vẫy vẫy tay áo, nhẹ nhàng thở dài, suy nghĩ bay xa, đột nhiên nhớ tới cái gì, “Vậy Uyển Nhi là người của người?”

“Người quả nhiên thông minh. Đúng, Uyển Nhi đã từng là nha hoàn bên người của ta, sau đó nàng theo ta vào cung, theo Liễu Hiền phi. Ta biết lần này Uyển Nhi là vì ta.” Nói tới đây, trông mắt trong suốt của Lương Mỹ trào ra một chút trong suốt.

Tần Hương Y nhìn nàng một cái, nhưng trong lòng không có bao nhiêu oán hận, một nữ tử có vận mệnh giống mình, đều là công chúa mất nước, đều cùng mục đích mà vào cung. Chẳng qua nàng là vì tình, vì người mình yêu sâu đậm mà cố gắng. Có lẽ nàng cảm thấy hy sinh cũng là đáng. Nhẹ nhàng than một tiếng, ngắm Bắc Đường Húc Phong bên cạnh một cái, vẻ mặt hẳn lại lạnh nhạt.

“Hoàng thượng tính xử trí Lương Mỹ như thế nào?” Tần Hương Y nghiêng mặt qua, liếc mắt nhìn Bắc Đường Húc Phong, đáy mắt lặng lẽ phiêu qua một tia đả thương nhân nhạt.

Bắc Đường Húc Phong nhẹ nhàng quét mắt Lương Mỹ một vòng, hé miệng cười, “Nàng là người trong cung hoàng hậu, xử trí như thế nào tùy hoàng hậu định đoạt.” Hắn đem quyền lực giao cho Tần Hương Ym hẳn muốn nhìn xem nàng xử lý chuyện này như thế nào, trong lòng tràn đầy tò mò.

Tần Hương Y trầm mặc, âm thầm cân nhắc một phen, ánh mắt nhẹ nhàng xẹt qua gương mặt tinh khiết trầm lặng của Lương Mỹ, trong lòng chua chát, thật sự không đành lòng giết nàng, “Đày vào Hoán Uyển, không có mệnh lệnh của bốn cung, không được rời đi Hoán Uyển nửa bước.” Dứt lời, nhẹ nhàng vung tay áo, xoay người không hề nhìn nàng thêm một cái.

Lương Mỹ kinh ngạc, ám sát hoàng hậu là tử tội, đày vào Hoán Uyển thật sự chỉ là trừng phạt sơ sài. Gương mặt oán hận nhất thời chuyển thành mờ mịt, trong trông mắt trong veo luân chuyển tình tứ phức tạp. Vị hoàng hậu này rốt cuộc là dạng nữ tử gì? Nàng nhìn không ra.

“Đi.” Thị vệ áp Lương Mỹ đi, ngay một khắc trước khi đi ra khỏi cửa cung, nàng ngoái đầu nhìn lại, trong mắt xẹt qua một tia toan tính. Bóng đổ dài, Phượng Du cung an tĩnh. Tần Hương Y than dài một hơi, ngồi bên cạnh chiếc ghế hoa hồng, nhắm hai trông mắt lại, cảm giác mệt mỏi quá, hoàn toàn quên mất Bắc Đường Húc Phong đang ở bên cạnh, xem như không có ai thở dài một tiếng.

Bắc Đường Húc Phong chấp tay đứng, vẫn lẳng lặng quan sát nhất

cử nhất động của nàng, mày kiếm khẽ run lên: ở sâu trong nội tâm của nàng, còn có sự mềm mại của nữ tử, nàng đối Lương Mỹ, thật đúng là hết lòng quan tâm giúp đỡ, tròng mắt vụt sáng đảo qua, đột nhiên dừng ở trên cánh tay bị thương của nàng, đáy mắt thâm trầm xẹt qua một tia khác thường, “Hoàng hậu bị thương?”

Tần Hương Y nghe được thanh âm của Bắc Đường Húc Phong, lúc này mới nhớ tới hắn, nhanh chóng mở mắt ra, vội vàng đứng dậy, cúi người cúi đầu, nói: “Thần thiếp thất lễ.”

“Đừng ngại.” Bắc Đường Húc Phong ôn nhu cười, ánh mắt dừng ở trên cánh tay bị thương của Tần Hương Y, “Cánh tay hoàng hậu bị thương thực nghiêm trọng, không bằng trẫm băng bó thay hoàng hậu.” Tối nay hắn ôn nhu có chút kỳ quái.

“Hoàng thượng ——” Môi Tần Hương Y động nhẹ hai cái, muốn nói lại thôi.

“Hoàng hậu muốn nói cái gì?” Bắc Đường Húc Phong vừa hỏi, vừa đi về phía tủ, từ bên trong tìm ra một cái hộp thuốc nhỏ.

“Hoàng thượng, thần thiếp xử phạt Lương Mỹ có nhẹ hay không?”

Tần Hương Y nghiêng đầu, nhẹ nhàng hỏi.

“Nhẹ.” Bắc Đường Húc Phong không chút do dự nói, “Nhưng hoàng hậu đã quyết định, cũng đừng có hối hận.” Dứt lời, hắn bước đi, kéo Tần Hương Y ngồi vào trên giường, nhẹ nhàng kéo tay áo của nàng lên.

“Hoàng thượng, ngươi có phải đối với thần thiếp tốt quá hay không?” Tần Hương Y tựa hồ ý thức được cái gì, nhanh chóng rút cánh tay về, khoe miệng khẽ cong, nổi lên một tia cười lạnh.

Nhớ kỹ, bây giờ hắn vẫn là kẻ địch!

“Trẫm không phải đã nói sao? Khiến cho hoàng hậu yêu trẫm! Bây giờ trẫm thử làm một người chồng tốt.” Trên gương mặt rét lạnh của Bắc Đường Húc Phong nổi lên nụ cười ôn nhu, tối nay hắn cười nhiều lắm, rất ôn nhu, khiến cho người ta mê hoặc.

“Hoàng thượng không phải là thu phục Vinh Vương gia được rồi, nên trong lòng vui vẻ chứ?” Tần Hương Y lắc đầu, khinh thường không nhìn nữa. Đối với đế vương thâm trầm khó đoán này, nàng lúc nào cũng phải cẩn thận.

“Hoàng hậu có thể mê đảo nhị hoàng huynh, cũng xác thực chứng minh sức quyến rũ của hoàng hậu, càng chứng minh hoàng hậu là một nữ tử có tài, nếu trẫm nếu không quý trọng, chính là trẫm không đúng rồi.” Bắc Đường Húc Phong vừa nói vừa nắm tay Tần Hương Y lên, đặt ở lòng bàn tay, cầm thật chặt, sâu trong mắt của hắn phấp phấp một cỗ tình cảm, chỉ là có chút quỷ dị.

“Hoàng thượng muốn thu phục lòng của thần thiếp? Nhưng thần thiếp có thể khăng định với hoàng thượng, không có khả năng!” Tần Hương Y cũng không giấu diếm cái gì, bí mật của nàng hắn cũng biết, nàng nghĩ cái gì hắn cũng biết. Hắn giữ nàng lại bên người, chẳng qua nàng có giá trị lợi dụng thôi. Tựa như chuyện của Vinh Vương gia lần này, không cần ai khác, hắn có thể nhờ cái đình trong

mắt, lấy được binh quyền. Hắn là người thắng lớn nhất.

“Vậy trăm sẽ thử xem.” Bắc Đường Húc Phong cũng không cảm tức, ngược lại cười nhẹ, một bộ dạng đã đoán trước, sau đó tiếp tục cúi đầu, nhẹ nhàng nâng ống tay áo Tần Hương Y lên, da thịt tuyết trắng phía trên, một vết máu đỏ tươi tràn đầy kéo dài, hắn không nhanh không chậm, lau vết thương, băng bó, làm thật tốt.

Không biết sao, Tần Hương Y đột nhiên đau xót, trong lòng ảm áp. Mặc dù đối với hắn có hận, nhưng ít ra giờ khắc này, cảm động trong nháy mắt. Một đời đế vương chỉ sợ cả đời sẽ không làm chuyện này, hắn vì nàng làm.

“Hoàng thượng tựa hồ rất biết cách băng bó?” Tần Hương Y che dấu cảm xúc trong nội tâm, thản nhiên hỏi.

“Hoàng hậu đừng quên. Trước kia khi trăm còn là vương gia, đã thường xuyên mang binh xuất chinh, nếu việc bình thường này cũng không biết được, vậy làm sao diệt Băng Tuyết quốc?” Con người đen thâm trầm của Bắc Đường Húc Phong dừng ở trên mặt Tần Hương Y, cắn thật nặng ba chữ “Băng Tuyết quốc”, tiếp theo cười đắc ý.

“Bắc Đường Húc Phong — — ngươi — —” đó là nỗi đau vĩnh viễn của nàng — — nước mắt nhà tan, hắn lại nói dường như không có việc gì. Tần Hương Y tức giận vung tay lên, thật muốn cho hắn một chưởng.

Bắc Đường Húc Phong phản ứng rất nhanh, bàn tay vung lên, chặt chẽ tiếp được tay của Tần Hương Y, lại dùng lực lôi kéo, ôm ôn hương nhuyễn ngọc vào ngực, “Hoàng hậu, đừng nóng lòng. Đêm xuân không giận!” Dứt lời, ngón tay dừng lại trên má nàng.

Quyển 2 - Chương 1: Mẫu tử gặp lại tình hoà thuận vui vẻ

Quyển 2: Mỹ nhân cười khuynh quốc khuynh thành

Đôi mày thanh tú của Tần Hương Y nhíu lại, oán hận trừng mắt Bắc Đường Húc Phong một cái, đem mặt chuyển qua một bên, tránh đi tay hắn, đầu ngón tay của hắn ôn nhu quái dị khiến nàng cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

“Sao thế? Hoàng hậu vẫn không muốn?” Môi đỏ mọng khêu gợi của Bắc Đường Húc Phong khêu mỉm cười nói, đầu mãnh liệt cúi xuống, toàn bộ gương mặt cơ hồ sẽ dán lên mặt Tần Hương Y.

“Hoàng thượng, không nên miễn cưỡng.” Cả người Tần Hương Y bị Bắc Đường Húc Phong kìm quá chặt chẽ, hoàn toàn không thể nhúc nhích. Lúc này nàng có thể hiểu được, hắn lại muốn trêu đùa nàng. Vì tôn nghiêm, quyết không để cho hắn thực hiện được, nàng thực thản nhiên cự tuyệt. Kỳ thật lý do tất cả mọi người lòng dạ biết rõ, nàng - công chúa Băng Tuyết quốc gả cho hắn Bắc Đường Húc Phong không phải làm hoàng hậu, mà là phục quốc báo thù.

Là người bị hại, nàng không hề quật cường, vẫn nhẫn nhịn như cũ nuốt xuống gọi hắn hoàng thượng. Kỳ quái là, vừa rồi khi gọi tên hắn, hắn cư nhiên một tia tức giận cũng không có.

“Hoàng hậu cảm thấy ủy khuất? Trẫm hình như nghe nói người trong lòng hoàng hậu hiện tại nằm ở trong Thái y viện, bị thương không nhẹ?” Mặt Bắc Đường Húc Phong mỉm cười nói, cười nhưng không cười nói xong, nhưng thật sâu trong đáy mắt nổi lên một chút ý lạnh

nhàn nhạt

“Hoàng thượng suy nghĩ nhiều, Nguyên Tinh chỉ là sư huynh của thần thiếp.” Tần Hương Y giật mình nói, nàng chỉ muốn bảo vệ Nguyên Tinh, không muốn hẳn lại bị bất cứ thương tổn gì.

“Vậy sao?” Bắc Đường húc Phong cười gật đầu một cái, chớp mũi tới gần môi Tần Hương Y vuốt phẳng nửa khắc, bỗng nhiên mãnh liệt ngẩng đầu, ánh mắt sáng hiện lên một tia thích ý, nói: “Hoàng hậu vừa rồi hình như gọi tên trẫm. Kêu thật sự êm tai, nhưng cho tới nay vẫn không có phi tử nào kêu tên trẫm. Không bằng trẫm cho hoàng hậu ngoại lệ, về sau thời điểm không có người ngoài, hoàng hậu có thể kêu trẫm Húc Phong hoặc là kêu Phong, như thế nào?”

“Tùy.” Tần Hương Y không chút nào kiên nhẫn bỏ lại một câu, bây giờ hẳn làm tất cả là muốn chinh phục nàng, nàng sẽ không động tâm, ý chí kiên định thì tốt rồi.

“Tốt lắm, trẫm gọi nàng là Hương Y.” Bắc Đường Húc Phong vừa nói vừa đỡ thân thể Tần Hương Y, bàn tay to chậm rãi buông ra, bỗng nhiên trượt lên búi tóc của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve.

Cảm giác kia tựa như gió xuân thổi qua, tim Tần Hương Y mãnh liệt run lên một cái.

“Hương Y, có nhớ Trảm Long và Nhược Băng không?” Thanh âm ôn nhu vang lên, giống nhau âm điệu tuyệt vời.

Tần Hương Y vui vẻ trong lòng, đột nhiên ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Bắc Đường Húc Phong, “Hoàng thượng ——” nhẹ nhàng gọi một tiếng, trong tròng mắt linh động của nữ tử lóe chờ mong.

“Hương Y, kêu trẫm là Phong, được không?” Tay Bắc Đường Húc

Phong trượt xuống cầm dưới của Tần Hương Y, ôn nhu nâng lên, khiến ánh mắt nàng nhìn thẳng hẳn, đôi mắt sâu kia lại có một cỗ tình ý dạt dào, nhìn không ra nửa điểm giả dối.

Tần Hương Y cảm thấy cả người một trận cực nóng, ánh mắt của hẳn cứ nhiên cho nàng loại cảm giác này, kỳ quái! Ngượng ngừng cúi đầu, hai má ửng hồng, chậm rãi kêu một tiếng, “Phong ——” như chim sơn ca xuất cốc, kỳ thật thanh âm của nàng thực êm tai, trong suốt cực kỳ.

“Tốt. Ngày mai Trầm sẽ mang Trảm Long và Nhược Băng tới gặp nàng.” Bắc Đường Húc Phong đáp ứng rất rõ ràng, tiếp theo ngược mắt nhìn ánh trăng trong sáng ngoài cửa sổ, ngừng một lát, thu hồi tầm mắt, nói: “Hương Y, đã muộn rồi. Người sớm đi nghỉ ngơi, trầm về cung trước.” Dứt lời, hẳn thương tiếc ngắm cánh tay bị thương của nàng một cái, “Ngày mai Trầm bảo Thái y ghé xem vết thương của người, chăm sóc mình thật tốt đấy.”

Nói xong, hẳn nhẹ nhàng xoay người, ống tay áo vung lên, đi thong thả hướng cửa cung, một cỗ vàng sáng bay xa. Mắt Tần Hương Y tiễn hẳn thật xa, thật xa, trong lòng rất rối loạn, gần đây Bắc Đường Húc Phong có vẻ cực kỳ không tầm thường, hẳn rốt cuộc muốn làm gì? Sự ôn nhu của hẳn thiếu chút nữa khiến nàng trầm mê.

“Tần Hương Y, không được suy nghĩ lung tung. Không được.” Nàng dùng sức lắc đầu, nhắm mắt lại.

Phượng Du cung khôi phục im lặng, còn lại chỉ có một mảnh sáng tỏ, ánh trăng lạnh lùng chiếu vào sàn gỗ trong cung, tựa hồ thêm vài phần nhu tình.

===

Một ngày mới đã đến.

Phượng Du cung thiếu Lương Mỹ tồn tại, dường như không có gì khác biệt. Bên cạnh có Lệ Hưu làm bạn, Tần Hương Y cũng không cô đơn. Vừa sáng tinh mơ, trang điểm xong, dùng đồ ăn sáng, đi vào chính điện, thói quen ngồi ở chiếc ghế lê, đưa mắt nhìn ra xa.

Bắc Đường Húc Phong nói qua hôm nay sẽ mang Trảm Long và Nhược Băng tới, làm mẫu thân, Tần Hương Y tất nhiên là vui mừng đến cực điểm. Một canh giờ lại một canh giờ đi qua, bên ngoài cửa cung vẫn trống rỗng, không thấy bất kỳ kẻ nào đến.

Tần Hương Y có hơi thất vọng rồi, hẳn có thể chỉ nói liền dứt lời hay không, có vẻ cúi đầu, sự vui mừng lúc trước biến mất hết.

“Tiểu thư, đừng có vội. Có thể hoàng thượng có chuyện làm trễ nãi.” Lệ Hưu kịp thời chen vào một câu.

“Không sao.” Tần hương ấy nhìn Lệ Hưu mím môi cười, ánh mắt vẫn như cũ hướng đến cửa cung.

Đúng lúc này, hai cái bóng dáng nhỏ xinh xuất hiện, bọn họ nhảy nhót hoan hô như trước, vui mừng chạy vội vào. “Mẫu thân, mẫu thân.”

Thanh âm ngọt ngào kia quá quen thuộc, Tần Hương Y phút chốc đứng dậy, hốc mắt đỏ một chút, nàng nắm váy dài, bước nhanh đến.

Hai đứa nhỏ đáng yêu chậm rãi đi đến, vui vẻ nhào vào trong lòng Tần Hương Y.

“Long nhi, Băng nhi, khiến mẫu thân nhớ chết được.” Tần Hương Y đem Trảm Long cùng Nhược Băng một phen ôm vào trong lòng, một hàng nước mắt trong suốt nhanh chóng chảy xuống.

“Long nhi, Bǎng nhi cũng nhớ mẫu thân.” Đứa trẻ đáng yêu từ trong lòng Tần Hương Y giã đi ra, mỗi người ở trên mặt của nàng mà hôn, không hẹn mà cùng nói.

Tần Hương Y rưng rưng cười, tỉ mỉ nhìn khắp một vòng hai đứa nhỏ đáng yêu, bọn chúng một thân hoa phục, trên mặt tươi cười, khí sắc hồng nhuận, xem ra thời gian bọn chúng sống ở An Bình cung so với ở Tiên Tử cốc còn tốt hơn. Trong lòng của nàng ít nhiều mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, ít nhất không có người thương tổn bọn chúng.

“Mẫu thân, người gầy đi rồi.” Nhược Bǎng dùng tay nhỏ bé lau nước mắt trên mặt Tần Hương Y, dáng vẻ thương xót.

“Tỷ tỷ gọi sai rồi. Chúng ta phải gọi là mẫu hậu.” Đột nhiên Trảm Long kéo cánh tay Nhược Bǎng một cái, ra vẻ người lớn sửa lại lời nói của cô bé.

“Mẫu hậu? Là ai dạy các con?” Tần Hương Y cả kinh trong lòng, mặt mày trầm xuống.

“Là phụ hoàng.” Trảm Long nghiêm túc nói.

“Phụ hoàng?” Tần Hương Y giật mình không nhỏ, “Long nhi, không thể nói bậy. Đây chính là tử tội.” Nàng lấy tay bưng kín miệng Trảm Long, mày gắt gao nhú lại.

Hài tử ngây thơ, sao biết hậu cung này hắc ám đến thế nào? Bắc Đường Húc Phong căn bản không có khả năng làm như vậy, đích thị là người nào khác trong cung dạy, nếu đến tai hắn, chỉ sợ là tánh mạng khó bảo toàn.

“Hoàng hậu không cần khẩn trương.” Đúng lúc này, cửa vang lên

một thanh âm thuần hậu, một đóa vàng sáng quen thuộc bay tới.

Tần Hương Y ngược mắt nhìn về nơi xa, nhanh chóng đứng dậy, nhẹ nhàng cúi đầu, nói: “Thần thiệp khấu kiến hoàng thượng.”

Ai ngờ, Trảm Long cùng Nhược Băng nhìn đến Bắc Đường Húc Phong cứ nhiên không có chút nào e ngại, cười vui chạy về phía hắn, trong miệng hô lên chữ khiến cho người ta không thể tin được, “Phụ hoàng!”

Thanh âm trong veo quanh quẩn trong cung điện, Tần Hương Y, tầm mắt thẳng tắp định ở trên người Bắc Đường Húc Phong, kế tiếp, hắn sẽ phản ứng như thế nào?

Quyển 2 - Chương 2: Thái Hậu triệu kiến nạp quý phi

“Trảm Long, Nhược Băng, ngoan, để cho phụ hoàng ôm.” Trên mặt Bắc Đường Húc Phong lộ vẻ từ ái ít có, hấn mở lồng ngực rộng lớn, ôm hai đứa nhỏ đáng yêu vào trong lòng, bộ dáng kia thật giống như một phụ thân đối đãi con của mình.

Hấn?! Khuôn mặt Tần Hương Y kinh ngạc. Một màn này khiến nàng khó có thể tin. Đây rốt cuộc là đế vương như thế nào? Hấn thực sự có lòng dạ như thế, có thể đem con của người khác coi như con mình, hay là hấn có mục đích khác?

“Hoàng hậu không cần lo lắng. Là trẫm cho phép bọn họ gọi như vậy.” Bắc Đường Húc Phong vừa nói vừa ôm lấy Trảm Long cùng Nhược Băng, đi đến trước mặt Tần Hương Y, bỏ xuống một nụ cười hòa ái, nụ cười kia thật giống nắng ấm mùa xuân, chiếu vào trong lòng của nàng, nàng cảm thấy lo lắng.

Ngay cả Lệ Hưu vẫn hầu một bên cũng kinh ngạc không thôi.

Không khí nhất thời đọng lại một lát.

“Hoàng thượng tại sao muốn làm như vậy?” Tần Hương Y che dấu kinh sắc, trấn định hỏi.

Bắc Đường Húc Phong không trả lời ngay câu hỏi của Tần Hương Y..., chỉ là ngồi xổm người buông Trảm Long cùng Nhược Băng trong lòng, ánh mắt quét về phía Lệ Hưu, nói: “Đem bọn chúng đến điện bên nghỉ ngơi trước, trẫm có chuyện muốn nói với hoàng hậu.”

“Vâng” Lệ Hưu cung kính lên tiếng trả lời, dạo bước mà đến, dắt Trảm Long cùng Nhược Băng rời khỏi chính điện.

Nhìn theo Trảm Long cùng Nhược Băng rời đi, Bắc Đường Húc Phong quay đầu, ánh mắt ẩn tình dừng ở trên người Tần Hương Y, nói: “Hoàng hậu cảm thấy trẫm làm như vậy không ổn sao? Trẫm nói với mẫu hậu, Trảm Long cùng Nhược Băng là nghĩa tử và nghĩa nữ trẫm cùng hoàng hậu thu dưỡng, kêu trẫm là phụ hoàng, kêu hoàng hậu là mẫu hậu, cũng không lạ, cũng có thể tránh cho Tần phi hậu cung nghi kỵ, không phải tốt sao?”

“Trảm Long cùng Nhược Băng là con ruột của thần thiếp, hoàng thượng làm như vậy, trong lòng chịu được không?” Tần Hương Y đột nhiên cảm thấy mũi cay cay, hắt, rốt cuộc là thiệt tình, hay là giả toan tính, mặc kệ như thế nào, từ một khắc Trảm Long cùng Nhược Băng gọi hắt phụ hoàng trở đi, đã nhìn ra đũa nhỏ thích hắt, hắt đích thị là thường xuyên đến An Bình cung thăm bọn chúng, lại thực lòng đối xử tử tế với bọn họ.

Hắt rốt cuộc là vì cái gì? Muốn chinh phục ta? Độ lượng của đế vương này cũng quá lớn đi.

“Hoàng hậu thông cảm cho cảm thụ của trẫm. Xem ra công lao của trẫm cũng không có uổng phí. Trẫm nói rồi, hoàng hậu sớm hay muộn sẽ yêu trẫm.” Bắc Đường Húc Phong trêu tức nói, bàn tay không tự chủ ôm eo Tần Hương Y.

“Không, không thể nào!” Cả người Tần Hương Y run lên, từ vòng xoát tình cảm giã dựa ra, mặc kệ hắt làm như thế nào, hắt làm những thứ gì, hắt thủy chung là kẻ thù diệt nhà huỷ nước của nàng, thủy chung là! Nàng lắc đầu liên tục, cảm xúc có chút kích động lên.

“Hoàng hậu đừng vội cự tuyệt. Về sau sẽ rõ.” Bắc Đường Húc Phong nâng bàn tay to lên, nhẹ nhàng vuốt phủ sợi tóc bên trán Tần Hương Y, bỏ xuống một nụ cười ôn nhu, sau đó phất ống tay áo lên, khuôn mặt tuấn dật khôi phục thường sắc, “Đúng rồi, Thái Hậu muốn gặp nàng. Nàng đi An Bình cung một chuyến đi.”

“Thái Hậu?” Tần Hương Y nghi hoặc.

“Đúng, mẫu hậu luôn luôn không nghe chuyện trong cung. Lần này triệu kiến nàng, đích thị là có chuyện quan trọng gì. Nàng nên sớm đến An Bình cung một chuyến. Về phần Trảm Long cùng Nhược Băng, lưu bọn họ ở Phượng Du cung một ngày, sáng mai đưa về An Bình cung.” Bắc Đường Húc Phong vẻ mặt thành thật nói.

“Vâng thần thiếp đi ngay.” Tần Hương Y cúi người cúi đầu.

===

Trong An Bình cung, hương lượn lờ, tiếng kinh Phật quanh quẩn, trúc xanh dựa nhau, kỳ ảo như thủy tinh.

Trong chính điện, vẻ mặt Giang Thuý Ngọc an tường ngồi ở ghế trên, thần thái bình thản, tay cầm Phật châu, nhưng giữa lòng mảy may thoáng thêm vài phần sầu lo.

Tần Hương Y ngồi một bên, phượng bào dài, trâm cài vòng ngọc, quý khí đầy người nhưng không mất thanh nhã, dung nhan khuynh quốc khiến cho người ta say mê.

“Hoàng hậu gần đây cùng hoàng thượng có tốt không?” Giang Thuý Ngọc chậm rãi hỏi.

“Thái Hậu, việc này — —” Tần Hương Y xác thực không thể trả lời

câu hỏi của Giang Thuý Ngọc, nên nói như thế nào, nói tốt? Đã muốn làm rõ là kẻ thù, nói xấu? Hai người tựa hồ không có đến độ nước lửa không dung.

“Ai gia muốn hỏi hoàng hậu, đã viên phòng cùng hoàng thượng chưa?” Mi dài của Giang Thuý Ngọc khẽ cúi, giảm thấp thanh âm xuống.

Tần Hương Y phút chốc mở mắt ra, bất đắc dĩ lắc đầu. Thật là không có, tuy rằng hàng đêm ngủ chung, nhưng hẳn thật không có chạm đến nàng.

Giang Thuý Ngọc nhìn đến phản ứng của Tần Hương Y, thờ dài, nói: “Có thể là ai gia sai rồi. Trong lòng hoàng nhi đã có người khác, lúc trước không nên cứng rắn bắt hẳn lập hậu.” Một mẫu thân ai thán, luôn bất đắc dĩ như vậy.

“Thái Hậu, tất cả đều là lỗi của thần thiếp, là thần thiếp không hầu hạ hoàng thượng chu đáo.” Tần Hương Y nhanh chóng đứng dậy, nhẹ nhàng cúi đầu, vẻ mặt tự trách.

Xác thực, bà là Thái Hậu, là mẫu thân hoàng đế, đối với bà nhất định phải cung kính mới đúng, như vậy về sau ở trong cung mới có tương lai tốt.

“Hoàng hậu đừng như vậy, mau lên.” Vẻ mặt Giang Thuý Ngọc từ ái, ánh mắt thân thiện quét về phía Tần Hương Y, dương tay ra hiệu.

“Tạ Thái Hậu.” Tần Hương Y phát phát tay áo, chậm rãi đứng dậy, hơi hơi cúi đầu, bộ dạng thực khiêm nhường.

“Thôi, ai gia cũng không cố chấp nữa. Nay con nối dòng của hoàng nhi ít ỏi, lại không chịu cùng hoàng hậu viên phòng, cũng chỉ có thể

như ý nguyện của hoàng nhi.” Giang Thuý Ngọc lắc đầu, bất đắc dĩ thở dài, chậm rãi đứng dậy, đi thong thả hai bước, ánh mắt dờn về phía Tần Hương Y, tiếp tục nói: “Hoàng hậu cũng biết nữ tử trong tim hoàng thượng là ai?”

“Thần thiếp không biết.” Tần Hương Y nói nhỏ.

“Cũng đúng, hoàng hậu vào cung không bao lâu, đương nhiên không biết. Một nữ nhi của Âu Dương gia, tên là Nghi Lâm. Ai gia biết, hoàng nhi vẫn quan tâm nàng. Lúc trước ai gia không đồng ý, là cảm thấy nàng thân thể yếu ớt, không có mạng hoàng hậu. Hiện tại hậu cung từ người trông coi, ai gia cũng yên tâm. Ngay lúc này vị trí quý phi còn trống, hoàng hậu cứ theo lòng hoàng đế, tiếp Nghi Lâm vào cung đi.” Giang Thuý Ngọc vừa nói vừa thở dài, xem ra trên mặt cao quý lóe từ ái vô hạn.

Tần Hương Y nhìn, cảm thấy trong lòng thoải mái. Nếu như mẫu thân mình còn sống, có lẽ nàng cũng từ ái như vậy.

===

Rời khỏi An Bình cung, trong lòng Tần Hương Y nhất thời hiếu kỳ, lục lại trí nhớ, còn nhớ lần trước xuất cung, ở cửa Âu Dương phủ nhìn thấy chính là nữ tử duyên dáng yêu kiều kia, là nàng sao? Lúc ấy biểu tình của Bắc Đường Húc Phong xác thực có một tia gợn sóng.

Lại có nữ tử có thể đánh động tim một đế vương lạnh lùng như vậy, Tần Hương Y vội vàng muốn biết nàng rốt cuộc là như thế nào.

Trở về Phượng Du cung, lên xe phượng, đồng hành cùng Lệ Hưu, trực tiếp đi Âu Dương phủ.

Tiếp đãi Tần Hương Y là đại tướng quân Âu Dương Hạo, hẳn là

tướng quân trẻ tuổi nhất Long Đế quốc, phong thái bưng bưng phẩn chấn, tướng mạo đường đường, quả nhiên là một thế hệ thần tướng, trăm nghe không bằng một thấy.

Trong chính sảnh (phòng khách) phủ, Tần Hương Y ngồi ở ghế đầu uống trà thơm, nhịn không được tò mò quét Âu Dương Hạo chất phác không nói vẫn đứng ở bên cạnh: dáng vẻ đường đường, cũng không giỏi về lời nói.

“Âu Dương tướng quân, khi nào bốn cung có thể gặp lệnh muội?”
Tần Hương Y cười thân thiện.

“Nương nương xin chờ một chút, Nghi Lâm lập tức tới ngay.” Âu Dương Hạo vừa nói vừa vội vàng hướng phía cửa nhìn một cái.

Ngay tại lúc dứt lời, một thanh âm như chuông bạc truyền đến, “Ca ——” trong veo dễ nghe, tiếp theo một bóng trắng giống đám mây nhẹ nhàng tiến vào.

Quyển 2 - Chương 3: Quý phi cười khuyh quốc khuyh thành

Tần Hương Y nghe tiếng nhìn lại, một nữ tử mười sáu mười bảy tuổi giẫm bậc thềm mà đến, bóng hình xinh đẹp mỹ lệ kia tựa như một đoá sen trắng trong hồ sen, cẩn thận nhìn lại, uyển chuyển như sương mù mờ ảo, một luồng sương khói, lượn lờ bay tới, ánh trắng chiếu rọi xuống, giống như Lăng Ba tiên tử, là một cô nương xinh đẹp, ôn nhu kia, lúm đồng tiền kia, dáng vẻ thiên chân lãng mạn làm cho lòng người say đắm, nàng là Âu Dương Nghi Lâm.

“Âu Dương gia tiểu thư quả nhiên có một tư vị khác thường, khó trách hoàng thượng nóng ruột nóng gan.” Tần Hương Y thản nhiên quét mắt Âu Dương Nghi Lâm một vòng, thân thiện cười nói với Âu Dương Hạo.

Không biết như thế nào, khi nói tới đây, trong lòng đột nhiên tăng lên một tia khác thường, cảm giác không thoải mái sao? Chính nàng cũng nói không rõ ràng lắm.

“Nương nương nói quá lời.” Âu Dương Hạo là người rất lễ phép.

Âu Dương Nghi Lâm so với ca ca khô khan của nàng, lại tự nhiên hơn, lông mi thật dài run lên một cái, nghiêng đầu, tò mò nhìn Tần Hương Y, đột nhiên nói: “Hoàng hậu nương nương, người quả thực xinh đẹp”.

“Nghi Lâm, không thể làm càn, còn không mau thỉnh an Hoàng hậu

nương nương.” Sắc mặt Âu Dương Hạo đột nhiên trầm xuống.

“Ahh.” Âu Dương Nghi Lâm cong cái miệng nhỏ nhắn lên, nhanh chóng cúi người cúi đầu, “Nghi Lâm thỉnh an Hoàng hậu nương nương.” Thanh âm như hoàng anh xuất cốc.

Tần Hương Y hàm chứa nét cười, lại đánh giá tiểu mỹ nhân trước mắt một phen, mặc dù không đáng là quốc sắc thiên hương, nhưng cũng là xinh đẹp, nhất là vẻ tươi cười ngây thơ này, đủ để khuynh thành trì.

Nàng chính là nữ tử khiến Bắc Đường Húc Phong động tâm? Tần Hương Y không quên dương tay ý bảo Âu Dương Nghi Lâm đứng dậy, bỗng nhiên một trận gió nhẹ thổi, một cỗ mùi thơm ngát đặc biệt xông vào mũi.

Hương khí ở đâu ra? Tần Hương Y quét mắt mọi nơi một vòng, ánh mắt rơi định ở trên người Âu Dương Nghi Lâm, hương này rõ ràng là nữ nhi hương, là từ trên người nàng phát ra!?

“Âu Dương gia tiểu thư quả nhiên là giai nhân một đời, hơn nữa còn là hương mỹ nhân?!” Tần hương Y yên lặng nắm chặt ống tay áo, nhìn lướt qua Âu Dương Nghi Lâm.

“Bẩm Hoàng hậu nương nương, mấy năm trước, tiểu muội theo gia phó du lịch, không cẩn thận đụng bị thương đầu, không nghĩ tới sau khi lành vết thương, bỗng nhiên cơ thể tán mùi thơm.” Âu Dương Hạo cung kính khom người, rất chân thành nói.

“Ah? Đây chính là phúc khí của Âu Dương gia các người.” Tần Hương Y mím môi cười, chậm rãi đứng dậy, đi tới bên người Âu Dương Nghi Lâm, vòng quanh nàng dạo bước một vòng, quả nhiên đáng người thốt tha, mùi phần mỹ nhân yếu đuối, nàng mím cười

gật gật đầu, nói: “Âu Dương tướng quân trước vì lệnh muội chuẩn bị một chút, mấy ngày nữa là được tiến cung hầu hạ hoàng thượng.”

“Việc này — —” đại tướng quân tuổi trẻ căng thẳng, do dự.

“Sao thế? Âu Dương tướng quân luyện tiếc lệnh muội.” Tần Hương Y nói.

“Cũng không phải như vậy. Chỉ là tiểu muội không hiểu chuyện, sợ nàng hầu hạ hoàng thượng không tốt.” Âu Dương Hạo vừa nói vừa lo lắng nhìn thoáng qua Âu Dương Nghi Lâm.

“Âu Dương tướng quân yên tâm, hoàng thượng sẽ rất thương yêu lệnh muội.” Ánh mắt Tần Hương Y chậm rãi dời, rơi xuống trên người Âu Dương Nghi Lâm. Nữ tử này hàm súc cúi đầu, hai gò má thoáng hồng, tay nhỏ bé càng không ngừng xoắn góc áo, có lẽ nàng cũng thích Bắc Đường Húc Phong, bằng không sẽ không khẩn trương như vậy.

Nhìn Âu Dương Nghi Lâm thêm một chút, bộ dáng hồn nhiên khả ái của nàng khiến người có một loại cảm giác bất an.

Nàng, một tiểu nha đầu, về sau có thể trở thành trở ngại hay không?

“Tạ Hoàng hậu nương nương.” Âu Dương Hạo chấp tay cúi đầu, trên mặt toát ra sự bất đắc dĩ.

Xem ra Âu Dương Hạo sớm nhìn thấu hoàng thất hắc ám, vừa vào cửa cung sâu tựa biển, hẳn làm sao lại không biết đây?

===

Sự tình tựa hồ thực thuận lợi.

Qua mấy ngày nữa, Âu Dương Nghi Lâm liền tiến cung làm quý phi, Bắc Đường Húc Phong còn sai người xây xong cho nàng một chỗ ở, tên là: Kim Nghi cung.

Từ sau khi Âu Dương Nghi Lâm vào cung, Phượng Du cung liền trở nên lạnh lẽo, Bắc Đường Húc Phong cũng rất ít đến đây.

Không có đóa vàng sáng kia, trong Phượng Du cung lại nhiều thêm một tia thờ dài nhẹ.

Ngày hôm đó, ánh nắng tươi sáng, Phượng Du cung vẫn im lặng như bình thường.

Tần Hương Y lười biếng ngồi ở trong viện, tựa vào ghế thái sư, nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng có chút cảm giác vắng vẻ.

Bỗng nhiên một trận tiếng bước chân truyền đến, “Nương nương, người có tâm sự?” Là thanh âm của Lệ Hưu.

Tần Hương Y vẫn chưa mở mắt, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Không có.”

“Nương nương, đã rất lâu hoàng thượng chưa có tới Phượng Du cung rồi, xem ra Âu Dương quý phi thật sự giữ được tâm hoàng thượng.” Bộ dáng Lệ Hưu có chút cảm giận bất bình.

Tần Hương Y hơi hơi trợn mắt, liếc mắt nhìn Lệ Hưu đang tức giận, nói: “Không đến rất tốt. Chúng ta hẳn là nên làm chuyện của mình mới đúng.” Nói tới đây, nàng nói ra nâng tinh thần, đúng vậy a, tiến cung lâu như vậy, bố binh đồ cùng tàng bảo đồ đều chưa lấy được, trong lòng không khỏi áy náy.

“Tiểu thư — —” Lệ Hưu hướng bốn phía liếc một cái, thấy không có người ngoài ở đó, thanh âm dần dần đề cao. “Tiểu thư, trong lòng Lệ Hưu có điều này, không biết có nên nói hay không?”

“Lệ Hưu, người theo ta ba năm, người nên biết tính tình của ta. Có cái gì nói ra đi, chúng ta là tỷ muội tốt, không phải quan hệ chủ tớ.” Tần Hương Y chống đỡ tay vịn ghế dựa, ngồi thẳng người, thập phần nghiêm túc nhìn Lệ Hưu.

“Tiểu thư, buông bỏ thù hận đi. Nô tỳ cảm thấy như vậy người sẽ tốt hơn. Ba năm này, cốc chủ vẫn cho người tư tưởng báo thù, người không cảm thấy kỳ quái sao? Cốc chủ luôn luôn không hỏi thế sự, nhưng duy chỉ để bụng đối với chuyện người báo thù phục quốc, Lệ Hưu cảm thấy rất không thích hợp.” Hai tay Lệ Hưu lần lượt thay đổi, cầm vạt áo, càng không ngừng xoắn, nắm lấy, tựa hồ có chút khẩn trương.

“Lệ Hưu, sao người lại nghĩ như vậy? Cô cô là ân nhân cứu mạng của ta.” Mày Tần Hương Y đột nhiên nhíu lại, hiện lên một tia không vui.

“Tiểu thư, kỳ thật có chuyện, người vẫn không biết. Khi rời đi Tiên Tử cốc, cốc chủ phân phó ta, bảo ta trông chừng kỹ người, nhất định khiến người từng giờ từng phút đều ghi nhớ chuyện báo thù phục quốc, không thể để cho người dao động tư tưởng, mặt khác, còn phải giám thị nhất cử nhất động của người.” Lệ Hưu nhắm mắt lại, lấy hết dũng khí, nói ra tất cả bí mật trong lòng.

Tần Hương Y mãnh liệt cả kinh, chăm chăm nhìn Lệ Hưu, môi động nhẹ hai cái, đã lâu, đã lâu, mới nói: “Lệ Hưu, tại sao người muốn nói cho ta biết điều này?”

“Tiểu thư, không nói chuyện này nữa, Lệ Hưu nghĩ tiểu thư đã có

hào cảm với hoàng thượng rồi phải không?” Bộ dạng Lê Huru thực thận trọng.

“Không có! Hắn là kẻ thù của ta! Hơn nữa, trong lòng ta vẫn là Nguyên Tinh sư huynh, ta không thể nào có tình cảm với hắn!” Tần Hương Y liếc Lê Huru một cái, tức giận bừng bừng đứng lên, sắc mặt lập tức chuyển đỏ.

“Không, không phải như thế. Tiểu thư không lừa được Lê Huru. Mấy ngày này, hoàng thượng chưa tới Phượng Du cung, tiểu thư tựa hồ rất không yên. Cái này chứng minh trong lòng tiểu thư có vị trí của hoàng thượng. Tiểu thư, hôm nay Lê Huru nói cho người biết những lời này, chính là không muốn tiểu thư khó xử thế, báo thù phục quốc thì sao chứ? Tiểu thư hẳn tâm nhìn thiên hạ đại loạn, máu chảy thành sông, phục quốc nhất định sẽ trả giá rất lớn.” Lời nói của Lê Huru sắc bén, không lưu cho Tần Hương Y khe hở phản bác, một đôi con người trong sáng lộ ra kiên định cùng chân thành. Trong lòng thật sự muốn tiểu thư tốt, hầu hạ tiểu thư ba năm, làm sao không biết sự thiện lương của nàng. Nay nàng mang rất nhiều gánh nặng, còn tiếp tục như vậy, nàng sẽ chịu không nổi.

“Lê Huru, đừng nói nữa, thôi đi.” Tần Hương Y đột nhiên bịt lấy lỗ tai, lắc đầu liên tục. Lê Huru nói đúng, phục quốc, chỉ biết sinh linh đồ thán, báo thù, sẽ chỉ làm Long Đế quốc mất đi một vị vua tốt. Càng nghĩ đầu càng đau, nên làm cái gì bây giờ? Làm sao bây giờ?

Đầu đau quá, thật choáng váng. Thân thể giống đám mây bay ra, một đôi cánh tay cong ôm nàng. "Hương Y, nàng làm sao vậy?" Thanh âm ôn nhu vang lên ở bên tai, rất quen thuộc! Là hắn!

Quyển 2 - Chương 4: Giường bệnh triền miên phong vân nổi

“Nguyên Tinh, là chàng?” Tần Hương Y lặng lẽ trợn mắt, rốt cục thấy rõ người tới, là Nguyên Tinh, góc cạnh gương mặt rõ ràng luôn có thể thấy được rõ ràng như vậy.

Hắn đã khôi phục tư thế oai hùng ngày xưa, chỉ là trên mặt nhiều hơn một phần sắc lạnh. Rốt cuộc tại sao vậy chứ? Nữ tử luôn miễn cảm.

“Lệ Huru, người đang ở đây nói bậy bạ gì đó?” Nguyên Tinh ôm sát Tần Hương Y, hung hăng liếc mắt Lệ Huru bên cạnh một cái.

“Nguyên Tinh thiếu gia, ta...” Lệ Huru sợ hãi nhìn thoáng qua Nguyên Tinh, vẻ mặt hắn tàn khốc, làm cho người ta sinh e ngại.

“Được rồi, người lui ra đi!” Nguyên Tinh giơ giơ tay áo lên, lạnh lùng mắt liếc Lệ Huru, sau đó bế Tần Hương Y trở về cung khuê, hắn tới thật trùng hợp!

Lệ Huru đứng ở chỗ cũ, môi nhu động đã lâu, hình như có lời muốn nói, nhưng không có cơ hội, còn lại chính là bất đắc dĩ thở dài, trong mắt thoáng qua một nỗi lo lắng khó tả. Nàng tựa hồ biết chút ít cái gì.

Phượng Du cung xa hoa, tất cả đều im ắng.

Tần Hương Y dựa ở trên giường thơm trong phòng, đôi mắt nửa mở nửa khép, nhìn thấy Nguyên Tinh vừa rồi mang về mặt tức giận, hắn tựa hồ thay đổi, trước kia hắn sẽ không đối Lệ Huru như vậy. Chẳng

lẽ Lệ Hưu nói lời không nên nói? Nàng âm thầm nghi vấn trong lòng, lại ngóng nhìn nam tử từng yêu trước giường này một lần nữa, từ khi vào hoàng cung, hẳn không hề ôn nhu như bình thường nữa, trấn định, thay vào đó là xúc động, là sẵn giọng. Đây rốt cuộc là sao?

“Nguyên Tinh, vết thương của chàng tốt chưa?” Tần Hương Y chống tay ngồi thẳng lên, nhìn lướt qua Nguyên Tinh một phen, thân thiết hỏi, chẳng qua thân thể cực kỳ suy yếu, hơi thở mong manh, nói chuyện lên còn phải thở gấp chút.

“Hương Y, ta không sao. Nàng không cần lo lắng.” Nguyên Tinh khôi phục vẻ tươi cười ôn nhu, vừa nói vừa nâng tay vuốt những sợi tóc hỗn độn trên trán Tần Hương Y.

Tần Hương Y như vô tình lại cố ý tránh đi, đây dù sao cũng là thâm cung, khắp nơi đều có cơ sở ngầm, Nguyên Tinh lộ liễu như vậy, chi sợ sẽ đưa tới mầm tai vạ.

“Hương Y, nàng thay đổi rồi.” Đối mặt với sự cự tuyệt của Tần Hương Y, Nguyên Tinh nhướn mày, sắc mặt chợt chìm xuống.

“Nguyên Tinh, không phải như vậy. Ta bây giờ là thân bất do kỷ.” Tần Hương Y bắt đắ dĩ nhìn thoáng qua Nguyên Tinh, trong mắt long lanh là tràn đầy tình cảm, đó là ôn nhu nàng ít có.

“Thân bất do kỷ (không thể tự chủ)? Có phải giống như Lệ Hưu nói hay không, nàng thích vị hoàng đế kia rồi?” Nguyên Tinh lạnh lùng liếc Tần Hương Y một cái, phút chốc đứng dậy, về mặt tức giận.

“Người nghe lén ta và Lệ Hưu nói chuyện?” Tần Hương Y cố hết sức ngồi dậy, cắn cắn môi, ngóng nhìn hẳn, Nguyên Tinh từng ôn nhu sao đột nhiên như thay đổi thành người khác, xúc động như vậy, rất không phân rõ phải trái như vậy.

“Ta chỉ là đi ngang qua.” Nguyên Tinh khinh thường kéo kéo môi.

“Nguyên Tinh, người chân chính thay đổi là chàng!” Tần Hương Y như bị người tạt một chậu nước lạnh, cả người run rẩy, người trước mắt vẫn là người yêu ngày xưa cứu nàng trong lúc hoạn nạn sao? Hắn từng ôn nhu, từng hiểu nhau, sao đột nhiên đều biến mất?

“Đủ rồi!” Nguyên Tinh oán hận cắn cắn môi, bỏ xuống một cái mắt lạnh cho Tần Hương Y, sau đó cầm gươm rời đi.

Hắn vẫn là Nguyên Tinh ta biết sao? Nhưng trong thời gian vài ngày, hắn đã thay đổi! Tần Hương Y lắc đầu thở dài một tiếng, nước mắt ào ào rơi xuống, dính vạt áo, ướt giường, lòng thật đau.

Càng nghĩ lòng càng lạnh, càng nghĩ lòng càng đau. Tất cả đều đáng giá sao? Vì phục quốc, trả giá bằng hạnh phúc cả đời. Nhìn nắng ngoài cửa sổ, nàng mệt mỏi, cảm giác mệt mỏi quá, mệt mỏi quá, nặng nề nhắm mắt, ngủ. Bỗng nhiên ngoài cửa sổ một chút bóng dáng dài xám trắng thổi qua, trên mặt ôn nhu tuấn dật hiện lên nòng đậm thương tiếc.

Động tới tiêu dài bên hông, ngâm một câu: Hoa xuân tan mất gió tung bay, lá liễu vi vu quét bi thương.

Ngâm xong, hắn hít một tiếng, lặng lẽ rời đi. Tất cả này, Tần Hương Y cũng không biết, thể xác và tinh thần mệt nhọc khiến nàng rơi vào tình trạng choáng váng hôn mê.

Ban đêm, các cung đều thấp đèn sáng, duy chỉ có Phượng Du cung tối đen một mảnh.

Qua đã lâu, đã lâu, một luồng bóng dáng âm u nhẹ nhàng tiến vào,

đốt chút lửa nhỏ, đốt sáng mỗi một cây nến trong Phượng Du cung, nhất thời trong cung một mảnh sáng ngời, giống như ban ngày, bóng dáng này không phải người khác, đúng là Lệ Huru, nàng quét mắt một vòng Phượng Du cung trống trơn, thờ dài một tiếng, sau đó trực tiếp vào tâm cung của Tần Hương Y.

Tần Hương Y nằm ở trên giường thơm, mắt đẹp nhắm chặt, khóe mắt cũng là một mảnh ướt át, nàng đã khóc, trong mộng nàng đau đớn, nghiêng người mà nằm, ngón tay nắm chặt nệm, giống như đang giãy dụa gì đó.

Lệ Huru lắc đầu thờ dài, trong tròng mắt hiện lên một chút trong suốt, hơi hơi cúi người, móc khăn gấm, nhẹ nhàng lau đi nước mắt ở khóe mắt nàng, di, ngón tay chạm mặt của nàng, nóng quá!

“Tiểu thư, tỉnh lại đi.” Lệ Huru lắc lắc thân thể Tần Hương Y.

Tần Hương Y mơ mơ màng màng mở ra mi mắt, hơi thờ như lan, “Lệ Huru, là người.”

“Tiểu thư, người phát sốt. Nô tỳ đi mời Thái y.” Lệ Huru giúp đỡ Tần Hương Y ngồi dậy, nhanh chóng lấy một chén trà nóng lại, cẩn thận đưa cho nàng.

Tần Hương Y dùng môi khô khốc nhấp hai ngụm trà nóng, vô lực lắc lắc đầu, nói: “Thôi, chẳng qua chỉ là bệnh nhẹ.”

Nàng không cho là đúng, nhưng sắc mặt lại trắng như giấy dầu.

Lệ Huru nhìn ở trong mắt, gấp ở trong lòng, “Tiểu thư, Nguyên Tinh thiếu gia rốt cuộc nói gì với người?”

Vừa nhắc tới Nguyên Tinh, sắc mặt Tần Hương Y đột nhiên thay đổi,

trắng bệch đáng sợ, “Đừng nhắc đến hấn!” Nàng thống khổ nhắm mắt, một hàng thanh lệ hạ xuống, đột nhiên biến hóa khiến nàng trở tay không kịp.

“Được, được, không đề cập tới hấn. Nhưng tiểu thư, toàn thân người nóng lên, Lệ Hưu đi mời thái y lại đây.” Về mặt Lệ Hưu sốt ruột, đang muốn dịch bước rời đi.

Đúng lúc này, một tiểu cung nữ vội vàng mà vào, sắc mặt kích động, nói: “Hoàng hậu nương nương, không xong, xảy ra chuyện lớn.”

Tần Hương Y vô lực ngẩng mắt lên liếc mắt nhìn tiểu cung nữ kích động kia, hữu khí vô lực hỏi: “Chuyện gì?”

“Hoàng hậu nương nương, Ngu Đức Phi mắc thất tâm phong (nổi điên), hiện tại Linh Lung cung bị nháo rối bời.” Tiểu cung nữ thở hổn hển nói.

“Không thấy nương nương bệnh sao? Có chuyện gì ngày mai nói sau.” Lệ Hưu đau lòng nhìn thoáng qua Tần Hương Y, hướng tiểu cung nữ quát một tiếng.

“Nhưng — —” tiểu cung nữ muốn nói xong lời.

“Được rồi, có việc gì ngày mai nói sau.” Lệ Hưu không đợi tiểu cung nữ nói xong lời, lại bổ sung một câu.

“Lệ Hưu, thôi đi, chúng ta đi qua xem một chút đi. Ngu Đức Phi đang yên lành làm sao có thể đột nhiên mắc thất tâm phong?” Tần Hương Y cố hết sức ngồi dậy, đỡ tay Lệ Hưu chậm rãi xuống giường, nhìn màn đêm ngoài cửa sổ một cái.

Hôm nay lại là một đêm không bình yên? Trong lòng có một tia bất an

khó hiểu.

Đây là trận gió mưa trước cơn bão. Ngu Đức Phi ôn nhu xinh đẹp sao lại điên mất đây? Không có khả năng! Không biết là xuất phát từ tò mò, hay là trách nhiệm, nàng kiên quyết muốn đi.

Chỉnh sửa tốt trang dung, đồng hành ra cửa cung với Lệ Hưu, ngồi trên xe phượng, lập tức đi về phía Linh Lung cung.

Không thấy một bóng người, chỉ nghe thấy tiếng.

Một trận tiếng cười lạnh lạnh từ trong Linh Lung cung truyền đến, rất thê lương!

Tần Hương Y chậm rãi xuống xe phượng, nghe thanh âm kỳ quái này, tâm đột nhiên run lên một cái, đôi mày thanh tú nhíu dần, không khỏi bước nhanh hơn.

“Nương nương, ngài chậm một chút.” Lệ Hưu đuổi theo Tần Hương Y, nâng thân thể lung lay sắp ngã của nàng.

“Lệ Hưu, trong lòng ta có chút sợ. Tiếng cười của Ngu Đức Phi thật là lạ, thật sự thật là lạ.” Tần Hương Y bắt được tay Lệ Hưu, chẳng lẽ là hắn?

Không đâu, không thể nào, hắn và Ngu Đức Phi không oán không thù, hắn sẽ không làm như vậy.

Càng nghĩ lòng càng rối bời, lập tức vào Linh Lung cung, cùng lúc đó, nàng ngừng bước chân, ánh mắt sững sờ dừng ở trong chính điện.

Quyển 2 - Chương 5: Đức Phi điên không yên ổn

Cô gái trước mắt vẫn là Ngu Uyển Nhi sao? Quả thực không thể tin được.

Nữ tử từng kiều mỹ còn giống một đóa hoa nhỏ kia, nay một đầu tóc dài, một thân áo bào trắng, môi không chút huyết sắc, lông mày không vẽ đậm, son hồng bôi đầy trên mặt, miệng phát ra từng chuỗi tiếng cười quái dị, ngón tay nhỏ dài còn không ngừng xoắn sợi tóc rủ xuống.

Trong Linh Lung cung nhóm cung nhân đều gấp đến độ bối rối, không biết làm sao.

“Nương nương ——” bọn họ chỉ có thể một tiếng một tiếng gọi Ngu Uyển Nhi, nhưng nàng không chút nào có phản ứng, vẫn đang cười ngớ ngẩn, lão đảo dạo bước trong điện, nhìn thấy đồ vật liền ném đi.

“Chẳng lẽ là ‘bách Tiểu hoa’?” Tần Hương Y nhìn thoáng qua Ngu Uyển Nhi điên, mày đột nhiên nhíu lại, một chút nồng đậm lo lắng nổi lên trong lòng, tay không khỏi nắm chặt cánh tay Lệ Hưu.

“Nương nương, làm sao vậy?” Lệ Hưu rõ ràng cảm giác được Tần Hương Y là không thích hợp, chặt chẽ cầm tay nàng, thân thiết hỏi.

“Không, không có gì.” Tần Hương Y lắc đầu liên tục, kiệt lực che dấu ý sợ trong nội tâm, tiếp theo nàng hít hít khí, bước nhanh đi ra phía trước, nói: “Mau đỡ ở Ngu Đức Phi, đừng để cho nàng bị thương.”

“Vâng” nhóm cung nhân gấp đến độ không biết làm sao này rồi cuộc tìm được phương hướng, nhanh chóng theo phân phó của Tần Hương Y, kéo Ngu Uyển Nhi lại.

“Buông ra! Buông ra!” Dung nhan mỹ lệ của Ngu Uyển Nhi nhăn nhúm, càng không ngừng giãy dụa, nhưng trong miệng vẫn đang phát ra tiếng cười quái dị, từng trận từng trận, giống như không thể yên tĩnh.

“Các người đều thất thần làm gì? Nhanh đi truyền Thái y lại đây.” Tần Hương Y nhìn lướt qua nhóm cung nhân khác sững sờ ở bên cạnh, quát một tiếng chói tai.

“Vâng!”

“Có người đi thông báo hoàng thượng chưa?” Tần Hương Y trấn định quét mắt một vòng các cung nhân khác trong điện, hỏi.

“Bẩm Hoàng hậu nương nương, hoàng thượng còn ở trong Kim Nghi cung.” Một tiểu cung nữ áo trắng trong đó tiến lên từng bước, bình tĩnh trả lời.

Bắc Đường Húc Phong, người quả nhiên lưu luyến Kim Nghi cung! Không biết sao, trong lòng Tần Hương Y đột nhiên phát lên một cỗ tức giận khó hiểu. Bi ai nhất của nữ nhân trong cung, đầu này người cũ khóc, đầu kia người mới cười.

“Thôi. Hấn đến đây cũng không có tác dụng gì.” Tần Hương Y đi tới trước mặt Ngu Uyển Nhi, vươn tay dò xét mạch đập của nàng một chút, mạch tượng hỗn loạn, có dấu hiệu trúng độc rõ ràng. Quả nhiên là "Bách Tiểu hoa" gây ra, nàng buông lỏng tay Ngu Uyển Nhi ra, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Chỉ sợ thần tiên cũng hết cách cứu.

Nàng nhẹ nhàng thở dài, thương tiếc nhìn Ngu Uyển Nhi một cái, một đóa hoa động lòng người cỡ nào, cứ phải tàn lụi như vậy sao? Trong lòng trống rỗng. Nếu nàng không phải Đức phi của hoàng thượng, có lẽ không thống khổ hôm nay. Chẳng lẽ thật sự là hấn hạ độc thủ? Tại sao hấn muốn làm như vậy?

Từng chuỗi nghi vấn quanh quẩn ở trong lòng, Tần Hương Y vô lực lắc đầu, không suy nghĩ thêm nữa, càng nghĩ đầu càng đau, trước mắt trước an trí Ngu Đức Phi tốt rồi nói sau.

Thái y vội vàng mà đến, lắc đầu mà đi.

Trong hoàng cung to như vậy, Thái y uyển y thuật tỉ mỉ, lại không có người trị được bệnh đột phát của Ngu Đức phi, chỉ để lại một câu chính là: tĩnh dưỡng thật tốt.

Tĩnh dưỡng hữu hiệu sao? Trong lòng Tần Hương Y rõ ràng nhất chỉ là, người trúng độc "Bách Tiểu hoa", là không có thuốc nào cứu được, cả ngày vô cơ bất cười, thần trí không rõ, bệnh này có thể sẽ quẩn quanh nàng cả đời.

Tần Hương Y ngồi xuống trên ghế, ánh mắt nhìn quét ở Linh Lung cung, tầm mắt rơi đến trên người tiểu cung nữ áo trắng kia, nàng như là nha hoàn bên người Ngu Uyển Nhi. "Lại đây, Bồn cung có chuyện hỏi người." Nàng đưa một cái ánh mắt cho tiểu cung nữ.

Tiểu cung nữ áo trắng rất nhanh hiểu ý, nhanh chóng tiến lên đây, khom người cúi đầu, "Nương nương có chuyện gì cứ việc hỏi, chỉ cần nô tỳ biết liền nhất định nói ra chi tiết, chỉ cần Hoàng hậu nương nương cứu Đức Phi nương nương của chúng nô tỳ." Nàng nói xong, khóe mắt cư nhiên rơi xuống vài giọt lệ nóng.

“Người tên là gì?” Tần Hương Y quét mắt nhẹ một cái.

“Ta gọi là Trà nhi, là nha hoàn hồi môn của nương nương chúng ta.”
Tiểu cung nữ tự xưng Trà nhi nhỏ giọng nức nở, hốc mắt hồng hờ hờ.

“Được, Trà nhi, Bồn cung hỏi người. Gần đây Linh Lung cung có người nào không quá quen đến không, hoặc là nương nương các người cùng các nương nương trong cung có cái gì đụng chạm không?” Tần Hương Y nổi lên một phen, rất chân thành hỏi.

Trà nhi thấp mắt suy nghĩ một lát, nói: “Người lạ thật ra chưa có tới qua. Nhưng mấy ngày hôm trước, nương nương đi ngự hoa viên tản bộ đụng tới Âu Dương quý phi, hai người đã xảy ra tranh chấp.”

“Âu Dương quý phi? Rốt cuộc là sao?” Tần Hương Y có chút buồn bực, Ngu Uyển Nhi này cũng coi như là một nữ tử dịu dàng, Âu Dương Nghi Lâm cũng là vẻ mặt hoạt bát đáng yêu, hai người bọn họ đã xảy ra tranh chấp? Xác thực có chút kỳ quái. Nghĩ lại, nữ tử trong cung cùng một chồng, khó tránh khỏi tranh giành tình nhân, có chút ít tranh chấp cũng không quá đáng.

“Nương nương chúng ta nói quý phi nương nương lừa gạt, nói cái gì ra vẻ hương nữ, quyến rũ hoàng thượng cái gì. Cứ như vậy tranh cãi cùng quý phi nương nương.” Trà nhi cẩn thận nói, không dám xác định sự tình, nàng cũng không bịa chuyện bậy.

“Ra vậy.” Tần Hương Y bộ dạng phục tùng trầm tư một lát, đôi mày thanh tú mắt tự nhiên nhướng lên, có phải Ngu Uyển Nhi đã biết những thứ gì hay không? Hay là? Có trăm ngàn suy đoán, nhất thời không dám xác định. Nhưng như thế cũng có manh mối.

“Hoàng thượng giá lâm.” Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến thanh âm của cung nhân.

Tiếp theo một đóa vàng sáng nhẹ nhàng tiến vào, phía sau hẳn còn đi theo một đóa mây màu trắng.

Là hẳn, Bắc Đường Húc Phong, lần này không phải một mình hẳn, phía sau hẳn còn đi theo Âu Dương quý phi đáng yêu kia — — Âu Dương Nghi Lâm không có quá nhiều biến hóa, một thân váy tuyết trắng, vẫn tinh khiết yên lặng giống một đóa sen trắng, tóc dài rủ xuống lúc này đã búi thành búi tóc vòng tại đỉnh đầu, thêm vài phần đoan trang, thiếu vài phần tính trẻ con.

Hành lễ xong, Tần Hương Y cũng không liếc mắt nhìn Bắc Đường Húc Phong nhiều, trong nội tâm nàng tức giận, không biết như thế nào, cũng là tức giận.

Linh Lung cung đã xảy ra chuyện lớn như vậy, hẳn cư nhiên tránh ở Kim Nghi cung phong hoa tuyết nguyệt, sao có thể không giận?

“Uyển Nhi — —” Ánh mắt Bắc Đường Húc Phong nhìn trên người Ngu Uyển Nhi, sắc mặt đột nhiên chìm xuống, trong tròng mắt hiện lên một tia thương hại, chỉ là thương hại mà thôi. Nàng, hôm qua còn kiêu mỹ mê người, hôm nay dung nhan bại hoại, bị cung nhân buộc dựa vào ghế. Sao có thể không khiến người khác thờ dài?

Ngu Uyển Nhi đối với Bắc Đường Húc Phong không có bất kỳ phản ứng, vẫn đang si ngốc cười.

“Đức Phi tỷ tỷ.” Âu Dương Nghi Lâm bước nhẹ tới, tựa tại bên người Bắc Đường Húc Phong, hai tròng mắt dao động, làm rung động lòng người, trong ánh mắt lưu động đồng tình.

Đúng lúc này, sắc mặt Ngu Uyển Nhi thay đổi, chợt đột nhiên giống con sư tử tức giận, cố hết sức tránh ra trói buộc của những cung nhân, giơ lên tay áo liền đánh tới u Dương Nghi Lâm.

“Đức Phi muội muội, đừng như vậy.” Tần Hương Y cách ngu Uyển Nhi gần nhất, xuất phát từ bản năng phản ứng, nàng một phen túm cánh tay của nàng.

Hôm nay hơi sức Ngu Uyển Nhi lớn đến kinh người, nàng hung hăng đẩy Tần Hương Y một chưởng, sau đó vươn tay kia, tát một cái thật mạnh lên mặt Âu Dương Nghi Lâm.

Thân mình suy yếu của Tần Hương Y bị nàng đẩy như vậy, lão đảo nhẹ nhàng đi ra ngoài, mà khóe miệng Âu Dương Nghi Lâm tràn ra một chút đỏ tươi, cả người lui về sau vào bước.

Hai nữ tử đồng thời gặp chuyện không may.

“Hương Y ——” Dư âm của Bắc Đường Húc Phong thủy chung dừng ở trên người Tần Hương Y, nhiều ngày không thấy, nàng gầy, không biết như thế nào, không chú ý tất cả bỏ qua Âu Dương Nghi Lâm, ôm chặt nàng.

Quyển 2 - Chương 6: Tâm sự để vương rất khó hiểu

Tiểu mỹ nhân ngã vào trong một lồng ngực rộng lớn, cánh tay rắn chắc có cảm giác quen thuộc. Con người mỹ lệ của Tần Hương Y mở thật to, hai tròng mắt long lanh tựa như hai ao nước xuân, nhẹ nhàng sáng lên.

“Hoàng hậu, trán của người nóng quá!” Ngón tay của Bắc Đường Húc Phong lơ đãng xẹt qua da thịt Tần Hương Y, một trận cực nóng xâm nhập mà đến, nàng đang phát sốt! Hắc hắc cảm nhận lông mày lại, bàn tay đã rơi vào trên trán của nàng.

“Hoàng thượng, thần thiếp không có chuyện gì.” Tần Hương Y che dấu phần giận ngủi xúc động trong lòng kia, ngắm Âu Dương Nghi Lâm ôm má nhỏ giọng nức nở đứng ở cách đó không xa một cái, nàng vẫn vẻ mặt tinh khiết yên lặng như cũ, ủy khuất giống như đóa hoa muốn rũ xuống, nhưng trong đôi mắt trong suốt như tuyết lại có thêm một phần ánh sáng khác thường.

Bằng trực giác nữ tử, Tần Hương Y cảm thấy đó là ghen tị, thậm chí có thể nói là hận.

“Hoàng thượng ——” Âu Dương Nghi Lâm nũng nịu kêu Bắc Đường Húc Phong một tiếng, trong mắt của nàng là khát vọng, khát vọng được đến yêu mến của hắn, khát vọng hắn có thể quay đầu liếc mắt nhìn, quan tâm nàng một tiếng, dù sao nàng cũng là người bị hại, một cái tát của Ngu Uyển Nhi kia không nhẹ, khóe miệng đau đến run lên.

Bắc Đường Húc Phong giống như không nghe thấy, ánh mắt dời về phía Lệ Hưu bên cạnh, sắc mặt lạnh đi, nói: “Lệ Hưu, người chăm sóc hoàng hậu như thế nào?”

“Hồi hoàng thượng, là nô tỳ — — sơ sẩy, nô tỳ — — đáng chết.” Lệ Hưu hoang mang rối loạn quỳnh lên trả lời, nàng bị câu hỏi đột nhiên của Bắc Đường Húc Phong biến thành trở tay không kịp, hoàng thượng còn có thể quan tâm hoàng hậu? Điều này cũng khiến cho nàng có chút bất ngờ, không, vừa sốt ruột, nói chuyện còn có chút ấp úng.

“Thôi. Hậu cung cũng đủ rối loạn. Hoàng hậu cũng không thể để bị bệnh.” Biểu tình của Bắc Đường Húc Phong thực nghiêm túc, vẻ mặt thân thiết của hắn thủy chung nhìn không tới một tia hư tình giả ý, ngay cả Tần Hương Y cũng cảm thấy buồn bực, trong khoảng thời gian này hắn không phải lưu luyến Kim Nghi cung không trở về sao? Vì sao hôm nay xum xoe như thế? Quái gở! Lúc này cư nhiên nhãn tâm vứt bỏ Âu Dương quý phi không để ý, đây lại càng quái!

Hắn vừa nói vừa ôm chặt Tần Hương Y, lại tham lam liếc mắt Ngu Uyển Nhi bị cung nhân giữ chặt một cái, trong tròng mắt toát ra một tia buồn bã, nhẹ nhàng thở dài, phân phó Trà nhi chờ ở một bên, nói: “Trà nhi, cẩn thận chăm sóc nương nương các người, cần gì trực tiếp nói với trẫm, Thái y trong cung y thuật không tốt, trẫm liền chiêu nạp kỳ y dân gian, cầu phương thuốc cổ truyền, nhất định chữa khỏi bệnh của Đức Phi.”

Trong đôi con người sâu thẳm của hắn lộ ra kiên định nhàn nhạt.

Lúc trước phong Ngu Uyển Nhi là Đức Phi, hoàn toàn là hôn nhân chính trị, đối với nàng không có tình yêu, nhưng có ân tình, không thể vứt đi không để ý như vậy.

“Trà nhi thay nường nường tạ ơn hoàng thượng.” Trà nhi hơi hơi gục đầu, cúi người bái một cái.

“Hoàng hậu, trăm mang nường về Phượng Du cung.” Bắc Đường Húc Phong thu tầm mắt, rơi xuống trên người Tần Hương Y, rất chân thành nói.

“Hoàng thượng, không cần. Thần thiếp không có gì trở ngại, chỉ là chút phong hàn mà thôi.” Tần Hương Y đem tất cả bắt giữ ở trong mắt, vẫn cho Bắc Đường Húc Phong là một tên lãnh huyết vô tình, ai ngờ chuyện của Ngu Đức Phi khiến trong lòng nường nhiều hơn một phần ôn tồn, tim của hắn thật sự rất nhỏ.

Dưới một vẻ bề ngoài kiên cường giấu bao nhiêu chuyện buồn, người nào sao biết được?

Nhưng khi nhìn Âu Dương quý phi điềm đạm đáng yêu kia một cái, trong lòng Tần Hương Y đột nhiên rất không yên, lấy tay nhẹ nhàng đẩy cánh tay Bắc Đường Húc Phong ra, nện bước chân đi về phía nữ tử âm thầm ủy khuất kia, nói: “Muội muội, người thế nào rồi?”

“Hoàng hậu tỷ tỷ, Nghi Lâm không có gì. Chỉ là vết thương nhỏ mà thôi.” Âu Dương Nghi Lâm sợ hãi lui về sau hai bước, lắc lắc đầu, gục đầu nói.

“Miệng của người chảy máu kìa.” Tần Hương Y có ý thức đề cao tiếng nói, muốn khiến cho Bắc Đường Húc Phong chú ý, không biết sao, vừa nhìn thấy cặp con ngươi động lòng người trong suốt của Âu Dương Nghi Lâm kia, lòng của nường liền mềm nhũn.

Hai người bọn họ hẳn là lưỡng tình tương duyệt (cả hai đều yêu nhau), nhưng bây giờ tựa hồ không phải. Bắc Đường Húc Phong đối Âu Dương Nghi Lâm rõ ràng lạnh nhạt.

Rốt cuộc sao lại thế này? Trong lòng Tần Hương Y buồn bực cực kỳ.

“Nghị Lâm, nàng quay về Kim Nghi cung trước đi. Trẫm bảo Thái y sang đây xem cho nàng.” Bắc Đường Húc Phong nhợt nhạt ngẩng mắt, thản nhiên lướt Âu Dương Nghi Lâm một cái, giọng điệu đạ mặ cực kỳ.

“Vâng!” Âu Dương Nghi Lâm khom người cúi đầu, cẩn thận mỗi bước rời đi Linh Lung cung.

“Hoàng hậu cũng theo trẫm hồi cung đi.” Bắc Đường Húc Phong nhìn bóng dáng càng lúc càng xa của Âu Dương Nghi Lâm, trong con ngươi hiện lên vẻ cô đơn cùng thất vọng.

Hắn rốt cuộc thất vọng cái gì? Không ai đoán được.

“Không được, hoàng thượng hẳn là nên đi cùng Âu Dương quý phi mới phải.” Tần Hương Y nhẹ nhàng nói, không hề nhìn Bắc Đường Húc Phong nhiều hơn, sau đó dìu dắt cánh tay Lệ Hưu, đi chậm chậm ra cửa cung, nàng chưa từng quay đầu, đi thật thản nhiên, sau lưng là một đôi mắt sâu thẳm, xa xa ngóng nhìn, tiếp theo là thở dài một tiếng.

Ổng tay áo vàng sáng chặn lại, hắn dùng sức lắc đầu, kiệt lực muốn quên cái gì, nhưng không thể quên được, trên mặt tuấn dật lại tràn đầy sầu khổ.

Hắn than cái gì? Sầu cái gì? Không ai có thể đoán được.

Vội vàng trở lại Phượng Du cung, Tần Hương Y cho lui tất cả cung nhân, chỉ chừa một mình Lệ Hưu trong chánh điện, không khí ngưng trọng.

Lệ Hưu là một người thông minh, nàng biết nhất định là tiểu thư phát hiện manh mối quan trọng gì.

“Tiểu thư không phải đã phát hiện cái gì?” Lệ Hưu nhẹ nhàng hỏi.

“Lệ Hưu, Ngu Đức Phi không phải điên bình thường. Nàng là trúng độc ‘Bách Tiểu hoa’.” Tần Hương Y nắm chặt nắm tay nhỏ, thập phần khẳng định nói.

“Bách Tiểu hoa?” Lệ Hưu kinh hô một tiếng, bộ dạng khó có thể tin, “Tiểu thư, nghe cốc chủ nói qua, thiên hạ tuy lớn, nhưng ‘Bách Tiểu hoa’ loại thực vật thích râm mát chỉ có ở núi Bắc Tiên Tử cốc mới có.”

“Đúng. Trong cung trừ ngươi và ta đối Tiên Tử cốc tương đối quen thuộc, vậy chỉ còn lại có hắn.” Khi Tần Hương Y nói những lời này, thanh âm có chút cứng rắn.

“Không thể nào. Nguyên Tinh thiếu gia và Ngu Đức Phi không oán không thù, hắn không có khả năng hạ độc.” Lệ Hưu dùng sức lắc đầu, nàng vẫn không thể nhận suy đoán này.

Kỳ thật Tần Hương Y cũng không thể chấp nhận, nhưng mũi nhọn trực chỉ hướng Nguyên Tinh, trừ hắn ra không có người thứ hai biết sử dụng ‘Bách Tiểu hoa’.

“Ta cũng hi vọng không phải hắn. Nhưng Nguyên Tinh gần đây thay đổi không ít. Ta không biết có phải là bởi vì trong cung hắc ám khiến cho tâm tính hắn bóp méo hay không, hay là bởi vì điều gì khác.” Tần Hương Y cắn cắn môi son, gương mặt mỹ lệ đột nhiên tối sầm lại, tràn đầy đau đớn bất đắc dĩ.

“Tiểu thư, không cần suy nghĩ nhiều quá. Có lẽ chỉ là trùng hợp. Có lẽ địa phương khác cũng có ‘Bách Tiểu hoa’, không thể nào là Nguyên Tinh thiếu gia.” Lệ Huru liếc mắt nhìn Tần Hương Y, trong lòng nhin không được thương tiếc, tiểu thư đáng thương!

“Được rồi, Lệ Huru, ta biết người đang ở đây an ủi ta.” Tần Hương Y nhẹ nhàng bắt tay Lệ Huru, mím môi cười, ít nhất bây giờ nha hoàn trước mắt đối với nàng là thật tâm, như vậy là đủ.

“Tiểu thư, vừa rồi người còn đang phát sốt, chi bằng kêu Thái y sang đây xem sao.” Lệ Huru nhanh chóng dời đi đề tài, kỳ thật nàng vẫn muốn hỏi tình trạng thân thể của Tần Hương Y, hiện tại rốt cuộc tìm được cơ hội, nhanh chóng hỏi một câu.

“Không lo, là bệnh cũ. Ngủ một đêm thì tốt rồi.” Tần Hương Y lắc lắc đầu, nhìn đêm tối sâu thẳm ngoài cửa sổ một cái, sau đó tự đi vào cung khuê, bóng hình xinh đẹp có vẻ rất nặng nề.

===

Đêm đã khuya, đèn cung đình của Phượng Du cung tắt người yên lặng.

===

Ánh rạng đông bình minh rất nhanh xua đi tối tăm.

“Nương nương, không xong rồi. Nương nương ——” không biết qua bao lâu, truyền tới một thanh âm giống như từ phía chân trời, là Lệ Huru! Một trận tiếng hô thực vội vàng gấp rút.

Quyển 2 - Chương 7: Thục phi có thai họa trời giáng

Tần Hương Y mảnh liệt bưng tỉnh, lông mi đen run lên, mắt to lim dim mở ra trong nháy mắt, tựa như một đóa nụ hoa khát vọng nở ra, thanh nhã mà thanh thuần. Một đêm yên giấc, thân thể tốt hơn chút, tứ chi có hơi sức, nàng chậm rãi chống thân ngồi dậy, thoáng thờ dài, từ ba năm trước đây bị thương, thân thể mỗi ngày lại yếu hơn.

Một bóng dáng dài dõn dập bước vội vào cung khuê, tiếng bước chân kia dõn dập mà mạnh mẽ, nàng biết nhất định là Lệ Huru, nhẹ nhàng đẩy rèm cửa ra, quả nhiên là nàng.

“Xảy ra chuyện gì chứ?” Tần Hương Y liếc mắt nhìn Lệ Huru thờ hồn hển một cái, thực bình tĩnh hỏi.

“Nương nương, Thanh Tú cung xảy ra đại loạn.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lệ Huru trướng đỏ bừng, nàng ba bước cũng làm hai bước đi về phía trước giường.

“Đại loạn gì?” Tần Hương Y nghiêng đầu chải vuốt sợi tóc dài đen nhánh một phen, bộ dạng tự đắc tự nhiên, không có vẻ gấp gáp chút nào, kỳ thật ở trong đáy lòng nàng vẫn cảm thấy hoàng cung Long đế quốc căn bản không quan hệ với nàng, chỉ vì thù hận mới có liên hệ, nàng cảm thấy mệt mỏi quá, không muốn để ý tới cung đấu hỗn tạp.

Càng để ý càng loạn, càng loạn càng sẽ làm chính mình rơi vào bẫy. Có đôi khi thực thấy mình là hoàng hậu của hắn, mà không phải công chúa Băng Tuyết quốc mất nước.

“Ngũ Thục phi mang thai. Nàng — —” Lệ Hưu đang nói quá mau, thanh âm đột nhiên nghẹn ở trong cổ họng.

“Vậy sao? Đây là việc vui trong hoàng cung, hẳn là vui mới đúng.” Con người đen của Tần Hương Y mỉm cười, nhẹ nhàng nâng đầu, rất chân thành nói.

Không biết như thế nào, trong lòng không có một tia vui sướng. Thay vào đó cũng là chua xót, đúng, đứa nhỏ trong bụng Ngũ Thục phi là của Bắc Đường Húc Phong hẳn. Nghĩ đến đây, lòng khó chịu khác thường.

Ta đây là làm sao vậy? Tần Hương Y dùng sức lắc đầu, phấn chấn tinh thần, xốc lên chần phủ gấm.

“Không, nương nương, Ngũ Thục phi đã xảy ra chuyện.” Lệ Hưu liên tục lắc đầu.

“Gặp chuyện không may? Xảy ra chuyện gì?” Tần Hương Y thực sự hỏi, trên mặt toát ra nòng đậm lo lắng.

Hậu cung này vốn đã không yên ổn rồi, Ngũ Thục phi vừa mới mang thai, nhất định có người nóng lòng hãm hại nàng. Chẳng lẽ tới nhanh như vậy?

“Buổi sáng hôm nay khi Ngũ Thục phi tản bộ ở ngự hoa viên, không cẩn thận ngã sắp xuống, nghe nói đứa nhỏ dường như giữ không được, ngay cả người lớn cũng gặp nguy hiểm.” Lệ Hưu rút cuộc đem lời nói nghẹn ở trong cổ họng nói ra.

“Cái gì?” Cả người Tần Hương Y cả kinh, “Chúng ta đi Thanh Tú cung xem.”

“Dạ, nương nương.” Lệ Huru đáp.

Rửa mặt chải đầu xong, mang đồ trang sức trang nhã, một đời hoàng hậu vẫn nghiêng nước nghiêng thành, mỹ lệ vô song, cái loại tư thái này, cái loại khí chất này là bất luận kẻ nào không thể bắt chước, giơ tay nhắc chân luôn lộ ra khí tức mê người.

Lúc đang muốn ra cửa, một đóa vàng sáng đột nhiên bay tới, là Bắc Đường Húc Phong, hấn tới lặng yên không tiếng động, khiến cho người ta có cảm giác không kịp đề phòng.

“Thần thiếp thỉnh an hoàng thượng.” Tần Hương Y không chút kinh hoảng, nhanh chóng khom người cúi đầu, Lệ Huru cũng theo lên trước thi lễ.

“Thôi.” Bắc Đường Húc Phong bỏ lại một chữ cứng rắn, vung ống tay áo, lập tức vào chính điện ngồi xuống, mặt của hắn biến thành màu đen.

Chính điện nhất thời an tĩnh lại, không khí ngưng đọng.

“Hoàng thượng, chuyện của Thục phi muội muội nô tì đã nghe nói, không biết hiện tại nàng có ổn không?” Thật lâu sau Tần Hương Y ngược mắt nhìn Bắc Đường Húc Phong, cẩn thận hỏi.

Bắc Đường Húc Phong vẫn chưa nhiều lời, nhưng đưa một cái ánh mắt cho cung nhân chung quanh, sau đó nâng tay gương lên, ý bảo tất cả bọn họ lui ra.

Tiếng bước chân đi xa, chính điện càng phát ra yên tĩnh, ngay cả thanh âm hô hấp đều có thể nghe được.

Lúc này Bắc Đường Húc Phong mới chậm rãi đứng lên, đi tới trước

mặt Tần Hương Y, đánh giá trên dưới nàng một phen, nói: “Hoàng hậu đối chuyện đã xảy ra trong cung gần đây có ý kiến gì không?”

“Hả?” Tần Hương Y kinh ngạc ngẩng mắt lên, nàng không nghĩ tới Bắc Đường Húc Phong bình tĩnh như thế, giờ này khắc này hấn hấn là giậm chân giậm dũ muốn tra ra hung thủ mới phải, nhưng hấn không có, bình tĩnh cực kỳ, trừ bỏ sắc mặt phát xanh, không có gì đặc biệt khác thường, có lẽ đây là chỗ hấn không giống người bình thường, hấn tựa hồ càng ưa thích đem nỗi đau áp xuống đáy lòng.

Hấn đối Ngũ Thục phi bất kể là tình, hay là ân, ít nhất cốt nhục trong bụng của nàng là của hấn. Điểm này chân thật đáng tin.

“Hoàng thượng tựa hồ không có một tia thống khổ?” Tần Hương Y nhin không được hỏi.

“Trẫm không phải thần, trẫm cũng sẽ đau.” Bắc Đường Húc Phong trừng mắt liếc Tần Hương Y, tựa hồ bộ dáng rất tức giận, “Hoàng hậu cảm thấy trẫm là máu lạnh sao?” Ánh mắt của hấn lộ ra một cỗ sắc bén, thẳng vào dừng ở trên mặt của nàng.

“Thần thiếp không cho là như vậy.” Tần Hương Y đem mặt hướng một bên, tránh đi ánh mắt của hấn, lòng đột nhiên ê ẩm, kỳ thật nàng thấy được, Bắc Đường Húc Phong không phải máu lạnh, mà là không biểu lộ tốt cảm xúc, kỳ thật trong lòng hấn khổ sở, rất khó qua.

Bắc Đường Húc Phong cong khóe miệng cười lạnh lùng, khoanh tay đi thong thả hai bước, “Hoàng hậu thấy thế nào?”

“Thần thiếp cảm thấy sự tình cũng không phải đơn giản như mặt ngoài nhìn qua vậy.” Tần Hương Y trấn định nói.

“Nói xem nào?” Bắc Đường Húc Phong hỏi.

“Tất cả tới quá khéo, đầu tiên là Ngũ Đức Phi, lại là Ngũ Thục phi, thần thiếp cảm thấy sau lưng nhất định có âm mưu.” Tàn Hương Y sửa sang ống tay áo, nghiêm túc phân tích nói.

“Âm mưu? Chẳng lẽ âm mưu này không phải hoàng hậu bày ra?” Bắc Đường Húc Phong cười lạnh một tiếng, chậm rãi đến gần Tàn Hương Y, một đôi mắt sắc bén ép tới.

“Thứ thần thiếp muốn không phải là tranh thủ tình cảm hậu cung, hoàng thượng chẳng lẽ không biết? Nói lại, thần thiếp khinh thường việc làm chuyện đả thương người, nếu làm, cũng sẽ một đao thấy máu, không lưu mạng.” Tàn Hương Y hơi hơi ngẩng lên, bình tĩnh nhìn Bắc Đường Húc Phong, một bộ dáng tràn đầy tự tin.

“Chẳng lẽ nói hoàng hậu khinh thường tranh thủ tình cảm? Xem ra vẫn là trẫm làm chưa tốt.” Sắc mặt Bắc Đường Húc Phong vừa chuyển, mày kiếm nhíu lại, vẻ mặt trêu tức, trong lúc lơ đãng, bàn tay to của hắn đã che úp lên bàn tay nhỏ bé của nàng.

“Ngũ Thục phi bị thương, sinh mệnh đe dọa, hoàng thượng không nên lưu luyến như thế mới đúng.” Sắc mặt Tàn Hương Y khế biến thành hờn, chậm chậm đẩy ra bàn tay to của Bắc Đường Húc Phong, thoáng lui về sau hai bước, xuất hiện khoảng cách giữa hai người.

“Đã muộn rồi.” Bắc Đường Húc Phong nhướn mày, sắc mặt ảm đạm, đáy mắt thêm vào vài phần u buồn.

“Có ý gì?” Tàn Hương Y vội vàng hỏi. "Thai nhi giữ không được? Hay là?"

“Ngũ Thục phi đã mất.” Bắc Đường Húc Phong tựa hồ khó có thể mở miệng, khi nói ra miệng, hốc mắt đột nhiên đỏ.

Hắn chính là âm tình bất định như vậy, ai cũng nhìn không thấu tâm tình của hắn, kỳ thật hắn luôn luôn áp lực, áp lực phần tình cảm chân thật kia.

“Cái gì? Làm sao có thể?” Tàn Hương Y lắc đầu liên tục.

“Thai nhi sanh non, khiến cho mất máu nhiều — —” Bắc Đường Húc Phong không nói tiếp nữa, chỉ là xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía Tàn Hương Y, thờ dài một tiếng.

Nàng thấy hắn dùng ống tay áo lau khóe mắt — —

“Hoàng thượng — —” Tàn Hương Y nhẹ nhàng kêu một tiếng, nàng không biết nên an ủi hắn thế nào, ít nhất Ngũ Thục phi và hắn có vài năm ân tình, nàng tựa hồ có thể nhìn thấu tâm tư của hắn, kỳ thật tim của hắn đang rướm máu, hắn nhưng là dùng mặt ngoài lãnh khốc cùng trêu tức che dấu cô đơn và cô tịch trong lòng đế vương.

Ngoài cửa sổ thổi vào từng trận gió nhẹ, mảnh vàng sáng kia phát phới, càng thê lương.

Bắc Đường Húc Phong vẫn đứng lặng như cũ, trầm mặc thật lâu sau, mãnh liệt xoay người, một tay ôm Tàn Hương Y vào trong lòng.

Quyển 2 - Chương 8: Tình nhân mến nhau phản thành thù

Nhiệt độ cơ thể cực nóng xuyên thấu qua quần áo hoa lệ truyền vào trong thân thể Tần Hương Y, lồng ngực thật rộng, một đôi tay rắn chắc đem thân thể nhỏ xinh của nàng ôm chặt, cảm giác bất thành linh khiến cả người nàng run lên một cái.

Thoáng đã tỉnh hồn lại, Tần Hương Y có ý thức dùng tay nhỏ bé chống đẩy trong ngực Bắc Đường Húc Phong một cái, “Hoàng thượng ——” một tiếng gọi khẽ, có ý nhắc nhở hẩn.

“Hương Y, để cho trẫm ôm nàng một lát.” Hẩn đột nhiên trở nên thật ôn nhu, dòng khí thổi ra bên môi tựa hồ còn mang theo một cỗ hơi thở đặc biệt, phun ở trên búi tóc đen láy của Tần Hương Y, khi nói chuyện, hẩn càng ôm chặt hơn, bàn tay ở trên lưng của nàng vuốt ve.

Tần Hương Y không khỏi ngẩn ngơ trong lòng, nàng cảm thấy được mệt mỏi trong giọng nói của Bắc Đường Húc Phong, một khắc hẩn ôm nàng, giống như đang phóng thích cái gì. Xác thực, cho dù ở chỗ cao vẫn thấy lạnh, đế vương trẻ tuổi này là người, không phải thần, dưới bề ngoài lãnh tuấn của hẩn cũng có một trái tim bình thường.

“Hoàng thượng, chuyện Thục phi muội muội ——” Tần Hương Y không có giã ra khỏi ngực hẩn nữa, ngược lại không tự chủ được ôm hẩn, giờ này khắc này, rất muốn an ủi hẩn một phen.

“Hoàng hậu, ngươi thủy chung cảm thấy trẫm máu lạnh, đúng không?” Bắc Đường Húc Phong đột nhiên cắt đứt lời nói của Tần

Hương Y.

“Thần thiếp không có.” Tần Hương Y thản nhiên một câu, cằm dưới nhếch nhẹ, nhẹ tựa trên bờ vai rộng của Bắc Đường Húc Phong, một đôi mắt long lanh hiện lên một tia ôn nhu, lòng đột nhiên ướm đẫm, nàng có thể cảm giác được lồng ngực ôm lấy thân thể của nàng này thật rộng, cũng rất ấm áp, lồng ngực kiên cường kia dán trên người nàng, tim đập phồng thật mạnh, thậm chí hơi thở từ trong thân thể của hắn thở ra mang theo ủ rũ nồng đậm.

Giờ khắc này, trái tim kiên cường của nàng, mang theo một phần ôn nhu của người mẹ, bàn tay mềm không tự chủ được ôm chặt thân thể Bắc Đường Húc Phong.

“Hương Y, nàng không thể không báo thù sao? Nếu nàng buông bỏ thù hận, trăm có thể tha thứ tất cả cho nàng, chỉ cần nàng ở bên cạnh trăm.” Bắc Đường Húc Phong dĩ nhiên cảm nhận được biến hóa của Tần Hương Y, hắn đem môi tiến đến bên tai của nàng, nhẹ nhàng thả hơi nóng nói.

Giờ phút này Bắc Đường Húc Phong ôn nhu tựa như một ao nước mùa xuân, tan ra tiến vào đáy lòng Tần Hương Y, nàng đột nhiên kích động muốn khóc, làm một nữ tử, làm sao không muốn tìm được một người dựa vào, giúp chèo đay con qua cả đời. Nhưng số mệnh đã định, hắn chính là kẻ thù diệt quốc diệt gia của nàng, muốn quên hết tất cả, nói dễ hơn làm?

“Thần thiếp làm không được.” Tần Hương Y khẽ hé đôi môi đỏ mọng, thực bình tĩnh nói.

Bắc Đường Húc Phong dặt khéo miệng lạnh lùng cười, đột nhiên đẩy Tần Hương Y ra khỏi lồng ngực, một đôi con ngươi sâu thẳm tràn đầy thất vọng, “Hoàng hậu thật sự hận trăm như vậy?”

“Tất cả đều là số mệnh.” Tần Hương Y nhợt nhạt ngược mắt, nhìn liếc mắt Bắc Đường Húc Phong một cái, bề ngoài có vẻ khác thường.

“Nếu hoàng hậu khăng khăng một mực, trẫm có thể sẽ giết nàng.” Bắc Đường Húc Phong lắc lắc đầu, trong con ngươi bắn ra một đạo ánh sáng lạnh, nhưng đây không phải là sát khí...

“Hoàng thượng có thể tùy thời giết thần thiếp. Nhưng muốn thuyết phục thần thiếp là điều không thể.” Tần Hương Y phát phát ống tay áo, bình tĩnh nhìn Bắc Đường Húc Phong, chết, nàng đương nhiên không sợ, nàng lo lắng duy nhất đúng là an nguy của Trảm Long và Nhược Băng, nếu không phải như vậy, nàng đã sớm hạ thủ.

“Nàng ——” Bắc Đường Húc Phong có điểm thẹn quá thành giận.

“Chuyện Thục phi muội muội, lòng thần thiếp rất đau đớn, cũng hi vọng hoàng thượng có thể nén bi thương, long thể quan trọng.” Tần Hương Y lui về sau hai bước, khom người cúi đầu, biểu tình lạnh nhạt như trước.

“Được.” Bắc Đường Húc Phong lại là một tiếng lạnh, ống tay áo vung lên, xoay người cũng không quay đầu lại rời đi Phượng Du cung

Tần Hương Y nhìn bóng vàng sáng dài bay xa, trong lòng đột nhiên vắng vẻ. Lời hắn nói thật sự? Hay là muốn mềm hoá nàng? Trong tròng mắt mỹ lệ nhiều hơn một phần buồn bã.

Phượng Du cung lại yên tĩnh, Tần Hương Y kéo bước chân nặng nề đi về phía chiếc ghế lê xem ra quen thuộc, chống tay vịn ghế chậm rãi ngồi xuống, đầu hơi hơi tựa lưng vào ghế ngồi, thờ dài thậm thợt, hơi hơi nhắm lại cặp con ngươi tinh mỹ kia.

“Mệt mỏi sao?” Đột nhiên bên người toát ra một thanh âm quen thuộc.

Tần Hương Y mãnh liệt trợn mắt, gương mặt góc cạnh rõ ràng hiện lên ở trước mắt, là hắn — — Nguyên Tinh, hắn không hề ôn nhu như bình thường, xem ra trên mặt anh tuấn thêm một phần sắc lạnh.

“Nguyên Tinh, chàng đến lúc nào?” Tần Hương Y hết sức kinh ngạc, nhẹ nhàng lướt bốn vách tường một cái, trong đó có một phiến cửa sổ lớn mở rộng ra, gió chậm thổi vào, một trận mát mẻ.

Bằng tu vi nội công của mình, Nguyên Tinh vào từ cửa sổ, nàng hắn là cảm thấy mới phải. Nhưng nàng lại một chút phản ứng đều không có, là công lực của hắn có tăng trưởng? Hay là mình sơ sẩy phòng bị?

“Hương Y, ngươi rất làm ta thất vọng rồi. Bằng công lực của ngươi sao ngay cả ta vào cũng không biết?” Nguyên Tinh vẫn là một thân hoa y, khí sắc hồng nhuận, hiển nhiên đã thương lần trước đã tốt không sai biệt lắm.

Tần Hương Y lẳng lẳng nhìn nguyên Tinh, trong lòng có chút cảm giác chua xót. Hắn là Nguyên Tinh sao? Nguyên Tinh sư huynh ở Tiên Tử cốc cẩn thận chăm sóc nàng sao? Không phải! Hắn không hề ôn nhu, sắc sảo giống như trước, thay vào đó là thô bạo, xúc động, nghi kỵ, chẳng lẽ hoàng cung hoa lệ này có thể khiến cho hắn thay đổi nhiều như vậy?

“Nguyên Tinh, là ta sơ sót.” Tần Hương Y nhẹ nhàng nói, trên gương mặt mỹ lệ thêm vào bao nhiêu vẻ xấu hổ.

“Hương Y, ta chỉ muốn nói, là sư phụ cứu ngươi, là sư phụ âm thầm

đưa người đến vị trí hoàng hậu này, ta vốn không muốn người đi báo thù nữa, nhưng nhìn người cả ngày ở trong cung chàng chàng thiếp thiếp với vị hoàng đế kia, đã quên sứ mạng của mình, ta đây làm sư huynh không thể không tới thức tỉnh người.” Về mặt Nguyên Tinh lạnh lùng, một đôi tròng mắt đen tràn đầy ghen oán.

Tần Hương Y run lên trong lòng, chăm chú nhìn Nguyên Tinh đánh giá một phen, xác thực, hẳn thay đổi, nếu như trước kia, hẳn chỉ biết phản đối nàng đi báo thù, mà hôm nay hẳn cư nhiên nói như vậy, thật sự là rất quái, chẳng lẽ chuyện ở hoàng cung có liên quan với hẳn?” Nguyên Tinh, ta hỏi chàng, bệnh điên của Ngu Uyển Nhi, còn có chuyện Ngũ Mạn Quân sanh non, có phải chàng làm hay không?”

“Không có.” Nguyên Tinh đột nhiên quay mặt qua chỗ khác, ánh mắt dờ về phía xa xa.

“Nếu như không có, vậy ‘Bách Tiểu hoa’ giải thích thế nào? Trong hoàng cung này, trừ bỏ ta, cũng chỉ có người có biết chỗ và cách dùng của ‘Bách Tiểu hoa’, chẳng lẽ nói là cô cô làm sao?” Tần Hương Y dịch bước đến trước mặt Nguyên Tinh, một đôi con ngươi sáng như sao chăm chú nhìn mặt của hẳn.

Nguyên Tinh không dám nhìn thẳng ánh mắt Tần Hương Y, một đôi con ngươi vốn sắc bén lóe ra không ngừng, vội vàng tránh đi.

Hắn không nói gì, Tần Hương Y đã hiểu tất cả.

“Nguyên Tinh, ta quá thất vọng với người rồi. Ngu Uyển Nhi cùng Ngũ Mạn Quân không oán không thù với người, vì sao người phải xuống tay với các nàng, người cần gì nhẫn tâm như vậy?” Tần Hương Y lắc đầu liên tục, hốc mắt đỏ lên, Nguyên Tinh sư huynh từ trước trở nên xa lạ như thế.

“Đúng, Ngu Uyển Nhi là ta đã hạ thủ. Nhưng chuyện Ngũ Mạn Quân sanh non không hề quan hệ với ta, là ta làm ta sẽ thừa nhận.”

Nguyên Tinh hít một hơi thật dài, mắt lạnh thoáng nhìn, nắm tay đột nhiên nắm quá chặt chẽ.

“Tại sao ngươi phải làm như vậy?” Cả người Tần Hương Y chột lạnh, khi nào Nguyên Tinh trở nên tàn nhẫn như vậy? Độc ‘Bách Tiểu hoa’ thực ở trên người Ngu Uyển Nhi, đó là thống khổ so với chết còn khó chịu hơn.

“Hoàng hậu nương nương, vi thần không muốn nhiều lời cái gì. Nếu nương nương nhìn không thuận, có thể định tội cho vi thần. Từ hôm nay trở đi, vi thần chính là hộ vệ của Hoàng hậu nương nương, không hơn.” Mặt Nguyên Tinh trở nên xanh mét, tựa như khối băng cứng ngắt, không có chút nhu sắc nào.

Một câu của hắn đem quan hệ với Tần Hương Y phủ sạch sẽ.

“Được, được.” Một câu đủ để cho tâm chày máu, Tần Hương Y cười hai tiếng, chứa đựng hai dòng lệ nóng, cắn cắn môi son, oán hận trả lời.

“Nếu hoàng hậu không có chuyện gì khác, vi thần cáo lui trước.”

Nguyên Tinh nói đơn giản hai câu, lắc lắc ống tay áo, tiêu sái mà đi.

Tần Hương Y nhìn Nguyên Tinh đi xa, tâm hoàn toàn nát, hắn thay đổi từ đầu đến cuối. Nàng từ trên mặt của hắn nhìn đến một loại dục vọng, đậm rất mãnh liệt. Má hạ xuống hai hàng nước mắt, đột nhiên trước mắt tối sầm, thân thể như lá rụng nhẹ nhàng trong gió.

Quyển 2 - Chương 9: Trong Phi Yến cung nhiều bí sự

Gió nhẹ thổi mở cửa sổ, ken két ken két vang lên, màn tơ nhẹ nhàng lắc lư, vuốt ve giường phượng điêu khắc tinh mỹ, Tần Hương Y im lặng nằm ở trên giường, trên mặt tinh xảo phiếm tái nhợt.

“Hoàng hậu tỷ tỷ ——” vang lên một thanh âm ôn nhu, thanh âm kia rất gần, ngay tại bên người.

Là ai đây? Thanh âm có chút quen. Tần Hương Y còn đang ngủ trong mộng, mơ hồ - ý thức bị một câu ôn nhu bưng tỉnh, chậm rãi mở lông mi ra, nhìn đến khuôn mặt xinh đẹp, khí sắc như châu như ngọc, thần thanh mắt sáng, như tiên tử uyển chuyển không dính khói lửa nhân gian, là nàng —— Liễu Yến Yến không tranh sự đời.

“Hiền phi muội muội ——” Tần Hương Y chống cánh tay, chậm rãi từ trên giường ngồi dậy.

“Hoàng hậu tỷ tỷ, từ từ thôi.” Liễu Yến Yến phản ứng rất nhanh, nhanh chóng giúp đỡ Tần Hương Y ngồi dậy.

“Hiền phi muội muội, sao ngươi ở trong này?” Tần Hương Y lắc đầu, chỉ nhớ rõ vừa rồi hôn mê bất tỉnh, cái gì khác cũng không biết.

“Thần thiếp vốn là lại đây thỉnh an hoàng hậu tỷ tỷ, không ngờ mới vừa vào cửa cung, liền nhìn đến tỷ tỷ ngã xuống đất ngất đi, thật sự là dọa thần thiếp sợ chết khiếp.” Liễu Yến Yến vẻ mặt thực khẩn trương, bộ dạng một chút cũng không giống nói dối.

“Cám ơn Hiền phi muội muội.” Tần Hương Y cong môi cười, nhìn không được nhìn Liễu Yến Yến thêm một cái, nàng đích xác là một tiểu mỹ nhân, dáng người duyên dáng, xinh đẹp như hoa. Một người như tiên tử cũng bị Bắc Đường Húc Phong nhốt ở Phi Yến cung, thật quái lạ. Một thế hệ đế vương không tham luyện sắc đẹp, chẳng lẽ hẳn là ngoại lệ sao?

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ — —” Liễu Yến Yến thấy Tần Hương Y vô cớ ngây ngẩn cả người, liền gọi hai tiếng.

Lúc này Tần Hương Y mới tỉnh hồn lại, liếc mắt nhìn Liễu Yến Yến, cười nhẹ, “À. Không có chuyện gì.” Nàng vừa nói vừa vén chăn lên xuống giường.

Liễu Yến Yến thật biết điều khéo giúp đỡ Tần Hương Y đi đến chiếc ghế dựa hoa hồng bên cạnh, nâng nàng ngồi xuống, sau đó cung kính đứng ở một bên, liền không lên tiếng.

“Hiền phi muội muội đến Phượng Du cung, có chuyện gì sao?” Tục ngữ nói vô sự không lên Tam Bảo điện, Liễu Yến Yến lựa chọn lúc này đến Phượng Du cung, nhất định có việc muốn nhờ.

“Hoàng hậu tỷ tỷ, hai ngày này, hậu cung liên tục gặp chuyện không may, trong lòng thần thiếp khó tránh khỏi bất an. Cho nên lại đây thỉnh tỷ tỷ đến Phi Yến cung ngồi một chút.” Liễu Yến Yến hơi hơi gục đầu, một đôi con ngươi tràn đầy khát vọng.

Tần Hương Y sớm đoán ra mục đích chuyến này của Liễu Yến Yến, nay Ngũ Đức Phi, Ngũ Thục phi lần lượt gặp chuyện không may, nàng nhất định là có chút bận tâm rồi, người kế tiếp có phải chính là nàng hay không? Nàng lại đây mời hoàng hậu đi Phi Yến cung, đơn giản chính là kéo núi dựa vào.

Phòng ngửa chu đáo cũng là đúng.

“Ý của muội muội bốn cung hiểu được.” Ánh mắt sắc bén của Tần Hương Y chợt lóe, quét mắt một vòng bên ngoài cửa cung, đã qua buổi trưa, “Được rồi, Bốn cung sẽ theo muội muội đi xem.”

“Tạ hoàng hậu tử tử.” Liễu Yến Yến vẻ mặt ý cười, nhanh chóng khom người cúi đầu.

===

Phi Yến cung, cảnh sắc vui vẻ, hoa tươi sáng lạn, khí phái không tầm thường. Xem ra bình thường Bắc Đường Húc Phong cũng không có bạc đãi vị Hiền phi tránh thế gian này.

Chính điện trong cung, một bộ thanh nhã, bốn vách tường tạo hình hoa tinh tế phía trên, cây trúc lay động, xanh biếc rục rĩ, hiển thị rõ ý đậm bạc.

Tần Hương Y đoan chính ngồi ở ghế chủ phía trên, đánh giá mọi nơi một phen, nhẹ nhàng khẽ hít mũi, trong không khí có một cỗ hơi thở như có như không, có chút ngọt, có chút hương.

“Nơi này của muội muội nơi rất thanh nhã.” Tần Hương Y không khỏi khen.

“Tử tử quá khen.” Liễu Yến Yến nhẹ nhàng cười, cánh môi mỹ lệ cong thành hình cung, Liễu Yến Yến mỉm cười nói, đưa cho cung nhân bên cạnh một cái ánh mắt, cung nhân kia rất nhanh hiểu ý, nhanh chóng bưng lên một ly trà thơm.

Liễu Yến Yến nhận chén trà từ trong tay cung nhân, cung kính đưa cho Tần Hương Y nói: “Tử tử mời uống trà.”

“Được.” Tần Hương Y cười tiếp nhận, nhẹ nhàng nhấp một ngụm nhỏ, sau đó đem ly trà trong tay đặt ở trên bàn trà. Có thể là bị trong cung này đặc biệt hấp dẫn, ống tay áo của nàng vung lên, không nghĩ qua là chạm vào ly nước nên đổ ra, trà tí tách rơi trên váy của nàng.

“Tỷ tỷ, thần thiếp lau giúp người.” Tròng đen của Liễu Yến Yến chợt lóe, vội vàng lấy ra một cái khăn gấm từ trong tay áo, ngồi xổm xuống giúp Tần Hương Y lau váy bị dơ.

“Bổn cung tự làm.” Tần Hương Y hơi hơi xoay người, cầm khăn gấm trong tay Liễu Yến Yến, tự mình lau đi vết bẩn trên váy, tròng mắt đảo qua, tầm mắt dừng ở hoa văn phía trên khăn gấm kia, công thủ thực tinh mỹ, chỉ là đồ án có chút nhìn quen mắt, nàng vô tình hay cố ý mở khăn gấm, cẩn thận ngắm nhìn một phen, trái nhìn phải xem, có chút giống ‘Bách Tiểu hoa’ trong Tiên Tử cốc, hoa này có độc, nhưng hoa rất đẹp.

Trước kia Tần Hương Y đi theo Tây Môn Hồng Song, thường xuyên đi núi bắc Tiên Tử cốc hái thuốc, ‘Bách Tiểu hoa’ nàng thường xuyên nhìn thấy.

Khăn gấm này là của Liễu Yến Yến?! Chẳng lẽ nàng biết ‘Bách Tiểu hoa’?

“Muội muội, khăn gấm này của người là từ đâu đến? Thêu rất đẹp.” Biểu tình Tần Hương Y bình tĩnh, thường thức đánh giá khăn gấm một phen.

Liễu Yến Yến tựa hồ cảm thấy được cái gì, nhanh chóng tiếp nhận khăn gấm, nói: “Tỷ tỷ, không có gì. Chỉ là được một người bạn tặng cho.” Dứt lời, nàng đem khăn gấm gấp lại, bỏ vào trong tay áo.

“Bằng hữu? Là nam hay là nữ?” Tần Hương Y thực tùy ý hỏi.

“Tỷ tỷ, lời này cũng không thể nói lung tung.” Sắc mặt Liễu Yến Yến đột nhiên ảm đạm rất nhiều, chu chu cái miệng nhỏ nhắn, tựa hồ rất không nguyện ý nói việc khấn gấm.

“Muội muội đừng trách, Bản cung chỉ là tùy tiện hỏi.” Tần Hương Y cười nói, ánh mắt lại quét Liễu Yến Yến một vòng, nữ tử nhìn như ôn nhu này sao có điểm cổ quái.

“Thần thiếp sao dám.” Liễu Yến Yến lắc đầu liên tục, trên mặt có kinh sắc.

“Muội muội, ngồi đi. cùng Bản cung tâm sự.” Tần Hương Y không hề hỏi nhiều, chỉ là nhẹ nhàng giương tay, ra hiệu Liễu Yến Yến ngồi xuống.

“Tạ hoàng hậu tỷ tỷ.” Liễu Yến Yến bước nhỏ nhẹ nhàng, đi đến bên ghế, chầm chậm ngồi xuống.

“Muội muội từng là người trong phủ Âu Dương tướng quân?” Tần Hương Y lại đánh giá Liễu Yến Yến một phen, dưới bề ngoài đậm bạc của nàng tóm lại là cất dấu cái gì.

“Đúng vậy.” Liễu Yến Yến nói rất đơn giản, nàng cũng không có giấu diếm, trả lời rất trực tiếp.

Nhưng từ trong ánh mắt của nàng Tần Hương Y thấy được một cỗ ai oán. Có lẽ bởi vì sinh ra là ca kỹ, nàng khiêm tốn hơn người khác.

“Như vậy. Vậy nhất định rất quen với Âu Dương quý phi?” Tần Hương Y hỏi tiếp.

“Cũng không phải rất quen thuộc. Khi đó thần thiếp chỉ là ca kỹ nhỏ, Âu Dương quý phi là tiểu thư tôn quý.” Đầu Liễu Yến Yến cúi thật sự thấp, nàng tựa hồ không muốn đề lên chuyện cũ nữa, ánh mắt lưu động luôn lóe khác thường.

Tần Hương Y rất cẩn thận, cũng ý thức được cảm xúc của Liễu Yến Yến biến hóa, không hề hỏi nhiều. Tiếp theo cung nhân lại dâng một ly trà thơm, nàng thực kiên nhẫn nếm xong, canh giờ đã qua một khắc đồng hồ, nàng không muốn g lại, muốn quay về Phụng Du cung.

Nhưng vừa bước ra Phi Yến cung, một trận cuồng phong thổi tới, ống tay của nàng áo bị chốt cửa kẹt lấy, tiếp theo nghe được thanh âm của vải bị xé nát, tay áo bị lôi ra rách một lỗ hổng thật lớn.

Tần Hương Y quay đầu lại, tay áo bị rách, lại ngoài ý muốn phát hiện, chốt cửa của Phi Yến cung này đều là cố ý tạo hình, cẩn thận chu đáo, hình dạng này có điểm giống hoa, thậm chí giống Bách Tiểu hoa.

Quái! Đôi mày thanh tú của Tần Hương Y nhíu lại, ánh mắt quét mọi nơi một phen, Phi Yến cung này xác thực không tầm thường như nơi khác.

“Hoàng hậu tỷ tỷ làm sao vậy?” Liễu Yến Yến bước từng bước nhỏ, vội chạy nhanh tới.

“Không có gì. Không cẩn thận bị rách quần áo.” Tần Hương Y nhanh chóng cầm tay áo bị rách, dùng cười dấu giếm.

“Thật sự không có chuyện gì sao? Hoàng hậu tỷ tỷ.” Về mặt Liễu Yến Yến thân thiết.

“Uh. Muội muội mau lên. Bỏ cung về cung trước.” Tần Hương Y giật mình, xoay người rời đi, cũng không quay đầu lại, ở đáy lòng nàng, nghi ngờ thật mạnh.

Dần dần đi xa, người ôn nhu phía sau, ngoái đầu nhìn lại chốt cửa, đáy mắt xẹt qua một phần trầm trọng.

Quyển 2 - Chương 10: Tra ra chân tướng cái chết của Thục phi

Hoàng cung trang nghiêm, ánh nắng tươi sáng, chiếu vào trên ngói lưu ly sáng ngời, cực kỳ chói mắt, ánh sáng mỹ lệ lại hạ thêm vào vẻ lo lắng.

Ngũ Thục phi, nữ tử mỹ lệ tuyệt luân, tự cho cao ngạo, cứ như vậy hương tan ngọc nát, thật sự không đáng. Hậu cung chính là chỗ hắc ám như vậy, ai cũng không thể đoán trước con đường phía trước, đường càng xa, lại càng khó đi.

Khi nào mới là điểm cuối? Tần Hương Y nhẹ nhàng thở dài, thật muốn mau chóng làm xong chuyện, rời đi ngay.

“Hoàng hậu nương nương, vì sao thở dài?” Đột nhiên sau lưng truyền đến một thanh âm ôn hòa.

Tần Hương Y nhanh chóng quay đầu lại, đó là khuôn mặt ôn nhu như trước, là nhạc sư Tần Tiêu, hắc đoan chính đứng, theo thói quen mặc một bộ áo màu xám, bên hông đeo một cây tiêu.

“Tần nhạc sư, sao người ở trong này?” Tần Hương Y quét mắt một vòng mọi nơi, chung quanh trống trải, chỉ có hoa nhỏ lay động ở trong vườn hoa, khu vực thật xa mới có thể nhìn thấy một kiến trúc chỗ cao, hẳn là từ chỗ nào đến, vừa rời sao không thấy được.

Bởi vậy có thể kết luận, tu vi khinh công của Tần Tiêu xem ra vô cùng

tốt.

“Vi thần là một người rảnh rỗi. Có lẽ chỗ nào cũng có mặt.” Khóe môi Tần Tiêu nhếch nhẹ, trả lời rất có chiều sâu.

“Phải không?” Tần Hương Y liếc mắt Tần Tiêu thêm một cái, hần nói chuyện giống như rất triết lý, lại nghe không hiểu, quá mức thâm ảo rồi, gương mặt xem ra ôn nhu trước mắt lại làm cho người ta một loại cảm giác quen thuộc, rất thân thiết, giống người thân.

“Đương nhiên.” Tần Tiêu gật đầu.

“Tần nhạc sư là muốn thuyết giáo Bổn cung?” Tần Hương Y mấp máy môi, mặt mày nhú lại.

“Hoàng hậu nương nương, thuyết giáo không dám. Vi thần vẫn là muốn khuyên nương nương, nên buông cứ buông, chấp nhất chỉ tăng thêm đau khổ.” Trên mặt Tần Tiêu lộ vẻ cười thân hòa, trên vầng trán lại ngưng trọng hơn vài phần, ngay cả trong đôi tròng mắt kia cũng thêm vào mấy phần đau thương.

Hần rốt cuộc vì sao lại đau thương? Tần Hương Y chăm chú nhìn tròng mắt của hần, thật muốn nhìn thấu hần. “Tần nhạc sư là muốn làm thuyết khách của hần?”

Hần là chỉ Bắc Đường Húc Phong. Mọi người trong cung biết Tần Tiêu này không phải nhạc sư đơn giản, hần là sủng thần của hoàng đế, người bình thường cũng không dám đắc tội.

“Hoàng hậu nương nương và hoàng thượng là vợ chồng đã định trước. Ân oán tình thù trước kia buông xuống cả đi, có lẽ nương nương sẽ vui vẻ một chút.” Trong con ngươi Tần Tiêu chớp động trong suốt, hần nói được thực rõ ràng, tựa như một đại ca ca nói

chuyện với muội muội của mình, vẻ mặt tràn đầy thương tiếc.

“Theo ý Tàn nhạc sư nói như vậy, thật ra là vì tốt cho Bồn cung?” Tàn Hương Y lắc lắc đầu, cười như không cười hỏi, Tàn Tiêu này thật sự rất cổ quái, vẻ mặt hoà nhã, nhìn như điềm đạm, cũng là một cao thủ võ công. Hắn tựa như một đoàn mê, làm cho người ta đoán không ra.

“Vi thần nói như vậy, thật là vì tốt cho Hoàng hậu nương nương. Hắn là hoàng đế tốt, nếu có Hoàng hậu nương nương phụ trợ, là thêu hoa trên gấm.” Tàn Tiêu hơi hơi khom người, cúi người thi lễ, giọng điệu nói chuyện thực nghiêm túc, xem ra hắn rất chân thành.

“Không, sẽ không. Bồn cung sẽ không khuất phục, chờ Bồn cung đem tất cả sự tình an bài tốt, nhất định sẽ cùng hắn đến một trận độ sức sống chết.” Tàn Hương Y dùng sức lắc đầu, hốc mắt đỏ, trong hai tròng mắt bắn ra là hai luồng ánh sáng thù hận. Nàng là đang ép mình, không nên quên thù hận.

Để an bài xong mọi chuyện, kỳ thật chỉ là Trảm Long và Nhược Băng. Hiện tại nàng sở dĩ không hạ thủ, chính là tìm cơ hội đem hai đứa nhỏ xuất cung, như vậy nàng mới có thể yên tâm mà làm chuyện của mình.

Tàn Tiêu bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài, nói: “Hoàng hậu nương nương quá cố chấp. Thôi, vi thần thổi một khúc cho nương nương.” Dứt lời, hắn lấy cây tiêu bên hông xuống.

Tiếng tiêu bay lên, tựa như chim sơn ca xuất cốc, uyển chuyển êm tai, mềm mại nước suối trong núi. Nghe ra, vui vẻ thoải mái, Tàn Hương Y chậm rãi nhắm hai tròng mắt lại, lắng lắng lắng nghe. Không đúng, khúc này có điểm giống nhạc khúc cung đình của Băng Tuyết quốc, Tàn Tiêu hắn làm sao có thể?

“Tần nhạc sư, người rớt cuộc là người ở nơi nào?” Tần Hương Y mãnh liệt mở to mắt, khẩn cấp hỏi.

Tần Tiêu không để ý đến Tần Hương Y, tiếp tục thổi nhạc, cho đến hết một khúc, hấn mới chậm rãi thu tiêu, thản nhiên liếc mắt nhìn Tần Hương Y, nói: “Hoàng hậu nương nương, nên buông thì buông, nên quên thì quên, người như vậy thật sự hạnh phúc. Vi thần là người nơi nào, kỳ thật cũng không quan trọng.”

Dứt lời, hấn giương tay áo xám trắng lên, nhẹ lướt đi.

Hấn rớt cuộc là người nơi nào? Tần Hương Y nhìn bóng lưng đi xa của hấn, trong lòng luôn có một loại cảm giác khác thường, trên người của hấn luôn lộ ra sự thân thiết.

Không cần suy nghĩ, có lẽ chính là ảo giác thôi. Nước mắt rồi, nhà không có, nơi nào đến người thân. Tần Hương Y lắc đầu, hít hít mũi, phát phát quần áo, lập tức trở về Phượng Du cung.

Nửa tháng trôi qua.

Chuyện của Ngu Đức Phi và Ngũ Thục phi thoáng bình ổn. Nhưng Bắc Đường Húc Phong chưa từng đến Phượng Du cung nữa, hấn đã quên nàng?!

Không biết như thế nào, trong lòng Tần Hương Y luôn trống trải, giống như thiếu một chút gì. Tại sao có thể có cảm giác như thế? Nàng tựa ở trên giường tư cung khuê, nâng mặt, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, bóng cây lay động, sặc sỡ, sống động thêm vài phần.

“Nương nương — —” lúc này, một trận tiếng bước chân dồn dập từ xa mà đến gần. Tần Hương Y vừa nghe liền biết là Lệ Hưu, lại xảy ra

chuyện gì chứ?

Mỗi khi Lệ Huru lo lắng xảy ra như vậy, nhất định lại có chuyện lớn xảy ra.

“Lệ Huru, chuyện gì?” Tần Hương Y lười biếng ngồi dậy, liếc mắt nhìn Lệ Huru vội vàng mà vào.

“Nương nương, Hiền phi nương nương thừa nhận có chuyện. Nàng nói với hoàng thượng, độc Bách Tiểu hoa mà Ngu Đức Phi trúng là nàng bỏ, còn có chuyện Ngũ Thục phi sanh non cũng là nàng đã âm thầm hạ thủ.” Lệ Huru thở hỗn hển, sắc mặt khế biến thành đỏ đậm, khí lên không kịp nói.

“Liễu Yến Yến? Không thể nào!” Tần Hương Y lắc đầu, cảm thấy rất không tin được.

“Nương nương, thật đấy. Hiện tại hoàng thượng đang ở Phi Yến cung.” Vẻ mặt Lệ Huru lo lắng.

“Thật sự là như vậy?! Đi, đi qua xem thử.” Tần Hương Y cúi mắt suy nghĩ sâu xa một hồi, mãnh liệt ngẩng đầu, phát tay áo ra cửa cung.

Quả nhiên theo như lời của Lệ Huru, cửa Phi Yến đều là dới đao thị vệ bên người hoàng đế, như vậy xem ra, hẳn nhất định ở bên trong.

Tần Hương Y cũng không nghĩ nhiều, bước nhanh vào trong cung, thị vệ thấy hoàng hậu, cũng không dám ngăn trở nhiều. Vừa mới vào cửa cung, nàng liền nhìn đến Liễu Yến Yến nước mắt đầy mặt quỳ trên mặt đất, mà vẻ mặt Bắc Đường Húc Phong xanh mét, ngồi ngay ngắn trên ghế cao, không lên tiếng không cử động.

“Hoàng hậu tới đúng lúc.” Vẻ mặt Bắc Đường Húc Phong nghiêm túc,

nhìn về phía cửa, khóe miệng gợi lên một chút cười lạnh.

“Hoàng thượng, việc này — —” Tần Hương Y chần chờ một chút, chậm rãi bước vào, đi tới bên người Bắc Đường Húc Phong, liếc mắt nhìn Liễu Hiền phi hai mắt đắm lệ, lòng của nàng thu một chút.

Không đúng, Hiền phi hào hoa phong nhã này tuyệt đối không thể là hung thủ, Tần Hương Y không tin. Cho dù chuyện Ngũ Thục phi là nàng làm, nhưng độc trên người Ngũ Đức Phi rõ ràng là Nguyên Tinh hạ, tại sao nàng phải thừa nhận đây? Đây rốt cuộc là như thế nào? Chẳng lẽ nàng và Nguyên Tinh có liên hệ gì?

Đang ở thời điểm buồn bực, Bắc Đường Húc Phong mở miệng, nói: “Hoàng hậu, ngươi cho rằng nên xử trí Liễu hiền phi như thế nào?” Rõ ràng, trên mặt của hắn có tức giận.

Liễu Hiền phi trong lòng của hắn luôn là một nữ tử không tranh giành, một khi toàn bộ tan biến, hắn có thể không tức sao? Còn nữa, bên trong cung đấu lần này, còn hy sinh cốt nhục của hắn, hắn lại có thể nào không giận?

Tần Hương Y cũng không có trả lời Bắc Đường Húc Phong ngay, ánh mắt chuyển qua trên người Liễu Hiền phi, nói: “Hiền phi muội muội, ngươi nói cho Bản cung, tất cả thật là ngươi làm?”

“Dạ, là ta làm.” Liễu Hiền phi cúi đầu, gắt gao nhắm mắt lại, trả lời như đinh đóng cột.

Quyển 2 - Chương 11: Cơ thể hương thơm của quý phi vốn không thơm

Nàng vì sao phải vội vã thừa nhận sai lầm như vậy? Trong lòng Tần Hương Y không khỏi có điểm buồn bực, “Hiền phi muội muội, người có phải có gì khổ sở hay không? Nói ra, Bồn cung thay người làm chủ.”

“Hoàng hậu tỷ tỷ, là ta làm, tất cả đều là ta làm. Là ta ghen tị các nàng, cho nên nổi lên sát tâm.” Liễu Yến Yến có vẻ có chút lo âu, nàng tựa hồ đang sợ cái gì.

Tần Hương Y càng cảm thấy khó hiểu, Liễu Yến Yến này lúc trước mang nàng tới Phi Yến cung, có phải sớm có ý đồ hay không, nàng là muốn cho mình phát hiện điểm đáng ngờ, hoài nghi nàng? Nghĩ đến đây, ngóng nhìn nàng một cái, trong con ngươi hàm chứa tràn đầy nước mắt, cúi đầu nhỏ giọng nức nở.

“Độc Ngu Đức Phi trúng, Hiền phi lấy từ nơi nào?” Tần Hương Y hỏi.

“Này — — là thần thiếp mua được.” Liễu Yến Yến nói chuyện có chút ấp úng, hiển nhiên nàng đang nói láo. Bách Tiểu hoa ở núi bắc Tiên Tử cốc, cô cô luôn luôn xem nó là hoa cấm, làm sao có thể để cho người ngoài hái đi bán, căn bản không có khả năng.

“Hiền phi — —” Tần Hương Y đang muốn hỏi lại một số điều.

“Tỷ tỷ, không cần hỏi nữa. Là thần thiếp làm, thật là thần thiếp làm.”

Liễu Yến Yến quỳ dưới đất đột nhiên nắm tay Tần Hương Y, nắm thật sự chặt, nàng rõ ràng là đang cầu xin, cầu xin đem mình biến thành tội phạm giết người.

Ngũ Đức Phi trúng độc rõ ràng là Nguyên Tinh động tay chân, vì sao nàng phải thừa nhận, chẳng lẽ nàng và Nguyên Tinh có cái gì? Càng nghĩ càng loạn, Tần Hương Y đột nhiên tìm không ra phương hướng rồi.

“Hoàng hậu nghĩ kỹ chưa?” Thanh âm rét lạnh của Bắc Đường Húc Phong vang lên ở bên cạnh, trong lời của hắn tràn đầy phẫn nộ.

“Vẫn là để hoàng thượng định đoạt đi.” Tần Hương Y không hề hỏi nhiều cái gì, chỉ là ngoái đầu nhìn lại, thản nhiên nhìn Bắc Đường Húc Phong một cái, hắn rõ ràng tiêu tụy rất nhiều. Hai cung gặp chuyện không may, còn có Liễu Hiền phi, hậu cung cơ hồ rung chuyển, hắn có thể không phiền lòng sao? Nghe nói gần đây biên quan căng thẳng, chiến hoả của Long Đế quốc và Mã Nhã quốc lại xảy ra, đối ngoại, hắn phải xử lý quốc sự, đối nội, hắn phải trấn an hậu cung. Là người sắt cũng sẽ cảm thấy mệt.

“Đem Liễu hiền phi nhất lãnh cung, chờ xử trí.” Bắc Đường Húc Phong mãnh liệt đứng lên, chưa từng nhìn Liễu Yến Yến thêm một cái, ống tay áo vung lên, vội vàng mà đi.

Tần Hương Y ở một khắc hắn xoay người kia, thấy được một tia cô đơn, còn có thất vọng.

Kỳ thật nhất lãnh cung, đối Liễu Yến Yến mà nói là trừng phạt nhẹ nhất.

“Tạ hoàng thượng ân điển.” Nước mắt ở hốc mắt Liễu Yến Yến, rào một tiếng hạ xuống, nước mắt đọng ở gương mặt trong suốt, tựa

như đao khắc qua.

Tiếp theo có hai gã thị vệ vội vàng mà vào, đem Liễu Hiền phi ném ra Phi Yến cung. Nàng tựa hồ sớm đoán được có một ngày này, trên mặt trừ bỏ nước mắt, ngay cả kinh hoảng và lo lắng đều không có. Đây rất không bình thường. Nếu nàng cố tình lên sát khí, cũng không phải là người đạ m bạc, không phải người đạ m bạc, cũng sẽ không bình tĩnh như vậy.

Liễu Yến Yến này, nàng rốt cuộc che giấu những thứ gì?

Tần Hương Y ngây ngốc đứng ở trong chính điện, nhìn bóng dáng màu tím kia đi xa, trong lòng nặng trĩu. Gần đây trong cung đã xảy ra chuyện rất kỳ quái. Tam cung liên tiếp gặp chuyện không may, hung thủ thật sự căn bản không có tìm ra, vậy người kế tiếp sẽ là ai? Là Âu Dương quý phi? Hay là chính mình?

“Nương nương, ngài đang suy nghĩ gì?” Lệ Hưu đem Tần Hương Y từ suy nghĩ sâu xa kéo ra ngoài.

“Hung thủ không phải Liễu Hiền phi. Không biết nàng vì sao phải thế thân chịu tội?” Tần Hương Y buồn bực lắc đầu.

“Nương nương, kỳ thật Lệ Hưu cảm thấy Hiền phi nương nương chỉ là một con cò của người khác thôi. Ta cảm thấy Âu Dương Nghi Lâm kia khả nghi nhất, từ sau khi nàng vào cung, việc lạ trong cung liên tiếp xảy ra, nàng căn bản chính là người mang điềm xấu.” Lệ Hưu nói thực trực tiếp, chu cái miệng nhỏ nhắn, cắn giận nói.

“Nàng?” Tần Hương Y nhưng thật ra nhớ tới cái gì, nhớ rõ nghe Trà nhi nói qua, Ngụ Uyển Nhi từng xảy ra cạnh tranh với Âu Dương Nghi Lâm, nhưng cũng sẽ không bởi vậy nổi lên ác ý, xem nàng vẻ mặt thanh thuần, làm sao có thể làm loại chuyện này?

“Đúng vậy, nương nương, Âu Dương Nghi Lâm đáng hoài nghi nhất. Ngũ Thực phi mang thai, đối với tân sủng nàng là uy hiếp lớn nhất.” Lệ Hưu nói trúng tim đen, một câu vạch trần, không để lối thoát.

Tần Hương Y trầm mặc một lát, ngẫm lại Lệ Hưu nói cũng đúng, Âu Dương Nghi Lâm tựa hồ không giống tinh khiết tĩnh lặng như nhìn qua ở mặt ngoài.

“Như vậy đi. Lệ Hưu, người quay về Phượng Du cung trước, ta đi Kim Nghi cung một chuyến.” Mày Tần Hương Y nhẹ nhàng động, ý nghĩ chạy lên não.

“Vâng!”

===

Kim Nghi cung quả nhiên kim bích huy hoàng, ngôi lưu ly màu sắc rực rỡ ở dưới ánh mặt trời lóng lánh sắc thái kỳ lạ, cửa cao lớn, sơn vàng nạm ngọc, càng hiển thị vẻ tôn quý.

Tần Hương Y đi lên bậc thang cao cao, cửa cung mở rộng mở ra, chậm rãi đi tiến, trong cung điện to như vậy, cư nhiên nhìn không có thị vệ, ngay cả một cung nhân đều nhìn không thấy, không khỏi có điểm kỳ quái.

Tương kế tự kế, lại không người ở, vậy lặng yên lén vào, nhìn xem cả ngày tiểu mỹ nhân tinh khiết yên lặng kia rốt cuộc đang làm những gì?

Nghĩ xong, Tần Hương Y ngậm vận năm thành công lực, đi như gió nhẹ, không lưu tiếng vang, trực tiếp vào cung khuê của Âu Dương Nghi Lâm.

Vén bức rèm che, định thần nhìn lại, Âu Dương Nghi Lâm tựa trên giường, trước mặt đổ đầy một đồng bình bình lọ lọ, chỉ thấy nàng từ trong một cái bình thuốc nhỏ màu tím lấy ra một viên thuốc, đặt ở trong miệng, lấy nước uống xuống.

“Thân thể quý phi muội muội không khỏe sao?” Tần Hương Y nhìn đến đây, mày không khỏi căng thẳng, thỉnh thoảng hỏi một câu.

Phản ứng đầu tiên của Âu Dương Nghi Lâm chính là đem bình thuốc nhỏ màu tím cầm trong tay giấu sau lưng, sau đó hốt ha hốt hoảng xuống giường, “Nghi Lâm thỉnh an hoàng hậu tỷ tỷ.”

“Trong tay ngươi cầm cái gì?” Tần Hương Y đi lên trước từng bước, nghiêm túc hỏi, bởi vì nàng ngửi được một mùi hương đặc biệt.

“Không, không có gì.” Âu Dương Nghi Lâm liên tiếp lui về phía sau vài bước, mở ra khoảng cách với Tần Hương Y, ấp a ấp úng nói, cực lực che dấu một thứ gì đó.

“Đưa cho Bồn cung xem.” Tần Hương Y đã cảm thấy không thích hợp, ép lên trước, vươn tay ra, muốn Âu Dương Nghi Lâm giao ra chai thuốc.

“Tỷ tỷ, thật sự không có gì.” Âu Dương Nghi Lâm ngẩng đầu, đáng thương nhìn Tần Hương Y, liên tục lắc đầu.

“Muội muội, đưa cho Bồn cung xem.” Tần Hương Y không mất khí thế, giọng điệu đột nhiên có điểm cường ngạnh. Nữ tử tinh khiết yên lặng này, thấy thế nào cũng có chút cổ quái.

“Vâng!” Về mặt Âu Dương Nghi Lâm không thể làm gì, chỉ phải đem chai thuốc giấu ở sau lưng lấy ra, đưa tới trong tay Tần Hương Y.

Tần Hương Y mở nắp bình, đặt ở bên mũi nhẹ nhàng khẽ ngửi, mà không khỏi nhíu, “Muội muội, người cũng đã biết loại Hoài Hương hoàn này uống nhiều rồi, không chỉ có làm tổn thương thân thể của mình, hơn nữa có thể ảnh hưởng Long thể hoàng thượng.” Chẳng biết tại sao, đột nhiên lo lắng cho Bắc Đường Húc Phong, thật sự là kỳ quái, nàng âm thầm cười lạnh.

“Hoàng hậu tỷ tỷ, van cầu người không cần nói cho hoàng thượng được không?” Âu Dương Nghi Lâm đột nhiên quỳ trên mặt đất, cầm lấy quần áo Tần Hương Y đau khổ cầu xin.

“Vậy người nói cho Bản cung, tại sao muốn dùng Hoài Hương hoàn? Chẳng lẽ mùi thơm cơ thể của người là giả?” Tần Hương Y cũng không có kéo Âu Dương Nghi Lâm, rất chân thành hỏi.

“Tỷ tỷ, kỳ thật thần thiếp làm như vậy, tất cả đều là vì được đến sủng ái của hoàng thượng. Mùi thơm cơ thể trên người thần thiếp đúng là giả. Thần thiếp từng nghe ca ca nói, hoàng thượng thích nữ tử cơ thể mang theo mùi thơm, cho nên thần thiếp... Van cầu tỷ tỷ, không cần vạch trần muội muội, van cầu tỷ tỷ.” Âu Dương Nghi Lâm quỳ trên mặt đất, vẻ mặt đầy nước mắt, lôi kéo quần áo Tần Hương Y, đau khổ cầu xin.

Thích nữ tử có mùi thơm của cơ thể?! Tần Hương Y giật mình một cái, trong lòng có chút cảm giác là lạ, trong đầu đột nhiên hiện lên một hình ảnh vỡ vụn, đó là ở Quý Lâm. Ta đây là làm sao vậy? Nàng dùng sức lắc đầu, ánh mắt dừng ở trên người Âu Dương Nghi Lâm, đem chai thuốc cầm trong tay trả lại cho nàng, nói: “Thôi, niệm tình người không có lòng xấu xa, Lần này bản cung không truy cứu. Về sau không nên dùng, đối thân thể không tốt. Đứng lên đi. Đừng quỳ nữa.”

“Tạ hoàng hậu tử tử.” Âu Dương Nghi Lâm nín khóc mím cười, tiếp nhận chai thuốc, hành đại lễ, mới chậm rãi đứng dậy.

“Gần đây trong cung không yên ổn, người phải cẩn thận một chút. Thôi, Bồn cung không ở lâu nữa, vừa rồi, khiến cho người khóc đến thương tâm như vậy, không biết còn tưởng rằng Bồn cung khi dễ người.” Tần Hương Y lắc đầu cười, nhẹ nhàng thở ra một hơi, phát phát quần áo có chút hỗn độn, xoay người đang muốn rời đi.

“Tử tử — —” Âu Dương Nghi Lâm đột nhiên gọi nàng.

“Chuyện gì?” Tần Hương Y quay đầu, nhẹ hỏi.

“Tử tử nhớ đừng nói cho người khác biết, thần thiếp thật sự yêu hoàng thượng.” Âu Dương Nghi Lâm lại dạn dò một lần nữa, một đôi con ngươi vụt sáng vụt sáng, lưu động trong suốt.

“Nếu Bồn cung đồng ý rồi, sẽ làm được. Người nghỉ ngơi đi.” Tần Hương Y nâng tay vuốt ve mồ hôi bên mặt Âu Dương Nghi Lâm, mím môi cười, nhẹ nhàng rời đi, nàng lại không biết, trong cặp con ngươi trong suốt phía sau bắn ra hai đạo ánh sáng lạnh oán hận, thực đáng sợ.

Quyển 2 - Chương 12: Đột nhiên gặp thích khách Vua hiểu lầm

Màn đêm buông xuống, Phượng Du cung cực kì im lặng, đèn cung đình sáng lên, Tần Hương Y tựa tại trên giường thơm, đốt đèn đọc sách, kỳ thật khi ở Tiên Tử cốc, nàng vẫn có thói quen này, nay không cần mỗi ngày đối mặt Bắc Đường Húc Phong nữa, nàng lại nhàn rỗi. Mỗi khi bóng đêm tiến đến, nàng lại càng phát giác cô đơn, trong lòng trống trải, xem một quyển sách, vẫn có thể xem là phương pháp đuổi cô đơn tốt nhất.

Lệ Hưu nhu thuận nghe lời, cũng cẩn thận, vẫn canh giữ bên cạnh, bưng trà dâng nước cho nàng.

“Tiểu thư, gần đây người thường xuyên thờ dài, có phải bởi vì hoàng thượng đã lâu chưa có tới hay không?” Lệ Hưu ẩn nhẫn đã lâu, đột nhiên hỏi một câu.

Tần Hương Y giật mình một cái, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Lệ Hưu một cái, cười nói: “Lệ Hưu, ngươi nói cái gì đây?”

“Tiểu thư, ở đây không có người ngoài. Lệ Hưu nói thẳng, từ sau khi Âu Dương quý phi vào cung, tiểu thư tựa hồ nhiều hơn một tâm sự nặng trĩu, có phải không?” Lệ Hưu mở mở cái miệng nhỏ nhắn, tay nhỏ bé xoắn góc áo, hỏi dò.

“Không phải. Ngươi suy nghĩ nhiều rồi. Ta chỉ là phát sầu vì chuyện của Trảm Long và Nhược Băng. Nếu không nghĩ ra biện pháp đem bọn chúng xuất cung, ta sẽ không thể làm việc được.” Tần Hương Y tránh ánh mắt nghi ngờ của Lệ Hưu, ánh mắt quét về phía ngoài cửa sổ, đáy mắt linh động lạng lẽ hiện lên một tia tình cảm, rất nhanh biến mất hết.

“Thật sự chỉ là như vậy?” Lệ Hưu vẫn không bỏ qua.

“Chỉ là như vậy thôi. Ngươi nghĩ còn cái gì?” Tần Hương Y liếc mắt Lệ Hưu một cái, tiếp tục vùi đầu đọc sách.

“Tiểu thư, kỳ thật nô tỳ vụng trộm đi An Bình cung thăm Trảm Long và Nhược Băng, bọn chúng sống rất vui vẻ, nô tỳ còn thấy hoàng thượng và bọn chúng cùng nhau chơi đùa đùa giỡn, như vậy tựa như phụ thân đối với cốt nhục thân sinh của mình. Tiểu thư, người

có phải nên suy nghĩ một chút về— —” Lệ Hưu cắn cắn môi son, đem lời chôn dấu trong đáy lòng nói ra, kỳ thật những việc Nguyên Tinh làm với Tần Hương Y, nàng đã sớm biết được, nàng không hề chờ đợi Nguyên Tinh thiếu gia đã thay đổi kia quay đầu, nàng chỉ hy vọng tiểu thư có thể vượt qua cuộc sống yên ổn, không còn vì thù hận mà khổ sở nữa. Nay sống ở hoàng cung lâu như vậy, nàng thấy hết tài năng và hào khí của Bắc Đường Húc Phong, hẳn là hoàng đế tốt, tiểu thư đi theo hẳn sẽ không chịu khổ.

“Được rồi, Lệ Hưu, đừng nói nữa. Chẳng lẽ người cũng muốn làm thuyết khách của hắn sao? Ta thực hoài nghi người có phải bị hắn mua chuộc hay không, luôn giúp hắn nói chuyện?” Tần Hương Y có điểm giận, ném quyển sách trên tay lên giường, đứng lên.

“Tiểu thư, Lệ Hưu không có.” Lệ Hưu ý thức được Tần Hương Y bất mãn, nhanh chóng cúi đầu, không hề nhiều lời.

Tần Hương Y hít thật sâu, bình ổn tâm tình, lại nhìn Lệ Hưu một cái, nàng cúi đầu, tay nhỏ bé càng không ngừng xoắn góc áo, dáng vẻ thực khẩn trương, đúng vậy, nên hoài nghi ai cũng không nên hoài nghi Lệ Hưu, “Lệ Hưu, thực xin lỗi, vừa rồi nói nặng lời, người không nên phiền lòng.”

“Tiểu thư, là Lệ Hưu sai mới đúng.” Lệ Hưu ngẩng đầu, trong tròng mắt tràn đầy kích động, kỳ thật từ khi vào Tiên Tử cốc làm nô tỳ, nàng may mắn mới gặp được chủ tử tốt như Tần Hương Y.

“Được rồi, không nói những chuyện này nữa. Ta muốn tắm rửa sớm đi nghỉ ngơi.” Tần Hương Y kéo tay Lệ Hưu, bên môi giương lên nụ cười nhu hòa. Lệ Hưu tuy là nô tỳ, nhưng kỳ thật là tỷ muội của nàng, mấy năm qua, nếu như không có nàng, cuộc sống của mình thật không biết qua như thế nào.

“Tiểu thư, nô tỳ đi chuẩn bị nước ấm.” Lệ Hưu khôi phục tinh thần, vội vàng đi ra cửa.

===

Rèm cửa kéo xuống, bồn tắm chế từ vật liệu gỗ thượng đẳng, tinh mỹ tao nhã, hoa văn rồng bay phượng múa, trong thùng đựng nước ấm, sương khói lượn lờ, làm cho người ta một loại cảm giác mê huyền, trên mặt nước phập phình từng đóa hoa, đỏ tươi mỹ lệ, hương thơm sảng khoái, dùng mũi hít nhẹ nhàng, thấm vào tim gan, thư sướng cực kỳ.

Tần Hương Y rút đi quần áo, cho thân mình chìm vào bồn, nước da trơn bóng, giống như bạch ngọc, xương quai xanh mê người, quả nhiên là một tuyệt thế giai nhân, ngay cả Lệ Hưu giúp nàng cởi quần áo cũng là hai mắt tỏa ánh sáng, bày ra ánh mắt tán thưởng.

“Lệ Hưu, người đi xuống trước đi. Ta muốn ở lại đây một mình.”

Nàng dựa ở bên thùng tắm, khuôn mặt mệt mỏi, giơ giơ tay lên, bảo Lệ Hưu lui ra.

“Vâng” Lệ Hưu lên tiếng trả lời ra cung khuê.

Phượng Du cung càng yên tĩnh, ánh đèn lay động, sương mù lượn lờ, mùi hoa mê người, Tần Hương Y chậm rãi nhắm mắt lại, ngón

tay nhỏ xinh đẹp nhẹ nhàng múc nước xối rửa cánh tay thon dài, đóa hoa hồng bóng lướt qua kia làn da như ngọc kia, tăng thêm vài phần quyến rũ.

Vốn định im lặng hưởng thụ nước tắm ấm áp này một phen, không ngờ đầu choáng váng một trận, cảm giác không ổn. Đây là chuyện gì? Ngực rất buồn, có dấu hiệu trúng độc rất nhỏ.

Tần Hương Y cảnh giác, nàng cố gắng mở mắt, lấy tay múc một đóa hoa đặt lên mũi ngửi một cái, không phải vấn đề ở đây, cũng không là vấn đề của nước, độc này từ đâu mà đến?

Đang lúc buồn bực, một trận gió mạnh thổi mở cửa sổ, cả người Tần Hương Y sợ run, không tốt, có người. Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, từ ngoài cửa sổ bay vào một cái bóng đen, trong tay cầm kiếm bén ánh bạc, xông thẳng đến.

Lúc này Tần Hương Y áo không đủ che thân, toàn thân mệt mỏi, căn bản không có khả năng phản kháng, nàng nghĩ đến lần này chết chắc rồi, gắt gao nhắm mắt lại, chờ đợi thống khổ khi một kiếm kia xuyên tim.

Bỗng nhiên bịch một tiếng, thanh âm của lợi kiếm va chạm vang lên.

Tần Hương Y mãnh liệt trợn mắt, chờ đến khi tỉnh táo lại, dưới ánh nến sáng ngời, một bóng dáng xám trắng cầm kiếm dài trong tay đang đánh nhau với người áo đen bịt mặt kia.

Hắn không phải ai khác, đúng là nhạc sư Tần Tiêu, hắn làm sao có thể đột nhiên xuất hiện?

Người áo đen bịt mặt cũng không phải đối thủ của Tần Tiêu, sau hai ba chiêu, hắn liền mệt mỏi thở hồng hộc, chống đỡ không được.

Nhưng hắn thật thông minh, tránh nhẹ khí, thu kiếm quay về, bỏ về phía vị trí bồn tắm Tần Hương Y, tiếp theo nghe được “bốp” một tiếng, bồn tắm vỡ tan.

Tần Tiêu một trận kinh hoàng, nhanh chóng phi thân đến, ôm Tần Hương Y toàn thân mệt mỏi, thiếu chút nữa ngã xuống.

Thích khách cũng nhân cơ hội này bỏ trốn mất dạng. Lúc hắn chạy trốn từ cửa sổ, Tần Hương Y lại liếc mắt một cái, ngoài ý muốn phát hiện, thân hình mảnh khảnh, có thể kết luận thích khách là một nữ nhân!

Sau một hồi đánh nhau, trong phòng một mảnh hỗn độn. Tần Tiêu gắt gao ôm lấy Tần Hương Y trần truồng, ánh mắt rất là thản nhiên, chưa từng nhìn nhiều một cái, chỉ là vung kiếm lên, chém rèm cửa xuống, bao lấy thân thể của nàng.

Tần Hương Y lúc này sấm xấu hổ che mặt sắc đỏ bừng, không mặt mũi nào mà chống đỡ. Vì sao cố tình người cứu giúp là hắn! Thật sự rất xấu hổ, nếu để cho người ngoài thấy, thật là có lý cũng khó nói rõ. Nhưng kỳ quái là, hắn lại bình tĩnh vô cùng.

“Hoàng thượng giá lâm!” Đúng lúc này, bên ngoài cửa cung vang lên thanh âm của Lý tổng quản. Vừa dứt lời, một đóa vàng sáng liền nhẹ nhàng tiến vào.

Sáu mắt đối nhau, không khí nhất thời đọng lại.

Mặt Bắc Đường Húc Phong lập tức đen lại, hần nhìn thấy Tần Tiêu ôm lấy Tần Hương Y vừa mới tắm rửa xong. Nhất là nàng, thân thể bọc lụa mỏng mơ hồ có thể thấy được, không thể không khiến người hiểu lầm.

Về phần mảnh vụn dưới đây, đã không vào được mắt của hần, ánh mắt lạnh lùng của hần chỉ gắn chặt trên người Tần Tiêu, dung nhan tuấn mỹ rung động.

“Hoàng thượng, xin nghe vi thần giải thích.” Tần Tiêu làm bạn cạnh vua thật nhiều năm, hần đối mỗi tiếng nói cử động của Bắc Đường Húc Phong cũng như lòng bàn tay, hần hiểu được, hần lúc này đã hiểu lầm tất cả.

“Không cần.” Bắc Đường Húc Phong hung hăng vung ống tay áo, lúc này hần không nghe lọt điều gì nữa.

“Hoàng thượng, sự tình không phải như người thấy được.” Tần Hương Y không đành lòng Tần Tiêu vướng vào giữa việc này, nàng liều lĩnh đẩy hần ra, có thể là bởi vì thân trúng nhuyễn độc, thể lực chống đỡ hết nổi, đi lên trước hai bước, bùm một tiếng ngã.

Trong con ngươi Bắc Đường Húc Phong hiện lên một chút thương tiếc, đang muốn tiến lên đỡ nàng, nhưng nghĩ đến cảnh vừa rồi, hần không khỏi xiết chặt nắm tay, ngừng bước chân đang muốn nâng lên. “Hoàng hậu, ngươi thật làm cho trẫm thất vọng.” Hần lạnh lùng cười lớn một tiếng.

“Hoàng thượng, người phải tin tưởng hoàng hậu.” Tần Tiêu thân thiết nhìn thoáng qua Tần Hương Y đang ngã, nhanh chóng tiến lên đỡ nàng.

Bắc Đường Húc Phong thấy một màn như vậy, càng tức giận, gân xanh trên trán cơ hồ đều nhanh lộ ra.

Quyển 2 - Chương 13: Một đêm đổi lấy tánh mạng huynh (một)

“Hoàng thượng, người có thể không tin vi thần, nhưng nhất định phải tin tưởng hoàng hậu. Vừa rồi Phượng Du cung có thích khách đến, hoàng hậu thân trúng nhuyễn độc, vi thần mới ra tay cứu giúp.” Tần Tiêu đỡ Tần Hương Y đến trên giường thom bên cạnh ngòỉ xuống, lấy áo dài trên bình phong đắp kín cho nàng, sau đó quỳ một chân trên đất, về mặt bình tĩnh nói với Bắc Đường Húc Phong.

“Trẫm tại sao phải tin người? Đã trể thế này, vì sao người cố tình xuất hiện ở Phượng Du cung? Bảo trẫm làm sao tin người?” Bắc Đường Húc Phong quét mắt đồng hồn độn một vòng, xác thực có dấu vết đánh nhau, nhưng vừa rồi một màn mờ ám của bọn họ làm cho hắn khó mà tin được. Tình cảm phá vỡ phán đoán của lý trí, Phượng Du cung thủ hộ nghiêm ngặt, thích khách làm sao tùy tiện đi vào. Không thể nào!

“Hoàng thượng, hoàng hậu nàng là nữ tử tốt, không thể hiểu lầm nàng.” Cảm xúc Tần Tiêu có vài phần dao động, hẳn vì Tần Hương Y mà biện hộ, điều này càng làm cho Bắc Đường Húc Phong phản cảm.

“Đủ rồi. Trẫm không muốn nghe nữa. Có ai không!” Bắc Đường Húc Phong giơ tay lên, mặt mày khép lại, tựa hồ nhẫn tâm.

“Hoàng thượng, vi thần và hoàng hậu thật là trong sạch.” Trong tròng mắt Tần Tiêu là khát vọng, hẳn hi vọng hoàng thượng luôn luôn lý trí có thể ở nơi này lý trí một lần.

Nhưng sai lầm rồi, hẳn không thể, lúc này đây hẳn không hề lý trí, trên mặt xem ra lãnh tuấn chỉ còn vẻ đau xót không hiểu, đây là tại sao? Tần Tiêu hiểu rõ rồi. Trong lòng Hoàng thượng có Tần Hương Y.

“Người đâu! Đem hoàng hậu nhốt vào lãnh ——” Bắc Đường Húc Phong lại quát lạnh một lần nữa.

“Hoàng thượng, đừng. Giữa huynh muội sao có thể làm việc trơ trên?” Tần Tiêu quỳnh lên, thốt ra.

Một câu này, bị Tần Hương Y và Bắc Đường Húc Phong nghe rõ

ràng.

“Người lặp lại lần nữa.” Về mặt Bắc Đường Húc Phong từ phần nô chuyển thành kinh ngạc, hấn dương tay cho lui đám thị vệ đang vội vàng tiến vào, đi lại gần phía trước hai bước, chăm chú nhìn Tần Tiêu quỳ dưới đất.

“Vi thần cả gan khi quân, xin hoàng thượng thứ tội. Kỳ thật vi thần là hoàng tử Băng Tuyết quốc, trước đây phải đi Côn Lôn Sơn học võ, sau khi học được thành tựu, đang chuẩn bị trở về cố hương, ai ngờ vào lúc này, hoàng thượng ngài mang binh diệt Băng Tuyết quốc. Thần không chỗ đi, gian nan lắm mới vào Long Đế quốc. Lúc ấy hoàng thượng vẫn là Vương gia, thần liền mượn cơ hội làm môn khách của quý phủ, nhưng thật ra là vì tìm thời cơ giết người, ôm lấy quốc thù gia hận.” Tần Tiêu vừa nói vừa ngoái đầu nhìn lại Tần Hương Y nằm ở trên giường, đáy mắt hiện lên một tia bi thương nồng đậm.

Tần Hương Y đột nhiên nhớ tới, ba năm trước đây, đêm trước khi nàng đi Long Đế quốc, phụ hoàng từng nhắc tới, nàng có một ca ca đã đến núi Côn Lôn học võ, đợi hấn trở lại, sẽ đem đế vị truyền cho của hấn. Là hấn! thảo nào lúc trước có loại cảm giác thân thiết. Trí nhớ lúc nhỏ bị gọi lên, chỉ có một ít bóng dáng mơ hồ, dù sao khi đó còn nhỏ, đối vị ca ca hơn mình vài tuổi này, ký ức thực vụn vặt.

“Người là Nhị ca?” Tần Hương Y rốt cục tìm thấy được một phần trí nhớ còn sót lại, khẽ gọi một tiếng.

“Ừm. Hương Nhi còn nhớ ta. Thật tốt quá.” Tần Tiêu mím môi cười, hốc mắt có điểm hiện hồng.

Hương Nhi?! Đã thật lâu không ai gọi mình như vậy. Trừ bỏ phụ hoàng, mẫu hậu, không còn. Nay hấn gọi nàng Hương Nhi, thật là vô cùng thân thiết.

Đúng, hấn chính là Nhị ca đi núi Côn Lôn học võ.

Tức giận trên mặt Bắc Đường Húc Phong biến mất, thay vào đó là kinh ngạc, hấn khôn khéo như thế, lại nuôi hổ gây họa, triều thần bình thường vẫn tin nhiệm lại là kẻ địch của hấn, thật sự là buồn cười. “Tần Tiêu, trăm hỏi người, nếu người tới giết trăm, vậy người đi theo bên người trăm mấy năm này, hấn là có rất nhiều cơ hội mới phải, vì sao trì hoãn không có xuống tay?”

“Lúc mới bắt đầu, thần rất muốn giết người, vẫn chờ cơ hội. Nhưng sau đó chậm rãi phát hiện, hoàng thượng thật là một vị hoàng đế tốt, cho nên thay đổi suy nghĩ lúc trước, so với oan oan tương báo, máu chảy thành sông, không bằng phụ tá tốt một thế hệ đế vương, cũng là phúc của dân chúng thiên hạ.” Tần Tiêu không nhanh không chậm nói, trong mắt của hấn lộ ra một cỗ kiên định cùng chân thành.

“Thật sự là như vậy?” Bắc Đường Húc Phong tựa hồ cũng không rất tin tưởng lời nói của Tần Tiêu, hồ nghi hỏi.

Từ xưa đế vương đa nghi, hấn Bắc Đường Húc Phong lại càng không ngoại lệ.

“Có tin hay không là tùy hoàng thượng tự mình định đoạt.” Tần Tiêu

bỏ lại một câu, vẻ mặt đăm đạc cực kỳ.

“Mặc kệ như thế nào, ngươi vẫn là phạm vào tội khi quân.” Bắc Đường Húc Phong đứng chấp tay, bên môi nhếch lên, hình như có vài phần đắc ý.

“Vi thần tùy ý hoàng thượng xử trí, chỉ hy vọng hoàng thượng có thể đối xử Hương Nhi tử tế.” Tần Tiêu vừa nói vừa quay đầu liếc mắt nhìn Tần Hương Y, trong tròng mắt tràn đầy quan tâm yêu thương.

“Hoàng hậu của trẫm, trẫm sẽ đối với nàng thật tốt.” Bắc Đường Húc Phong nghiêng mắt nhìn Tần Hương Y một cái, môi nổi lên một chút diễn cười, không biết hắc khi nào thực, khi nào giả. “Có ai không! Đem Tần Tiêu nhốt vào Thiên Lao.”

Âm rì, vài tên đao thủ vệ vôi vàng mà vào, đem Tần Tiêu mang ra Phượng Du cung. Một khắc rời đi cửa cung, hắc ngoạn đầu nhìn lại, lưu cho Tần Hương Y một ánh mắt quan tâm yêu thương, hắc đi thần nhiên, không có một câu oán hận nào.

“Hoàng thượng muốn làm gì với hắc?” Tần Hương Y cố hết sức chống cánh tay, theo trên giường ngồi dậy.

Bắc Đường Húc Phong cũng không nhiều lời, chỉ là nhợt nhạt cười, đi đến bên người Tần Hương Y ngồi xuống, một đôi con ngươi đen gắt gao trừng ánh mắt của nàng, nói: “Hoàng hậu, vừa mới nhận ca ca, trong lòng thật vui mừng?”

“Đủ rồi, ngươi rốt cuộc muốn làm gì với hắc?” Tần Hương Y cắn cắn môi son, oán hận nói.

“Hoàng hậu tức giận? Xem ra ngươi rất thương Nhị ca của ngươi. Hắc phạm vào tội khi quân, đích thị là lấy tội khi quân để luận xử.”

Ánh mắt Bắc Đường Húc Phong lạnh nhạt, trong mắt không có chút tình ý nào.

“Nếu bàn về tội khi quân, thần thiếp phạm nhiều nhất, vì sao hoàng thượng không truy cứu thần thiếp?” Tần Hương Y phản bác.

“Bởi vì ngươi là hoàng hậu của trẫm!” Bàn tay to của Bắc Đường Húc Phong xoa lấy cằm dưới của Tần Hương Y, lại cười quý dị.

“Không phải bởi vì ta là hoàng hậu của ngươi, mà là ta có giá trị lợi dụng.” Tần Hương Y vạch trần điều mà hai người vẫn không rõ kia.

Quan hệ, không phải vợ chồng, mà là lợi dụng lẫn nhau, hắc lợi dụng cái đẹp của nàng mà thôi, bằng không bố binh đồ của Bắc Đường Húc Vinh sẽ không dễ dàng tới tay như vậy.

Lòng Bắc Đường Húc Phong không hiểu sao thất lại một chút, chính hắc cũng không rõ ràng là muốn tìm lý do lưu nàng lại, hay là lợi dụng? Có đôi khi loại cảm tình này tựa hồ lẫn lộn trong đầu hắc.

Hắc cười trừ, bỗng nhiên kéo tay Tần Hương Y, nhẹ nhàng xem xét, nàng quả nhiên là trúng nhuyễn độc, lại liếc mắt đồng hồ hỗn độn chung quanh một cái, xem ra Tần Tiêu nói đúng thật sự, vừa rồi thích khách đã tới.

“Ngươi buông tay ra! Thả Nhị ca ta ra!” Tần Hương Y lần đầu tiên kích động như vậy, tâm thật sự rất đau. Vừa mới nhận ca ca, đã bị tên đáng giận này nhốt vào Thiên Lao, thực hận không thể một

ngậm nuốt hần để đỡ tức.

“Thả Tần Tiêu cũng có thể. Nhưng ngươi phải đáp ứng một yêu cầu của trẫm.” Bắc Đường Húc Phong thực trấn định nói, bộ dạng tựa hồ sớm có âm mưu.

“Yêu cầu gì?” Tần Hương Y an tĩnh lại.

“Trẫm vẫn chưa cùng hoàng hậu viên phòng. Nếu viên phòng, trẫm cùng hoàng hậu chính là vợ chồng chân chính. Vậy huynh trưởng của hoàng hậu tự nhiên cũng là huynh trưởng của trẫm. Trẫm sẽ không làm khó hần.” Bắc Đường Húc Phong vừa nói, vừa ôm Tần Hương Y vào ngực, khoe miệng nổi lên cười xấu xa.

Bắc Đường Húc Phong, ngươi thật đáng giận!

“Ngươi — —” Tần Hương Y thật muốn mắng to hần một trận, nhưng lời ở bên miệng, như thế nào cũng nói không ra. Cũng đúng, hần là hoàng thượng, hần muốn lâm hạnh nữ nhân nào trong hậu cung cũng là đương nhiên, nhưng, hần là kẻ thù của nàng, sao có thể cùng giường chung gối với kẻ thù.

“Hoàng hậu còn xem trẫm là kẻ thù không? Ngươi xem Tần Tiêu một chút, nhị ca của ngươi, hần đã buông thù hận rồi, vì sao ngươi không thể?” Giọng điệu Bắc Đường Húc Phong ôn nhu rất nhiều, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa tóc của nàng, hơi nóng thổi ra quanh quần ở bên tai của nàng.

“Nếu thần thiếp không đồng ý thì sao?” Tần Hương Y nhìn Bắc Đường Húc Phong, quật cường ngẩng đầu nghênh nhìn.

“Không đồng ý? Vậy làm sao cứu Tần Tiêu?” Bắc Đường Húc Phong mang theo uy hiếp.

“Để cho thần thiếp ngẫm lại.” Tần Hương Y thấy trong đầu cảm thấy rối loạn, kỳ thật ngày này sớm muộn cũng sẽ đến. Trước kia vì Nguyên Tinh thủ thân như ngọc, nay hần, nghĩ đến đây tâm liền sinh đau.

“Hoàng hậu, không cần nghĩ.” Bắc Đường Húc Phong dùng bàn tay đem đầu Tần Hương Y ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng hôn lên cái trán của nàng.

Quyển 2 - Chương 14: Một đêm đổi lấy tánh mạng huynh (hai)

“Không, không.” Tàn Hương Y miễn cưỡng run, dùng hết một tia dư lực cuối cùng đẩy Bắc Đường Húc Phong ra.

“Được, trăm không miễn cưỡng nàng.” Sắc mặt Bắc Đường Húc Phong khế biến thành hờn, lắc lắc ống tay áo, đứng dậy, đang muốn rời đi.

“Chờ một chút, hoàng thượng, người muốn xử trí hấn như thế nào?” Tàn Hương Y cố hết sức ngồi dậy, kéo lại cánh tay Bắc Đường Húc Phong.

“Đáng xử thế nào thì sẽ xử như thế.” Sắc mặt Bắc Đường Húc Phong lạnh xuống, cứng rắn ném một câu.

“Kỳ thật thả hấn hay không, chỉ tại một câu của hoàng thượng mà thôi. Người tội gì làm khó thần thiếp? Hơn nữa thần thiếp sớm không phải tấm thân xử nữ, hoàng thượng tội gì cưỡng cầu? Nay thần thiếp phụng lệnh Thái Hậu, đã đem nữ tử hoàng thượng thích tiến cung, hoàng thượng còn có cái gì chưa đủ đây?” Tàn Hương Y vẻ mặt khổ sở, trước kia thủ thân là vì Nguyên Tinh, nay Nguyên Tinh vứt bỏ nàng không để ý, phân tình kia sớm vì hoàng cung xa hoa mà bị mai một, nếu hiện tại đem mình giao cho Bắc Đường Húc Phong hấn, không thể nghi ngờ là lấy tự tôn của mình ra giỡn, nàng không muốn, cũng không nguyện ý.

Mặt Bắc Đường Húc Phong âm trầm xuống, trầm mặc thật lâu, khoanh tay đi thong thả hai bước, sau đó ngồi trở lại trên giường, một đôi tròng mắt âm u trở nên thâm tình, nói: “Trẫm làm nhiều như vậy, chẳng lẽ hoàng hậu còn không hiểu? Trẫm muốn để người đang ở bên người, hảo hảo phụ trợ trẫm. Bất kể là xuất phát từ lý do gì, trẫm chỉ muốn lưu lại nàng, lưu nàng ở bên người.”

“Vậy Âu Dương quý phi thì sao? Người làm như vậy, nàng nhất định sẽ thương tâm.” Tần Hương Y ở trên lập trường nữ nhân, không thể không vì Âu Dương Nghi Lâm nói chuyện, bởi vì bọn họ ái mộ nhau, nếu Bắc Đường Húc Phong làm như vậy, chỉ làm nàng thương tâm.

“Quân vương sao có thể chỉ sủng một người?” Bắc Đường húc phong không cần bỏ lại một câu.

“Nữ tử thiên hạ đều giống nhau, cần tình yêu duy nhất của trượng phu. Nếu có một ngày, thù hận giữa chúng ta chấm dứt, ta nhất định sẽ rời đi, gả cho một nam nhân chỉ yêu ta.” Tần Hương Y rất chân thành nói, sau đó khinh thường liếc mắt nhìn Bắc Đường Húc Phong, vốn cho là hắn không giống với đế vương khác, không nghĩ tới hắn phong lưu không kèm chế được.

“Trên đời có tình yêu duy nhất sao? Không có! Người đừng ngây thơ.” Bắc Đường Húc Phong lắc đầu, một tiếng cười nhẹ, “Nói lại người cũng là hoàng hậu của Bắc Đường Húc Phong ta, vĩnh viễn đều là như thế. Trẫm sẽ không đem nữ nhân của mình tặng cho người khác!” Hắn vẫn bá đạo như vậy, trong mắt hắn, thiên hạ là của hắn, nữ nhân thiên hạ cũng là của hắn. Duy chỉ có người con gái trước mắt này khó có thể chinh phục.

“thần thiếp nói được nhất định sẽ làm được.” Tần Hương Y quật cường đánh trả.

“Người — —” Bắc Đường Húc Phong hết sức tức giận nhú nhú mày, hẳn thấy bất đắc dĩ, nữ tử này thật là quá khó chinh phục.

“Cầu hoàng thượng thả Nhị ca thần thiếp. thần thiếp sẽ vô cùng cảm kích.” Tần Hương Y kéo thân mình nặng nề, xuống giường, quỳ xuống đất cúi đầu.

“Đủ rồi, không cần cầu xin nữa.” Bắc Đường Húc Phong vung ống tay áo, đôi mắt trợn tròn.

Chưa từng có nữ nhân dám cãi lời hắn như vậy, nàng là người đầu tiên, nàng càng như vậy, hắn lại càng muốn lấy được nàng, mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, chính là rất muốn, rất muốn.

“Hoàng thượng — —” Tần Hương Y ngẩng đầu đầu, mắt sáng rực rỡ, phiếm ánh sáng lưu động, rất là động lòng người.

“Hừ.” Bắc Đường Húc Phong không chút nào ôn nhu, vung tay lên, bắt cánh tay Tần Hương Y, một phen lôi nàng, tiếp theo một nụ hôn đưa lên.

“Ồi, đừng.” Tay nhỏ bé của Tần Hương Y nắm chặt nắm tay đánh trong ngực Bắc Đường Húc Phong, kiệt lực muốn giãy ra từ trong lòng ngực của hắn, ai ngờ hắn đem nàng ôm càng chặt hơn, hôn nồng nhiệt đôi môi của nàng, rất mạnh cứng rắn tiến vào trong miệng của nàng quấy nhiễu, giống như rắn nước, mút vào chất mật của nàng. Đột nhiên cảm giác, nụ hôn kia rất ngọt, thậm chí có chút quen thuộc. Giống như nhiều năm trước, có một nam nhân cũng hôn nàng như vậy. Tại sao có thể có loại cảm giác này, nàng không khỏi run rẩy, tỉnh táo lại.

Bắc Đường Húc Phong là một cao thủ tán tỉnh, nụ hôn từ mỏng đến sâu kia đem Tần Hương Y chinh phục, nàng không hề phản kháng,

thậm chí bắt đầu phối hợp hẳn.

Hôn sâu qua đi, hấn thoáng quay mặt, khóe môi nổi lên một nụ cười âm hiểm, tựa như âm mưu thực hiện được.

“Hoàng hậu, qua đêm nay, Tần Tiêu có thể từ phía trên trong lao đi ra.” Nụ hôn thật sâu của Bắc Đường Húc Phong trượt xuống vành tai của nàng, nói nhỏ một tiếng, vô tình hay cố ý nhắc nhở nàng.

Thật sự là trao đổi vô sỉ. Trong đáy lòng Tần Hương Y có một loại chán ghét.

“Hoàng thượng vì sao không thể không làm như vậy không?” Tâm Tần Hương Y chết lặng, không hề phản kháng cái gì, nếu là hoàng hậu của hắn, việc viên phòng sớm hay muộn sẽ xảy ra, nàng sớm không có cảm tình, cứng ngắc tựa như một thi thể.

“Trẫm thích chinh phục.” Bắc Đường Húc Phong nhẹ hôn vành tai của nàng, âm hiểm cười.

“Hoàng thượng làm như vậy, sẽ chỉ làm thần thiếp chán ghét.” Tần Hương Y nhắm hai tròng mắt, trên mặt tập hợp vẻ đau xót.

“Qua tối nay, hoàng hậu sẽ không nghĩ như vậy.” Bắc Đường Húc Phong ấm giọng nhỏ nhẹ nói, trên mặt lộ vẻ thích ý cười, bàn tay to đã vòng ở bên hông Tần Hương Y, chậm rãi cởi bỏ lớp vải khoá ở trên người nàng.

Cả trái tim Tần Hương Y đều thót lên tới cổ họng, một trận gió lạnh từ lớp vải bị cởi ra thổi vào da thịt, lạnh đến tận xương.

“Hoàng thượng, lãnh cung đã xảy ra chuyện!” Lúc này, bên ngoài cửa cung truyền đến thanh âm của Lý tổng quản.

Bắc Đường Húc Phong phút chốc ngừng động tác trên tay, không kiên nhẫn hỏi một câu: “Chuyện gì?”

“Liễu hiền phi uống thuốc độc rồi, việc này kinh động Thái Hậu. Thái Hậu bảo hoàng thượng đến An Bình cung.” Tiếng của Lý tổng quản theo thanh âm tức giận tiếp tục vang lên.

“Liễu hiền phi có sao không?” Bắc Đường Húc Phong vẫn không quên an nguy của Liễu Yến Yến, trong con ngươi hiện lên một chút lo lắng.

“Thái y còn đang trị liệu.” Thanh âm của Lý tổng quản cách cửa cung, lạnh lạnh mà vang dội.

“Đã biết rồi.” Bắc Đường Húc Phong rét lạnh bỏ lại một câu.

Tần Hương Y cũng thừa cơ hội này, nhanh chóng bọc vào vải mỏng.

Bắc Đường Húc Phong sửa sang trường bào vàng sáng, liếc mắt nhìn Tần Hương Y khẩn trương, khóe miệng cong lên, lạnh lùng cười, nói: “Sao thế? Hoàng hậu thực khẩn trương?”

Tần Hương Y xoay mặt, không muốn nhìn hắn nhiều hơn, hắn biết rõ còn cố hỏi. Tên đáng giận!

“Hoàng hậu, còn nhiều thời gian, về sau cơ hội rất nhiều. Về phần Tần Tiêu, trăm sẽ sai người thả hắn ra.” Trên mặt Bắc Đường Húc Phong lộ vẻ cười xấu xa, bàn tay to nhẹ nhàng phủ gương mặt của nàng, “Chuyện thích khách đêm nay, trăm sẽ phái người điều tra rõ ràng.” Hắn quét mắt đóng hốt độn bên cạnh một vòng, rất chân thành nói, dứt lời, hắn liền không quay đầu lại, đi nhanh về hướng cửa cung.

Vàng sáng bay xa, Tần Hương Y thở dài thậm thụt, vừa rồi thiếu chút nữa liền — — nàng dùng sức lắc đầu, không nghĩ chuyện vừa rồi nữa, nhanh chóng nhắm mắt khoanh chân mà ngồi, vận khí ở đan điền, kiệt lực bức nhuyển độc trong cơ thể ra. Rốt cuộc trúng độc khi nào? Đột nhiên nghĩ đến hôm nay khi đi Kim Nghi cung, người được cổ hương khí kia. Chẳng lẽ là trúng độc vào lúc đó? Không thể nào. Bản thân tinh thông y lý, nếu có độc, hẳn là có cảm giác mới đúng. May mắn nội công thâm hậu, chút độc nhỏ đó không làm khó được nàng. Xua tan độc khí, mặc quần áo, trở về chính điện, ánh trăng bên ngoài sáng ngời, nhìn ánh trăng lạnh lùng, tâm tình của nàng nặng nề.

Đột nhiên một trận tiếng bước chân truyền đến, nàng cảnh giác ngược mắt, một chút xám trắng nhẹ nhàng đến, là hắn — — Tần Tiêu.

Quyển 2 - Chương 15: Buông thù hận được gì?

“Nhị ca!” Tần Hương Y phút chốc đứng lên, một tiếng thân thiết kêu gọi, giống tiểu cô nương chạy về phía cửa cung, “Nhị ca, sao ca được thả rồi? Hoàng thượng hẳn có làm khó dễ ca hay không?” Vừa nói, con ngươi như nước trong veo kia nổi lên ánh mắt ân cần, trên dưới đem Tần Tiêu đánh giá mấy lần.

“Yên tâm, hoàng thượng căn bản không có làm gì ta, thị vệ chỉ là đem ta giải đến ngục thư phòng.” Bên miệng Tần Tiêu nổi lên nụ cười ôn nhu, hẳn vừa nói còn vừa thân thiết vuốt ve búi tóc của Tần Hương Y.

“Hoàng thượng chỉ là đem Nhị ca ca đến ngục thư phòng? Vì sao hẳn muốn gạt ta?” Tần Hương Y giật mình trong lòng, không hiểu ra sao.

Bắc Đường Húc Phong rốt cuộc suy tính cái gì?

“Người thật đúng là nghĩ đến hoàng thượng sẽ đem ta nhốt vào Thiên Lao?” Về mặt Tần Tiêu thân thiết, ánh mắt ôn nhu thẳng tắp nhìn chăm chăm Tần Hương Y.

Tần Hương Y dùng sức gật đầu một cái, ánh mắt đột nhiên chuyển qua trên người Tần Tiêu, nhìn một lát, đôi mắt bắt đầu nổi đỏ, một chuỗi ngọc nước mắt ào ào mới hạ xuống, “Nhị ca.” Kiêu thái giống như nữ nhi hiển thị rõ, kèm theo một tiếng kêu gọi thâm tình.

Thất lạc nhiều năm, gặp lại không khỏi nước mắt như mưa. Vừa rồi tình thế cấp bách, đem tất cả chua xót trong lòng nuốt xuống, hiện tại

có thể tự nhiên khóc rống.

Tần Tiêu đầu tiên là sừng sốt, sau đó khöhe môi cong lên, trưng ra một nụ cười mê người, nói: “Hương Nhi, đừng khóc. Người là công chúa xinh đẹp nhất Băng Tuyết quốc, cũng hoàng hậu cao quý nhất Long Đế quốc, khóc nhè thế này cũng không hay.” Giọng nói ấm áp nhỏ nhẹ, tựa như một cỗ nước chảy róc rách.

Âm rì, hấn ôn nhu giơ tay lên, đầu ngón tay lướt qua gương mặt của nàng, tiếp được viên nước mắt trong suốt kia

“Hương Nhi không khóc, không khóc.” Tần Hương Y nín khóc mỉm cười, dùng ống tay áo lau đi nước mắt trên mặt, sau đó kéo cánh tay Tần Tiêu, “Nhi ca, chúng ta thật vất vả mới nhận nhau, vào nhà ngồi xuống nói.”

“Uh. Được.” Tần Tiêu vẫn cười thân hòa, đi theo Tần Hương Y vào chính điện.

Đèn cung đình thật nhiều, sáng như sao.

Dưới ánh nến vàng, huynh muội hai người, cừu biệt gặp lại, cực kì thân thiết, giống như có lời nói không hết.

Nói xong chuyện cũ, Tần Hương Y đột nhiên thở dài một tiếng, thất vọng nhìn thoáng qua Tần Tiêu, nói: “Nhi ca ca, Hương Nhi vào cung lâu như vậy, vì sao người vẫn không chịu nhận nhau?”

“Vừa mới bắt đầu không nhận người, là vì cũng không rõ thân phận của người, nghĩ người là nữ tử đến từ dân gian Long Đế quốc. Sau đó không nhận người, là muốn âm thầm bảo vệ người, hậu cung này hắc ám, ta đều biết!” Ánh mắt ấm áp của Tần Tiêu quét về phía ánh trăng sáng tỏ ngoài cửa sổ, rất chân thành nói.

“Nhị ca, làm phiền người phí tâm.” Tần Hương Y hít hít mũi, “Nhưng Nhị ca, tại sao người muốn lưu tình với Bắc Đường Húc Phong? Người phải biết rằng, phụ hoàng chết đi, Băng Tuyết quốc diệt vong, tất cả đều là một tay hắc tạo thành. Điều này không thể tha thứ.” Nói đến đây, con người u nhã bật ra ra một cỗ thù hận, ngón tay nhỏ nhắn khoát lên trên lan can ghế dựa gắt gao nắm chặt.

Tần Tiêu than ngán một tiếng, rời ghế ngồi, đứng dậy, đứng chấp tay, lời nói thấm thía: “Hương Nhi, ta cũng từng giống người, một lòng chỉ nghĩ báo thù, sau đó ta làm môn khách của Bắc Đường Húc Phong, vài lần ta đều thiếu chút nữa giết hắc rồi.”

“Vì sao không giết hắc?” Tần Hương Y đột nhiên đứng dậy, mãnh liệt hỏi.

Tần Tiêu xoay người, ánh sáng nhu hoà trong đôi tròng mắt trở thành nhạt đi, đột nhiên thêm vài phần u buồn, nói: “Hương Nhi, không cần như vậy, nghe ta nói, lúc ấy ta thật muốn giết Bắc Đường Húc Phong, vì quốc thù gia hận, nhưng ta do dự, ta từ trên người hắc thấy được một loại hơi thở đế vương, hắc có tài kinh thiên vĩ địa[1], hắc có thể làm lên sự nghiệp lớn. Quả nhiên, sau đó hắc đăng cơ làm đế, trong hai năm này, Long Đế quốc xác thực đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, việc này và hắc không thể phân ra. Có đôi khi ta suy nghĩ, nếu hắc trở thành người đứng đầu thiên hạ, tương lai đích thị là phúc của dân chúng.”

“Không, Nhị ca, làm sao người có thể nói ra nói như vậy? Người đã quên quốc thù gia hận sao? Băng Tuyết quốc diệt vong tất cả đều là một tay Bắc Đường Húc Phong hắc tạo thành.” Tần Hương Y lắc đầu liên tục, đôi mắt vẫn đang lộ ra kiên định.

“Hương Nhi, người nghe ta nói.” Tần Tiêu tiến lên từng bước, kéo

tay Tần Hương Y, ý muốn cùng nàng nói thêm gì nữa.

“Không, người không còn là Nhị ca hoàng tử Băng Tuyết quốc của ta. Người là nhạc sư của Bắc Đường Húc Phong, là quân sư của hấn, người là người Long Đế quốc. Người không phải hoàng tử Băng Tuyết quốc. Không phải!” Tần Hương Y tức giận bỏ tay Tần Tiêu ra. Xác thực, nàng không thể nhận sự thật này. Nếu không phải Long Đế quốc vô lý yêu cầu, ba năm trước đây nàng sẽ không phải lấy chồng ở nơi xa này, cũng không bị thương, cũng không mang thai ngoài ý muốn, càng sẽ không bị Cáp Đa phi ném xuống Cổ Mộc nhai. Tất cả thống khổ này đều là Long Đế quốc cho nàng.

Tần Tiêu đột nhiên nói như vậy, nàng đương nhiên không tiếp thu được.

“Hương Nhi, người đừng như vậy.” Tần Tiêu tiếp tục khuyên nhủ.

“Không, Nhị ca ca. Người là hoàng tử Băng Tuyết quốc, ta là công chúa Băng Tuyết quốc. Lấy đến tàng bảo đồ của Long Đế quốc, bố binh đồ, còn có giết chết Bắc Đường Húc Phong mới là chuyện chúng ta phải làm.” Ánh mắt Tần Hương Y rất kiên định, con người thẳng trừng mắt Tần Tiêu.

“Hương Nhi!” Tần Tiêu tiến lên từng bước, giữ chặt Tần Hương Y dẫu cảm xúc kích động, hung hăng quát: “Được, cho dù chúng ta cầm tàng bảo đồ, bố binh đồ, giết chết Bắc Đường Húc Phong, vậy thì thế nào? Khói lửa lại nổi lên, tai ương vẫn là thiên hạ dân chúng!”

Tần Tiêu luôn luôn ôn hòa đột nhiên mặt mày nhíu chặt, hung hăng trách cứ Tần Hương Y, trong con người như trước chớp động lên nhu khí ít có, hấn bản chất chính là một nam nhân ôn nhu.

“Không, không.” Tần Hương Y lắc đầu, đột nhiên bưng kín lỗ tai,

khom người, nước mắt yên lặng chảy xuống. Kỳ thật trong đáy lòng, nàng cảm thấy Tần Tiêu nói đúng. Chính là nàng không tháo được khúc mắc, ba năm này, là cô cô luôn luôn chăm sóc nàng, từ sau khi cô cô biết được thân thế của nàng, liền tận lực giúp nàng vào cung báo thù, hao tổn rất nhiều tâm huyết, nay muốn nàng buông thù hận, đó là nói dễ hơn làm? Không làm cô cô thất vọng sao?

“Hương Nhi.” Tần Tiêu khẽ gọi một tiếng, thương tiếc nhìn thoáng qua Tần Hương Y, đỡ nàng đứng dậy, nói: “Hương Nhi, đừng như vậy. Nếu người thực không qua được, nghe một ý kiến của Nhị ca, có thể chứ?”

“Nhị ca xin nói.” Tần Hương Y lau lau nước mắt khóe mắt, nhỏ giọng nức nở.

“Nay chiến sự của Long Đế quốc và Mã Nhã quốc đang khốc liệt, lần này nhất định sẽ đấu người chết ta sống. Hương Nhi, người không nên gấp gáp báo thù, tận lực phụ trợ Bắc Đường Húc Phong đánh thắng trận này, đợi lúc thiên hạ đại định, nếu trong lòng người vẫn còn có hận, khi đó lại hành động cũng không muộn.” Tần Tiêu nhìn chăm chăm ánh mắt Tần Hương Y, rất chân thành nói.

“Tại sao phải đợi lúc thiên hạ đại định mới hành động?” Tần Hương Y không hiểu hỏi.

“Hương Nhi, kỳ thật ta vốn không muốn người đi phục quốc, báo thù. Nhưng Nhị ca có loại cảm giác, lúc thiên hạ đại định, người chắc chắn yêu Bắc Đường Húc Phong. Khi đó bản thân mình tự mở ra khúc mắc.” Tần Tiêu ngược mắt nhìn, bên ngoài cửa cung, cả vườn sáng tỏ ánh trăng, dứt lời, khóe môi nổi lên một nụ cười bình tĩnh thong dong.

“Không có khả năng.” Tần Hương Y lắc lắc ống tay áo, trả lời rất rõ

ràng, nhưng đáy mắt lại lén lút hiện lên một vẻ bối rối.

Mắt Tần Tiêu thực tinh, điểm này cũng bị hấn bắt giữ ở trong mắt, “Hương Nhi, ngươi có thể không tin. Nhưng hi vọng ngươi có thể làm ước định với ta. Lúc thiên hạ đại định lại hành động, có được không?”

Tần Hương Y trầm mặc thật lâu sau, nhợt nhạt ngược mắt, nói: “Được, lần này Hương Nhi nghe Nhị ca.”

“Cái này đúng rồi.” Tần Tiêu nheo lại hai tròng mắt, bình tĩnh cười. Đây cười tựa hồ biểu thị cái gì.

“Nhị ca ——” Tần Hương Y còn lời muốn nói.

“Hương Nhi, ngươi phải nhớ kỹ buông tha chính là nhận lại.” Tần Tiêu cắt ngang lời nói của Tần Hương Y, giọng điệu đột nhiên trở nên trầm trọng.

“Nhị ca, ngươi chỉ buông tha là cái gì? Được cái gì?” Tần Hương Y nghiêng đầu, rất không hiểu hỏi.

“Thời điểm đến, Hương Y tự nhiên sẽ biết. Đã muộn, tối nay sớm đi ngủ đi. Chỉ sợ hiện tại trong lãnh cung cũng không thái bình.” Tần Tiêu vừa nói vừa nhìn những ngôi sao sáng lạn khôn cùng, trong mắt của hấn tràn đầy thần bí, hấn tựa hồ hiểu rõ nhiều hơn so với người thường.

~~~~~

[1]Kinh thiên vĩ địa: là dọc ngang Trời Đất, chỉ người có tài năng và khí phách anh hùng.

Quyển 2 - Chương 16: Hậu cung loạn chiến sự căng thẳng

Cùng lúc này.

Bắc Đường Húc Phong rời khỏi Phượng Du cung, liền thẳng đến lãnh cung — — Âm Hương cung. Cái sân đơn sơ này, hắn từng tới, đó là lần đầu tiên, hắn đến xem Tần Hương Y, khi đó nàng đang ở hái cúc, tư thái duyên dáng thực mê người, đến nay khó quên. Hiện tại nhớ tới, còn có một hương vị khác.

Ánh trắng trong trẻo nhưng lạnh lùng, bày ở từng cái góc sáng sủa trong Âm Hương cung, một mảnh ánh bạc.

Tối nay Âm Hương cung cũng không lạnh lùng, ngược lại cực kỳ náo nhiệt, Thái y và các cung nữ ra ra vào vào, cảnh tượng vội vàng.

“Hoàng nhi sao giờ mới đến?” Bắc Đường Húc Phong vừa mới vào vườn hoa, chợt nghe đến một thanh âm ôn nhu của phụ nữ, ngược mắt, mái hiên trong hành lang, một người phụ nữ dáng vẻ đoan trang đang nhìn hắn, trong con ngươi ôn nhu lóe lo lắng chờ đợi. Không phải người khác, đúng là Giang Thuý Ngọc, mẫu hậu hắn tôn trọng nhất.

“Nhi thần thỉnh an mẫu hậu.” Bắc Đường Húc Phong nhanh chóng thi lễ.

“Thôi, mau lên đi.” Giang Thuý Ngọc giơ tay lên.

“Lãnh cung đơn sơ như vậy, sao mẫu hậu tới đây?” Bắc Đường Húc

Phong nhanh chóng tiến lên từng bước, đỡ Giang Thuý Ngọc đi tới bên cạnh ghế đá ngồi xuống.

“Gần đây hậu cung liên tục xảy ra việc lạ, ai gia làm sao có thể không lo lắng? Vừa mới nghe nói thích khách đến tẩm cung hoàng hậu, là thật hay giả?” Giang Thuý Ngọc kéo tay Bắc Đường Húc Phong, khẩn cấp hỏi.

“Đúng vậy. Mẫu hậu yên tâm, nhi thần sẽ phái người tra rõ.” Bắc Đường Húc Phong rất chân thành nói, đồng thời ánh mắt thoáng liếc cửa phòng đóng chặt một cái, bóng dáng chớp lên trong phòng, nhất định là Thái y đang khám chữa bệnh cho Liễu Yến Yến.

“Hoàng nhi, không phải mẫu hậu nhiều chuyện. Gần đây hậu cung không yên ổn. Đầu tiên là Ngu Đức Phi điên, lại đến Ngũ Thục phi sanh non bỏ mạng, rồi tới hoàng hậu gặp chuyện, hiện tại Liễu hiền phi cũng trúng độc chưa tỉnh. Ai gia cảm thấy chuyện này thật cổ quái.” Giang Thuý Ngọc vừa nói vừa kéo chặt tay Bắc Đường Húc Phong, “Hoàng nhi, ai gia cảm thấy trong lòng rối loạn, có thể có chuyện lớn gì xảy ra hay không?”

“Mẫu hậu không nên suy nghĩ bậy bạ. Sự tình cuối cùng sẽ tra ra manh mối. Việc này, nhi thần sẽ phái người điều tra.” Bắc Đường Húc Phong nắm chặt tay Giang Thuý Ngọc, an ủi nàng một phen, tiếp tục nói: “Mẫu hậu, người quay về An Bình cung trước đi. Đêm đã khuya, coi chừng bị lạnh.”

Giang Thuý Ngọc bất đắc dĩ liếc mắt nhìn cửa phòng đóng chặt kia, nhóm Thái y vẫn còn bận rộn, xem ra Liễu hiền phi một chốc vẫn chưa tỉnh lại được. Nay nàng tuổi tác lớn, thể cốt cũng kém rồi, xác thực, nàng chịu không nổi khí lạnh ban đêm này, vì thế gật đầu một cái, nói: “Vậy ai gia đi về trước. Chuyện nơi đây giao cho người.”

“Mẫu hậu đi thông thả.” Bắc Đường Húc Phong khom người cúi đầu.

Người phụ nữ cao quý thanh lịch cùng các cung nữ vây quanh dần dần đi xa. Bắc Đường Húc Phong cũng thoáng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, đi vào, lúc này nhóm Thái y đang thu dọn hòm thuốc, chuẩn bị rời đi, nhìn thấy Bắc Đường Húc Phong, bọn họ xôn xao một trận, vừa quỳ vừa bái.

“Tất cả đứng lên đi. Nói cho trẫm nghe, tình huống Liễu hiền phi thế nào?” Bắc Đường Húc Phong vừa nói vừa nhìn lướt qua Liễu Yến Yến ngủ ở trên giường vẫn không nhúc nhích, sắc mặt nàng phát tím, xác thực như là trúng độc.

“Bẩm hoàng thượng, Hiền phi nương nương tạm thời không có nguy hiểm. Chỉ không biết lúc nào sẽ tỉnh lại.” Lý Thái y đi đầu cung kính trả lời.

“Liễu hiền phi trúng độc gì?” Mày Bắc Đường Húc Phong căng thẳng.

“Bẩm hoàng thượng, độc này rất quái lạ. Ở Long Đế quốc rất ít thấy, vi thần cảm thấy độc Hiền phi nương nương trúng có điểm giống ‘hồi thành chi vấn’ của Mã Nhã quốc.” Lý Thái y khom người, chậm rãi nói.

“Mã Nhã quốc? Hồi thành chi vấn?” Mặt Bắc Đường Húc Phong lộ vẻ kinh ngạc.

“Hồi thành chi vấn là độc dược rất nổi danh của Mã Nhã quốc, vi thần cũng là thấy được ở trong sách. Loại độc chất này có thể thông qua người yêu để truyền đến.” Lý Thái y cẩn thận nói xong.

“Cái gì?” Bắc Đường Húc Phong rét lạnh quát, quét mắt Liễu hiền phi một vòng, nàng trong lúc ngủ yên, môi cực kì đỏ tươi, “Cung nhân

truyền báo, Liễu hiền phi không phải uống thuốc độc tự sát sao?”

“Nô tài không dám báo sai, nô tài là phụng mạng Thái Hậu nói như vậy.” Lý tổng quản vẫn đi theo bên người Bắc Đường Húc Phong nghe được hẳn nói như thế, cả người run lên.

“Thôi, trăm không truy cứu người.” Bắc Đường Húc Phong liếc mắt Lý tổng quản một cái, trong lòng nhất thời rõ ràng, mẫu hậu kỳ thật cũng biết tình hình cụ thể trong đó, nàng làm như vậy vì cố kỵ trước mặt hoàng đế. Thật là dụng tâm lương khổ. "Lý Thái y, Liễu hiền phi bao lâu mới có thể tỉnh lại?"

Hắn lại quét mắt Liễu hiền phi một vòng, trong ánh mắt tràn đầy thất vọng, lại không một chút phần nộ.

“Bẩm hoàng thượng, hồi thành chi vẫn độc tính kỳ quái, tùy người mà có những biểu hiện khác nhau. Có người sau khi trúng độc chừng canh giờ có thể tỉnh lại, có người thì một ngày, có một tháng, cũng có cả đời cũng vẫn chưa tỉnh lại.” Lý Thái y chi tiết đáp.

Bắc Đường Húc Phong nhắm mắt, bắt đắc dĩ lắc lắc đầu, lại ngấm hai cung nữ đứng ở bên giường một cái, nói: “Từ hôm nay trở đi hai người các người, chăm sóc Liễu hiền phi cho tốt, ngày đêm không thể cách, cho đến nàng tỉnh lại!”

“Dạ, hoàng thượng.”

“Đều lui ra đi.” An bài thỏa đáng, Bắc Đường Húc Phong không kiên nhẫn lắc lắc đầu, ý bảo Thái y và nhóm cung nhân quanh thân đều đi xuống.

Từng người một phòng vội vàng thối lui, trong phòng đột nhiên vắng lạnh không ít.

Bắc Đường Húc Phong trầm mặc thật lâu sau, bỗng nhiên đi tới trước giường Liễu Yến Yến, liếc nhìn nàng một cái, thất vọng lắc đầu, nói: “Hiền phi à hiền phi, ngươi rốt cuộc ẩn dấu bí mật gì?”

Liễu Yến Yến vẫn như cũ im lặng ngủ, sắc mặt dần tốt. Có thể sau khi nhóm Thái y khám bệnh, có khởi sắc. Bắc Đường Húc Phong nhìn người ngủ yên, trong lòng tràn đầy nghi vấn. Trên người của tiểu mỹ nhân đang ngủ có lẽ tiềm tàng không ít chuyện hiếm ai biết.

Không suy nghĩ nhiều, Bắc Đường Húc Phong lắc đầu, giúp Liễu Yến Yến kéo chăn, nhẹ nhàng thở dài, đi ra Âm Hương cung, ánh trăng bên ngoài rõ ràng, giống một khối thủy tinh, bóng cây sặc sỡ, một trận gió nhẹ thổi tới, giương nhanh múa vuốt.

Cảnh vật ban đêm càng lộ ra một vẻ xinh đẹp mông lung, sương mù như có như không bao phủ hoàng cung, Bắc Đường Húc Phong đột nhiên cảm thấy sầu muộn, nhịn không được thở dài một tiếng.

“Hoàng thượng, không xong rồi.” Đúng lúc này, Lý tổng quản thở phì phì đuổi lại đây.

“Để cho trẫm yên lặng một chút.” Bắc Đường Húc Phong rất không bình tĩnh lỗ mắng một câu.

“Nhưng hoàng thượng ——” Lý tổng quản hình như có việc gấp.

Bắc Đường Húc Phong không có quan tâm Lý tổng quản, chỉ là dương tay ý bảo hấn câm miệng, sau đó tự nhiên nhắm mắt lại, hít không khí ban đêm một phen. “Chuyện gì?” Qua một lúc lâu, hấn mới hỏi.

“Bẩm hoàng thượng, ngoài cung truyền đến tin chiến sự khẩn cấp,

nói là Mã Nhã quốc điều động mười vạn binh mã, đang hướng Quý Lâm xuất phát.” Lý tổng quản gấp gáp, ỏn ẻn nói

Quý Lâm là biên giới quan trọng của Mã Nhã quốc và Long Đế quốc. Nếu có binh mã di chuyển về hướng bên này, xem ra không phải là chuyện tốt gì.

Bắc Đường Húc Phong nghe xong, chỉ là đuôi lông mày nhẹ nhàng nhíu xuống, cảm xúc không có gợn sóng quá lớn, “Phòng chừng mấy ngày tới Quý Lâm?” Hấn bình tĩnh hỏi.

“Âu Dương tướng quân nói, lấy tốc độ hành quân bình thường, phòng chừng mười ngày sau liền có thể tới.” Lý tổng quản vẫn có chút thờ nhẹ, nói chuyện lên cũng nghẹn ở cổ họng.

“Đã biết rồi. Trẫm còn có việc, không cần theo nữa.” Bắc Đường Húc Phong trấn định cực kỳ, hấn không có nhíu lại mày đi vào ngự thư phòng như bình thường, sau đó suốt đêm gọi triều thần vào cung thương thảo, mà là phát tay áo đi vào giữa ánh trăng lạnh lẽo.

Dứt lời, hấn đã phát ống tay áo vàng sáng bay xe, nhẹ nhàng hướng về Phượng Du cung.

Lý tổng quản nhìn theo Bắc Đường Húc Phong đi xa, không khỏi sờ sờ gáy, một lời buồn bực. Tối nay hoàng thượng rất khác thường.

Quyển 2 - Chương 17: Trọng du rừng Quỷ tâm nhớ lại

Trong Phượng Du cung, Tần Tiêu sớm rời đi, Tần Hương Y đang muốn cởi áo nằm ngủ. Ai ngờ đúng lúc này, cửa cung xuất hiện một bóng dáng cao lớn, đứng thật lâu sau, chậm chạp không chịu rời đi.

“Nương nương, trước cửa hình như có người.” Lệ Hưu dạo bước vào cung của Tần Hương Y, nhỏ giọng nói.

“Có người?” Lòng mày Tần Hương Y nhíu lại, hơi có vài phần kinh ngạc, nhanh chóng mặc vào quần áo đang muốn cởi đi, “Đi xem sao.” Nàng luôn luôn cảnh giác, sẽ không bỏ qua bất kỳ một vấn đề khả nghi nào.

Thâm cung như biển, nàng có thể nào không phòng bị.

Tay ngọc nhấc lên bức rèm che xa hoa, ngược mắt nhìn cửa khắc hoa chạm rồng kia, quả nhiên như lời của Lệ Hưu, ngoài cửa có người, hấn vẫn không nhúc nhích, hình như đứng chấp tay, bóng dáng kia có điểm quen thuộc, trong to lớn có ý lạnh, là ai đây? Là hấn?!

“Người nào ngoài cửa?” Tần Hương Y mở ra tiếng nói hỏi. Người dám cả gan như vậy, nửa đêm đứng ở cửa tẩm cung hoàng hậu cũng chỉ có hấn — — Bắc Đường Húc Phong.

Liễu Hiền phi không phải đã xảy ra chuyện sao? Sao hấn trở về nhanh như vậy? Hấn trở về lại muốn làm chi? Ngàn sợi tơ tình rối bời quấn quanh ở trong lòng.

“Đã trễ thế này, hoàng hậu còn chưa nghỉ ngơi?” Thanh âm quen thuộc truyền đến, như cũ là trong thềm hậu mang theo vài phần lãnh ngạo, tiếp theo cửa cung được mở ra, đóa màu vàng sáng nhẹ nhàng tiến vào. Ở dưới ánh trăng sáng tỏ, hắc càn lộ vẻ cao lớn, uy mãnh, trong tròng mắt đen sâu thẳm kia lộ ra hơi thở cơ trí.

Tần Hương Y cẩn thận đánh giá hắc một phen, xác thực, trên người Bắc Đường Húc Phong có một loại có khí chất khác, có rộng lượng và thong dong của đế vương, còn có trí tuệ thánh nhân và tu dưỡng, tựa hồ có, tựa hồ không.

“Hoàng thượng cũng chưa nghỉ ngơi sao?” Tần Hương Y hỏi lại một câu, lông mi khẽ nâng, nương ánh trăng trong sáng, tỉ mỉ đánh giá Bắc Đường Húc Phong mấy lần.

“Xem ra hoàng hậu và trẫm thật đúng là tâm linh tương thông.” Bắc Đường Húc Phong nhếch khóe môi lên, rất tự nhiên nở nụ cười, đóa cười kia tựa như một luồng ánh mặt trời ấm áp chiếu vào trên người Tần Hương Y, cảm giác rất thoải mái.

“Đã trễ thế này, hoàng thượng tìm thần thiếp có chuyện gì sao?” Tần Hương Y vẫn duy trì trấn định bình thường, che lấp đi một phần tình cảm xúc động trong nội tâm, tạm rút đi hận đối với hắc trước, lại phát hiện chỗ đáng yêu của hắc.

“Đêm đã khuya, trẫm tìm hoàng hậu đương nhiên có chuyện.” Bắc Đường Húc Phong cười xấu xa, bàn tay to bao phủ, đem Tần Hương Y ôm vào trong lòng, nhìn thẳng đôi mắt long lanh của nàng, nói: “Trẫm thả Tần Tiêu, hoàng hậu làm sao cảm tạ trẫm đây?” Dứt lời đồng thời, đôi mắt trở nên ôn nhu bày ra một luồng tình cảm.

“Hoàng thượng muốn thần thiếp báo đáp như thế nào?” Tần Hương

Y hỏi lại một câu, mi mắt sụp xuống, trên má nổi lên vài đốm bưng.

“Không bằng đem chuyện chưa làm xong lúc trước làm cho xong.” Bàn tay to của Bắc Đường Húc Phong vừa nhắc, nhẹ nhàng điểm chóp mũi Tần Hương Y một cái, đầu ngón tay rất tự nhiên rơi xuống trên cánh môi hồng bóng của nàng.

“Hoàng thượng, đừng như vậy.” Tần Hương Y miễn cảm sợ run, dùng sức đẩy Bắc Đường Húc Phong ta, cả người vọt đến một bên, đáy mắt xẹt qua sợ hãi.

“Yên tâm, trẫm sẽ không ép buộc. Nhưng trẫm thật vui, thái độ hoàng hậu đối trẫm hình như có điều thay đổi. Xem ra cố gắng của trẫm không có uổng phí.” Bắc Đường Húc Phong đắc ý cười.

Tần Hương Y không nói gì, đầu cúi thật sự thấp. Làm sao có thể? Chẳng lẽ báo thù cứ buông như vậy sao? Nhị ca nói tạm thời buông cừu hận, tận tình phụ trợ hần, nhưng đúng sao? Nàng không biết. Nàng chỉ biết là cảm tình trong lòng đối Bắc Đường Húc Phong đã xảy ra một tia biến hóa kỳ diệu.

“Nay biên quan chiến sự căng thẳng, trẫm tính ngự giá thân chinh, đi thăm Quý Lâm. Trẫm muốn hoàng hậu cùng đi.” Bắc Đường Húc Phong trầm mặc đã lâu, đột nhiên rất chân thành nói, ánh mắt chân thành tha thiết kia tựa như một cái ấn ký ở lại trong đầu Tần Hương Y, nàng không có lý do gì cự tuyệt, suy nghĩ một phen vẫn là đồng ý.

Chiến sự ở Quý Lâm hết sức căng thẳng, Bắc Đường Húc Phong ngự giá thân chinh, chính là muốn Mã Nhã quốc vừa xuất quân đã bại. Thắng bại đều ở lần này. Hần đột nhiên rất muốn mang nàng đi, bởi vì nàng kiên định, trí tuệ của nàng, thuyết phục được hần, có nàng ở bên người, hần an tâm, cả người không cần sống thật mệt mỏi.

Sau một hồi nói chuyện ngắn ngủi, trong Phượng Du cung đột nhiên trở nên im ắng.

Tối nay hẳn cố ý ở tại bên trong tấm cung của nàng, cùng giường chung gối với Tần Hương Y giống như bình thường, cũng không ai để ý tới ai, đều tự ngủ.

Mấy ngày sau, Bắc Đường Húc Phong tự cầm ấn soái, mang binh xuất chinh. Đây là một cuộc chiến sinh tử.

Hai nước Long Đế và Mã Nhã giao chiến, chưa bao giờ vận dụng binh lực quá lớn, vẫn là đánh nhỏ nháo nhỏ. Lần này Mã Nhã quốc mang mười vạn binh mã đi trước Quỷ Lâm, không thể nghi ngờ chính là một sự khiêu khích. Tâm hổ lang của bọn họ đều hiện rõ ở đây.

Bắc Đường Húc Phong bằng khứu giác chính trị mẫn cảm của mình, sớm đoán trước âm mưu quỷ kế của Mã Nhã quốc, nếu muốn đánh, liền chân chính đánh một trận, làm cho bọn họ từ nay về sau vô lực xoay người, thần phục với Long Đế quốc.

Quân đội chậm rãi hướng Quỷ Lâm xuất phát, bề ngoài nắm giữ ấn soái vẫn là Âu Dương Hạo, kì thực Bắc Đường Húc Phong quần áo đơn giản, sau lưng nắm trong tay hết thảy.

Trong đội ngũ có một cỗ xe ngựa đơn sơ mui cao, ngồi bên trong là Bắc Đường Húc Phong và Tần Hương Y, hai người bọn họ đều mặc áo tơ trắng, không một chút rườm rà. Dọc theo đường đi, hai người chưa từng nhiều lời nói mấy câu, đều tự suy tư, mà không giương.

Cỏ vẫn xanh như trước, trời vẫn lam như trước, ngẫu nhiên có chim bay qua, trên nền trời trời lưu lại hình cung mỹ lệ, vài tiếng kêu thanh

thúy, làm cho người ta để ý.

Chỗ phía trước không xa là một rừng cây xanh âm u, không nhìn thấu được, xanh um tươi tốt, đây cũng là Quỷ Lâm. Bên kia Quỷ Lâm là địa bàn Mã Nhã quốc, bên này là lãnh thổ của Long Đế quốc. Nghe nói người một mình một người đi vào Quỷ Lâm, rất khó còn sống mà đi ra, có người nói đây là Quỷ Hồn làm say, liền lấy tên là Quỷ Lâm.

“Ngừng.” Đúng lúc này, trong xe ngựa mui cao truyền đến thanh âm của Bắc Đường Húc Phong, chỉ thấy hấn xốc lên rèm xe, nhìn liếc mắt rừng cây vô tận một cái, trên mặt hơi hơi lướt qua một chút ưu thương.

Hấn lo cái gì đây? Không ai có thể biết.

Tần Hương Y cũng không ngoại lệ, tâm tình cực kỳ trầm trọng, dọc theo con đường này, nàng chưa giương mắt, mày nhít chặt, giống nhau tập hợp mộ nổi sần.

Đội ngũ dài ngừng lại sau một lời nói của Bắc Đường Húc Phong.

Tiếp theo hấn kéo rèm xe xuống, xuống xe ngựa, nhìn cảnh sắc xanh biếc u nhã trước mắt, có điểm say mê, thoáng nhắm mắt lại, hưởng thụ một phen, hít thật sâu, tìm lại trong trí nhớ. Hấn còn nhớ rõ tại trong Quỷ Lâm này xảy ra một sự kiện, cả đời này hấn cũng khó quên, mặc dù nhớ không rõ dung mạo của nàng, nhưng cỗ hương vị đặc biệt này làm cho hấn cả đời khó quên. Nhưng sau này nếu tìm được nàng, mọi chuyện đều sẽ tốt sao? Nếu không phải lúc ấy tình huống đặc biệt, hấn quyết sẽ không — — nghĩ đến đây, tim của hấn không khỏi có chút đau nhức.

Tần Hương Y cũng theo sau xuống xe, giương mắt nhìn về nơi xa, cánh rừng xanh sâu thẳm khiến cả trái tim nàng nặng nề, nàng là tại

nơi này gặp được cha của Trảm Long và Nhược Băng, hẳn đã phụ nàng. Từ sau khi lành vết thương, nàng không còn nhớ nổi dung mạo nam tử kia, là béo, là gầy, là cao, là lùn, nàng hoàn toàn không biết gì cả.

“Hoàng hậu, trầm dẫn người đi ngắm Quỷ Lâm.” Thanh âm của Bắc Đường Húc Phong khiến Tần Hương Y từ trong đau kịch liệt giật mình tỉnh lại, một bàn tay to ấm áp đưa về phía nàng.

Nàng cũng không do dự, nắm tay hắn, mím môi cười.

“Vì sao hoàng thượng mang thần thiếp tới nơi này?” Tần Hương Y liếc mắt cánh rừng thần bí sâu không thấy đáy một cái, tâm luôn nặng trĩu, giống hòn đá trói lại.

“Không có nguyên nhân, mang hoàng hậu ngắm cảnh thôi.” Bắc Đường Húc Phong lắc lắc đầu, kéo tay Tần Hương Y, từng bước một hướng về phía cánh rừng rậm rạp.

Quyển 2 - Chương 18: Đi rừng quỷ tâm nặng nề

Trong rừng rậm rạp, giống như khắp nơi lộ ra sự quỷ dị, khi thì rắn bò qua, khi thì thỏ hoang chạy.

Tần Hương Y dù sao cũng là nữ tử, đối với rắn, côn trùng, chuột, kiến vẫn e ngại, hơi có một chút gió thổi cỏ lay, nàng sẽ không tự chủ nắm chặt cánh tay Bắc Đường Húc Phong.

Từ lúc vào Quỷ Lâm, mặt Bắc Đường Húc Phong vẫn nặng nề, mỗi khi Tần Hương Y dùng sức, đầu ngón tay hung hăng cắm vào trong cánh tay của hắn, hắn quay đầu đã thấy kiều thái nữ nhi trên mặt nàng, trong lòng có chút vui sướng, nàng cũng sợ hãi? Trong lòng không khỏi phát lên triu mến cả đời, đột nhiên nắm lên tay nàng, đặt ở lòng bàn tay, tiếp tục đi trước.

Lông mi dài của Tần Hương Y chớp chớp, chần chờ một chút. Tay ấm áp của hắn nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng, một cổ dòng nước ấm ản vào đáy lòng, nhợt nhạt ngược mắt, hắn vẫn trấn định như vậy, trên vầng trán luôn lộ ra một cổ chấp nhất.

Hắn chấp nhất cái gì? Quyền lực? Thiên hạ?

Cứ như vậy, nắm tay hắn từng bước một đi trước, đến trảng cỏ, đột nhiên rộng mở trong sáng, một con đường núi xuất hiện ở trước mắt. Xem ra, đường này đã lâu không có người đi rồi, trên mặt đường sớm mọc đầy cây ngải.

Bắc Đường Húc Phong ngừng bước chân, buông tay Tần Hương Y

ra, thờ dài một tiếng, nói: “Hoàng hậu cũng biết con đường này?”

Tần Hương Y đưa mắt nhìn, trí nhớ bị quấy rối, đúng, ba năm trước đây, con đường này là đường phải đi để đến Long Đế quốc, nay cỏ dại mọc lan tràn, sớm không còn là đường năm đó.

“Có điểm ấn tượng.” Nàng thản nhiên một câu. Kỳ thật đâu chỉ một chút ấn tượng, nàng là khắc sâu ấn tượng, tại trên con đường này, nàng hạ kiêu rông, nghịch ngợm nói muốn đi tiểu, không ngờ gặp phải rắn lớn, cũng gặp được “Khắc tinh” trong sinh mệnh nàng — — kiếm khách kia, hấn giết rắn, cũng làm cho nàng có Trảm Long và Nhược Băng.

Thật là chuyện buồn cười, nên hận hấn? Hay là cảm kích hấn? Sự xuất hiện của hấn cải biến vận mệnh cả đời của nàng. Năm tháng trôi qua, đoạn trí nhớ này vẫn khắc cốt, nếu không phải đầu bị thương, nàng sợ là còn nhớ rõ bộ dáng của hấn. Nhưng bây giờ, nàng đối với dung mạo hấn hoàn toàn không biết gì cả.

“Hoàng hậu đang suy nghĩ gì đấy?” Thanh âm của Bắc Đường Húc Phong đem Tần Hương Y từ trong trầm trọng kéo ra ngoài.

“Không có gì. Chỉ nghĩ đến ba năm trước đây đi qua đường này, nay tất cả đều thay đổi.” Tần Hương Y than ngắn một tiếng.

“Đúng vậy, tất cả đều thay đổi.” Bắc Đường Húc Phong nhận một câu, giọng điệu có vẻ rất trầm trọng.

Tần Hương Y bỗng nhiên ngược mắt, liếc mắt nhìn người bên cạnh, sắc mặt của hấn rất không thích hợp, âm u, còn có trong con ngươi sâu thẳm kia hiện lên lệ quang (ánh nước mắt) ít có.

“Hoàng thượng, ngươi — —” Tần Hương Y tràn đầy kinh ngạc, hấn

Bắc Đường Húc Phong lại có một mặt tuyệt hảo như thế.

“Không có gì. Trở về đi.” Bắc Đường Húc Phong phát phát ống tay áo tơ trắng một cái, xoay người bay vào sâu trong rừng, hẳn tựa hồ là có ý đến xem cái gì.

Tần Hương Y buồn bực trong lòng, nhưng không có hỏi nhiều, chỉ là theo đuôi đuổi kịp.

Thẳng đến cuối cánh rừng, Bắc Đường Húc Phong ngừng bay hạ xuống, lại ngoái đầu nhìn lại, liếc mắt nhìn đường hoang ở trong cây cối như ẩn như hiện, ánh mắt càng thâm trầm rồi, nắm tay nắm quá chặt chẽ, ngửa mặt lên trời vừa nhìn, hung hăng nhắm mắt, muốn kiệt lực quên mất cái gì.

===

Quân đội lập doanh trại ngay tại Quỷ Lâm.

Kỳ thật hai nước giao chiến, cũng không phải một ngày hay hai ngày. Nhưng lần này không giống như bình thường, lần này Mã Nhã quốc vận dụng toàn bộ binh lực, đây là cuộc chiến sinh tử của hai nước. Nếu người không chết, thì ta mất mạng. Nay quân địch ngay tại bên kia Quỷ Lâm, mà chủ soái bọn họ vẫn án binh bất động, không khỏi có điểm kỳ quái. Chẳng lẽ bọn họ đang đợi cái gì?

Bắc Đường Húc Phong thâm trầm vô cùng, sớm cùng Âu Dương Hạo bố trí xong, quyết định lấy yên lặng chế yên lặng.

Mặt trời lặn sao lên, ban đêm này cực kỳ trầm trọng, tuy rằng ánh trăng trong sáng, nhưng không khí trong quân doanh nặng nề, ép tới người không thở nổi.

Tần Hương Y ở lại trong lều một mình, tựa trên giường đơn sơ lẳng lặng ngắm người.

“Nương nương.” Màn lều bị nhắc lên, Lệ Hưu nhẹ nhàng bưng bữa tối vào.

Tần Hương Y ngược mắt liếc mắt nhìn Lệ Hưu, trong lòng hơn vài phần an ủi, chí ít có Lệ Hưu ở, nàng không hề cảm thấy cô độc.

“Nương nương, nên dùng bữa tối thôi.” Lệ Hưu cung kính nhìn Tần Hương Y một cái, buông khay ở trong tay lên bàn, “Thực không hiểu nổi, vì sao hoàng thượng phải mang nương nương đến vùng đất gian khổ như vậy?”

“Lệ Hưu, không nên nói lung tung.” Tần Hương Y từ trên giường đứng dậy, đi tới bên cạnh ngồi xuống, nhẹ nhàng đảo qua bốn phía. Nàng đang lo lắng cái gì.

“Ah.” Lệ Hưu cong miệng lên, nhanh chóng lui một bên.

“Lệ Hưu, suốt hành trình này thật vất vả cho ngươi.” Tần Hương Y ngược mắt, liếc mắt nhìn Tần Hương Y một cái, trong lòng có chút áy náy. Lệ Hưu dù sao cũng là nữ nhi, suốt chuyến đi này, khiến nàng theo quân hành tẩu, là khổ nàng, nghĩ đến chuyện này, lòng càng chua xót.

“Tiểu thư — —” Lệ Hưu quét mắt nhìn khắp mọi nơi, ở ngoài không có người, liền thân thiết kêu một tiếng, “Tiểu thư nói như vậy thật khách khí. Chỉ cần ở bên tiểu thư, Lệ Hưu khổ nữa cũng không thấy khổ.”

“Lệ Hưu, cảm ơn ngươi.” Mũi Tần Hương Y đau xót, đột nhiên muốn rơi nước mắt.

“Tiểu thư không nên nói như vậy.” Lệ Huru lắc đầu liên tục, bộ dạng thụ sủng nhược kinh.

“Được rồi, ta không nói, ngồi xuống cùng nhau ăn đi.” Tần Hương Y lau nước mắt khóe mắt, kéo tay Lệ Huru, ra hiệu nàng ngồi ở bên người.

“Tâm ý tiểu thư Lệ Huru đều hiểu được. Nhưng bây giờ tiểu thư là Hoàng hậu nương nương rồi, rất nhiều đều đã khác. Lệ Huru vẫn nên cẩn thận mới tốt.” Lệ Huru chớp đôi mắt linh hoạt, cầm lấy tay Tần Hương Y, đặt ở trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng cầm, “Tiểu thư, Lệ Huru chỉ hy vọng người có thể trôi qua thật tốt.”

“Uh. Cám ơn người, Lệ Huru.” Tần Hương Y dùng sức gật đầu một cái.

“Tiểu thư, đồ ăn đều nguội cả rồi, mau chút ăn đi. Lệ Huru lui xuống trước, nói không chừng một lát hoàng thượng sẽ đến.” Lệ Huru giả cái mặt quý, khom người cúi đầu, vội vàng lui ra, trước khi đi còn hướng Tần Hương Y thè lưỡi.

Tần Hương Y đau khổ cười, lắc lắc đầu, nhìn đồ ăn trên bàn, lại không muốn ăn. Cừu hận cứ bùng như vậy sao? Thật không cam lòng. Kỳ thật Nhị ca nói cũng đúng, báo thù thì phải làm thế nào đây? Chiếm tàng bảo đồ và bố binh đồ của Long Đế quốc, giết Bắc Đường Húc Phong, sau đó lại khơi lên chiến tranh? Làm như vậy, chỉ có dân chúng chịu khổ.

Báo thù?! Hắn là một vị hoàng đế tốt, giết hắn rồi, thực có lỗi với dân chúng thiên hạ. Không báo thù?! Băng Tuyết quốc cứ mất như vậy sao? Sao không làm phụ hoàng thất vọng?

Càng nghĩ càng loạn, trong lòng rối bời.

Gần đây không biết như thế nào, vừa nghĩ tới Bắc Đường Húc Phong, trong lòng luôn luôn có cảm giác không đành lòng.

Thôi, không nghĩ. Tần Hương Y vung ống tay áo, vén rèm lên, dạo bước quanh lều trại. Bên ngoài thực trống trải, gió nhẹ nhàng thổi, cảm giác gió lướt qua hai má, tựa như dòng nước xẹt qua, nhắm mắt lại, thở một hơi thật dài, thế này mới cảm giác tốt một chút.

Trong một cái lều cách đó không xa, ánh đèn sáng ngời, bóng người chớp lên, nhất định là Bắc Đường Húc Phong đang cùng Âu Dương Hạo thương lượng cái gì.

Xuất phát từ tâm lý tìm kiếm cái lạ, Tần Hương Y rón ra rón rén thẳng bước đi qua, rất kỳ quái, ngoài lều cư nhiên không có người gác. Sao lại thế này? Nàng lén lút vén rèm lên, lộ ra khe hở nhìn vào.

Một bóng trắng hiện lên ở trước mắt, là hấn! Bắc Đường Húc Vinh!

Sao hấn lại tới đây? Trong lòng Tần Hương Y đột nhiên cảm thấy căng thẳng.

~~~~~

Quyển 2 - Chương 19: Bên trong hoạn nạn thấy chân tình

Đèn sáng, trong lều trắng.

Bắc Đường Húc phong và Bắc Đường Húc Vinh đứng đối mặt nhau.

“Nhị hoàng huynh, người ngựa không dừng vó đuổi theo đến đây, là để giúp trẫm một tay sao?” Bắc Đường Húc Phong nhàn nhã đi thong thả hai bước, cong khóe môi lên tà tà cười.

“Đủ rồi, ta không muốn nhiều lời vô ích với người, ta hỏi người, vì sao người mang nàng tới nơi này? Người rốt cuộc có dụng ý gì?” Bắc Đường Húc Vinh tức giận dị thường, dùng sức vung tay áo, hai tròng mắt hung hăng trừng Bắc Đường Húc Phong. Hắn, luôn luôn không đem bất luận kẻ nào để vào mắt, bao gồm đương kim hoàng thượng, cho dù không có binh quyền, hắn vẫn không xóa bỏ được phần kiêu khí kia.

“Trẫm ngự giá thân chinh, mang theo hoàng hậu bên người có gì không ổn đây?” Bắc Đường Húc Phong đối mặt chất vấn của Bắc Đường Húc Vinh, không một chút tức giận, chính là lông mày nhíu lại, khuôn mặt lộ vẻ bất cần.

“Người thực xem nàng là hoàng hậu à? Hay là chỉ muốn lợi dụng cái đẹp cùng sự thông tuệ của nàng để thay người giành chính quyền?” Bắc Đường Húc Vinh lắc lắc đầu, hai mắt nhíu lại.

“Đúng, trước kia trẫm là lợi dụng vẻ đẹp của nàng để mê hoặc người, đoạt bố binh đồ trên tay người. Nhưng hiện tại trẫm đã nghĩ

thông suốt, nàng mỹ lệ, đoan trang, thông tuệ, là hoàng hậu đủ để xứng đôi với trẫm, trẫm muốn thực sự đối tốt với nàng.” Bắc Đường Húc Phong vừa nói vừa phất phất ống tay áo, bên miệng lộ ra nụ cười thích ý.

“đúng thật là như thế?” Bắc Đường Húc Vinh nghi hoặc nhìn Bắc Đường Húc Phong.

“Nhị hoàng huynh cảm thấy là thật chính là thực, cảm thấy là giả chính là giả. Trẫm không muốn giải thích nhiều. Nếu nhị hoàng huynh thật sự không nghĩ ra, coi như là trẫm lợi dụng sắc đẹp và thông tuệ của hoàng hậu thôi.” Bắc Đường Húc Phong khí thế kinh người, giơ tay nhắc chân đều lộ ra rộng lượng và thâm trầm của đế vương.

“Nàng là công chúa Băng Tuyết quốc, người độ lượng như vậy, giữ nàng bên gối? Đây không phải tác phong của người?” Bắc Đường Húc Vinh vẫn không chịu bỏ qua, tiếp tục truy vấn.

“Nhị hoàng huynh, thế này mới có tính khiêu chiến.” Bắc Đường Húc Phong đi về phía Bắc Đường Húc Vinh, bỏ xuống một cái ánh mắt khiêu khích. Ở trước mặt Bắc Đường Húc Vinh, hấn tới bây giờ cũng không để mất khí thế.

“Nếu hoàng đệ không muốn đối xử tốt với hoàng hậu, không bằng giao cho ta là được.” Lòng mảy Bắc Đường Húc Vinh nhú một cái, đột nhiên đùa đùa cười.

“Nhị hoàng huynh, người nhớ kỹ! Nàng là hoàng hậu của trẫm.” Mày Bắc Đường Húc Phong đột nhiên nhăn nhó, hung hăng ném một câu. "Kỳ thật trẫm rất muốn biết, nhị hoàng huynh là cảm thấy tiếc vì đã đánh mất binh quyền, hay là muốn lấy được mỹ nhân? Rốt cuộc nhị hoàng huynh là vì sao ngàn dặm xa xôi tới nơi này tìm trẫm?" Hấn dừng lại một lát, mày phút chốc mở ra, hỏi Bắc Đường Húc Vinh một

câu.

“Bốn vương hiện tại đã nghĩ thông suốt, muốn mỹ nhân cũng muốn giang sơn. Bốn vương muốn cướp đi hoàng hậu của ngươi, gây cho ngươi khó khăn. Mặc kệ yêu hay không yêu.” Bắc Đường Húc Vinh dứt lời, ngửa mặt lên trời cười lạnh một trận, nụ cười này đủ để xuyên xương hông, âm trầm đáng sợ.

Tất cả đều bị Tần Hương Y ở ngoài lều nghe được rõ ràng, không biết sao, lòng cảm thấy thật đau đớn. Thì ra, nàng chỉ là đối tượng khiêu chiến, hẳn chỉ là muốn chinh phục nàng, thỏa mãn lòng ham muốn của hắn thôi. Tất cả ôn nhu đều là giả vờ, đều là giả vờ!

“Ai ——” Bắc Đường Húc Vinh thực miễn cảm, rất nhanh cảm thấy được bên ngoài lều có người, âm chưa rơi, người đã tới cửa, xua tan sương mù, lôi Tần Hương Y vào.

“Hoàng hậu ——” Bắc Đường Húc Phong phản ứng kích liệt nhất, mặt của hắn lập tức ngưng đọng, tựa như bộ dạng khối băng cứng rắn đột nhiên muốn tan chảy.

Bắc Đường Húc Vinh cũng cười xấu xa, không buông tay ra, bàn tay to đem Tần Hương Y ôm vào trong lòng, nói: “Hương Y, nếu hoàng thượng đem ngươi trở thành con rối, vậy không bằng đi theo bốn vương đi.” Hắn vừa nói vừa quét mắt Bắc Đường Húc Phong một vòng, trong mắt tràn đầy khinh miệt.

“Buông Bốn cung ra.” Tần Hương Y vừa thấy được sắc mặt Bắc Đường Húc Vinh, trong lòng liền phát lạnh, người nam nhân này, nàng cũng không muốn gặp lại.

“Nhị hoàng huynh, xin tự trọng, nàng là hoàng hậu của Trẫm.” Bắc Đường Húc Phong rét nghiêm mặt, từng bước một hướng Bắc

Đường Húc Vinh đi tới, lúc này trên mặt của hắn lại không có trêu tức, thay vào đó là phần nộ.

“Nghe nói hoàng thượng và hoàng hậu không thật sự viên phòng, không biết là thật hay giả?” Bắc Đường Húc Vinh đắc ý cười, ôm chặt Tần Hương Y.

“Vinh Vương gia ——” Tần Hương Y quát một tiếng trách móc, dùng sức uốn éo người, muốn thoát khỏi trói buộc của Bắc Đường Húc Vinh.

“Đừng nhúc nhích! Kỳ thật ba năm trước đây, người chính là vợ của bản vương! Không phải sao?” Bắc Đường Húc Vinh cố ý nhắc tới chuyện cũ trước mặt Bắc Đường Húc Phong, vừa nói còn nâng tay vuốt ve hai má Tần Hương Y một phen.

Vinh Vương gia này nội công quả nhiên là thâm hậu, Tần Hương Y - cao thủ nội công này ở trước mặt của hắn cư nhiên chân tay luống cuống.

“Đủ rồi đấy!” Bắc Đường Húc Phong đột nhiên quát lạnh một tiếng, huy chưởng lên, bổ về phía ngực Bắc Đường Húc Vinh, ai ngờ Bắc Đường Húc Vinh không nhanh không chậm, đột nhiên kéo Tần Hương Y, đẩy về phía chưởng của Bắc Đường Húc Phong.

Mắt thấy một chưởng kia đang muốn dừng ở trên người Tần Hương Y, Bắc Đường Húc Phong nhưng lại không để ý chính mình, vội vàng thu chưởng. Chân khí đã phát, đột nhiên bỏ dờ, nội lực ở thể lực mãnh liệt va chạm, hắn lui về sau vài bước mới đứng vững, bên miệng tràn ra máu tươi.

Bắc Đường Húc Vinh kinh ngạc, Tần Hương Y cũng ngây ngẩn cả người.

Lúc vô thanh thắng hữu thanh, trong doanh trướng nhất thời yên tĩnh trở lại.

Cũng tại lúc này, một trận gió lớn cuốn qua, có vài bóng người chiếu vào phía trên lều trại màu trắng, tiếp theo chợt nghe đến một trận thanh âm của vải dệt xé nát, những thanh lợi kiếm đang phá lều tiến vào.

Tiếp theo chợt nghe đến "A" một tiếng, một cây tên dài vừa vắn bắn vào trên lưng Bắc Đường Húc Vinh, hấn đau đớn kêu to một tiếng, bàn tay đang ôm Tần Hương Y dần dần vô lực.

Bắc Đường Húc Phong vẫn trấn định, vươn tay ôm ra, ôm chầm Tần Hương Y, trấn định liếc mắt nhìn người tới, người người miếng vải đen che mặt, cầm kiếm bén trong tay, đặng đặng sát khí.

"Người nào vừa tới đây?" Bắc Đường Húc Phong liếc mắt Bắc Đường Húc Vinh ngã xuống đất một cái, giữa lông mày hiện lên một tia đau đớn. Đối phương thật ác độc, thật độc.

Người áo đen bịt mặt cũng không đáp lại, chỉ là xoay kiếm dựng lên, hướng Bắc Đường Húc Phong và Tần Hương Y chém tới.

Tần Hương Y không có công phu bên ngoài, đối diện với mấy đao kiếm hướng tới này là không thể nào chống đỡ, nàng chỉ có thể né tránh, ai ngờ kiếm của đối phương vừa độc vừa nhanh, vài lần suýt nữa đã thương nàng. Trong nháy mắt, một đao kiếm quang dĩ nhiên đến trước ngực, nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, một bàn tay vung lại, ngón tay kẹp chặt lưỡi kiếm, máu tươi theo khe hở rơi xuống, nhỏ xuống mặt đất vang lên tí tách.

"Hoàng thượng ——" Tần Hương Y thét kinh hãi một tiếng, lòng đột

nhiên trầm lại.

“Mau tránh ra!” Bắc Đường Húc Phong chịu đựng đau nhức trên tay, vội vàng đem Tần Hương Y đẩy qua một bên.

Nói chưa dứt câu, một gã thích khách áo đen khác cũng khua kiếm mà đến, không nghiêng lệch, vừa vịn đâm trúng phần eo của Bắc Đường Húc Phong, máu bỗng chốc bùng lên, nhiễm đỏ áo tơ trắng rộng thùng thình kia.

“Không — —” Nước mắt trong hốc mắt Tần Hương Y giống như vỡ đê, hô lên một chữ "Không", thanh âm tựa hồ muốn lập tức khàn khàn.

“Đi mau!” Bắc Đường Húc Phong cắn răng, nhin đau hướng Tần Hương Y ngã ở một bên hô to một tiếng. Xuất phát từ một loại phản ứng theo bản năng, hấn nghĩ đến nàng đầu tiên.

Những thích khách áo đen cầm kiếm, người người đều là cao thủ, hiển nhiên mục tiêu nhằm vào là Bắc Đường Húc Phong và Tần Hương Y, mỗi một chiêu đều là trí mạng, không cho bọn họ đường sống, mắt thấy kiếm dài kia cắm trên thân thể hấn, nàng lại không thể làm gì, tim giống như bị xé nát.

“Thích khách lớn mật!” Cũng tại nghìn cân treo sợi tóc này, Âu Dương Hạo cầm kiếm mà vào, bọn lính trong quân đã vây lều trại chặt chẽ.

Sau một trận đánh nhau kịch liệt, bọn thích khách đã không thể trốn, toàn bộ bó tay chịu trói. Ai ngờ đúng lúc này, bọn họ đồng loạt ngã xuống đất, khoe miệng tràn ra một chút máu đen.

Quyển 2 - Chương 20: Đốc lòng chiếu cố lâu sinh tình

Bắc Đường Húc Phong sớm đã vô lực nhìn chung quanh, bàn tay to của hắn ôm chặt phần eo, máu tươi sớm nhuộm đỏ ngón tay, theo khe hở thấm thấm rơi xuống, nhỏ vào phía trên áo tơ trắng rộng thùng thình, mặt lãnh tuấn bỗng trở nên trắng bệch, mắt đảo qua, “rầm” một tiếng ngã xuống đất.

“Hoàng thượng!” Âu Dương Hạo kinh hô một tiếng, chạy nhanh tiến lên.

Không khí lập tức ngưng đọng. Ngay cả Tần Hương Y bên cạnh, toàn thân đánh cái giật mình, trong lòng mắt mỹ lệ cư nhiên hiện lên một chút trong suốt, đôi mắt dần dần đỏ.

Tại sao phải rơi lệ? Tâm đột nhiên đau quá. Đây rốt cuộc là cảm giác gì? Nàng lảng lảng núp ở một góc, mắt thấy Âu Dương Hạo và nhóm quân y đem hắn đi.

Gió đêm lẳng lặng thổi, đêm dần khuya, trăng sáng sao thưa, tất cả khôi phục bình tĩnh.

Bên ngoài cái lều lớn nhất đứng đầy thị vệ, Tần Hương Y đứng lặng im ở ngoài trướng, nhìn ánh đèn lay động, vẻ mặt hơi có vẻ trầm, hai tay xoắn cùng một chỗ, giống như thực khấn trượng.

===

Chốc lát, Âu Dương Hạo và nhóm quân y rút lui khỏi lều trại.

===

Âu Dương tướng quân nói cho nàng biết, hấn đã thoát khỏi nguy hiểm, hiện tại đã ngủ rồi. Rốt cục trái tim như sông cuộn biển gầm cũng an tĩnh xuống.

Hấn là vua của một nước, ở thời khắc nguy cấp, người đầu tiên hấn nghĩ đến là nàng. Tối nay nếu không phải hấn, chỉ sợ chính mình sớm thành vong hồn dưới kiếm. Tần Hương Y nghĩ đến đây, mũi liền chua xót lợi hại, cánh cửa phong bế trái tim giống như bị mở ra. Thù hận trong lòng lúc trước đều bị tình cảm tràn đầy thay thế. Đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ ta đối có tình với hấn? Không, không, quyết không thể nào. Nữ tử luôn luôn cao quý, đáng vẻ muôn phương lại nhất thời không biết làm sao, liên tục lắc đầu.

“Tiểu thư, vào thăm một chút đi.” Thanh âm của Lệ Huru truyền đến.

“Lệ Huru, sao ngươi ở trong này?” Tần Hương Y xoay người, kinh ngạc nhìn tiểu nha đầu đang bước đến.

“Lệ Huru biết tiểu thư đang suy nghĩ gì. Tiểu thư cảm thấy nếu không báo thù, sẽ cảm thấy có lỗi sự với sự bồi dưỡng của cốc chức, cũng như có lỗi với cha của mình, đúng không?” Lệ Huru nháy con ngươi linh hoạt, trong mắt là tràn đầy tinh khiết.

Tần Hương Y không đáp lại, gật đầu rồi lại lắc đầu.

“Tiểu thư, trong lòng muốn làm gì thì làm cái đó. Muốn gặp hoàng thượng thì vào đi.” Lệ Huru vừa nói vừa kéo tay Tần Hương Y, sau đó thừa dịp không nàng chú ý, dùng sức vừa dùng lực, đem nàng đẩy vào trong doanh trướng. Tiếp theo tiểu nha đầu giả mặt quỷ, le lưỡi, chạy đi như làn gió.

Lệ Hưu là một nha đầu tốt, đi theo bên cạnh Tần Hương Y đã nhiều năm, nàng sớm thăm dò tâm tư chủ tử, chủ tử nháy mắt, một cử động, nàng có thể đoán ra dụng ý trong đó.

Nay Tần Hương Y do dự cũng chứng minh tình cảm của nàng đối Bắc Đường Húc Phong này sinh biến hóa, không phải thù hận, mà là một loại tình cảm đoán không ra, có thể là tình yêu.

Trong doanh trướng đơn sơ, trên giường đơn sơ, đèn đuốc lay động, Bắc Đường Húc Phong hơi hơi nhắm hai mắt, hô hấp đều đều thoát ra từ trong miệng hắn, gương mặt khéo léo vẫn tái nhợt như cũ.

Tần Hương Y nhẹ nhàng bước tới bên giường ngồi xuống, lại cẩn thận đánh giá Bắc Đường Húc Phong một phen, lông mày kia, mắt kia, mũi kia, mỗi một chỗ đều tinh xảo cẩn thận tỉ mỉ, nhịn không được nâng tay tham lam sờ một phen, làn da chẳng phải mịn màng gì, thậm chí có chút nhám tay.

Nhất định là thường xuyên thức đêm, lưu lại dấu vết.

Tần Hương Y nhẹ nhàng thờ dài, ánh mắt quét qua, thân áo tơ trắng kia đã cởi ra, nằm một nửa trên thân, bên hông được buộc chặt bằng lụa trắng, còn có thể loáng thoáng nhìn thấy màu đỏ sậm, đó là máu. Tay hắn đặt ở trước ngực, trên ngón tay cũng bị quấn băng gạc.

Những vết thương này lúc ấy nhất định rất đau, rất đau.

Tần Hương Y nhìn thấy mấy thứ đó, nước mắt không tự chủ từ trong hốc mắt tràn ra, nhỏ xuống da thịt màu ánh đồng của hắn. Đột nhiên mềm lòng. Nàng chưa từng yếu ớt như vậy, chưa từng có.

“Hoàng hậu là đang khổ sở vì trẫm?” Thanh âm quen thuộc truyền

đến, từ lúc Tần Hương Y vào, Bắc Đường Húc Phong cũng đã tỉnh, hẳn chỉ là cố ý giả bộ ngủ. Nhưng nhìn thấy nàng rơi lệ, hẳn cư nhiên nhịn không được mở miệng nói chuyện.

“Không, không có.” Trong lòng Tần Hương Y run lên, nhanh chóng quay mặt qua chỗ khác, vội vàng dùng ống tay áo lau đi nước mắt bên mặt.

Bắc Đường Húc Phong chống đỡ ngồi dậy, nhìn bóng lưng của nàng, bĩu môi cười, nói: “Hoàng hậu yêu trầm rồi phải không?” Dứt lời, hẳn dịch đầu tới lỗ tai Tần Hương Y, nhẹ nhàng thổi một hơi.

Cả người Tần Hương Y cả kinh, vội vàng đứng dậy.

“Hoàng hậu, đừng đi, ở lại cùng trầm.” Bắc Đường Húc Phong duỗi tay ra, kéo Tần Hương Y ngồi trở lại trên giường.

“Thần thiếp chỉ là cảm kích, hoàng thượng không nên hiểu lầm.” Tần Hương Y hít thật sâu, cố gắng trấn định tâm thần, ngược mắt nói rất chân thành.

“Trầm hiểu được.” Bắc Đường Húc Phong cũng không biện giải nhiều, con ngươi đen mím cười, gật đầu một cái.

“Hoàng thượng hiểu được cái gì?” Tần Hương Y kinh ngạc nhìn Bắc Đường Húc Phong một cái.

“Trầm hiểu được là hoàng hậu cảm kích trầm.” Khi Bắc Đường Húc Phong nói câu này, ánh mắt khẽ nheo lại, mang theo vài phần trêu tức.

Tần Hương Y đột nhiên cảm thấy mũi quá chua, ánh mắt dừng ở trên vết thương bên hông hẳn, tay không tự chủ được dò xét xuống, nhẹ

giọng hỏi: “Rất đau, phải không? Hôm nay cảm ơn người.”

Khoé miệng Bắc Đường Húc Phong hơi gấp, mặt mày nhú lại, đột nhiên nắm tay Tần Hương Y, giữ tại lòng bàn tay, ánh mắt trở nên thâm tình, nói: “Vì hoàng hậu, trăm thật không để ý trước kia.”

Tần Hương Y giật mình một cái, lông mi run một cái giống như cánh bướm, con mắt chăm chú nhìn vào tròng mắt của hắn, thâm tình kia nhìn không ra nửa điểm giả dối, thiếu chút nữa đem tim nàng hòa tan. Không, không thể rơi vào bẫy của hắn. Nàng dùng sức rút tay ra, bỗng chốc ngồi dậy.

“Hoàng thượng khát nước không?” Tần Hương Y cố ý đổi đề tài, ánh mắt dừng ở trên bàn trà trong lều.

“À. Trăm có chút khát.” Bắc Đường Húc Phong cũng không thêm cứu cái gì, thuận miệng đáp.

Tần Hương Y nghe xong, lập tức đi đến bàn trà, lấy trà, châm một chén nước trà tràn đầy, cẩn thận đưa tới trước mặt Bắc Đường Húc Phong, “Hoàng thượng.”

“Tay phải của trăm là bị trọng thương, làm sao cầm được ly trà của hoàng hậu?” Bắc Đường Húc Phong cố ý quơ quơ tay bị thương trước mặt Tần Hương Y.

“Là thần thiếp sơ sót.” Tần Hương Y hơi hơi thấp mắt, một lần nữa ngồi vào trên giường, nâng lên ly trà lần đưa tới bên môi hắn.

Bắc Đường Húc Phong cũng rất phối hợp, mở môi nhấp nước, một hơi uống sạch nước, uống quá mau, làm cho trên môi dính đầy nước trà. Tần Hương Y cũng cẩn thận, nhanh chóng móc khăn gấm, nhẹ nhàng lau đi nước đọng bên miệng hắn.

“Hoàng hậu!” Bắc Đường Húc Phong khẽ gọi một tiếng, đột nhiên nắm tay Tần Hương Y, ánh mắt trở nên thâm trầm.

“Hoàng thượng, có gì phân phó?” Tần Hương Y có vẻ thực trấn định.

“Hoàng hậu ở bên người trẫm được không?” Sắc mặt Bắc Đường Húc Phong nặng nề, tựa hồ cực kỳ nghiêm túc.

“Xin hoàng thượng yên tâm, trong khoảng thời gian này thần thiếp sẽ thật cố gắng chăm sóc hoàng thượng.” Tần Hương Y cũng không có trực tiếp trả lời câu hỏi của Bắc Đường Húc Phong.

“Trẫm nói là vĩnh viễn.” Bắc Đường Húc Phong nắm chặt tay Tần Hương Y, không muốn buông ra.

“Hoàng thượng, không có chuyện gì là vĩnh viễn.” Tần Hương Y giãy tay Bắc Đường Húc Phong, rất tự nhiên đứng dậy, có vẻ cực kỳ bình tĩnh. Kỳ thật lòng của nàng cũng rất hoang mang, hấn cũng thực cũng giả, khiến nàng khó có thể phân biệt.

“Đúng, không có chuyện gì là vĩnh viễn.” Bắc Đường Húc Phong lắc đầu cười, một lần nữa nằm lại đến trên giường, nhắm mắt lại, “Trẫm mệt rồi, hoàng hậu về nghỉ ngơi đi.”

Tần Hương Y liếc mắt Bắc Đường Húc Phong một cái, hấn mang trọng thương trong người, không đành lòng rời đi như vậy. Thôi, nàng suy nghĩ một lát, chuyển về phía ghế dựa nhỏ, tùy tiện lấy một quyển sách trên bàn sách, nương đèn mà ngồi. "Hoàng thượng nghỉ ngơi trước đi. thần thiếp xem sách một lát."

“Ừ.” Bắc Đường Húc Phong cũng không có nhìn qua, chỉ thản nhiên lên tiếng.

Đêm này thật dài, Tần Hương Y treo đèn đọc đêm, kỳ thật cái gì cũng không có nhìn vào, trong lòng giống như đay rối.

Đây rốt cuộc là cái gì? Chính nàng cũng nghĩ không thông.

===

Ánh nắng ban mai xua dần màn đêm, khi Tần Hương Y lại mở ra đôi mắt, phát hiện mình nằm trên giường, trên người đắp một cái áo tơ trắng, là của hắn.

Trong lều trống trơn, không thấy bóng dáng Bắc Đường Húc Phong.

Quyển 2 - Chương 21: Chiến thắng trở về gặp tai họa

“Hoàng thượng!” Tần Hương Y mãnh liệt từ trên giường ngồi dậy, kinh gọi một tiếng. Bốn phía trống trơn, không người trả lời.

Đúng lúc này, rèm lều bị xốc lên, Lệ Hưu bung nước rửa mặt nhẹ nhàng mà vào, “Tiểu thư, người đã tỉnh.”

“Lệ Hưu, hoàng thượng đâu?” Tần Hương Y khẩn cấp hỏi, cùng lúc đó, nàng đã xuống giường.

“Tiểu thư quan tâm hoàng thượng như vậy từ lúc nào?” Lệ Hưu đem chậu rửa mặt đặt lên trên kệ, mím môi cười thầm.

“Lệ Hưu, đừng nhiều lời.” Mặt Tần Hương Y bất giác đỏ bừng, nhẹ nhàng quát một tiếng.

“Dạ. Hoàng thượng mang theo Âu Dương tướng quân đánh nước Mã Nhã, lúc canh tư đã đi. Hiện tại trong doanh trống trơn, cũng chỉ còn lại có mấy chục người, chuyên môn bảo hộ an toàn của tiểu thư.” Lệ Hưu chậm rãi nói.

“Trên người hấn đang bị thương, làm sao có thể ra chiến trường? Còn...?” Tần Hương Y theo bản năng kinh hoảng một trận, giữa lòng mày nhíu lại.

“Hoàng thượng nói tiểu thư thông tuệ, nhất định sẽ suy nghĩ cẩn thận dụng ý của hấn.” Lệ Hưu nói.

Tần Hương Y trầm mặc, suy nghĩ trở lại đêm qua, thích khách áo đen này hiển nhiên là có tổ chức, chẳng lẽ là Mã Nhã quốc phái tới chuyên môn ám sát Bắc Đường Húc Phong? Bất giác phải bắt vua trước, bắt người phải bắn ngựa trước! Đây là đạo lý thông dụng. Mã Nhã quốc vẫn án binh bất động, là muốn phái thích khách trước giết Bắc Đường Húc Phong, rồi phát động chiến tranh sao?

“Có phải tin đồn hoàng thượng bị thương bị truyền ra ngoài?” Ánh mắt Tần Hương Y căng thẳng, vội vàng nghĩ tới điều gì, “Nếu Mã Nhã quốc biết hoàng thượng bị thương hôn mê, nhất định đặc ý cực kỳ, đợi cho lúc quân tâm Long Đế quốc hỗn loạn phát động chiến tranh, lúc này bọn họ tự nhiên buông lỏng cảnh giác, lúc này mang binh giết bọn họ trở tay không kịp, nhất định làm ít công to!”

“Tiểu thư thật sự là cực kì thông minh, những lời này giống với những điều hoàng thượng nói như đúc. Nghe Âu Dương tướng quân nói, đêm qua kỳ thật một gã thích khách đã chạy trốn được,

phương hướng thích khách chạy trốn đúng là phương hướng quân doanh Mã Nhã.” Lệ Hưu vui sướng cực kỳ, lông mày cười mở, “Hoàng thượng và Âu Dương tướng quân đều là kỳ tài quân sự, tiểu thư không cần lo lắng, đợi tin tức thắng lợi đi.”

Tần Hương Y hít một tiếng, phát tay áo ngồi xuống, xuyên thấu qua khe hở rèm, nhìn bên ngoài một cái, trong con ngươi mỹ lệ trần đầy lo lắng.

Lệ Hưu nhìn thấy, vui ở trong lòng. Vẫn đi theo bên người chủ tử, nàng làm sao không biết lòng chủ tử, cảm tình của Tần Hương Y đối Bắc Đường Húc Phong đang không ngừng xảy ra biến hóa.

Đúng như là Bắc Đường Húc Phong dự đoán, trận chiến tranh này thực thuận lợi, đánh Mã Nhã quốc trở tay không kịp. Âu Dương Hạo còn bắt sống hoàng đế mã Nhã quốc - Nạp Lan Minh Thành. Nạp Lan Minh Thành vì bảo vệ tánh mạng, đáp ứng cắt đất thần phục. Có lẽ là ý trời, hắn Bắc Đường Húc Phong nhất định trở thành bá chủ thiên hạ.

Ngày thắng trận trở về triều, tâm tình Tần Hương Y thấp xuống.

Hắn, đã không phải Bắc Đường Húc Phong trước kia, thiên hạ đều là của hắn, trong mắt của hắn còn có thể có gì đây? Giờ phút này, hắn nên diệt trừ tất cả công cụ lợi dụng, bao gồm nàng.

Trước khi đi, Bắc Đường Húc Phong mang theo nàng vấn an Bắc Đường Húc Vinh được chôn ở trong Quỷ Lâm.

Hắn đứng ở trước ngôi mộ, chưa nói câu nào, hốc mắt hồng hồng.

Xác thực, Long Đế quốc có phần vinh hôm nay, nhị hoàng huynh này đã bỏ ra không ít sức. Không nghĩ tới, hắn không phải chết trận sa trường, mà là chết một cách ngoài ý muốn, thực đáng tiếc. Từ nay trong Long Đế quốc lại không có đối thủ, hắn sẽ càng cô đơn. Trầm mặc thật lâu sau, hắn đột nhiên ngửa mặt lên trời thở dài thê lương.

Tần Hương Y nhìn bia mộ kia, tâm tình trầm trọng không ít. Ít nhất Bắc Đường Húc Vinh là chết vì sự si tình của hắn, nếu không phải do sự xuất hiện của nàng, hắn vẫn là Vinh vương gia uy phong lẫm lẫm như cũ. Có lẽ là chính mình hại hắn.

===

Đoàn thắng lợi của Long Đế quốc chậm rãi khởi hành. Tần Hương Y một mình một người ngồi ở trong xe ngựa, mà Bắc Đường Húc Phong thì cưỡi con ngựa cao to, cùng đám người Âu Dương Hạo dọc đường chuyện trò vui vẻ, sang sảng cười to.

Có lẽ hắn đã quên nàng.

Trở lại kinh thành, hắn là vẫn hoàng đế nhận tôn sùng kia. Nàng vị hoàng hậu này đã không còn thu hút, thậm chí còn có chút cô đơn. Rời đi nhiều ngày, rốt cục đã trở về Phượng Du cung, tất cả vẫn như trước.

Tần Hương Y đột nhiên cảm thấy mệt mỏi quá, báo thù? Thiên hạ đã định, nếu lại chấp nhất, chỉ chịu sự phi nhỡ của dân chúng thiên hạ.

Còn nhớ trên đường quay về, đi qua một thành trì ở vùng biên giới Bãng Tuyết quốc trước kia, nàng xem đến cười vui trên mặt dân chúng, đột nhiên cảm thấy trước kia thật là chính mình sai lầm rồi. Nếu phục quốc, chỉ khơi dậy chiến tranh, làm cho những dung nhan từng cười vui mất sắc. Chiến tranh rất khổ, nàng không bao giờ muốn nghĩ đến nữa. Vẫn là Nhị ca ca nói đúng.

Nay không còn mục tiêu, nàng muốn rời đi.

Một mình một người đứng trong cung khuê, thu thập vài món quần áo đơn giản, chuẩn bị tối nay lên vào An Bình cung, mang Trảm Long bà Nhược Bãng cùng nhau rời đi.

“Thái Hậu giá lâm.” Đúng lúc này, cửa cung truyền đến thanh âm của cung nhân.

Tần Hương Y nhanh chóng dấu quần áo, sửa lại trang dung, ra cung khuê. Quả nhiên Giang Thuý Ngọc mang theo nhóm cung nhân nhẹ nhàng tiến vào, nhưng phía sau bà còn thêm một bóng hình trắng xinh đẹp, là Âu Dương Nghi Lâm, trên mặt xem ra tinh khiết yên lặng có thêm vài phần đặc ý.

“Thần thiếp thỉnh an Thái Hậu.” Tần Hương Y khom người cúi đầu. Giang Thuý Ngọc thản nhiên nhìn Tần Hương Y một cái, trên gương mặt từng đăm bạc của nàng cứ nhiên hơn vài phần sắc giận dữ, hừ lạnh một tiếng, lập tức đi tới chiếc ghế lê trong chính điện ngồi xuống, Âu Dương Nghi Lâm thật biết điều khéo đứng ở phía sau bà, hai tay chấp vào nhau, dáng vẻ cực kỳ đoan chính, cuộc sống trong cung khiến nàng thành thực không ít, xóa bớt đi tính trẻ con, nàng được cho khí chất mỹ nữ.

“Dẫn bọn chúng vào.” Ánh mắt Giang Thuý Ngọc quét về phía cửa cung, lạnh lùng thốt.

Dứt lời, hai cung nữ ôm Trảm Long, Nhược Bãng vội vàng đi vào.

“Mẫu hậu ——” Trảm Long cùng Nhược Bãng vừa thấy được Tần Hương Y, liền nhảy nhót hoan hô lên, tránh tay cung nữ ra, nhào hướng ngực của nàng.

“Long nhi, Bãng nhi, gần đây sống tốt không?” Tần Hương Y nhin không được tình cảm nhớ con, găt gao đem hai hài tử ôm vào trong lòng, nước mắt trào xuống.

“Mẫu hậu, Long nhi và Bãng nhi sống tốt lắm. Hoàng thái hậu đối với chúng con tốt lắm.” Trảm Long cùng Nhược Bãng tựa hồ sớm thích ứng cuộc sống trong cung, nói chuyện lên không chút rụt rè, giống như bọn họ là thật sự hoàng tử, công chúa.

Nghe đến đó, trong lòng Tần Hương Y một tiếng kéo kẹt vang, ngoài đầu nhìn lại Giang Thuý Ngọc một cái, mặt của bà không hề hiền lành giống như trước, thay vào đó là phần nộ, “Âu Dương quý phi nói Trảm Long cùng Nhược Bãng không phải nghĩa tử nghĩa nữ hoàng thượng nhận về, mà là con riêng hoàng hậu và nam nhân bên ngoài sinh ra, lúc ấy ai gia còn không tin. Bây giờ ai gia tin! Hoàng hậu, ngươi còn gì để giải thích?”

“Thái Hậu, thần thiếp không có gì để giải thích. Âu Dương quý phi

nói đúng, Trảm Long cùng Nhược Băng là con do thần thiếp sinh ra.” Tần Hương Y ôm Trảm Long cùng Nhược Băng, trả lời thật sự lạnh nhạt, đồng thời, ngược mắt nhìn Âu Dương Nghi Lâm một cái, môi của nàng hơi cong lại, giống như đang muốn cười.

Nữ tử tên Âu Dương Nghi Lâm này thật sự không thuần khiết giống ngoài mặt! Nhưng nàng làm sao mà biết thân phận thực của Trảm Long cùng Nhược Băng? Nàng không có lý do gì biết. Trừ phi Bắc Đường Húc Phong nói cho nàng biết.

“Tần Hương Y lớn mật! Người cư nhiên lừa gạt ai gia! Cùng nam nhân bên ngoài sinh con, lại làm hoàng hậu! Đem thể diện hoàng gia đặt nơi nào? Còn có hoàng nhi của ai gia kia, cư nhiên cùng người lừa gạt ai gia, người rốt cuộc dùng kế gì mê hoặc hoàng nhi của ta?” Giang Thuý Ngọc hung hăng vỗ tay vịn ghế dựa, lông mày thon dài nhíu lại.

“Thái Hậu, thần thiếp không phải cố ý.” Tần Hương Y cũng không muốn giải thích nhiều, xác thực, đây là chuyện hoàng thất không thể dễ dàng tha thứ.

“Thôi. Ai gia không muốn cùng người nhiều lời, người rất làm cho ai gia thất vọng rồi.” Giang Thuý Ngọc đứng dậy, vòng quanh Tần Hương Y đang quỳ dưới đất hai vòng, ánh mắt hiện ra một tia thương xót, nhưng rất nhanh bị lửa giận thay thế.

“thần thiếp chỉ cầu Thái Hậu buông tha Trảm Long cùng Nhược Băng.” Tần Hương Y ôm chặt đứa nhỏ trong lòng, trong mắt tràn đầy cầu xin.

“Dưới gối hoàng thượng không có con, nhận Trảm Long cùng Nhược Băng làm nghĩa tử nghĩa nữ cũng không ngại, nhưng còn người, ai gia sẽ không bỏ qua.” Giang Thuý Ngọc vừa nói vừa ra hiệu cho cung nữ bên người.

Các cung nữ rất nhanh hiểu ý, vội vàng từ trong lòng Tần Hương Y ấm Trảm Long cùng Nhược Băng đi.

“Người đâu, đem hoàng hậu biếm vào lãnh cung.” Giang Thuý Ngọc không lưu tình chút nào, thanh âm quát lạnh xuyên thấu trong xương tủy.

Quyển 2 - Chương 22: Hoàng hậu gặp tai kiếp quý phi độc

Vừa dứt lời, hai gã thị vệ vội vàng đi vào, đem Tần Hương Y ném ra ngoài cung, nàng cũng không phản kháng, nàng duy nhất muốn làm hiện nay là để cho Trảm Long cùng Nhược Băng có cuộc sống hạnh phúc.

“Mẫu hậu, ta muốn mẫu hậu ——” tiếp theo nghe được tiếng khóc của Trảm Long cùng Nhược Băng, họ ở trong lòng cung nữ giãy dụa, nhưng không làm nên chuyện gì, tiếng khóc che mất tất cả.

Hốc mắt Tần Hương Y sớm ướt đẫm, lúc đi ra cửa cung, nàng ngoái đầu nhìn lại, mặt Âu Dương Nghi Lâm thay đổi, lông mày chau, khóe môi hàm chứa nụ cười xấu xa.

Lại nhớ tới Âm Hương cung.

Hoa cúc ở tường kia đã chết, cành lá héo rũ, không còn thấy tức giận.

Ra lại vào, tuy rằng tường thành không ngăn được đường đi của nàng, nhưng suy nghĩ vì con, nàng không lựa chọn chạy trốn. Nàng phải đợi, chờ đợi thời cơ tốt, mang theo Trảm Long cùng Nhược Băng xuất cung.

Đứng bên trong cái sân trống rỗng, gió nhẹ thổi qua, thêm vài phần tiêu điều thê lương. Trong hoàng cung này, có vô tận âm mưu cùng hắc ám.

Âu Dương Nghi Lâm quyết không phải là một nhân vật đơn giản.

“Nương nương — —” là thanh âm của Lệ Huru.

“Lệ Huru, sao ngươi lại tới đây?” Tần Hương Y từ trong suy tư phục hồi tinh thần lại, hướng phía cửa nhìn lại. Chỉ thấy Lệ Huru thi lễ với thị vệ ở cửa, lúc này mới chạy lại đây.

Aizzz, làm khó nha đầu kia.

“Nương nương — — Thái Hậu sao có thể như vậy — — Lệ Huru nói với hoàng thượng — — để cho hần tới cứu người.” Lệ Huru lau nước mắt, chạy nhanh đến trước mặt Tần Hương Y, tức giận dậm mạnh chân nhỏ.

“Không cần. Có lẽ đây cũng là kết quả hần muốn.” Tần Hương Y lắc đầu cười lạnh một tiếng.

“Hiện tại liên hệ với cốc chủ đã bị chặt đứt, bằng không bà nhất định sẽ tới cứu nương nương.” Trên mặt Lệ Huru tràn đầy bất đắc dĩ.

“Lệ Huru, ngươi nha đầu ngốc, ngươi cảm thấy tường thành này ngăn được ta sao? Ta là vì Trảm Long cùng Nhược Băng. Ngươi giúp ta tìm Nhị ca, bảo hần mang Trảm Long cùng Nhược Băng xuất cung đi.” Tần Hương Y bắt lấy tay Lệ Huru, giảm thấp thanh âm xuống.

“Nương nương, người còn không biết sao? Sau khi người cùng hoàng thượng xuất cung Tần nhạc sư liền rời hoàng cung. Hần bảo người để lại tờ giấy cho người.” Lệ Huru vội vội vàng vàng từ trong ống tay áo tìm ra một trang giấy đưa cho Tần Hương Y.

Tần Hương Y mở ra, hai hàng chữ thanh tú hiện lên ở trước mắt:

làm việc tốt thường gian nan, nên chú ý phòng thủ.

Nhị ca là có ý gì? Nói là ta cùng Bắc Đường Húc Phong sao? Không có khả năng!

“Đi nhanh đi. Người không thể ở trong này quá lâu.” Lúc này, một gã thị vệ bước nhanh đến, đem Lệ Huru ra bên ngoài.

“Sai đại ca, van xin người, để cho ta ở lâu một chút. Chỉ một lúc nữa thôi.” Lệ Huru cầm tay thị vệ, cầu khẩn nói.

“Không được. Ta cho người vào, đã là trái với lệnh của Thái Hậu. Đi nhanh đi.” Thị vệ kia khẩn cấp đem Tần Hương Y ra bên ngoài luôn.

“Lệ Huru, người đi đi. Ta không sao.” Tần Hương Y bình tĩnh nói một câu.

“Nương nương, người bảo trọng.” Lệ Huru bắt đắ dĩ đi theo thị vệ ra Âm Hương cung, tiếp theo “lách cách” một tiếng, cửa cung đã khóa lại.

Tần Hương Y nhìn cửa lớn đóng chặt, lắc lắc đầu, phất tay áo vào phòng trong. Lãnh cung đơn sơ, cũng sạch. Nàng ngồi ở trên ghế trong chính sảnh, nhắm mắt tựa lưng vào ghế ngồi. Không suy nghĩ gì nữa, ngồi suốt cả một ngày, thẳng đến lúc gần tối, nàng nghe được thanh âm ken két của cửa cung vang lên, có người vào.

Là ai đây? Nàng đứng dậy đi ra cửa, một nữ tử thanh tú đi tới, định thần nhìn lại, trong lòng kinh hãi, đây không phải Đông Bình sao?

Là Đông Bình, thật là Đông Bình, cung nữ vẫn hôn mê bất tỉnh Đông Bình, bước chân của nàng thực ổn, không có một chút tướng suy yếu, trong tay còn cầm một cái lớn hộp đựng thức ăn.

“Đông Bình!” Tần Hương Y kinh hỉ kêu một tiếng.

“Nương nương.” Đông Bình liếc mắt một cái liền nhìn thấy Tần Hương Y, vui vẻ chạy đến.

“Người đã tỉnh?” Tần Hương Y nắm tay Đông Bình, cẩn thận đánh giá mấy lần, nàng trừ bỏ sắc mặt có chút trắng bệch, tất cả đều bình thường cực kỳ.

“Nương nương, sau khi ngài và hoàng thượng xuất cung nô tỳ liền tỉnh. Sau đó Thái Hậu cho nô tỳ trở về An Bình cung.” Đông Bình nghiêm túc đáp trả.

“Thì ra là như vậy. Vào trong nhà nói.” Tần Hương Y dẫn Đông Bình vào Âm Hương cung.

Đông Bình vào chính sảnh, quét mắt một vòng cung điện đơn sơ, trong mắt hiện lên một tia khác thường, sau đó thả hộp đựng thức ăn ở trên bàn trà, chậm rãi lấy đồ ăn bên trong ra, nói: “Nương nương, đây là bữa tối Thái Hậu bảo nô tỳ đưa cho ngài, ngài mau ngồi ăn cho nóng đi.”

“Đông Bình, kỳ thật Bản cung vẫn muốn chờ người tỉnh lại. Người nói cho Bản cung, thật sự là Vân Ny hạ độc thủ với người?” Tần Hương Y vẫn hoài nghi với vụ án của tứ đại cung nữ, nay Đông Bình tỉnh, vừa vặn có thể phá giải nỗi băn khoăn trong lòng.

Đông Bình ngẩn người, lắc lư đầu, nói: “Ta hoàn toàn không nhớ rõ. Lúc ấy ta ở trong sân làm cỏ, đã bị người đánh ngất xỉu.”

“Thật sự một chút cũng không nhớ ra?” Tần Hương Y tiếp tục truy vấn.

“Thật sự không nhớ gì cả.” Trong con ngươi trong suốt của Đông Bình lóe ánh sáng sáng ngời, nàng cũng không giống nói dối một chút nào.

Tần Hương Y thất vọng lắc lắc đầu, hít một tiếng, “Thôi, hiện tại thân ở lãnh cung, còn trông nom chuyện này để làm gì. Chỉ cần ngươi không có chuyện gì là tốt rồi.”

“Nương nương, hay là trước dùng bữa tối đi. Đồ ăn đều nguội cả rồi.” Đông Bình bưng lên bát đĩa, đưa tới trước mặt Tần Hương Y.

Tần Hương y làm sao còn khẩu vị, chỉ đơn giản ăn hai cái, liền buông ra.

Đông Bình mắt thấy Tần Hương Y ăn đồ ăn, âm thầm cười, hướng phía cửa nhìn một cái, đúng lúc này, một cái bóng hình màu trắng xinh đẹp nhẹ nhàng tiến vào, không phải người khác, đúng là Âu Dương Nghi Lâm.

“Tỷ tỷ, ở trong này có tốt không?” Âu Dương Nghi Lâm một bộ dạng vênh vác tự đắc.

“Là người? Người tới làm gì?” Tần Hương Y khinh thường liếc mắt Âu Dương Nghi Lâm một cái, sau đó lập tức ngồi vào ghế chính sảnh, trước kia thật sự là xem thường nàng, nữ tử này chẳng phải đơn giản.

“Muội muội đến thăm tỷ tỷ, có gì không ổn?” Âu Dương Nghi Lâm vẫn chưa hành lễ, liền trực tiếp vào ngồi cạnh, sau đó sửa sang quần áo lụa trắng hoa lệ.

“Không cần ngươi hảo tâm như vậy.” Tần Hương Y lạnh lùng cười,

xoay mặt qua một bên.

“Tỷ tỷ không phải vẫn muốn biết Đông Bình làm sao lại bị thương đấy sao? Muốn muội muội nói cho người biết hay không?” Âu Dương Nghi Lâm ngược mắt, nghiêng mắt nhìn Đông Bình một cái, đặc ý nói.

“Khi đó người còn chưa tiến cung.” Tần Hương Y bỏ lại một câu, cũng không muốn cùng Âu Dương Nghi Lâm nhiều lời.

“Chưa có tiến cung, có thể xếp vào cơ sở ngầm mà. Nay tỷ tỷ vào lãnh cung, sợ là về sau cũng không gặp được hoàng thượng, muội muội không ngại nói cho tỷ tỷ, Đông Bình là người của ta, Vân Ny cũng là người của ta. Kỳ thật Xuân Miếu, Hạ Diễm, Thu Hâm chết đi là Đông Bình cùng Vân Ny gây nên, Vân Ny là vì bảo vệ Đông Bình, mới sớm tự để lộ bản thân như vậy.” Âu Dương Nghi Lâm nhướn lông mày, trên mặt tinh khiết yên lặng thêm vào một phần âm tà.

“Đông Bình!?” Tần Hương Y cả kinh trong lòng, đôi mắt mãnh liệt nhấc, ánh mắt trực tiếp quét về phía Đông Bình.

“Hoàng hậu nương nương không cần nghi ngờ. Nô tỳ cùng Vân Ny đều là người Thổ Khâu quốc, Vân Ny dối xưng mình là công chúa Thổ Khâu quốc, mục đích chính là che dấu tai mắt người, bảo vệ tánh mạng nô tỳ, tương lai báo đáp quý phi nương nương. Năm đó nếu không phải quý phi nương nương, chỉ sợ nô tỳ cũng không sống đến hiện nay.” Con người trong suốt của Đông Bình đột nhiên trở nên rất lạnh, nàng không còn là tiểu nha đầu thuần khiết kia.

“Quý phi muội muội hình như cũng cảm thấy hứng thú với tàng bảo đồ? Người rốt cuộc là người nào?” Tần Hương Y nheo hai mắt lại, quét về phía Âu Dương Nghi Lâm, cẩn thận quét nàng mấy lần, nàng thật là muội muội Âu Dương Hạo? Không có khả năng, một người

ngay thẳng, thuần chất trung thành đền nợ nước, một người quý kẻ đa đoan, không từ thủ đoạn, căn bản không giống người một nhà.
"Người làm sao mà biết thân thế của Trảm Long cùng Nhược Băng?"

"Tỷ tỷ hỏi thật nhiều. Nhưng tỷ tỷ thật là một người thông minh, không trách được khiến hoàng thượng thích. Nếu như vậy, cũng đừng trách muội muội không khách khí." Âu Dương Nghi Lâm từ từ đứng dậy, đi về phía Tần Hương Y, ánh mắt trở nên âm trầm.

Tần Hương Y đột nhiên cảm giác đầu thật choáng váng, toàn thân mệt mỏi. Nguy rồi, trong đồ ăn vừa rồi có độc.

Quyển 2 - Chương 23: Quý phi là thật hay là giả

Sau khi Bắc Đường Húc Phong hồi cung, cũng không có vui mừng như trong tưởng tượng. Hắn một mình đứng ở ngự thư phòng, cả một ngày đều không có ra cửa.

Một đóa vàng sáng, đứng chấp tay, mắt sâu nhắm chặt, cái trán lông mày xen lẫn một chút u buồn. Thiên hạ đã chiếm được, địch nhân đã bị đánh bại, lòng của hắn càng thấy trống rỗng.

Hít thật sâu, nhớ tới mùi hương trong trí nhớ kia, mùi kia đặc biệt, người thấy làm cho người ta khó có thể quên. Ba năm trước đây, hắn thân trúng my độc, là nàng cứu hắn, nữ tử người mang kỳ hương kia. Đối với nàng, rốt cuộc là cảm kích? Hay là tưởng niệm?

Nàng là Âu Dương Nghi Lâm sao? Không phải, trước kia vẫn cho là nàng. Nhưng từ sau khi nàng vào cung, hắn mới phát hiện, nàng không phải. Khi nhìn xa xa, như gần như xa, yêu hương vị giống như đã từng quen biết này. Nửa tháng ở chung, phát hiện trên người quý phi thiếu một chút gì, đúng, là một loại cảm giác thân thiết.

Cái loại cảm giác thân thiết này, chỉ có khi cùng hoàng hậu một chỗ mới có, đó là một loại rung động, tựa hồ kiếp trước quen biết, cả hai cũng không xa lạ.

“Hoàng thượng, Âu Dương tướng quân cầu kiến.” Thanh âm của Lý tổng quản ở cửa vang lên.

“Để cho hắn vào.” Bắc Đường Húc Phong chưa từng quay đầu.

“Vâng”

Không nhiều trong chốc lát, Âu Dương Hạo ngay thẳng chất phác kia dạo bước mà vào, thời điểm đang muốn hành lễ, Bắc Đường Húc Phong bỗng nhiên xoay người lại, nói: “Tất cả lễ tiết đều miễn.”

“Tạ hoàng thượng.” Âu Dương Hạo cung kính khom người cúi đầu như trước.

“Trong khoảng thời gian này vất vả ngươi. Ngày mai lâm triều, trầm chắc chắn luận công ban thưởng.” Mắt thâm trầm của Bắc Đường Húc Phong đảo qua Âu Dương Hạo, thực nghiêm túc nói.

“Tạ hoàng thượng ân điển, nhưng vi thần không phải đến luận thưởng.” Âu Dương Hạo chậm rãi ngẩng đầu, lẳng lặng ngóng nhìn Bắc Đường Húc Phong, đột nhiên “rầm” một tiếng quỳ xuống đất, “Vi thần có tội!”

“Ngươi có tội gì?” Lòng mày Bắc Đường Húc Phong nhíu lại, cũng không phải rất kinh ngạc, hắn tựa hồ sớm biết rằng Âu Dương Hạo phải làm như vậy, tạm dừng một lát, khéo miệng khế cong, tạo ra một độ cong mỹ lệ.

“Hoàng thượng bảo vi thần tra rõ chuyện thích khách Phượng Du cung, đã có kết quả.” Mặt Âu Dương Hạo lập tức trướng đến đỏ bừng, giống như phạm tội lớn ngập trời gì, xấu hổ vô cùng, hận không thể tìm kẽ đất chui vào.

“À? Thích khách điều tra ra rồi?” Bắc Đường Húc Phong không nhanh không chậm hỏi.

“Thích khách từ Kim Nghi cung.” Khi Âu Dương Hạo nói tới đây, làn

da trên mặt giống ứ máu. "Vi thần có tội, lệnh muội không hiểu chuyện, kính xin hoàng thượng thứ tội."

"Xem ra Âu Dương tướng quân thật ra là một trung thần. Không chút nào giấu diếm tình hình thực tế." Mắt sâu của Bắc Đường Húc Phong nháy mắt, trên mặt tuấn dật bay ra vài phần vẻ vui mừng.

"Hoàng thượng đã biết?" Âu Dương Hạo hơi hơi ngược mắt, tất cả trên mặt đều là vẻ kính sợ. Ai không biết đương kim thiên tử ngạo thị thiên hạ (trên cao thiên hạ), dũng cảm túc trí. Bất cứ chuyện gì đều không thể gạt được hắn.

"Trong lúc trẫm cùng người xuất cung, đội sưu mật đã điều tra rõ vụ án thích khách Phượng Du cung, chân tướng chuyện này, trẫm đã rõ ràng. Hoàng hậu đã phát hiện bí mật Nghi Lâm không phải trời sinh có mùi thơm cơ thể, cho nên Nghi Lâm nổi lên lòng xấu xa, trước hết để cho hoàng hậu thân trúng nhuễn độc, lại lén vào trong Phượng Du cung ám sát, đúng không?" Bắc Đường Húc Phong vừa nói vừa dạo bước đến trước mặt u Dương Hạo, một phen kéo hắn, nói: "Muội muội phạm sai lầm, ca ca có tội gì? Đứng lên đi. Trẫm không phải hôn quân."

"Không, là vi thần lỗi, là vi thần làm huynh trưởng không dạy bảo tốt. Thật không nghĩ tới Nghi Lâm sẽ làm ra loại sự tình này." Âu Dương Hạo ảo não đăm đăm đầu, khuôn mặt tự trách.

"Người trước không cần tự trách, trẫm hỏi người, Nghi Lâm mấy năm trước ra ngoài từng chịu đá thương? Sau đó trên người có mùi thơm lạ lùng?" Bắc Đường Húc Phong trấn định hỏi.

"Đúng như vậy. Nhưng vi thần thật sự không biết mùi thơm của cơ thể trên người Nghi Lâm là thế nào đến?" Âu Dương Hạo cúi mắt suy nghĩ sâu xa một lát, vẻ mặt khổ sở.

“Nàng dùng Hoài Hương hoàn, cho nên cơ thể mới có mùi thơm.” Bắc Đường Húc Phong cười nhẹ, hiệu suất sưu mật đội xử lý chuyện quả nhiên là vừa chuẩn vừa nhanh, không tới mấy ngày, đã đem chuyện thích khách Phượng Du cung tra rành mạch. Ngừng một lát, hần đột nhiên phát phát ống tay áo, đi tới phía trước cửa sổ, con người trở nên thâm trầm, “Ba năm trước đây, người cùng trẫm âm thầm đi Băng Tuyết quốc, khi đi qua Quỷ Lâm gặp tập kích, sau lại phân tán. Người còn nhớ?”

“Vi thần nhớ rõ.” Âu Dương Hạo nói.

“Thời điểm chúng ta khai hoàn mà về, trẫm nói qua cho người biết, trẫm muốn tìm một nữ tử mang hương.” Ánh mắt Bắc Đường Húc Phong nay thật sự xa rất xa, đôi mắt mê ly, tựa hồ đang nhớ lại cái gì.

“Hoàng thượng — — vi thần có tội, vi thần xác thực từng nói với Nghi Lâm hoàng thượng thích nữ tử mang hương. Nhưng — —” Âu Dương Hạo mãnh liệt cả kinh, mới vừa rồi biết lời nói của Bắc Đường Húc Phong là gì.

“Đây chỉ là việc nhỏ, nói lộ ra miệng cũng không gây trở ngại cái gì. Nhưng người quên một việc, chính là Nghi Lâm căn bản không biết võ công. Đêm đó người ám sát hoàng hậu lại thật sự là quý phi!” Bắc Đường Húc Phong bỗng nhiên thu tầm mắt trở về, gắt gao nhìn thẳng khuôn mặt Âu Dương Hạo chất vấn.

“Hoàng thượng, vi thần thật sự không biết Nghi Lâm làm sao có thể có võ công? Nàng thật sự không, thật sự. Nghi Lâm là vi thần nhìn lớn lên, nàng có võ công hay không, vi thần rõ ràng nhất. Nàng quyết không thể nào lén luyện võ công. Vi thần cũng thường xuyên cảm thấy kỳ quái, từ sau khi lần đó Nghi Lâm bị thương trở về, liền trở

nên cổ cổ quái quái, nhiều khi, vì thần cảm thấy nàng không hề giống như Nghi Lâm trước.” Âu Dương Hạo thở dài một hơi, khuôn mặt không biết làm sao.

“Âu Dương Hạo, từ nhỏ trầm cùng nhau lớn lên với ngươi, trầm hiểu cách làm người của ngươi. Nhưng ngươi chưa từng hoài nghi mọi người của ngươi sao? Nàng đã không phải Âu Dương Nghi Lâm trước kia rồi! Ngay cả trầm cũng đã phát hiện, vì sao ngươi hoàn toàn không biết?” Thanh âm rét lạnh của Bắc Đường Húc Phong đùng chạm lấy mỗi một vật trong phòng, ánh mắt thâm trầm quét về phía u Dương Hạo, vừa tức vừa giận.

“Hoàng thượng ý là Nghi Lâm cũng không phải là Nghi Lâm? Vậy Nghi Lâm đâu? Vì thần vẫn cảm thấy Nghi Lâm bị thương, mới có thể trở nên kỳ quái.” Âu Dương Hạo vừa nghe, cả người hoảng hốt.

“Cho dù là bị thương, bản tính cũng sẽ không biến đổi. Nay nàng giống như có điểm không từ thủ đoạn, căn bản không giống người Âu Dương gia. Trầm cảm thấy, Nghi Lâm chân chính sớm bị người ta thay thế.” Trong ánh mắt thâm thúy của Bắc Đường Húc Phong lộ ra một cỗ trí tuệ.

“Không có khả năng. Quyết không thể nào.” Cả người Âu Dương Hạo mềm nhũn, liên tiếp lui về phía sau vài bước.

“Ngươi xem một chút, làm sao giống tướng quân đã qua sa trường?! Chuyện Nghi Lâm tạm thời bỏ qua, trầm chính là ngờ vực vô căn cứ thôi, là thật hay là giả, về sau chắc chắn sẽ có kết luận.” Bắc Đường Húc Phong nghiêng mắt nhìn Âu Dương Hạo một cái, lạnh lùng nói.

“Vâng!” Âu Dương Hạo cúi đầu đáp.

===

Ngự thư phòng an tĩnh một lát, sắc mặt Bắc Đường Húc Phong dần dần chìm xuống, ánh mắt trói chặt, giống như đang cân nhắc cái gì, bỗng nhiên hấn xoay người lại đây, ánh mắt định lại, nói: “Tuy rằng Nạp Lan Minh Thành đã thần phục, nhưng trầm cảm thấy chuyện này có chút cổ quái.”

“Ý hoàng thượng là?” Âu Dương Hạo nói tiếp.

“Nạp Lan Minh Thành không phải là hôn quân, lần này hấn khinh địch đồng ý thần phục như vậy, trầm cảm thấy có điểm kỳ quái. Nhớ kỹ! Giám thị bọn họ tuyệt không có thể thả lỏng!” Ánh mắt sắc bén của Bắc Đường Húc Phong quét về phía bàn sách, nhìn đống sách trên bàn, tim của hấn đột nhiên buộc chặt. Nạp Lan Minh Thành con cáo già này, nhất định không thể dễ dàng buông tha hấn, nếu muốn thiên hạ thái bình, Mã Nhã quốc nhất định phải cam nguyện trở thành một tòa thành trì của Long Đế quốc, từ nay về sau không có Mã Nhã quốc, chỉ có Mã Nhã thành mới đúng.

Nghĩ đến đây, mặt mày của hấn lại kéo, cười âm hiểm, trong tròng mắt hiện lên một chút ánh sáng khôn khéo, đáy mắt thật sâu tích đầy trí tuệ, là đại trí tuệ, hấn cho tới bây giờ chính là thật thông dong, bình tĩnh.

“Vi thần nhất định gia tăng phòng bị, tuyệt sẽ không khiến cho Nạp Lan Minh Thành có ngày nổi danh!” Âu Dương Hạo ôm quyền nắm chặt, nói chuyện lo lắng mười phần.

Âu Dương Hạo trời sinh mộc mạc, ngay thẳng, đối với chiến sự, hấn luôn luôn định liệu trước.

“Hoàng thượng, không xong rồi!” Bên ngoài đột nhiên vang lên thanh âm lo lắng của Lý tổng quản.

“Chuyện gì?” Bắc Đường Húc Phong rét lạnh hỏi.

“Nghe nói Thái Hậu đem hoàng hậu nhất lãnh cung.” Lý tổng quản luôn nói uốn éo, càng sốt ruột, thì càng uốn éo.

“Thái Hậu vì sao đem hoàng hậu nhất lãnh cung?” Phản ứng Bắc Đường Húc Phong thật lớn, lông mày vừa mới giãn ra trán lập tức nhú.

“Nghe nói là chuyện của tiểu hoàng tử cùng tiểu công chúa.” Lý tổng quản chỉ nói nửa câu chuyện, không có tiếp tục nói nữa. Tiểu hoàng tử cùng tiểu công chúa trong miệng Lý tổng quản cũng chính là Trầm Long cùng Nhược Băng.

Bắc Đường Húc Phong làm sao không biết lợi hại trong đó, nhất định là bí mật bị vạch trần rồi, đôi mắt cơ trí kia lập tức ảm đạm xuống dưới, mày hung hăng quất một cái, ống tay áo vung lên, giống một trận gió bay ra ngự thư phòng.

Âu Dương Hạo nhìn Bắc Đường Húc Phong đi xa, sửng sốt một thời gian mới hoàn hồn lại, hoàng thượng luôn luôn trấn định thông dong, cư nhiên cũng sẽ có thời điểm không biết làm sao. Quái lạ!

Quyển 2 - Chương 24: Tay đứt ruột xót thê thảm

Trong Âm Hương cung.

Không khí càng thêm ngưng đọng.

Tần Hương Y cảm thấy toàn thân như nhũn ra, một chút nội lực cũng dùng không được, cả người xụi lơ ở trên ghế không thể nhúc nhích, độc này rất quen thuộc, nhớ rõ lần trước khi ở Phượng Du cung, cùng loại tình huống này giống nhau như đúc, chính là lần này tỷ lệ độc quá nặng.

“Độc này?” Tần Hương Y vô lực lắc đầu, liếc mắt Âu Dương Nghi Lâm một cái.

“Đúng, tỷ tỷ đã đoán đúng. Lần trước duyên độc trên người tỷ tỷ chính là muội muội ta làm. Nhớ rõ mùi hương trong phòng ta không? Ta vẫn tùy thời dự bị, toàn bộ khách không mời mà đến đều chạy không khỏi. Đúng rồi, không ngại nói cho tỷ tỷ, thích khách đêm đó cũng là ta.” Âu Dương Nghi Lâm vừa nói vừa cười khanh khách, gương mặt mỹ lệ như bị bóp méo, lông mày nhỏ nhắn run rẩy, không thanh thuần giống như trước, giống như một phụ nữ độc ác. “Tại sao ngươi phải làm như vậy?” Hơi thở Tần Hương Y như lan, toàn thân mềm tựa một nắm bùn.

“Không tại sao. Cảm thấy như vậy rất hay, thực vui vẻ. Nhưng thuận tiện có được thứ ta muốn.” Âu Dương Nghi Lâm nói xong từng bước một đi về phía Tần Hương Y, vươn tay nâng cằm của nàng lên, hung hăng kèm, “Thứ gì đẹp thủy chung đều phải mất đi. Đông Bình, lại đây!” Nàng quay đầu, ngắm Đông Bình một cái, đưa một cái ánh mắt.

“Vâng!” Mặt Đông Bình không chút thay đổi, gương mặt trắng nõn lạnh tựa như khối băng, chỉ thấy nàng từ trong ống tay áo lấy ra nhất đồng ngân châm, đi tới bên người Tần Hương Y, chậm rãi mở ra, sau đó từ bên trong lấy ra một cây châm dài ba tấc.

Ánh sáng màu bạc xẹt qua ánh mắt Tần Hương Y, nàng mơ hồ cảm thấy nguy hiểm đến. “Ngươi muốn làm gì?” Nàng thở phì phò, chất vấn, hai má đỏ bừng đỏ bừng.

“Âm Hương cung này đã phong kín. Không có ai biết hoàng hậu sao lại chết. Nhưng ngươi chiếm lấy tim của hoàng thượng, ta liền muốn cho ngươi nếm đau khổ trước khi chết!” Hốc mắt Âu Dương Nghi

Lâm mở thật to, dường như muốn vỡ ra, gương mặt tà ác trong suốt có điểm dơ bẩn.

“Người hản không phải là Âu Dương Nghi Lâm thực sự. Bốn cung sớm nghe nói qua, Âu Dương gia nhiều đời trung lương, sẽ không sinh ra một nữ tử phản nghịch như ngươi. Xem ra ngươi là nhiệm vụ chưa hoàn thành, lại yêu hản trước.” Tần Hương Y không có e ngại chút nào, nàng từ trong lời nói Âu Dương Nghi Lâm đọc hiểu thứ gì, không khỏi lắc đầu cười.

“Đủ rồi! Không cần tự cho là thông minh!” Âu Dương Nghi Lâm gầm lên giận dữ, tiếp theo nghe được “Bốp” một tiếng, nàng dương tay, một cái tát hung hăng đánh vào trên mặt Tần Hương Y. Ngay sau đó khóe môi hồng bóng tràn ra một chút máu tươi.

“Bị Bốn cung đoán trúng rồi.” Vẻ mặt Tần Hương Y lạnh nhạt, không hề sợ chết.

Nàng càng như vậy, Âu Dương Nghi Lâm càng tức giận.

“Đông Bình, ra tay đi!” Nàng xiết chặt nắm tay, quát.

“Vâng!” Đông Bình cúi đầu lên tiếng trả lời, từ trên lưng lấy khăn gấm, nhét chặt trong miệng Tần Hương Y, sau đó mãnh liệt đâm tay nàng, giờ ngân châm trong tay lên, nhắm ngay đầu ngón tay của nàng cắm tới.

Một tiếng than nhẹ từ bên trong miệng bị nhét chặt khăn gấm truyền ra, mặt cô gái xinh đẹp đau đến mức biến dạng, nhú lại tựa như bột nhão. Gân xanh trên trán, trên tay lộ ra, tất cả đều là đau nhức gây ra. Không nhiều trong chốc lát, nàng liền mồ hôi như mưa. Tục ngữ nói tay đứt ruột xót, loại đau này là khó chịu được nhất.

Âu Dương Nghi Lâm khoanh tay, lại vẻ mặt đắc ý, nhìn không ra chút thương tiếc.

“Tiếp tục đâm!” Ngay sau đó, nàng lại mệnh lệnh một tiếng.

Đông Bình không do dự, lập tức lại vươn một cây dài châm, nhắm ngay một ngón tay khác của Tần Hương Y cắm tới, đồng dạng đau ngâm, hàm răng cắn chặt môi son, đều chảy ra máu, gương mặt phấn nôn trở nên trắng bệch, tựa như giấy dầu.

“Tiếp! Tiếp tục đi!” Âu Dương Nghi Lâm rống giận, tựa như một sư tử rít gào, khủng bố cực kỳ.

Đông Bình tựa như còn rối gỗ nghe lời, nhanh chóng nắm thêm từng cây ngân châm vào tay Tần Hương Y. Lần này còn cắm vào ngón tay, chỉ sợ không đau chết, cũng chỉ thừa nửa cái mạng.

Một chủ một tớ, ai cũng không chần chừ.

Cũng ở một khắc châm hạ xuống kia, bên ngoài cửa cung có động tĩnh. “Người lòng dạ thật ác độc!” Thanh âm của một phụ nữ truyền đến, tiếp theo là vù một tiếng, một đạo ánh sáng bay về phía Đông Bình. Nha đầu kia rên rỉ một tiếng, “rầm” một tiếng ngã xuống đất, máu tuôn ra.

Đợi cho Âu Dương Nghi Lâm kịp phản ứng, tập trung nhìn vào, một phi tiêu đang cắm ở trên lưng Đông Bình, huyết chảy đầy đất. Cả người nàng run lên, hướng phía cửa nhìn lại, một phụ nữ áo đỏ

đang đứng ở cửa, dáng người gầy yếu, hai má tinh mỹ, còn có một đôi mắt nhỏ chớp nhất sáng ngời, cả người đều lộ ra một cỗ khí chất khác biệt.

“Người là ai?” Âu Dương Nghi Lâm gượng đứng khí, quát.

“Đến hỏi Giang Thuý Ngọc đi. Nàng sẽ nói cho người biết.” Phụ nữ áo đỏ lạnh lùng cười, lập tức đi vào phòng.

Tần Hương Y đau đến cơ hồ sắp ngất đi, nhưng thanh âm quen thuộc truyền vào bên tai, ý thức của nàng thanh tỉnh không ít, ánh mắt híp nửa nhìn cửa, áo đỏ bay bay, là cô cô, thật là cô cô, “Cô cô! Nàng dùng một tia hơi sức cuối cùng kêu.

Xác thực, người phụ nữ kia chính là cốc chủ Tiên Tử cốc Tây Môn Hồng Song, cứu nàng, dạy võ công cho nàng. Nàng đến đây, rốt cuộc đã tới, nàng vẫn thương nàng tựa như mẫu thân.

“Cô cô? Các người là cùng một phe?” Âu Dương Nghi Lâm sợ hãi lui về sau hai bước.

“Cùng thì thế nào? Không muốn có vận mệnh như nha đầu kia, hãy mau cút đến An Bình cung cho ta, nói cho Giang Thuý Ngọc, báo ứng của nàng đến!” Tây Môn Hồng Song ác trừng liếc mắt Đông Bình ngã vào trong vũng máu một cái, sau đó quét mắt Âu Dương Nghi Lâm một vòng, khóe miệng nổi lên một tia cười thích ý.

Âu Dương Nghi Lâm liếc mắt nhìn Đông Bình, kinh hãi không nhỏ, mặt mày cúi xuống, không dám nhiều lời, đành phải lắc lắc tay áo trắng, hừ lạnh một tiếng, khẩn cấp chạy khỏi Âm Hương cung.

“Hương Y, sao người ra thế này? Đứa nhỏ đáng thương của ta.”

Đợi cho Âu Dương Nghi Lâm rời đi, vành hai mắt Tây Môn Hồng Song đỏ lên, nhanh tiến đến, bế Tần Hương Y trong ngực.

“Cô cô, yên tâm, Hương Y không chết được.” Tần Hương Y tựa tại trong lòng Tây Môn Hồng Song, tuy rằng đau, nhưng cảm giác được một phần ấm áp.

Tây Môn Hồng Song lắc lắc đầu, trong hốc mắt chứa đầy nước mắt, nàng cẩn thận nâng tay Tần Hương Y lên, nhìn cây châm còn ở ngoài đầu ngón tay, mặt mẫn liệt kéo, oán hận nói: “Đều là lão thái bà Giang Thuý Ngọc kia làm, có phải hay không?”

“Cô cô, Hương Y không sao. Nơi này là hoàng cung, cô cô vào bằng cách nào?” Tần Hương Y miễn cưỡng giương môi cười, bắt đầu lo lắng an nguy của Tây Môn Hồng Song.

“Hương Y, cô cô thực xin lỗi người. Kỳ thật cô cô đem người đưa vào hoàng cung là có mục đích khác, cô cô là muốn ——” Tây Môn Hồng Song vừa nói vừa ôm chặt Tần Hương Y, cũng đang tại lúc này, cửa Âm Hương cung được mở ra, nghe được một thanh âm thật mạnh vang lên, tiếp theo liền vang lên tiếng truyền báo của Lý tổng quản: hoàng thượng giá lâm!

“Hắn làm sao lại tới rồi?” Hai hàng lông mày Tây Môn Hồng Song căng thẳng, giúp đỡ Tần Hương Y dựa vào trên ghế, “Hương Y, cô cô sẽ trở lại.” Dứt lời, nàng chạy qua cửa sổ.

Cùng lúc đó, đoá vàng sáng kia cũng bay vào chính sảnh, thời điểm

Bắc Đường Húc Phong nhìn đến trước mắt một màn, hoàn toàn sợ ngây người.

Tần Hương Y ngã vào ghế trên, sắc mặt tái nhợt, cơ hồ hấp hối. Dưới đất máu chảy một mảnh, thi thể Đông Bình nằm ngang trên mặt đất, mùi đặc quánh.

“Hoàng hậu ——” thấy một màn như vậy, biểu tình Bắc Đường Húc Phong cơ hồ ngưng kết thành khối băng, một tiếng thâm tình kêu gọi, chạy lên, đem Tần Hương Y ôm vào trong lòng.

Cái loại kêu gọi này rất sâu, rất nặng, đủ để xuyên thấu trong xương. Ôm nàng trong ngực, lúc thấy ngón chân ở đầu ngón tay nàng, mày nhất thời nhíu, “Là ai làm?!” Rống giận kia là rít gào.

Quyển 2 - Chương 25: Thân thế mẹ của đế vương vạch trần

Tần Hương Y không còn lực trả lời vấn đề gì, hai tròng mắt khép lại, ngã vào trong ngực rộng lớn kia.

“Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương té xỉu.” Lý tổng quản mắt sắc, kêu sợ hãi một tiếng.

“Mau gọi Thái y!” Lúc này đôi mắt của Bắc Đường Húc Phong đỏ bừng đỏ bừng, tựa như lửa thiêu, hấn liều lĩnh ôm lấy Tần Hương Y, chạy khỏi Am Hương cung.

Trong Long Hành cung. Cảnh tượng nhóm thái y vội vàng, một mảnh bận rộn.

Rốt cục người tán thần định. Tần Hương Y nằm ở trên long sà xa hoa, mi mắt nhắm chặt, giống ngủ, sắc mặt trắng bệch vừa rồi thoáng có điều cải thiện, đôi tay nhỏ dài kia quấn đầy băng.

Bắc Đường Húc Phong vẫn canh giữ ở bên giường, một khắc không có rời đi.

Hiện tại hấn mới hiểu được, hấn đã đối hoàng hậu sớm chiều ở chung này sinh ra một loại tình cảm đặc biệt. Mỗi khi nàng gặp nguy hiểm, hấn muốn quên mình đi đến bảo vệ nàng, xác thực, vẻ đẹp của nàng, sự thông tuệ của nàng đủ để cho nam tử thiên hạ ái mộ. Hấn cho là mình ngoại lệ, thì ra mình cũng là tục không chịu được. Nhẹ nhàng thở dài một tiếng, vươn tay kéo chăn đắp kín cho nàng, hấn nhin không được khẽ hôn lên trán, tiếp theo hấn đứng lên, đi hướng cửa sổ, tổng theo thói quen nhìn ra xa, “Có nên để ý nàng và nam nhân khác đã sanh con hay không? Kỳ thật không nên để ý.” Ở trong lòng mặc niệm, ngoái đầu nhìn lại, trong lòng tràn đầy thương tiếc.

Nữ tử trên giường, mi mắt hơi động một chút, đôi mắt đột nhiên mở ra. Kỳ thật Tần Hương Y cũng không có ngủ sâu. Mỗi một cái động tác của Bắc Đường Húc Phong, nàng biết được, tim nàng đập nhanh.

Nhưng hấn nhất định còn đang để ý Trảm Long và Nhược Băng sinh ra.

Nghĩ đến đây, nàng đau khổ lắc đầu, hai hàng nước mắt chảy xuống. Đây có lẽ chính là mạng, không có đế vương có thể để một nữ tử mất trinh làm hoàng hậu. Một ngày nào đó, hẳn sẽ buông tha nàng, hoặc là đem nàng nhốt lãnh cung.

“Hoàng nhi, hoàng hậu giữ lại không được.” Người chưa tới, tiếng tới trước. Âm chưa rơi, bức rèm che kia đã bị nhấc lên, Giang Thuý Ngọc thở phì phì vọt tiến vào, phân cao quý, đạm bạc trước kia, đã không còn tồn tại.

Phía sau Giang Thuý Ngọc vẫn thêm một cái bóng trắng — — Âu Dương Nghi Lâm. Nàng vẫn giả một bộ thanh thuần, đối chuyện xấu đã làm lúc trước không quan tâm chút nào.

Bắc Đường Húc Phong thực trấn định, chậm rãi đi thông thả đến trước mặt Giang Thuý Ngọc, ngắm Âu Dương Nghi Lâm một cái, nói: “Mẫu hậu, hoàng hậu giữ lại không được, vậy Quý phi loạn dùng hình phạt riêng xử trí như thế nào?”

Bất cứ chuyện gì đều không thể gạt được quân chủ khôn khéo này, hẳn sớm bảo người ép hỏi thị vệ Âm Hương cung, trước đó chỉ có Âu Dương Nghi Lâm vào lãnh cung.

độc kế thương tổn hoàng hậu trừ nàng, không có người thứ hai có thể làm ra.

Giang Thuý Ngọc phát phát tay áo, sắc mặt không thay đổi nói: “Đây đều là ý của ai gia. Như thế nào? Hoàng nhi đau lòng sao? Tần Hương Y không thể lưu lại, như vậy chỉ có nhục thể diện hoàng gia.” Mặt mày Âu Dương Nghi Lâm nhếch lên, giống như đang đắc ý, hiện tại Thái Hậu thay nàng chịu tội, nàng lại không kiêng nể gì.

“Mẫu hậu, đây là chuyện của nhi thần. Tự nhi thần biết cách giải quyết.” Bắc Đường Húc Phong luôn luôn hiếu kính mẫu thân, cũng không nói một câu nặng, ngay cả việc chọn hậu hẳn đều tôn trọng ý tứ của nàng. Nhưng lần này hẳn ngoại lệ rồi, rất không bình tĩnh lắc tay áo, bỏ lại một câu.

“Hoàng nhi, ngươi thay đổi.” Cả người Giang Thuý Ngọc sừng sốt, nàng mơ hồ cảm thấy cái gì.

“Giang Thuý Ngọc, đây là báo ứng của ngươi!” Đột nhiên một trận gió mạnh thổi vào trong cung, một bóng dáng đỏ nhảy cửa sổ mà vào, trực tiếp chạy về phía long sàng. Thân thủ của nàng rất nhanh, thuận thế nắm lên Tần Hương Y trên giường, một thanh kiếm dài dừng ở trên cổ của nàng.

“Cô cô — —” Tần Hương Y liếc mắt một cái liền nhận ra Tây Môn Hồng Song, chính là nàng không nghĩ tới cô cô lại hướng nàng xuống tay.

“Người là ai? Mau buông hoàng hậu ra!” Bắc Đường Húc Phong miễn cảm nhú mày, nâng bước tiến đến.

“Không được nhúc nhích, bằng không ta giết nàng.” Tây Môn Hồng Song vừa nói vừa nắm chặt kiếm dài, “Hương Y, cô cô thực xin lỗi ngươi.” Nàng giảm thấp thanh âm xuống, bám vào bên tai Tần Hương Y nói một tiếng, thanh âm kia rất đau, rất đau.

“Người phụ nữ lớn mật, dám tiến cung ám sát, đến — —” Giang Thuý Ngọc lắc lắc tay áo, một tiếng quát trách móc, nhưng lời còn chưa dứt, đã bị Tây Môn Hồng Song chặt đứt. “Giang Thuý Ngọc, người ngay cả ta cũng không nhận ra sao?” Dứt lời, nàng ngửa mặt lên trời cười dài một tiếng.

“Người?” Giang Thuý Ngọc hơi khẽ cau mày, neho lại con người đen, cần thận đánh giá người phụ nữ áo đỏ trước mắt, nhìn rất quen mắt! Là nàng! Trí nhớ bị gợi lên, “Người là Hồng phi! Người không có chết?” Người phụ nữ cao quý này đột nhiên bùm miệng, cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

“Tỷ tỷ, người thật đúng là trí nhớ tốt. Nhờ phúc của người, bị người ném Cổ Mộc nhai, ta chẳng những không chết, còn chiếm được một khoản tài phú, còn học được một thân tuyệt thế võ công này. Thật đúng là cảm tạ tỷ tỷ.” Tây Môn Hồng Song nhíu lông mày, cười khanh khách, tiếng cười kia làm người ta sồn tóc gáy.

“Người rốt cuộc muốn làm gì?” Cả người Giang Thuý Ngọc hướng về sau lui từng bước, nếu không phải Âu Dương Nghi Lâm đỡ lấy, chỉ sợ nàng liền hôn mê bất tỉnh.

Tây Môn Hồng Song đưa mắt nhìn Tần Hương Y trong lòng, lại ngấm liếc mắt Bắc Đường Húc Phong một cái, khóe môi cong lên, nói: “Giang Thuý Ngọc, năm đó người chiếm con của ta, đem ta ném xuống Cổ Mộc nhai. Người cảm thấy ta sẽ làm gì? Hôm nay ta liền cho con người chết ở trước mặt của người! Cho người ném nỗi đau đón mắt con!”

Nàng vừa nói vừa từ trong ống tay áo lấy ra một cái chai thuốc nhỏ ném cho Bắc Đường Húc Phong, “Đón lấy.”

Bắc Đường Húc Phong thực nhanh chóng tiếp nhận chai thuốc, liếc mắt nhìn Tần Hương Y, trong mắt là tràn đầy đả thương, hẳn không muốn nàng bị thương nữa, tuyệt không muốn. “Người thả nàng! Tất cả đều có thể thương lượng.”

“Thả nàng cũng được. Người uống hết bình độc dược kia đi, ta liền thả nàng.” Tây Môn Hồng Song dứt lời, lại là một tiếng cười to, cười này giống như đong lại đã lâu, đã lâu, giờ phút này, hoàn toàn giải phóng ra.

“Hoàng nhi, không thể.” Giang Thuý Ngọc lấy lại bình tĩnh, lấy giọng ra lệnh nói.

“Hắn có thể không uống. Nhưng kiếm của ta vô tình.” Tây Môn Hồng Song hừ lạnh một tiếng, “Hương Y, là cô cô thực xin lỗi người. Cô cô từ vừa mới bắt đầu cứu người, chính là muốn lợi dụng người báo thù. Cô cô biết lấy vẻ đẹp của người, sự thông minh của người. Nam nhân thiên hạ gì đều chạy không khỏi. Cô cô chỉ có như vậy mới có thể báo thù. Xin lỗi.” Nàng dứt lời, hung hăng nhắm mắt lại, kiếm dài trong tay lại nắm chặt một phần.

Cổ Tần Hương Y tràn ra máu đỏ tươi, nàng không phản kháng, chỉ nuốt nuốt nước mắt, cũng không nói cái gì, nhắm mắt, thống khổ hỏi: “Cô cô, tại sao muốn như vậy, vì sao? Không bằng Hương Y

chết là xong hết mọi chuyện.” Nói xong, nàng đang chuẩn bị đánh tới trên thân kiếm của Tây Môn Hồng Song.

Ai ngờ Tây Môn Hồng Song sớm có chuẩn bị, ngón tay nhanh chóng một chút, che đại huyết của nàng, con người mãnh liệt vừa nhắc, bắn về phía Bắc Đường Húc Phong, nói: “Xem đồ đệ tốt của ta, lại muốn đi tìm chết vì người! Ta đã nói rồi, hôm nay, nếu người không chết, thì nàng chết! Bản thân ta muốn nhìn, người thích nàng bao nhiêu! Hôm nay ta liền đánh cuộc một lần.”

Tâm Bắc Đường Húc Phong từ đầu đã phục, giờ phút này, hắn càng hiểu được Tần Hương Y trong lòng của hắn đã ăn sâu bén rễ. Khi nàng muốn tự vận, tim của hắn liền đau nhói giống bị một ngàn đao chém.

“Được, ta uống.” Định thần một lát, Bắc Đường Húc Phong mở nút chai thuốc ra.

“Dừng tay cho ai gia!” Khi Giang Thuý Ngọc thấy một màn như vậy, nước mắt trong hốc mắt ào ào rơi xuống, không biết là cảm động, hay là phẫn nộ.

“Nhanh đi!” Tây Môn Hồng Song nhìn Giang Thuý Ngọc thống khổ, trong lòng liền càng vui mừng, lại nắm chặt kiếm dài trong tay.

“Giang Thuý Ngọc, hôm nay ta khiến người xem con của người chết thế nào!”

Đó là một mối hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Bắc Đường Húc Phong mong mỏi liếc mắt Tần Hương Y một cái, cũng không nói cái gì, liền lập tức cầm lấy chai thuốc dốc vào miệng.

“Dừng tay! Hồng phi, người buông kiếm ra, hắn là con của người!”

Giang Thuý Ngọc nhìn Bắc Đường Húc Phong, từ ái trong mắt tràn đầy, nước mắt vỡ đê, hung hăng nhắm mắt lại, run lên một câu đi ra.

Bắc Đường Húc Phong dừng tay, mãnh liệt cả kinh, chai thuốc trong tay rơi trên mặt đất ngã cái dập nát. “Mẫu hậu, người nói cái gì?”

Một câu thôi, trong Long Hành cung nhất thời an tĩnh lại. Tất cả mọi người kinh ngạc.

“Cái gì? Giang Thuý Ngọc, người lặp lại lần nữa.” Tây Môn Hồng Song có điểm không thể tin được tại của mình.

“Hồng phi, năm đó là ta đoạt con của người, nhưng ta không có giết hắn, mà là đem hắn bồi dưỡng thành một thế hệ đế vương.” Vành mắt Giang Thuý Ngọc chứa lệ nóng, dùng ánh mắt từ ái quét Bắc Đường Húc Phong một vòng, sau đó xách làn váy, kéo tay Âu Dương Nghi Lâm, đi phía trước hai bước, tiếp tục nói: “Năm ấy Tam hoàng tử của ta vừa mới ra đời đã chết, ta vì bảo toàn hậu vị, che giấu mọi người. Vừa vận khi đó, người mang theo tứ hoàng tử vừa mới ra đời đi chùa miếu cầu phúc, ta liền động ác ý. Kỳ thật ta không có ý đả thương người. Chẳng qua là khi hỗn loạn, không muốn lại bại lộ thân phận, mới không thể không giết người diệt khẩu. Những năm gần đây, ta vẫn thực tự trách, cho nên ta ở sâu trong cung, ăn chay niệm Phật, một lòng hướng thiện, không vì cái gì khác, chỉ

muốn bồi dưỡng Phong nhi thành tài, phù hộ hấn bình an khỏe mạnh, đối với người cũng tốt có một giao phó.” Người phụ nữ cao quý này vẻ mặt thê lương buồn bã, nước mắt chảy qua hai má thương tang, lưu lại là vết đau thật sâu, trong mắt của nàng không còn cường thế, chỉ có áy náy thật sâu.

Quyển 2 - Chương 26: Mưa gió sắp đến nguy cơ nặng

Trong Long Hành cung lại tĩnh, chỉ có Giang Thuý Ngọc sấm hối khóc, thân mình nàng đứng vững vàng, từng bước một hướng Bắc Đường Húc Phong đi đến, bỗng nhiên kéo tay hắn, nước mắt giàn giụa trên gương mặt phấn trắng, nói: “Phong nhi, thực xin lỗi. Là ta sai rồi, ta không phải người tốt.” Dứt lời, nàng thật sâu liếc mắt nhìn Tây Môn Hồng Song, “Nàng mới là mẹ ruột của ngươi, Thục phi của tiên hoàng. Năm đó là ta nổi lên ác ý, đoạt con trai của nàng làm của mình.”

Tây Môn Hồng Song chậm rãi buông lỏng kiếm bén đặt ở trên cổ Tần Hương Y, cười bỏ đại huyết của nàng, thả người bay xuống giường rồng, ánh mắt tang thương quét về phía Bắc Đường Húc Phong, bỗng nhiên hạ xuống hai giọt nước mắt, nói: “Hắn thật là con ta?”

“Phải” Giang Thuý Ngọc gật đầu một cái, thực kiên định nói.

“Không, không, đây không phải là thật. Mẫu hậu, ngài là vì cứu trẫm, cố ý lừa trẫm, đúng hay không?” Bắc Đường Húc Phong đối biến cố bất thành linh, có điểm không biết làm sao, cầm cánh tay Giang Thuý Ngọc, lắc đầu liên tục, trong đôi mắt đen thâm trầm như nước là bối rối ít có.

Mẫu hậu hắn tôn trọng cho tới nay lại là hung thủ thương tổn mẹ đẻ của hắn, vậy ngôi vị hoàng đế này cũng không chính đáng. Đây đối với một quân chủ ngạo thị thiên hạ mà nói, chính là một loại xấu hổ rất lớn, trong mắt hắn dung không được nửa điểm tỳ vết nào. Ngày hôm nay thiên hạ đại định, lão thiên gia cư nhiên cho hắn một cái vui

đua lớn thế.

“Phong nhi, đây là thật. Đều là thật sự. Hồng phi mới là mẫu thân chân chính của ngươi. Đây hết thảy đều là lỗi của ta.” Giang Thuý Ngọc nhìn bộ dạng vừa sốt ruột vừa đau của Bắc Đường Húc Phong, trong lòng lại khó chịu. Hấn tuy là nhi tử của Hồng phi, nhưng nàng đối với hấn vẫn một mực yêu thương, xem như của mình sinh, nay mang đến cho hấn cực kỳ bi ai như thế, lòng của nàng tựa như đao xoắn.

“Thật là con của ta?” Hung ác trong hai mắt Tây Môn Hồng Song sớm biến mất hết, một đôi con ngươi trở nên từ ái.

“Các ngươi đi ra ngoài, đều đi ra ngoài! Để cho trẫm yên lặng một chút!” Bắc Đường Húc Phong đột nhiên quát một tiếng, ngửa mặt lên trời cười khẽ một tiếng, thống khổ nhắm lại hai tròng mắt, thanh âm thật quyết tuyệt.

“Phong nhi — —” Giang Thuý Ngọc và Tây Môn Hồng Song trảm miệng một lời kêu.

“Đi ra ngoài!” Miệng Bắc Đường Húc Phong phun ra hai chữ cứng rắn, hấn chưa từng mở mắt ra, sắc mặt lạnh giống như băng.

Chân tướng này, trong lúc nhất thời hấn không thể nhận. Một người là mẫu thân dưỡng dục mình, một người là mẹ đẻ của mình, hấn nên đối đãi như thế nào? Là người thân? Hay là kẻ thù? hấn luôn luôn làm việc quyết đoán lại do dự. Nên như thế nào? Hấn không biết.

“Hồng Song, ngươi đi theo ta.” Giang Thuý Ngọc bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Bắc Đường Húc Phong, kéo tay Tây Môn Hồng Song hướng cửa cung đi đến.

Âu Dương Nghi Lâm vẫn đứng ở bên cạnh giữ im lặng, lúc này ngược mắt nhợt nhạt nhìn Tần Hương Y trên long sàng một cái, trong mắt bay ra sự thích thú, nàng vung tay áo trắng, đi theo Giang Thuý Ngọc ra cửa cung.

Trong An Bình cung.

Trong chính điện đơn sơ, lư hương lượn lờ, Phật âm vẫn còn.

Trong điện chỉ có hai người, từng hoàng hậu và Thục phi — — Giang Thuý Ngọc và Tây Môn Hồng Song, các nàng đối diện, ai cũng không có đánh phá im lặng tạm thời.

“Hồng phi, là ai gia sai lầm rồi. Người muốn xử trí như thế nào thì cứ làm như thế đi, ai gia không muốn làm cho Phong nhi khó xử!” Giang Thuý Ngọc ngồi xuống trên ghế chủ ở chính điện, đầu tựa vào tay vịn, sau đó chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Tây Môn Hồng Song thật cũng không do dự, một cái bước xa đi ra phía trước, vung tay lên hung hăng một chưởng bổ về phía Giang Thuý Ngọc, nhưng chính là một khắc rơi chưởng, nàng dừng lại.

Giang Thuý Ngọc cư nhiên không một chút trốn tránh, ngược lại bình tĩnh thần kỳ, “Người thật sự một lòng muốn chết?” Tây Môn Hồng Song nhíu lông mày hỏi.

Giang Thuý Ngọc không có mở to mắt, yên lặng như trước như nước.

Tây Môn Hồng Song thu chưởng lạnh lùng cười, nói: “Thôi, nếu Phong nhi đi theo ta, hẳn quyết sẽ không có thành tựu của ngày hôm nay. Hẳn bây giờ có thể trở thành bá chủ thiên hạ, có một nửa đều là công lao của người, nếu ta giết người, chẳng phải là không rõ tốt

xấu. Xem ra mấy năm nay, người dốc lòng chăm sóc hấn, ta không thể giết người. Giang Thuý Ngọc, ta cho người biết, người có thể chết vì Phong nhi, ta cũng tài cán hy sinh vì Phong nhi. Người chờ xem. Tràn nguy cơ này, ta nhất định có thể hóa giải.” Khi nàng nói câu nói sau cùng, con người lịch lãm ngấm ngoài cửa sổ một cái, nàng tựa hồ biết chút gì.

Dứt lời, nàng cũng không quay đầu lại đi ra An Bình cung. Giang Thuý Ngọc nhìn bóng lưng nàng đi xa, về mặt hồ nghi. Rốt cuộc nguy cơ gì?

===

Ánh trăng sáng, gió nhẹ từ từ. Một bóng màu đỏ ở trong ngự hoa viên phiêu diêu.

“Đi ra!” Tây Môn Hồng Song thầm vận chân khí, nhẹ nhảy lên một tòa núi giả, hướng bốn phía kêu một tiếng.

Đúng lúc này, một trận gió mạnh cuốn qua, một cái bóng dáng thon dài nhẹ nhàng lại đây, tiếp theo hai tiếng cười lạnh từ trong miệng của hấn, “Sur phụ, người rốt cuộc đã tới!”

Hấn, cảm y hoa lệ trên người, tay cầm kiếm dài, một bộ dạng khí thế nghiêm nghị.

“Người dừng tay đi. Hương Y có nơi dừng chân, người cũng đừng có đau khổ dây dưa.” Tây Môn Hồng Song phi xuống thân giả sơn, đi tới trước mặt nam tử kia.

“Sur phụ cảm thấy ta làm tất cả đây là vì Hương Y sao?” Khóe miệng nam tử hoa y cong lên, thản nhiên nở nụ cười.

“Chẳng lẽ không đúng?” Tây Môn Hồng Song hỏi lại một câu.

“Sur phụ cũng biết thân phận của ta?” Trong bóng đêm, trên gương mặt anh tuấn của nam tử hoa y hiện ra một phần quý dị.

“Năm năm trước, ta ở đáy Tiên Tử cốc cứu ngươi, ngươi nói cho ta biết, ngươi là hậu duệ giang hồ, vì bị kẻ thù đuổi giết, mới ngã vào đáy cốc. Chẳng lẽ ngươi gạt ta?” Tây Môn Hồng Song nắm tay, đáy mắt hiện lên một tia khác thường, nàng tựa hồ đã cảm thấy được cái gì.

“Sur phụ, đồ nhi chỉ có thể nói cho người biết. Lần này tiến cung, ta không phải là vì Hương Y, Hương Y nhưng là một con cờ của ta thôi.” Nam tử hoa y nắm chắc kiếm trong tay, con ngươi mỉm cười nói, vừa ác vừa hung nói.

“Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?” Mày dài của Tây Môn Hồng Song nhíu lại, trên mặt thoáng xẹt qua vài tia lo lắng.

“Trước kia ta nói qua ta muốn giết chết Bắc Đường Húc Phong. Hiện tại cũng sẽ không thay đổi.” Trong tròng mắt đen của nam tử hoa y lộ ra một cỗ ánh mắt sắc bén.

“Không được! Ngươi không thể giết hắn!” Tây Môn Hồng Song lắc đầu liên tục, toàn bộ trở nên khẩn trương lên.

“Không được nhúc nhích!” Thành linh, sau lưng toát ra một cái giọng nữ, cùng lúc đó, một cái vật cứng để ở phía sau lưng nàng.

“Hoàng muội, đừng đá thương bà!” Nam tử hoa y khẩn trương đi phía trước từng bước.

“Hoàng huynh, ngươi mềm lòng?” Thanh âm của nữ tử có mấy phần

oán khí.

“Không cần đả thương bà. Bà là ân nhân cứu mạng của ta.” Mặt mày nam tử hoa y trầm xuống, rất trầm trọng nói.

“Bà ta không giết, Tần Hương Y cũng không giết. Kế hoạch của chúng ta khi nào mới có thể hoàn thành?” Nữ tử vừa nói vừa nắm chặt vũ khí bén trong tay, bộ dáng thanh thuần trở nên ngoan độc.

“Đủ rồi! Ngu Uyển Nhi cùng Ngũ Mạn Quân, ta đều giúp người xử lý. Người bây giờ không phải chuyên súng trong hậu cung sao? Vì sao còn không lấy được tàng bảo đồ? Người có phải động chân tình với Bắc Đường Húc Phong hay không? Lần này phụ hoàng thảm bại, tiếp theo toàn bộ nhờ chúng ta, người đối với hấn cũng không thể mềm lòng, nếu cần thiết, phải giải quyết hấn!” Mày rậm của nam tử hoa y mãnh liệt nhú một cái, hung hăng trừng mắt nữ tử sau lưng Tây Môn Hồng Song một cái.

“Hoàng huynh, hoàng muội? Các người rốt cuộc là người nào?” Tây Môn Hồng Song đem đối thoại của một nam một nữ này, nghe được rõ ràng.

“Lão thái bà, dù sao người cũng phải chết. Nói cho người biết cũng không sao. Đồ đệ tốt của người là hoàng tử Mã Nhã quốc, mà ta là công chúa Mã Nhã quốc! Hiện tại đã biết rõ sao?” Nữ tử ghé vào bên tai Tây Môn Hồng Song, cười như không cười nói, thanh âm âm trầm cực kỳ.

“Các người — — các người không không được thương tổn Phong nhi!” Tây Môn Hồng Song hung hăng trừng mắt nam tử hoa y.

“Lão thái bà, chậm rồi. Biết Bắc Đường húc Phong là con trai bảo bối của người, nhưng người không có cách nào khác nói cho hấn biết

những thứ này.” Nữ tử vừa nói vừa hung hăng đánh một chưởng vào sau cổ của nàng.

Hai mắt Tây Môn Hồng Song trợn trắng, hôn mê bất tỉnh.

“Hoàng muội, không nên thương tổn bà ấy.” Trong ánh mắt nam tử hoa y nhiều hơn một phần thương hại.

“Hoàng huynh, không cần bận tâm tư tình. Nghiệp lớn làm trọng, bây giờ chưa giết bà ta, chờ chúng ta lấy đến tàng bảo đồ rồi nói sau. Hiện tại Liễu Yến Yến ăn xong độc của ta, chỉ sợ cả đời cũng sẽ không tỉnh lại. Cho nên chúng ta tạm thời vẫn an toàn.” Nữ tử dứt bỏ Tây Môn Hồng Song hôn mê, vỗ vỗ tay, nhàn nhã thu chủ thụ, nói với nam tử hoa y.

“Liễu Yến Yến theo ngươi nhiều năm như vậy, còn thay ta nhận tất cả tội danh. Ngươi thật đúng là hạ được độc thủ.” Hai mắt của nam tử hoa y nhíu lại, khinh thường nhìn nữ tử một cái, trên mặt thêm mấy phần bất đắc dĩ.

“Hoàng huynh, nếu muốn hoàn thành nghiệp lớn. Nhất định phải lòng dạ ác độc. Mấy năm qua, ta thay hình đổi dạng sinh hoạt tại Âu Dương gia, cũng thật khổ. Hiện tại là thời điểm phản kích. Nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ phụ hoàng giao cho.” Nữ tử lắc lắc ống tay áo, đáy mắt lạnh lẽo hiện lên một tia gợn sóng.

“Tất cả ta đều buông xuống. Bao gồm cảm tình đối Tần Hương Y. Còn ngươi?” Nam tử hoa y quét mắt nữ tử một vòng, rất chân thành nói.

“Ta đương nhiên là muốn hoàn thành nhiệm vụ phụ hoàng giao cho, để cho Mã Nhã quốc lớn mạnh. Lần này trận chiến Quỷ Lâm, phụ hoàng thảm bại, cho nên chúng ta phải giành thời gian lấy được tàng

bảo đồ, giết chết Bắc Đường Húc Phong.” Nữ tử hướng nam tử hoa y đi thong thả vài bước, mặt mày trở nên thâm trầm, “Ta đã động tay chân trong đền cung đình, tìm được cơ hội thích hợp, chúng ta lập tức hành động. Tây Môn Hồng Song là mẹ ruột của hắn, giữ bà ta lại, chính là bùa hộ mệnh.”

“Tốt.” Nam tử hoa y lên tiếng trả lời, trong con ngươi là một phần ngoan độc, nắm tay dần dần nắm lên, tiếp theo một tiếng cười trộm.

Quyển 2 - Chương 27: Đế vương Đế hậu khéo viên phòng (1)

Nửa tháng trôi qua, vết thương của Tần Hương Y đã ổn định rất nhiều, băng gạc trên tay đã cởi, ngón tay cũng linh hoạt rất nhiều, chính là mỗi khi nhớ tới đau đớn tay đứt ruột xót kia, tim nàng lại đập nhanh.

Lại là một ngày sắp tàn, Tần Hương Y một mình ở trong vườn, vàng óng ánh phủ kín từng cái góc, nàng yên lặng trầm tư, Âu Dương Nghi Lâm rốt cuộc là người nào? Ngày ấy nàng ở lãnh cung nói được một lúc, nhưng không thể tưởng tượng, một tiểu nữ tử thanh thuần như nước đã có một bụng âm mưu. Nàng đơn giản chỉ là thiên kim Âu Dương gia sao?

Đã có âm mưu, phải để cho nàng dùng hết, hồ ly cuối cùng cũng lộ ra cái đuôi, thả con tép, bắt con tôm, lấy tịnh chế động. Một ngày nào đó nàng sẽ không tìm được.

Nhẹ nhàng thở dài, suy nghĩ dịch chuyển đến một chỗ khác, từ sai đêm đó rời đi Long Hành cung, chưa hề gặp lại Bắc Đường Húc Phong, hắn sẽ thế nào?

Nghĩ đến đây, lòng của nàng luôn không khỏi rút lại. Loại cảm giác này rốt cuộc là cái gì đây? Chẳng lẽ là tình? Thôi, không nghĩ, nàng dùng sức lắc đầu, ngược mắt nhìn về nơi xa, mây trắng sâu kín, trên trời trong suốt, có phải lúc rời đi hay không?

“Nương nương.” Là Lệ Hưu, kỳ thật nàng đứng ở một góc trong vườn đã lâu, chỉ là không muốn quấy rầy Tần Hương Y. Lúc này khuya rồi, đã đến giờ dùng bữa, nàng mới qua kêu một tiếng.

“Lệ Hưu, người tới vừa đúng lúc, mau đưa ức hương hoàn của ta tới.” Tần Hương Y xoay người sang chỗ khác, lông mày lá liễu nhỏ nhắn nhẹ nhàng động.

“Nương nương, người không cần dùng ức hương hoàn nữa.” Lệ Hưu nháy hai tròng mắt, nhẹ nhàng cười.

“Việc này — —” Tần Hương Y dùng ức hương hoàn đã trở thành thói quen.

“Kỳ thật đã sớm không nên dùng. Trước kia người dùng ức hương hoàn, chỉ là vì giấu diếm thân phận, nay thân phận công chúa Băng Tuyết quốc của người đã không phải bí mật, làm gì phải dùng thuốc đây? Thuận theo tự nhiên đi.” Lệ Hưu nháy mắt nhỏ, gần từng tiếng nói được đều có đạo lý.

“Cũng đúng.” Tần Hương Y cúi đầu, lo nghĩ, yên lặng gật gật đầu.

“Nương nương, vừa rồi suy nghĩ về hoàng thượng?” Lệ Hưu trầm mặc một lát, đột nhiên nghịch ngợm hỏi.

“Người nha đầu kia, càng ngày càng lẩm mồm. Ta sao lại nhớ hấn, ta chỉ là đang nghĩ khi nào mang Trảm Long cùng Nhược Băng rời đi đầm rồng hang hổ này. Nay cô cô không biết đi nơi đâu. Nếu có người ở đây, người chắc chắn giúp ta.” Tần Hương Y vừa nói vừa hạ mắt, bất đắc dĩ dao động tay.

“Nương nương, sao người còn suy nghĩ về cốc chủ? Lần trước bà đã muốn giết người.” Lệ Hưu chu chu miệng, nhú mày một cái.

“Ta biết cô cô không phải cố ý.” Tần Hương Y ngược mắt ngắm một cái xa xa, rất chân thành nói.

“Nương nương — — tiểu thư — — thực không có cách nào với người.” Lệ Huru nhẹ nhàng thờ dài, ngắm liếc mắt bốn phía một cái, thấy không có người, cứ tiếp tục nói: “Tiểu thư, Lệ Huru cảm thấy người vẫn là ở lại hoàng cung tốt nhất. Lệ Huru cảm thấy hoàng thượng cần người.”

“Nói nhăng gì đấy? Hắn làm sao có thể cần ta?” Tần Hương Y lườm Lệ Huru một cái, hơi có vài phần tức giận.

“Thật sự, Lệ Huru cứ cảm thấy như vậy.” Lệ Huru nghiêng đầu, trên mặt hiện lên vài phần ngây thơ.

“Hoàng hậu nương nương — —” đúng lúc này, cửa cung truyền đến thanh âm ồn ền tức giận của Lý tổng quản, tiếp theo người đã thờ hồng học chạy tới trước mặt Tần Hương Y.

“Lý tổng quản, người làm gì đó? Vội vã xao động nóng nảy như vậy?” Lệ Huru nhìn Lý tổng quản một cái, che miệng cười.

“Lý tổng quản, xảy ra chuyện gì chứ?” Tần Hương Y chậm rãi hỏi.

“Nương nương, ngài mau đi xem hoàng thượng một chút đi. Hiện tại hoàng thượng mỗi ngày đều từ sớm bận đến trễ, từ trễ bận đến sớm, không ngủ không nghỉ, còn tiếp như vậy, nô tài sợ Long thể hoàng thượng không sẽ không ổn!” Lý tổng quản vừa nói vừa lau mồ hôi, tất cả trên mặt đều là lo lắng.

“Hắn nửa tháng này, vẫn là như vậy phải không?” Tần Hương Y mãnh liệt cả kinh, khẩn cấp hỏi.

“Đúng vậy a, nương nương.” Lý tổng quản trả lời.

“Sao người không nói sớm? Còn tiếp tục như vậy — —” Tần Hương Y không có nói xuống chút nữa, xuất phát từ một loại phản ứng bản năng, bước nhanh chạy đi Phượng Du cung.

Lệ Hưu cùng Lý tổng quản sững sốt một chút, chốc lát kịp phản ứng, nhìn nhau cười.

Màn đêm đã buông xuống.

Đèn cung đình treo lên, bùng sáng.

Trong ngự thư phòng, một bóng dáng vàng sáng vẫn như cũ cúi đầu bận rộn, một đồng tấu chương bên phải bàn sách dần dần trôi tới bên trái, gương mặt lãnh tuấn thêm nhiều phần ủ rũ, đáy mắt đều là tơ máu.

“Hoàng thượng — —” cửa vang lên thanh âm của Tần Hương Y.

Bắc Đường Húc Phong sững sốt một chút, ngược mắt nhìn cửa một cái, trên mặt xẹt qua một tia ý mừng nhàn nhạt, nhưng rất nhanh trôi qua, “Hoàng hậu tới rồi, ngồi đi.” Đơn giản mấy chữ, sau đó tiếp tục vùi đầu phê duyệt tấu chương.

“Hoàng thượng, người còn tiếp tục như vậy, thân thể sẽ không ổn. Người không suy nghĩ cho mình, cũng phải vì trăm dân thiên hạ mà nghĩ. Thiên hạ vừa định, rất nhiều chuyện cần xử lý, hoàng thượng nhất định phải bảo trọng thân thể.” Tần Hương Y một tay chiếm lấy bút trong tay Bắc Đường Húc Phong, rất tức giận nói.

Bắc Đường Húc Phong ngược mắt nhìn Tần Hương Y một cái, cười

nhẹ, cái gì cũng không nói, lấy một cây bút khác trên giá bút, tiếp tục phê duyệt tấu chương.

“Hoàng thượng, người phải chấp nhận sự thật. Người cho là ngôi vị hoàng đế của mình là bất chính, đúng không? Người cảm thấy có một thân thể như vậy làm nhục danh đế vương của người, đúng không? Thái Hậu là dưỡng mẫu của người, mà nàng lại thương tổn mẹ đẻ người, cô cô là mẹ đẻ của người, nhưng người không thể nhận, đúng không?” Tần Hương Y cắn răng một cái, lại đoạt lấy bút trong tay Bắc Đường Húc Phong, hung hăng quăng trên mặt đất, “vậy để cho thần thiếp nói cho người biết làm như thế nào, nếu hoàng thượng đã ngồi trên ngôi vị hoàng đế, cũng đừng có lo lắng tới chính hay bất chính, quang minh hay không quang minh. Chỉ cần không làm dân chúng thất vọng, có lỗi với muôn dân, chính là hoàng đế tốt. Dưỡng mẫu cũng tốt, mẹ đẻ cũng thế, một người đối với người có ơn nuôi dạy, một người đối với người có ơn sinh thành, người không cần vứt bỏ một ai. Cô cô không xuống tay với Thái Hậu, cũng đủ để chứng minh nàng buông xuống thù hận. Bọn họ đều buông xuống, người vì sao không bỏ xuống được?”

Dứt lời, ngự thư phòng đột nhiên an tĩnh. Bắc Đường Húc Phong cúi đầu, ngây ngốc xem tấu chương rộng mở trên bàn sách, không có bất kỳ phản ứng.

Tần Hương Y lắc lắc đầu, cười khẽ một tiếng, nói: “Hoàng thượng, lời thần thiếp muốn nói đã nói xong.” Dứt lời, nàng phát phát ồng tay áo, lập tức đi ra cửa.

“Hương Y ——” ngay tại một khắc Tần Hương Y mở cửa, Bắc Đường Húc Phong ba bước làm hai bước đuổi theo, ôm lấy eo của nàng, trước ngực dính sát vào ở phía sau lưng của nàng.

“Hoàng thượng ——” Tần Hương Y mãnh liệt cả kinh, cuống quýt mà

muốn đẩy ra Bắc Đường Húc Phong.

Bắc Đường Húc Phong cũng không buông tay, chính là xoay thân thể của nàng. Hai người mặt đối mặt, bốn mắt nhìn nhau. Trong mắt đế vương cao ngạo này lại là tràn đầy tình cảm.

“Hoàng thượng, người buông thân thiếp ra.” Tim Tần Hương Y nháy loạn.

“Hương Y, để cho trẫm ôm người một cái.” Bắc Đường Húc Phong đột nhiên ôm Tần Hương Y vào lòng, cảm giác kia rất thân thiết, thật ấm áp, giống như tâm sắp mạnh mẽ nhiều ngày đến vào thời khắc này liền tịnh đi.

Cầm dưới của Tần Hương Y đặt trên vai Bắc Đường Húc Phong, hai tròng mắt trừng thật to, khi thân thể kia nghiêng qua đây, nàng tựa hồ đã cảm thấy trầm trọng trong lòng hắn, nàng không giãy dựa nữa, ngược lại nhu thuận gần sát lồng ngực của hắn.

Tốc độ tim đập nhanh hơn, thật rõ ràng. Tần Hương Y chưa từng có loại cảm giác này, hô hấp rõ ràng dồn dập lên.

“Tim hoàng hậu đập thật nhanh!” Bắc Đường Húc Phong càng mạnh ôm chặt thân thể Tần Hương Y, môi đỏ mọng gần sát bên tai của nàng, nhẹ nhàng nói một câu, tiếp theo hắn hé miệng cười đắc ý, trên mặt nhiều hơn một phần thỏa mãn.

Cả người Tần Hương Y run lên, muốn đẩy Bắc Đường Húc Phong ra, ai ngờ bàn tay của hắn đặt lên phía sau lưng của nàng, kéo thật mạnh, nàng một lần nữa ngã vào trong ngực của hắn, tiếp theo bàn tay to của hắn vươn, nâng lên cầm dưới của nàng, một cái hôn khẽ dừng ở trên môi cánh hoa của nàng.

“Hoàng thượng, đừng.” Tần Hương Y miễn cưỡng cảm run lên một cái, đẩy Bắc Đường Húc Phong ra, kinh ngạc lui về phía sau từng bước.

Kỳ quái, trong ngự thư phòng này lại có một cỗ đặc biệt hương khí, rất quen thuộc, hình như đã ngửi thấy ở đâu rồi. Trong lòng thêm một phần cảm giác bất an.

“Hoàng thượng, thần thiếp cáo lui trước.” Không biết như thế nào, nay đối mặt Bắc Đường Húc Phong, trong lòng có một loại rung động không hiểu. Nàng muốn trốn tránh loại cảm giác này, rất muốn trốn tránh, nàng chỉ muốn mang theo Trảm Long cùng Nhược Băng rời khỏi chốn thị phi này, tìm một địa phương thanh tĩnh, qua hết cuộc đời của mình.

“Hương Y, ngươi thực ghét trẫm sao?” Bắc Đường Húc Phong kêu Tần Hương Y, ánh mắt thẳng tắp đã rơi vào trên mặt Tần Hương Y, trong lòng mắt nhiều hơn một phần ưu thương.

“thần thiếp không phải chán ghét hoàng thượng. Mà là — — không đúng, hoàng thượng, người không có phát hiện sao? Trong ngự thư phòng này có một hương khí quái dị.” Tần Hương Y dò xét mọi nơi một cái, ánh mắt dừng ở đèn cung đình treo trên cao, có điểm quái, chỉ nói không ra rốt cuộc quái ở nơi nào?

“Hương Y, ngươi đừng chuyển đề tài khác được không. Trẫm hỏi ngươi, trong lòng ngươi vẫn hận trẫm sao?” Bắc Đường Húc Phong đột nhiên tiến lên từng bước, kéo tay Tần Hương Y, rất thâm tình hỏi.

Quyển 2 - Chương 28: Đế vương Đế hậu khéo viên phòng (2)

Không biết bắt đầu từ lúc nào, hắn phát hiện mình không thể rời xa được hoàng hậu, có nàng bên người, hắn cảm thấy thân thiết, thật giống như, kiếp trước bọn họ là vợ chồng.

“Trước kia thần thiếp từng hận hoàng thượng, nhưng hiện tại thần thiếp đã nghĩ thông suốt. Mấy ngày nay, hoàng thượng vẫn chăm sóc Trảm Long cùng Nhược Băng, thần thiếp vô cùng cảm kích. Hoàng thượng rộng lượng khoan dung thật là thiên hạ hiếm thấy, thần thiếp không hề hận hoàng thượng, thần thiếp chỉ biết kính nể hoàng thượng. Lúc trước thần thiếp là vì báo thù mà đến, nay thần thiếp đã thoải mái, là lúc nên rời đi. Hi vọng hoàng thượng để thần thiếp rời đi.” Tần Hương Y ngược mắt, ánh sáng lưu động, nhìn kỹ gương mặt lãnh tuấn bắt phàm, lộ ra khí chất thông dong bình tĩnh, xác thực rất hấp dẫn nàng, khiến từ trong lòng nàng cảm thấy thật thuyết phục. Đột nhiên thấy rất không muốn rời đi.

“Hương Y, trẫm sẽ không để cho ngươi đi. Bởi vì trẫm ——” Bắc Đường Húc Phong mím mím môi, một câu nói vẫn mắc lại trong cổ họng.

Hắn đứng trước mặt ai cũng không hề cảm thấy e ngại, ngoại trừ nàng, đối mặt với nàng, lại còn nói không ra lời. Hắn muốn nàng ở lại, thật tâm ở lại bên cạnh mình, cả đời, vĩnh viễn.

“Hoàng thượng, người cố gắng bảo trọng.” Tần Hương Y cắt đứt lời của Bắc Đường Húc Phong, thực kiên quyết nói, đang muốn xoay người mở cửa.

Ài ngờ một đôi bàn tay vươn lại, vừa mới mở cửa phòng ra, mãnh liệt đóng, Bắc Đường Húc Phong ngây ngốc nhìn Tần Hương Y, một phen ôm nàng vào lòng, lại một cái hôn sâu đưa lên.

“ô —— ô ——” Tần Hương Y rất muốn tránh đi, lại thất bại. Nụ hôn kia gắn lên môi của nàng, thật là nhiệt liệt, nhẹ nhàng mút vào, cạy mở hàm răng của nàng, giống rắn nước trườn vào trong miệng của nàng, quấy hương thơm của nàng, hút đi mật ngọt của nàng.

Tần Hương Y tiến vào trong sự ôn nhu này, sự phản kháng chậm rãi

rút đi, tình cảm trong lòng nhất thời bùng lên, nàng lại không tự chủ được muốn trêu đùa, dây dưa với người, tay kháng cự đẩy ngực của hắn lại dần dần chuyển thành kéo y phục của hắn, nàng tựa như được bám vào một khối gỗ di động, cố gắng leo lên.

“Hương Y, trầm thật sự rất thích người.” Nụ hôn của Bắc Đường Húc Phong dời về phía bên tai Tần Hương Y, đột nhiên nhẹ nhàng nói một câu.

Hơi thở lưu động phun trên vành tai Tần Hương Y, cả người của nàng sững sốt, bỗng nhiên nở nụ cười. Lời này, nghe một chút thôi, bởi vì hắn là đế vương, đế vương tam cung lục viện vốn là bình thường.

Đột nhiên cảm thấy hận chính mình, thật vô dụng, cư nhiên yêu kẻ thù. Giờ khắc này, nàng mới biết, nàng sớm đã yêu hắn. Kẻ từng là kẻ thù, hiện tại là thiên hạ bá chủ. Xác thực sự thông dong của hắn, rộng lượng của hắn, tất cả của hắn, thật sâu hấp dẫn nàng.

Tần Hương Y à Tần Hương Y, người thật vô dụng. Nàng âm thầm chửi mình một chút.

Bắc Đường Húc Phong không có chờ đợi Tần Hương Y phản ứng, chính là phút chốc ôm lấy nàng, mở cửa ngự thư phòng ra, bước đi về phía Long hành cung cách đó không xa.

Tần Hương Y im lặng khác thường, rúc vào trong ngực của hắn, từ từ nhắm hai mắt, tựa như một con cừu ngoan hiền.

Long Hành cung, một mảnh sáng ngời.

Cung nhân thấy Bắc Đường Húc Phong ôm Tần Hương Y trở về, đều thực thức thời, lui ra. Trong cung an tĩnh lại, dưới rèm vàng sáng là long sà xa hoa.

“Hương Y, người vì sao không nói lời nào?” Bắc Đường Húc Phong thả Tần Hương Y ở trên long sàng, giúp đỡ nàng tựa vào trên vai của mình, trong đôi mắt sâu tất cả đều là tình ý.

“thần thiếp không biết nên nói cái gì.” Tần Hương Y liếc mắt nhìn Bắc Đường Húc Phong, trong lòng ê ẩm. Có lẽ giờ phút này, tình ý của hắn với nàng là thật sự, đích thực trong chốc lát.

“Hoàng hậu cho rằng trầm rất loạn tình?” Bắc Đường Húc Phong chăm chú nhìn Tần Hương Y, nâng cằm của nàng lên, khiến nàng đối diện hắn.

“Không có.” Tần Hương Y lắc đầu, có vẻ thực bình tĩnh. Đế vương có tam cung lục viện, đây vốn là chuyện thường, chính là nàng chỉ muốn một phần cảm tình đơn giản. Đã từng nghĩ Nguyên Tinh sẽ cho nàng sự đơn giản này, nhưng nàng nghĩ lầm rồi, không có bất kỳ một nam nhân nào sẽ vì một nữ nhân mất trinh mà hy sinh tất cả. Hắn, Bắc Đường Húc Phong cũng sẽ không!

“Hương Y, trầm muốn nói cho nàng biết, trước nàng, trầm chân chính yêu chỉ có một nữ tử.” Bắc Đường Húc Phong chậm rãi nói, trong tròng mắt đều là chân thành tha thiết.

“thần thiếp nghe Thái Hậu nói qua, là Âu Dương quý phi.” Khóe môi Tần Hương Y khẽ mỉm, nhẹ nhàng nói.

Bắc Đường Húc Phong bình tĩnh lắc lắc đầu, nói: “Không phải. Cô gái kia, trầm không biết diện mạo nàng như thế nào. Nhưng nàng thực đặc biệt, có thứ trên người người khác không có. Cũng là bởi vì loại đặc biệt này, trầm ở trong biển người mênh mông tìm kiếm, đã từng tưởng nàng là Nghi Lâm, nhưng trầm sai lầm rồi, không phải Nghi Lâm.”

Khi nói tới đây, vành mắt của hắn hơn vài phần ướt.

“Hoàng thượng bây giờ còn muốn tiếp tục tìm kiếm?” Tần Hương Y thân nhiên hỏi, trong lòng đột nhiên nhiều hơn một phần ghen tuông, nghe khẩu khí Bắc Đường Húc Phong, cô gái kia nhất định ở trong lòng hắn chiếm vị trí rất quan trọng.

“Không tìm. Sau một chuyến trở về từ Quỷ Lâm, trầm đột nhiên nghĩ thông suốt, phải quý trọng người trước mắt. Trầm cùng nàng kia vô duyên, trầm cũng không nên cưỡng cầu.” Bắc Đường Húc Phong thâm trầm nói một câu, nhắm mắt lại, đem Tần Hương Y ôm thật sự chặt.

Tần Hương Y đột nhiên nhớ tới, lần trước đi Quỷ Lâm, Bắc Đường Húc Phong xác thực như là thương tiếc cái gì, thương tiếc tình cảm của hắn? Để vương lại có mặt thận trọng như thế.

“Hương Y, hôm nay là nàng mừng sinh nhật trầm. Trầm nhất định sẽ tỉnh lại, chỉ cần nàng ở bên cạnh trầm.” Bắc Đường Húc Phong dứt lời, lại ôm Tần Hương Y vào lòng, một nụ hôn bất ngờ không phòng ngự hôn môi của nàng.

Tần Hương Y cũng không phản kháng, chỉ nhẹ nhàng đáp lại nụ hôn của hắn. Hắn cảm nhận được sự đáp lại của nàng, không ngừng mà làm sâu sắc nụ hôn kia, hắn là khát cầu, như si như say hôn nàng, bàn tay to trượt bên eo của nàng, kéo thắt lưng của nàng... Quần áo cởi hết, hắn thâm tình hôn khắp mỗi tấc da thịt của nàng...

Dưới rèm vàng sáng, một trận ngâm khế.....

Nửa đêm, gió nhẹ nhàng thổi vào cửa sổ, Tần Hương Y tỉnh lại, mặc quần áo trong, chậm rãi ngồi dậy, nhìn Bắc Đường Húc Phong ngủ thật say, lòng của nàng có điểm ẩm ướt. Không biết như thế nào, vì sao thời điểm triền miên với hắn, trong đầu nổi lên một hình ảnh kỳ quái, ở trong Quỷ Lâm, kiếm khách từng đoạt đi trinh tiết của nàng, gương mặt dần dần rõ ràng, lại là hắn!

Làm sao có thể? Căn bản không có khả năng! Có phải một loại khát cầu trong nội tâm mình? Lòng của nàng loạn cực kỳ, không khỏi nhắm mắt lại, than ngán một tiếng. Một tiếng than ngán này thức tỉnh Bắc Đường Húc Phong.

“Hương Y, nàng đã tỉnh?” Bắc Đường Húc Phong chống đỡ thân ngồi dậy, đem Tần Hương Y ôm vào lòng.

“Uh.” Tần Hương Y im lặng dựa vào trên vai hắn, trong lòng mê mang cực kỳ.

“Nàng đang nghĩ cái gì?” Bắc Đường Húc Phong cúi mắt, quét mắt gương mặt phấn non của Tần Hương Y một vòng, đáy mắt lướt vài tia bất an.

“Không nghĩ gì cả.” Tần Hương Y lắc lắc đầu.

“Trẫm muốn hỏi hoàng hậu một chuyện?” Bắc Đường Húc Phong cân nhắc thật lâu.

“Hoàng thượng có chuyện gì cứ việc hỏi?” Tần Hương Y nhợt nhạt ngược mắt.

“Trẫm Long cùng Nhược Băng ——” Bắc Đường Húc Phong nói đến bên miệng, lại nuốt trở về, hẳn biết lời này không ổn.

Tần Hương Y biết Bắc Đường Húc Phong muốn hỏi cái gì, hẳn muốn biết cha Trẫm Long cùng Nhược Băng rốt cuộc là ai? Trong lòng hẳn còn quan tâm này. Nghĩ đến đây, lòng của nàng đau đau quá.

“Nô tì biết hoàng thượng muốn hỏi cái gì.” Tần Hương Y lạnh lùng cười, vén chăn lên xuống giường.

“Hương Y, nàng không nên hiểu lầm. Trẫm không phải có ý đó.” Bắc Đường Húc Phong vội vàng xuống giường, đuổi theo kéo lại Tần Hương Y muốn giải thích rõ. Hẳn thực hối hận, rõ ràng có thể bao dung tất cả của nàng, vì sao còn muốn hỏi. Đây không thể nghi ngờ chính là vạch trần vết sẹo của nàng.

“Không cần phải nói. Ta biết.” Tần Hương Y dùng sức bỏ tay Bắc Đường Húc Phong ta, nắm quần áo của mình, cũng không quay đầu lại hướng cửa cung đi đến. Nhưng còn chưa đi lên hai bước, đột nhiên cảm thấy ngực mềm một trận, toàn thân như nhũn ra, bùm một tiếng té trên mặt đất.

Quyển 2 - Chương 29: Gian tế Mã Nhã hiện thân ra

Lúc này, cửa cung bị người phá ra, một cái bóng dáng thon dài nhẹ nhàng mà đến, ngón tay nhỏ, lông mày kia, đôi mắt kia, lộ ra một cổ hung ác, trên mặt góc cạnh rõ ràng lộ vẻ hận ý tràn đầy, sợi tóc tung bay, tóc đen giống sa tanh.

“Nguyên Tinh!” Tần Hương Y sợ hãi kêu một tiếng, ngón tay dài nhỏ chống đỡ mặt đất như băng, ý muốn đứng lên, nhưng thân mình bỗng nhiên rú xuống, vừa mới đứng dậy, liền lại “rầm” một tiếng ngã xuống đất.

Từ sau khi Ngu Đức Phi trúng độc, Nguyên Tinh cũng rất ít lộ diện, đủ để cho Tần Hương Y quên mất. Lúc này hắn xuất hiện, lộ ra sự quý dị, hắn muốn làm gì?! Liếc mắt nhìn kiếm dài hắn cầm trong tay, bộ dạng đờ đờ sát khí, hắn hoàn toàn không phải đến hộ giá. Nguyên Tinh liếc mắt nhìn Tần Hương Y ngã, khóe miệng khế cong, gọi lên một chút cười xấu xa, sau đó bàn tay to giương lên, hướng phía trước từng bước, kéo nàng một cái.

Tần Hương Y một cái bất ngờ không phòng ngự, ngã vào trong ngực của hắn. Trước kia lồng ngực của hắn thật ấm áp, mà nay lại lạnh như băng như tuyết.

“Nguyên Tinh hộ vệ?!” Nguyên Tinh bỗng nhiên xông vào, làm Bắc Đường Húc Phong rất là bất mãn, mày kiếm phút chốc nhíu, hắn mặc long bào, sai bước hướng phía cửa đi tới.

“Hoàng thượng, đến lúc rồi.” Nguyên Tinh cũng không e ngại, tràn đầy tự tin nhìn Bắc Đường Húc Phong bước đi đến

Vừa dứt lời, Bắc Đường Húc Phong đột nhiên ngừng bước chân, thân thể bắt đầu lay động trái phải, “Trẫm làm sao thế này?” Hắn dùng sức lắc đầu, chợt cảm thấy toàn thân như nhũn ra, trong lúc nhất thời lại không khống chế nổi hai chân của mình.

Nguyên Tinh thấy thế, ha ha cười to một tiếng, ngẩng đầu ngắm liếc đèn cung đình treo trên cao một cái, nói: “Thuốc hạ xuống vừa đúng.” Dứt lời, hắn hài lòng gật gật đầu.

“Nguyên Tinh, ngươi buông Bản cung ra! Long Hành cung này ngươi há có thể xông bừa vào sao.” Tần Hương Y kéo thân mình bủn rủn, dùng một tia sức lực cuối cùng để xô hắn ra.

Cho dù Nguyên Tinh làm cho nàng tổn thương, nhưng dù sao ở

trong ba năm nàng khó khăn nhất, là hẳn cùng nàng vượt qua. Từng ly từng tý phương diện này thì không cách nào quên mất.

“Hoàng hậu tôn quý, người muốn chạy đi đâu?” Trong mắt Nguyên Tinh không có tình, chỉ có vẻ mặt diễn cười, hẳn tóm về Tần Hương Y đang né ra, kiếm dài khế múa, rơi xuống trên cổ của nàng.

“Nguyên Tinh, người — —” Tần Hương Y sừng sốt, nàng hoàn toàn không nghĩ tới sự huynh ngày xưa thương nàng, sủng nàng sẽ dùng đao kiếm đối với nàng, tâm lập tức lạnh đến đáy.

“Bắc Đường Húc Phong, nếu muốn mạng sống của nàng, giao Tàng Bảo Đồ ra.” Nguyên Tinh âm hiểm cười, kiếm dài trong tay nắm chặt cổ Tần Hương Y.

“Tàng Bảo Đồ? Lại là Tàng Bảo Đồ. Bốn cung rất cuộc đã hiểu rõ.”

Tần Hương Y lắc đầu cười, vẻ mặt không chỗ nào e ngại.

Sắc mặt Bắc Đường Húc Phong lập tức trở nên xanh mét, hẳn kéo thân mình mềm nhũn hướng phía trước dịch hai bước, ánh mắt thẳng tắp quét về phía Nguyên Tinh, hung hăng hỏi: “Người rất cuộc là người nào?”

“Hỏi rất hay. Bắc Đường Húc Phong, người trúng nhuyễn độc của ta, hơn nữa chung quanh Long Hành cung này sớm đã thay người của ta. Người sẽ trốn không thoát.” Nguyên Tinh thích thú nghiêng mắt nhìn bốn phía một cái, khóe miệng cong thành một cái độ cong, cong đến làm cho người phát sợ.

“Trẫm há lại dễ dàng thỏa hiệp với người khác sao? Trẫm chẳng qua là cảm thấy kỳ quái, Long Hành cung cửa cấm sâm nghiêm, người làm sao hạ độc với trẫm?” Bắc Đường Húc Phong không chút kinh hoảng, nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Tần Hương Y, kéo thân mình bủn rủn hướng ghế dựa một bên đi đến, chậm rãi ngồi xuống, sau đó bất động thanh sắc bắt đầu dùng nội lực bức độc.

“Người đã muốn biết, nói cho người biết cũng không sao. Trong đèn cung đình Long Hành cung còn có ngự thư phòng đều nhiều hơn một vật, hương khí vừa rồi các người ngửi được chính là nhuyễn độc ta sai người đặt trong đèn thắp lên sẽ tản ra, vừa vãn độc tính cũng phát ra đến tận cùng. Nga, đúng rồi, đã quên nói cho người biết, kỳ thật tên thật của ta là Nạp Lan Nguyên Tinh!” Lòng mày Nguyên Tinh nhíu lại, bộ dạng thập phần thích ý.

“Nạp Lan Nguyên Tinh!” Bắc Đường Húc Phong và Tần Hương Y đồng thanh hô lên.

“Nghe nói Mã Nhã quốc có vị hoàng tử, vẫn thường chu du các quốc gia, là người?” Bắc Đường Húc Phong như nhớ tới cái gì, gắt gao truy vấn một câu.

“Hoàng đế Long đế quốc thật là cơ trí, ta chỉ gợi ý nhỏ nhỏ, người đã có thể đoán trúng, chẳng trách, chẳng trách — —” Nguyên Tinh lắc đầu thờ dài, trên mặt có thêm vào vài phần sắc kính nể.

“Thì ra là thế.” Bắc Đường Húc Phong cười nhẹ một tiếng, nhắm mắt lại, tựa đầu tựa lưng vào ghế ngồi, bộ dạng trầm mặc một khắc đồng hồ, bỗng nhiên trợn mắt, nói: “Nếu muốn, trẫm cho người là

được.”

Dứt lời, hắn từ trong ống tay áo lấy ra một khối khăn gấm, lập tức ném cho Nguyên Tinh, nói: “Cho ngươi, thả hoàng hậu!”

Nguyên Tinh đưa ra một bàn tay, nhận khăn gấm, cẩn thận chu đáo một phen, bộ dạng luyến tiếc rời tay.

Tần Hương Y nhất thời không thể tin được, sư huynh cùng mình ở chung ba năm lại là hoàng tử Mã Nhã quốc, điều này sao có thể? Ân thân lâu như vậy, hắn quả nhiên là cao thủ nguy trang! Càng không có nghĩ tới là, hắn cư nhiên dã tâm bùng bùng! Thật khiến cho người ta trái tim băng giá.

“Nguyên Tinh, ngươi thật là ——” nàng rất muốn xác nhận xuống.

“Tần Hương Y, ngươi nhớ kỹ, ta là Nạp Lan nguyên Tinh! Ngươi rất không rõ rồi, hiện tại ta sẽ nói cho ngươi biết, năm năm trước, trên đường ta xuất hành bị trọng thương, là sư phụ đã cứu ta. Cho nên mới phải vào Tiên Tử cốc ở. Đối với ngươi, ta cũng động chân tình, nhưng ta muốn nói rằng, ngươi đối với ta mà nói, nhưng là biển cả thoáng xao động mà thôi. So với Tàng Bảo Đồ, ngươi không đáng một đồng.” Nguyên Tinh ôm chặt Tần Hương Y, tay cầm kiếm dài lạnh rung run run, hắn hưng phấn mà nhìn Tàng Bảo Đồ trong tay, toàn thân như được thỏa mãn.

“Nạp Lan nguyên Tinh, ngươi thả nàng đi.” Bắc Đường Húc Phong vẫn như cũ bất động thanh sắc, vừa buộc nhuyển độc trong cơ thể, vừa trấn định tự nhiên nói.

“Được!” Nguyên Tinh cũng là sáng khoái, dịch chuyển kiếm dài trong tay, bàn tay to hung hăng đẩy phía sau lưng Tần Hương Y, cả người của nàng bị vút ra ngoài.

Tần Hương Y trúng độc đã sâu, sớm dùng không ra nửa điểm hơi sức, cả người bị vút lên, thật mạnh ngã xuống.

“Hương Y ——” Bắc Đường Húc Phong mềm nhũn trên ghế, ngay cả hơi sức cũng không có, hắn cứ như vậy trơ mắt nhìn Tần Hương Y bị quăng lê, quật xuống, ngã bên cạnh chiếc ghế hoa hồng.

Nháy mắt một khắc, ghế dựa tan thành mảnh nhỏ, đầu Tần Hương Y vừa vắn đụng vào, một thanh âm vang lên thật mạnh, máu từ tóc của nàng chảy ra, đem tấm ván gỗ nhuộm thành đỏ sẫm.

Thấy một màn như vậy, đôi mắt đen của Bắc Đường Húc Phong chợt biến thành màu đỏ, hắn đột nhiên rống một tiếng sợ hãi, chân khí tụ ở đan điền, phá tan độc quan, phút chốc đứng lên, phản ứng đầu tiên của hắn chính là chạy về phía Tần Hương Y ngã vào trong vũng máu, một phen ôm vào trong lòng, “Hương Y, Hương Y ——” từng tiếng kêu gọi, thật thâm tình.

“Bắc Đường Húc Phong, ngươi thủy chung trốn không thoát một cái chữ tình. Hôm nay chính là ngày diệt vong của Long Đế quốc ngươi.” Nguyên Tinh gắt gao nắm khăn gấm trong tay, ngửa mặt lên trời cười to một tiếng.

“Phải không? Ngươi nhìn kỹ xem khăn gấm trong tay ngươi.” Bắc Đường Húc Phong gắt gao ôm lấy Tần Hương Y, mãnh liệt ngẩng

đầu, trong mắt màu đỏ, còn lưu lại một tia lệ quang, hai tròng mắt óan hện trùng mắt Nguyên Tinh.

Lúc này Nguyên Tinh mới cảnh giác lại, mở khăn gắm ra vừa thấy, mặt trên trừ bỏ mấy bức vẽ đơn giản, không có gì khác, đây mà là Tàng Bảo Đồ cái gì chứ.

“Bắc Đường Húc Phong, ngươi gạt ta!” Nguyên Tinh hung hăng quăng khăn gắm trong tay ra, tức giận giơ lên kiếm dài trong tay, mày nhíu chặt, mặt góc cạnh nhất thời cương thành khối băng.

“Trẫm không có lừa gạt bất cứ kẻ nào. Các ngươi đều nghĩ đến tiên hoàng để lại bảo tàng. Trẫm nói cho ngươi biết, ngươi sai lầm rồi. Long Đế quốc căn bản không có Tàng Bảo Đồ. Những hình vẽ trên người tứ đại cung nữ không thể bình thường hơn rồi, chỉ là tiên hoàng có ham mê này thôi.” Bắc Đường Húc Phong vẫn gắt gao ôm lấy Tần Hương Y như cũ, quay sang, vân đạm phong khinh nói với Nguyên Tinh.

“Bắc Đường Húc Phong, ngươi đùa bỡn ta! Dem tàng bảo đồ thật sự giao cho ta!” Nguyên Tinh Tương cầm kiếm dài trong tay cắm trên mặt đất thật mạnh, tiếp theo hướng phía cửa hô một tiếng, “Dẫn bọn chúng vào!”

Quyển 2 - Chương 30: Trong Long Hành cung máu chảy đầm đìa

Lời Nguyên Tinh vừa ra, bên ngoài cửa cung, còn ở trong bóng đêm dài, một bóng màu trắng giống u hồn nhẹ nhàng tiến vào, nàng vẫn là vẻ mặt thanh thuần, nhưng trong đôi mắt động lòng người kia nhiều hơn một phần lo lắng, phía sau của nàng, một hàng người áo đen áp giải mấy người theo sát mà đến.

“Phụ hoàng, phụ hoàng, cứu chúng con với.” Hai thanh âm trẻ nhỏ tinh khiết yên lặng vang lên, tựa như chim hót trong thâm cốc sâu kín, không chứa một tia tạp chất.

“Trảm Long, Nhược Băng!” Bắc Đường Húc Phong nhìn bên ngoài cửa cung một cái, thời điểm tầm mắt dừng ở trên người Âu Dương Nghi Lâm, hấn cũng không kinh ngạc, tựa hồ đã ở trong dự liệu, nhưng khi liếc mắt những người áo đen kia, trong tay bọn họ cầm đao dài, cưỡng ép hai đứa nhỏ, đứa nhỏ đó là Trảm Long cùng Nhược Băng, người lớn kia, thấy được áo đỏ, là nàng! Lại là nàng — — Tây Môn Hồng Song, tim của hấn rung động.

Hấn cố trấn định, cố giấu đi vẻ mặt, âm thầm hít một hơi, kéo xuống một khối long bào, cẩn thận băng bó đầu đang đổ máu của Tần Hương Y, dứt khoát ôm lấy nàng, hướng về long sàng, chăm sóc cẩn thận, lập tức lấy Thanh Long bảo kiếm ở đầu giường, trở lại. "Thả bọn họ!" Khí thế như cầu vồng, ánh mắt như kiếm, chính khí nghiêm nghị. Vẫn là bộ dáng đế vương cao ngạo.

“Người thấy ta, tuyệt không kinh ngạc? Có phải hoàng hậu nói những gì với người hay không?” Trong con người của Âu Dương Nghi Lâm hiện lên vài phần thất vọng.

“Nàng chưa nói gì cả. Tâm lý trầm nầm chắc, là một mình người dựng hình với hoàng hậu. Thái Hậu chỉ là nhận tội thay người.” Bắc Đường Húc Phong rét mặt như sương, nhìn không ra nửa điểm cảm xúc.

“Vậy vì sao người không vạch trần?” Âu Dương Nghi Lâm nắm nắm bàn tay nhỏ, chân mày cau lại.

“Trẫm rất muốn biết, người rốt cuộc là ai? Âu Dương Nghi Lâm thực sự ở đâu?” Bắc Đường Húc Phong nắm Thanh Long bảo kiếm, thông thả đi từng bước một.

“Chẳng lẽ hoàng thượng còn không biết thần thiếp là ai chẳng?” Âu Dương Nghi Lâm hơi hơi cúi đầu, ánh mắt trong suốt, giống như chuyện gì cũng chưa xảy ra.

Bắc Đường Húc Phong lướt mắt nhìn Âu Dương Nghi Lâm một vòng, lại nhìn Nguyên Tinh tức giận chưa giảm một cái, khóe miệng cong lên, nói: “Người không phải Nghi Lâm! Lại đi cùng với hoàng tử Mã Nhã quốc. Trẫm từng nhớ rõ Nạp Lan Minh Thành có một vị công chúa, bộ dạng thanh tú đáng yêu, nhưng mấy năm này, lại không thấy bóng dáng vị công chúa này, không biết công chúa kia có phải chạy trốn tới Long Đế quốc của trẫm làm muội muội của tướng quân hay không!”

Âu Dương Nghi Lâm nghe xong, gương mặt thanh tú nhú lại, thoáng qua một chút kinh sắc, bỗng nhiên cười nhẹ, nói: “Xem ra phu quân của thần thiếp quả nhiên là trí giả, ngay cả cái này cũng đoán được. Đúng, ta chính là trưởng công chúa Mã Nhã quốc Nạp Lan Tuyết.”

Nàng vừa nói vừa liếc mắt nhìn Nạp Lan Nguyên Tinh, khóe miệng nổi lên nụ cười thản nhiên, nói: “Mấy năm trước, ta được phụ hoàng phái đến Long Đế quốc, thứ nhất là tìm kiếm ca ca Nguyên Tinh vài năm trước mất tích, thứ hai là mượn cơ hội lẻn vào hoàng cung, đánh cắp tàng bảo đồ. Trời cũng giúp ta, ta gặp được Âu Dương Nghi Lâm, sau đó giết nàng, kêu thần y giúp ta đổi thành bộ dáng của nàng, thuận lợi lẻn vào phủ tướng quân Âu Dương. Hơn nữa ta còn biết hoàng thượng thích nữ tử cơ thể có hương thơm, cho nên liền cố ý dùng Hoài Hương Hoàn.”

“Thì ra là thế. Xem ra là trẫm sai rồi, là trẫm rất mù quáng.” Bắc Đường Húc Phong phì cười một tiếng, lắc lắc đầu, cả khuôn mặt thất vọng. Nữ tử hoài hương, lại nhắc tới một lần nữa, nàng rốt cuộc ở nơi nào? Trong lòng hơi có chút đau, cái mùi hương này, mùi kia, hắc vĩnh viễn không thể quên được. Là nữ tử mang hương kia cho hắc sống lại, hắc mới có sự thống trị hôm nay.

“Bắc Đường Húc Phong, không cần nhiều lời vô ích nữa, người giao tàng bảo đồ. Bằng không bọn họ đều phải chết.” Nguyên Tinh so với Nạp Lan Tuyết càng khó đấu, tính tình của hắc càng vội vàng xao động, kiếm dài vung lên, bỗng nhiên xoay người, chạy thẳng về phía Tây Môn Hồng Song.

“Người dừng tay!” Bắc Đường Húc Phong quát một tiếng, cầm Thanh Long bảo kiếm chạy tiến lên đây.

“Đừng nhúc nhích. Buông kiếm trong tay người đi!” Kiếm dài của Nguyên tinh đã hướng cổ Tây Môn Hồng Song.

“Người rốt cuộc muốn thế nào?” Bắc Đường Húc Phong ném kiếm dài, sắc mặt lạnh lùng, tái nhợt giống sương.

“Người giao ra tàng bảo đồ!” Nạp Lan Tuyết xoay đầu qua, thực kiên

định nói.

“Hoàng thượng, đừng cho bọn chúng! Dân phụ chỉ là một cái mạng hèn, không đáng.” Tây Môn Hồng Song nhìn Bắc Đường Húc Phong khẩn trương kia, trong lòng đã thỏa mãn, cho dù hắn không tiếp nhận nàng, nàng không có một câu oán hận nào. Nhưng dẫn sói vào nhà, năm năm trước, không nên cứu hắn. Lại càng không nên vì ham muốn cá nhân đem Tần Hương Y đẩy mạnh hố lửa, vừa nghĩ đến đây, trong lòng nàng liền ray rứt, giống như bị rút máu.

“Ngài vĩnh viễn là mẫu thân của nhi thần. Nhi thần sẽ không mặc kệ ngài.” Bắc Đường Húc Phong sững sờ một chút, nhìn Tây Môn Hồng Song hồi lâu, đột nhiên thâm tình nói.

Là Tần Hương Y thức tỉnh hắn, Hồng phi là mẹ ruột của hắn, hắn càng nên nhận, càng nên hiếu thuận.

Khi Tây Môn Hồng Song nghe được một câu nói kia, cả người đều ngơ ngẩn, nước mắt giống vỡ đê rơi xuống, bỗng nhiên nàng nở nụ cười, ngửa mặt lên trời cười lớn một tiếng, nói: “Giang Thuý Ngọc, ngươi có thể vì hắn làm được, ta cũng có thể.” Dứt lời, nàng cúi đầu, ánh mắt từ ái đảo qua Bắc Đường Húc Phong, nói: “Hoàng nhi, ngươi chịu gọi ta một tiếng mẫu thân, ta đã mãn nguyện rồi.”

Đúng lúc này, nàng nhắm hai mắt, khóe môi lưu lại một nụ cười xinh đẹp, tiếp theo nhào qua kiếm Nạp Lan Nguyên Tinh, mũi kiếm xẹt qua cổ của nàng, lưu lại một vết thật sâu.

“Mẫu phi ——” Bắc Đường Húc Phong thét kinh hãi một tiếng, thanh âm kia xuyên qua Long Hành cung, bay tới chỗ rất xa rất xa, mắt hắn nháy mắt đỏ lên, giống như nhuộm máu.

Nạp Lan Nguyên Tinh giật mình, Nạp Lan Tuyết cũng sững sốt một

chút, trên mặt chỉ hiện lên một tia bi thương nhàn nhạt, nhưng hơn nữa là đắc ý, ánh mắt của nàng quét về phía Trảm Long cùng Nhược Băng, khóe môi run lên, đi tới. "Hai đứa trẻ này thật sự là đáng yêu!"

"Không được động vào bọn chúng!" Bắc Đường Húc Phong lại sợ hãi rống một tiếng.

Nạp Lan Tuyết cũng không để ý tới, chỉ là lấy đao dài của một gã áo đen lập tức đi về phía hai đứa trẻ đang khóc sụt sụt kia.

Bắc Đường Húc Phong mặc dù đã phá tan độc quan, hoạt động bình thường, nhưng nội lực lại nhanh chóng biến mất, một chút cũng dùng không được, kiếm dài lúc này hấn vừa mới ném, đã bị kiếm Nguyên Tinh đảo qua, bịch một tiếng rơi xuống đất.

Mắt thấy Nạp Lan Tuyết tà ác đi hướng Trảm Long cùng Nhược Băng, tim của hấn nhất thời như xé rách, nhìn ánh mắt yếu ớt kia, giống như là con của mình.

"Các người muốn cái gì, trăm cũng có thể cho." Bắc Đường Húc Phong nặng quát một tiếng, thân thủ từ trong ống tay áo đào cái gì. Nạp Lan Tuyết đồng thời cũng dừng bước.

Tàng bảo đồ xác thực không có! Lấy cái gì cho bọn hấn! Vị trí đế vương cơ trí này cũng sẽ có thời điểm lo lắng. Hấn ngược mắt nhìn ngoài cửa sổ, canh giờ nên đến, hấn cũng nên đến!

"Trảm Long, Nhược Băng, ngoan, có phụ hoàng ở, các người sẽ không có việc gì." Bắc Đường Húc Phong nhẹ nhàng liếc mắt nhìn hai hài tử bị sợ khóc, trầm giọng an ủi.

Trảm Long cùng Nhược Băng cũng nghe lời, nước nở vài cái, lập tức ngừng tiếng khóc.

“Trước khi Trầm đem tàng bảo đồ giao cho các người, muốn biết rõ mấy vấn đề.” Bắc Đường Húc Phong quét mắt một vòng ngoài cửa sổ, mặt mày nhú lại, hỏi.

Kỳ thật hẳn cố ý trì hoãn cái gì.

Quyển 2 - Chương 31: Hương nữ là ai đã sáng tỏ

“Hỏi đi, dù sao ngươi sẽ phải là người chết.” Nạp Lan nguyên Tinh lạnh lùng bỏ lại một câu.

“Ngũ Đức Phi, Ngũ Thục phi, Liễu Hiền phi, là các người làm hại?” Bắc Đường Húc Phong thẳng lưng, một bộ ngạo khí như trước.

“Đúng. Ngũ Đức Phi điên, Ngũ Thục phi sanh non, còn có Liễu Hiền phi trúng độc, đều là chúng ta gây nên. Vốn ta nghĩ trừ bỏ tất cả chướng ngại trong hậu cung, đến được hậu vị, lấy thêm tàng bảo đồ, nhưng con đường này tựa hồ không thông đối với ngươi.” Nạp Lan Tuyết tiếp nhận nói, âm hiểm cười tà, trên mặt tràn đầy vẻ đắc ý.

“Liễu Hiền phi nhận tội là làm sao? Chẳng lẽ nàng là cơ sở ngầm các người xếp vào ở bên người trẫm?” Bắc Đường Húc Phong phân tích, giọng điệu thả chậm xuống dưới.

“Hoàng thượng quả nhiên thật thông minh, cái gì cũng có thể đoán được. Xác thực, vụ án tứ đại cung nữ là ta phái Đông Bình cùng Vân Ny làm. Liễu Hiền phi nhận tội cũng là ta sai. Nhưng ta sợ miệng nàng không kín, đơn giản hơn là khiến nàng vĩnh viễn không mở miệng được.” Nạp Lan Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi, nắm tay nắm chặt, sớm mất đi dung nhan tiểu thư khuê các lúc này, trên mặt chỉ có tham luyện cùng tà ác.

“Ngươi vì sao phải xuống tay với hoàng hậu? Chẳng lẽ thật muốn vị trí của nàng?” Bắc Đường Húc Phong quay đầu, thâm tình liếc mắt nhìn Tần Hương Y nằm ở trên giường, trong lòng tràn đầy lo lắng, nàng thế nào? Có thể có việc hay không? Nhưng tình huống nguy cấp, hẳn chỉ có thể như vậy.

“Đúng. Ta chính là ghen tị với nàng. Ghen tị hoàng thượng sủng ái nàng.” Khi Nạp Lan Tuyết nói tới đây, cảm xúc rõ ràng kích động lên, lông mày thanh tú nhăn tít lại.

“Hoàng muội!” Nạp Lan nguyên Tinh quát một tiếng, tựa hồ nhắc nhở nàng cái gì.

Bắc Đường Húc Phong từ trong mắt Nạp Lan Tuyết thấy được một loại gì khác, là tình! Có thể nàng động một chút tình với hắn.

“Đủ rồi! Bắc Đường Húc Phong, giao tàng bảo đồ ra.” Nạp Lan Tuyết đánh cái giạt mình, lau hai má, đột nhiên quát một tiếng, tới

gần Trảm Long cùng Nhược Băng.

“Âu Dương Hạo, hôm nay có thể nhìn thấy sự lợi hại của ngươi rồi.” Bắc Đường Húc Phong ở trong lòng nổi lên, ánh mắt quét về phía bên ngoài cửa cung.

“Tặc nhân lớn mật, lại dám xông vào Long Hành cung!” Một cái thanh âm quen thuộc truyền đến, tiếp theo mấy mũi tên nhọn từ ngoài cửa sổ bay vào, những người áo đen cưỡng ép Trảm Long cùng Nhược Băng đều ngã xuống.

Nạp Lan nguyên Tinh bất ngờ không phòng ngự, còn chưa giương kiếm, tên đã bay tới, bắn vào chân hắn, cánh tay Nạp Lan Tuyết cũng trúng tên, kiếm rơi, một thanh âm bịch rơi trên mặt đất vang lên.

Một đám thị vệ tận lực vọt tiến vào, bắt hai huynh muội bọn họ.

“Hoàng thượng, vi thần cứu giá chậm trễ.” Âu Dương Hạo thi triển khinh công bay vào, liếc mắt nhìn Nạp Lan nguyên Tinh cùng Nạp Lan Tuyết đã bị bắt, đi tới trước mặt Bắc Đường Húc Phong, khom người cúi đầu.

“Tới vừa kịp.” Ý lạnh trên mặt Bắc Đường Húc Phong đã lui, chạy nhanh tiến lên, bế Trảm Long cùng Nhược Băng vào trong ngực, tựa như che chở cốt nhục thân sinh của mình. Có lẽ thật yêu mẹ ruột của bọn hắn rồi, một chút không so đo bọn họ là cốt nhục của ai. Tuyệt không.

“Các ngươi ——” Nạp Lan Nguyên Tinh và Nạp Lan Tuyết vẻ mặt kinh ngạc, đoán không ra sơ hở trong đó. Vì sao Âu Dương Hạo lại đột nhiên xuất hiện.

“Không cần kinh ngạc. Kỳ thật hoàng thượng đã sớm hoài nghi thân phận của các ngươi rồi, đã phái ta xuất cung ngầm tra, vốn chính là tối nay hồi cung phục mệnh. Không nghĩ tới các ngươi hành động rồi!” Âu Dương Hạo quét mắt Nạp Lan nguyên Tinh cùng Nạp Lan Tuyết một vòng, trên mặt hiện lên sự hận thù sâu sắc.

Là bọn họ hại chết muội muội ruột của hắn! Đúng vậy, hắn nắm chặt nắm tay, không có hiển lộ ra, chính là ôm quyền mặt hướng Bắc Đường Húc Phong, hỏi: “Hoàng thượng, bọn họ nên xử trí như thế nào?”

“Đem nàng đuổi về Mã Nhã quốc, khiến cho Nạp Lan Minh Thành hoàn toàn thần phục.” Bắc Đường Húc Phong thực rõ ràng nói.

Trong cung yên lặng nửa khắc, Âu Dương Hạo cũng không trả lời lại, chỉ là ngây ngốc đứng, hốc mắt hồng hồng.

“Chuyện Âu Dương Nghi Lâm, ngươi ——” Bắc Đường Húc Phong vốn định an ủi hắn một câu.

“Hoàng thượng, vi thần biết. Lấy quốc gia làm trọng!” Âu Dương Hạo đột nhiên cắt đứt lời Bắc Đường Húc Phong..., thanh âm hùng dũng đáp, tiếp theo hắn giương giương tay lên, ra lệnh cho thủ hạ mang theo Nạp Lan Nguyên Tinh cùng Nạp Lan Tuyết ra khỏi Long Hành cung.

Lúc ra cửa cung, Nạp Lan Tuyết ngoái đầu nhìn lại, trong mắt nhiều

ra một phần ai oán thật sâu, tiếp theo nàng xoay người, không bao giờ quay đầu nữa.

“Hoàng thượng, bà ấy — —” Âu Dương Hạo cũng chưa có rời đi, ánh mắt dời xuống, mặt quát một cái.

Tây Môn Hồng Song té trên mặt đất, sấm mắt hơi thờ, máu chảy đầy đất, cùng quần áo của nàng gắn bó nhất thể, càng lộ vẻ thể lương buồn bã.

Mũi Bắc Đường Húc Phong khẽ phập phồng, chậm rãi bước đến trước bóng dáng màu đỏ kia, chậm rãi ngồi xổm xuống, tiếp theo một hàng trong suốt từ gương mặt của hắn hạ xuống, trong mắt của hắn là cực kỳ đau đớn, vươn tay vuốt ve gương mặt đất tái nhợt, “Tại sao phải như vậy? Vì sao?” Hắn cúi đầu nói.

“Hoàng thượng — —” Âu Dương Hạo đang muốn nói.

“Âu Dương, không cần nói cái gì cả.” Bắc Đường Húc Phong giương giương tay, cắt đứt lời Âu Dương Hạo..., mặt của hắn nhất thời càng lạnh hơn, đột nhiên “rầm” một tiếng quỳ gối trước mặt Tây Môn Hồng Song, khấu đầu ba cái, sau đó dứt khoát đứng lên, khoanh tay đứng thẳng, ngửa đầu mỉm cười nhảm nhí nói, một hàng thanh lệ rơi xuống. “Âu Dương, lấy lễ thái phi đem bà hạ táng hoàng lăng.”

“Hoàng thượng, việc này — —” Về mặt Âu Dương Hạo kinh ngạc, không rõ toàn bộ câu chuyện trong đó.

“Không nên hỏi nhiều, cứ làm theo là được.” Bắc Đường Húc Phong lấy giọng ra lệnh nói, sắc mặt nghiêm túc cực kỳ.

“Dạ, vi thần tuân chỉ.” Âu Dương Hạo chấp tay đáp.

===

Trong cung lại yên lặng.

“Truyền thái y!” Bắc Đường Húc Phong chạy tới trước giường, hướng cửa cung quát một tiếng.

Tần Hương Y sấm đã hôn mê, vết máu trên đầu nhuộm đẫm mảnh vải vàng kia. Bắc Đường Húc Phong canh giữ ở trước giường, nắm tay nàng thật chặt, hốc mắt hồng hồng, hắn sợ, sợ nàng rồi cuộc không tỉnh được. Đột nhiên cảm giác mất đi nàng, rất thống khổ.

Nhóm thái y đến đây, vội vội vàng vàng đi qua, nàng ngủ say như trước. Không có một câu khẳng định, nàng bao lâu tỉnh, là một lời không hẹn, có lẽ ngày mai, ngày kia, có lẽ một năm, mười năm.

Không có bất kỳ người cho một cái trả lời khẳng định thuyết phục. Long Hành cung an tĩnh, Trảm Long cùng Nhược Băng sấm đã bị bà vú mang đi. Bắc Đường Húc Phong một mình ngồi ở trước giường, vươn tay vỗ về hai má Tần Hương Y, hốc mắt lóe trong suốt, nay hắn mới chân chính biết nàng đã sâu khắc sâu vào đáy lòng của hắn, bất tri bất giác. “Hương Y, ngươi nhất định phải tỉnh lại. Trẫm chờ ngươi tỉnh lại!” Hắn nắm tay nàng, thâm tình nói, một viên nước mắt rơi xuống gương mặt tinh xảo của nàng, đọng lại ở cái trán của nàng.

Đột nhiên trong lúc đó, một cỗ mùi thơm nồng đậm bay đến, mùi

này, giống hoa xuân nở rộ, hương thơm làm người vui vẻ, thấm ruột gan người.

“Mùi thơm này?” Bắc Đường Húc Phong mãnh liệt cả kinh, mọi nơi quét mắt một vòng, ngoài cung không có hoa tươi nở rộ, điểm ấy hẳn biết rõ, chính là mùi này, rõ ràng ngay tại bên người, tầm mắt thu hồi, ánh mắt rơi ở trên người Tần Hương Y. Có thể khẳng định hương này phát ra từ trên người nàng.

Hương thơm này kích thích trí nhớ của hắn, ba năm trước đây, trong Quý Lâm, hắn thất lạc với bộ hạ, thân lại trúng my độc, là một nữ tử mang kỳ hương cứu hắn! Đúng, rất quen thuộc, ngửi qua một lần, cả đời khó quên, thật sâu khắc vào trong trí nhớ. Là mùi hương hắn vẫn muốn tìm. Làm sao có thể từ trên người nàng phát ra?

“Lý tổng quản ——” Bắc Đường Húc Phong hướng cửa cung quát một tiếng.

“Có nô tài.” Vẫn là thanh âm ồm ồm của Lý tổng quản, hắn vội vàng đi vào, không dám chậm trễ chút nào.

“Kêu Lệ Hưu lại đây.” Bắc Đường Húc Phong nói.

“Vâng”

Không bao lâu sau, Lệ Hưu đã bị Lý tổng quản dẫn vào Long Hành cung. Từ lúc nàng vào cửa cung, nàng liền ngửi được mùi hương này, là trên người Tần Hương Y phát ra, nàng thật quen thuộc.

“Lệ Hưu, trầm hỏi ngươi, gần đây hoàng hậu uống qua thuốc gì?”

Bắc Đường Húc Phong nhíu lông mày hỏi.

“Hoàng hậu vẫn có bệnh đau đầu, trừ uống thuốc giảm đau ra, người ——” Lệ Hưu chậm rãi nói, vừa nói một bên suy tư về cái gì.

“Vậy hương thơm của cơ thể trên người hoàng hậu từ đâu mà đến?” Bắc Đường Húc Phong không đợi Lệ Hưu nói cho hết lời, liền khẩn cấp hỏi.

Lệ Hưu đem vùi đầu quá chặt chẽ, một đôi tròng mắt càng không ngừng lóe ra, môi đỏ mọng hơi hơi rung động, giống như đang sợ, giống như đang do dự. Rất cuộc có nên nói hay không? Trong lòng mâu thuẫn cực kỳ.

Quyển 2 - Chương 32: Kiếp trước tình kiếp này duyên

“Người nói ra như thật, trầm tha cho người vô tội.” Ánh mắt của Bắc Đường Húc phong lộ ra ý lạnh, gương mặt tinh mỹ buộc chặt, hẳn muốn biết rõ ràng, nhất định phải rõ ràng.

Cả người Lệ Hưu run lên hạ xuống, bỗng nhiên ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Tần Hương Y nằm ở trên giường giống như đang ngủ say, đột nhiên bùm một tiếng quỳ xuống đất, nói: “Nương nương là công chúa Băng Tuyết quốc, hoàng thượng cũng đã biết.”

“Đúng, trẫm đã sớm biết được. Vậy thì thế nào?” Bắc Đường Húc Phong nhíu mày.

“Thân thể Hàm Hương công chúa Băng Tuyết quốc có mùi thơm, đây là chuyện mọi người đều biết, hoàng thượng sao có thể không biết?” Lệ Hưu nhọt nhạt ngược mắt, sợ hãi liếc mắt nhìn Bắc Đường Húc Phong.

“Nhưng hoàng hậu nói cho trẫm đây chỉ là tin đồn mà thôi, sự thật không phải là như thế.” Bắc Đường Húc Phong dùng dư quang nhìn lướt qua Tần Hương Y, cái trán dần dần tụ lại, hẳn tựa hồ ý thức được cái gì.

“Lúc trước nương nương là vì giấu diếm thân phận, mới nói như vậy. Kỳ thật trước khi nương nương tiến cung vẫn uống ức hương hoàn, loại thuốc này có thể tạm thời khống chế được mùi thơm của cơ thể. Mấy ngày nay, nương nương không có uống thuốc rồi, cho nên — —” Tay nhỏ bé của Lệ Hưu càng không ngừng xoắn góc áo, cẩn thận nói

xong. Đế vương bí hiểm trước mắt này rốt cuộc nghĩ những thứ gì, nàng đoán không ra.

Tiếng Lệ Huru vừa dứt, cả người Bắc Đường Húc Phong giật mình, đột nhiên hung hăng kéo áo bào, mày nhíu lại quá chặt chẽ, “Ý của ngươi là nói, mùi thơm của cơ thể trên người hoàng hậu là bẩm sinh?”

“Đúng vậy. Nô tỳ không dám nói dối.” Lệ Huru nháy mắt, vẻ mặt có điểm bối rối, nàng không biết Bắc Đường Húc Phong rốt cuộc muốn biết rõ ràng cái gì, tâm tình thịch đập loạn.

“Là nàng sao? Thật là nàng sao?” Bắc Đường Húc Phong phút chốc đứng dậy, đi về phía Tần Hương Y, cả người của hắn đều đang run run, có điểm không thể tin được. Đi tới trước giường, nhìn khuôn mặt mỹ lệ, đến cùng phải nàng hay không? Lúc ấy thân trúng mỹ độc, ý chí mơ hồ, sớm nhớ không rõ bộ dáng của nàng, hắn chỉ nhớ rõ mùi này, vĩnh viễn khắc vào trong lòng. Chỉ là mùi hương này, cả hắn đời cũng sẽ không quên.

“Hoàng thượng, Lệ Huru cầu xin ngài đối hoàng hậu thật tốt. Ba năm trước đây, nếu nương nương không phải ở Quý Lâm gặp kiếm khách kia, cũng sẽ không có Trảm Long cùng Nhược Băng, càng sẽ không phải nhận nhiều đau khổ như vậy. Nương nương bị rất nhiều nỗi đau.....” Lệ Huru âm thầm cố lấy dũng khí, đem lời vẫn dấu ở trong lòng nói ra, mắt chuyển động, tràn đầy một giọt nước mắt.

Không đợi Lệ Huru nói cho hết lời, Bắc Đường húc Phong đã kiềm chế không được, tâm bị hung hăng thu một chút, bàn tay to giương lên, cắt ngang lời Lệ Huru..., nói: “Chờ một chút, ngươi mới vừa nói ba năm trước đây, hoàng hậu ở Quý Lâm bị một kiếm khách ——”

“Hoàng thượng, mong ngài không nên trách nương nương. Nương

nương vô tội, kiếm khách kia thân trúng my độc, cho nên —— nhưng sau đó đầu nương nương bị thương, diện mạo kiếm khách kia trông thế nào, nàng không nhớ rõ. Thật sự —— nương nương ——” Lệ Hưu thấy cảm xúc Bắc Đường Húc Phong dao động rất lớn, cả trái tim đều thót lên tới cổ họng, có phải không nên nói điều đó hay không, có phải nói sai rồi hay không, không nghĩ qua sẽ hại chết Tần Hương Y. Nên làm cái gì bây giờ? Nên làm cái gì bây giờ? Càng rối càng loạn, càng loạn càng nói không ra lời, ấp úng nửa ngày.

Nhưng Bắc Đường Húc Phong thật ra đã hiểu rõ, hắn xoay người, thâm tình nhìn Tần Hương Y, trên mặt là một cỗ kích động, bỗng nhiên một hàng thanh lệ từ gương mặt xem ra tinh xảo hạ xuống, “Thì ra xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt.” Hắn nói xong, khóe môi cong lên, nở nụ cười, cười đến thật hạnh phúc. Trên mặt lạnh tuấn rất cục có nụ cười hạnh phúc.

Lệ Hưu nhìn hành động dị thường liên tiếp của Bắc Đường Húc Phong, cả người đều ngây ngốc, đây rốt cuộc là sao?

“Lệ Hưu, ngươi trước đi xuống đi.” Bắc Đường Húc Phong giương tay ra hiệu.

“Hoàng thượng ——” Lệ Hưu đứng dậy, nhìn Tần Hương Y một cái, trong mắt lộ ra một cỗ lo lắng.

“Đi xuống đi.” Bắc Đường Húc Phong lại lặp lại lời một lần nữa.

Lệ Hưu ngược mắt liếc mắt nhìn, lưu luyến không nở rời đi, trong con ngươi lộ ra khó hiểu. Vừa rồi hoàng đế còn vẻ mặt nghiêm túc, như thế nào trong khoảnh khắc liền thay đổi? Nhưng lệnh vua khó cãi, nàng không thể không rời đi. Từng bước đi đều quay đầu, bóng dáng kéo xa mà đi.

Long Hành cung an tĩnh, đây là một ban đêm bất phàm.

Bắc Đường Húc Phong ngồi ở trước giường, nắm tay Tần Hương Y thật chặt, khóe môi nhếch lên mỉm cười ngọt ngào, tiếp theo một cái hôn sâu dừng ở trên trán của nàng, hôn kia thật sâu xa, bao hàm một lời tình ý.

Cô gái mang hương thì ra là nàng! Có lẽ đây chính là duyên phận trời an bài. Vốn định buông tay, không truy tìm nữ tử mang hương kia, toàn tâm toàn ý đối với nàng. Không nghĩ tới, một hồi cung biến đem sự tình kiếp trước sáng tỏ.

Hôn khắp hai má của nàng, đem nàng ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa tóc của nàng. "Hương Y, người nhất định phải tỉnh lại. Trẫm sẽ đối xử thật tốt với nàng, với con của chúng ta." Hắc thật nghiêm túc, trên mặt lạnh lùng dào dạt khát khao hạnh phúc, hắc chưa từng như vậy, chưa từng có.

Ở bên tai của nàng nhẹ nhàng nói xong, giống như muốn thức tỉnh nàng, thức tỉnh người ngủ say.

===

"Hoàng thượng, nên dậy rồi." Không biết qua bao lâu, một thanh âm ồm ồm truyền vào bên tai.

Bắc Đường Húc Phong mở mắt buồn ngủ mông lung, ngẩng đầu nhìn lên, là Lý tổng quản, thì ra chính mình tựa vào bên giường mà ngủ. Lại nhìn ngoài cửa sổ một cái, trời đã sáng rõ rồi, đột nhiên nhớ tới cái gì, mãnh liệt quay đầu, trên long sàng trống không. Tần Hương Y đã không còn, bên gối chỉ để lại mảnh vải màu vàng sáng có vết máu.

“Hoàng hậu đâu?” Bắc Đường Húc Phong mãnh liệt thẳng người, nghiêm túc hỏi.

“Nô tài không biết. Khi nô tài đến đã không nhìn thấy hoàng hậu.” Lý tổng quản sợ tới mức lui về sau hai bước, há miệng run rẩy nói.

Bắc Đường Húc Phong nhất thời nóng nảy, đứng dậy liền hướng bên ngoài cửa cung đi đến, đúng tại lúc này, Lệ Hưu khập khiễng hướng về bên này đi tới.

“Xảy ra chuyện gì chứ?” Bắc Đường Húc Phong bất đắc dĩ hỏi.

“Hoàng thượng, nương nương nàng xuất cung rồi. Nô tỳ ngăn nàng không được.” Lệ Hưu kéo chân bị thương, hai mắt đầm lệ giàn giụa nói.

Vừa thấy liền biết, Lệ Hưu và Tần Hương Y đã đánh nhau.

Dù sao công phu Tần Hương Y thâm hậu, tiểu nha đầu này không làm gì được nàng.

“Tại sao nàng phải đi?” Bắc Đường Húc Phong ngừng bước chân, cả người run lên, trong con ngươi thâm trầm xẹt qua vết đau thật dài.

“Nô tỳ không biết, nhưng rất kỳ quái, lúc nương nương đi, không có mang đi Trảm Long cùng Nhược Băng. Nương nương nói Trảm Long cùng Nhược Băng hẳn là nên ở lại chỗ thuộc về bọn họ.” Lệ Hưu nháy mắt, rất là khó hiểu.

“Nàng nhớ ra tất cả rồi!” Bắc Đường Húc Phong lập tức hiểu được, dút lời, ngửa mặt thờ dài, nhắm lại hai tròng mắt, đôi mắt tràn ra mấy phần ướn át.

“Nương nương yêu hoàng thượng, cầu xin hoàng thượng đừng bỏ nương nương.” Lệ Hưu đỏ mắt, bùm một tiếng quỳ trên mặt đất.

“Trẫm hiểu được lòng của nàng.” Bắc Đường Húc Phong nhún nhún mũi, mãnh liệt mở mắt ra, quay đầu nói với Lý tổng quản: “Lý tổng quản, chuyện trong triều tạm giao Âu Dương tướng quân xử lý. Trẫm rất nhanh sẽ trở về.”

Dứt lời, ống tay áo hất giương lên, sải bước chạy ra cửa cung, nhanh như gió lớn, nháy mắt biến mất.

“Hoàng thượng, đợi chút — —” Lý tổng quản đuổi theo, còn muốn hỏi lại những thứ gì.

“Nói cho Thái Hậu, nàng đối trẫm có công ơn nuôi dưỡng. Trẫm cả đời cũng sẽ không quên. Nếu trẫm không về, bảo Thái Hậu giúp đỡ Trảm Long kế vị hoàng đế.” Trên trời truyền tới một thanh âm hùng hậu, lại sớm không thấy bóng dáng.

Trong Long Hành cung to như vậy, chỉ còn lại có Lý tổng quản và Lệ Hưu hai mặt nhìn nhau, không hiểu được gì.

Quý Lâm, vẫn là rừng cây hoang vắng như cũ.

Con đường nhỏ bị che dấu kia vẫn ở.

Đột nhiên một bóng hình xinh đẹp bay tới, như liễu như gió, lay động sinh tư. Trong không khí hiện ra mùi thơm ngát sâu kín, kéo vài dặm, bướm bay lượn chung quanh, tình cảnh này, làm người ta sợ hãi.

Ở trong vạt cây xanh, có một gương mặt tuyệt sắc khuynh quốc ẩn chứa u buồn. Là nàng, Tần Hương Y, trên dung nhan bình tĩnh của nàng không che dấu được sự thê lương, tìm một tảng đá ngồi xuống,

nhìn đường núi từ xưa, nhắm mắt lại, hồi tưởng. Nguyên Tinh trong nháy mắt đẩy nàng ra, rơi xuống, nàng rớt cục nhớ lại dung nhan kiếm khách kia, là hấn, lại là hấn, hoàng đế Bắc Đường Húc Phong cao cao tại thượng của Long đế quốc.

Một khắc này, lòng của nàng rối loạn.

Trong Long Hành cung, đối thoại của hấn và Lệ Hưu, nàng nghe được rõ ràng, từng ly từng tý hấn đối với nàng, nàng biết rõ ràng.

Không muốn cự tuyệt, cũng không muốn vạch trần.

Tất cả tất cả đều quá đột ngột, nàng nhất thời không thể nhận.

Hấn, là đế vương khát vọng thiên hạ. Mà nàng chỉ muốn có được một phần tình yêu đơn giản. Cung đình phức tạp không thích hợp với nàng, thật sự!

Ngoái đầu nhìn lại, nơi nàng gặp hấn. Vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Từ kẻ thù biến thành vợ chồng, từ thù hận biến thành ỷ lại. Đây là trời xanh an bài sao? Nàng có điểm không biết làm sao. Thuận tay ngắt một đóa hoa dại nhỏ, đặt ở bên mũi nhẹ nhàng khẽ ngửi, lẩm bẩm: “Nên đi đâu đây?”

“Đương nhiên là hồi cung với trẫm. Làm hoàng hậu của trẫm.” Đột nhiên sau lưng truyền tới một thanh âm thuần hậu.

Cả người Tần Hương Y run lên một cái, có điểm không thể tin được lỗ tai của mình, là hấn sao? Thật là hấn sao? Quay đầu, chứng thật tất cả, thật là hấn — — Bắc Đường Húc Phong.

Hấn không còn là long bào vàng sáng, mà là áo tơ trắng, phong độ

như trước, đại khí nghiêm nghị. Hắn là đế vương đã định, mặc vào vải thô áo tang gì cũng không thể che hết khí đế vương độc đáo của hắn.

“Thì ra là ngươi.” Tần Hương Y giấu vẻ kinh ngạc, thong dong bình tĩnh.

“Hương Y, cùng trăm hồi cung đi.” Trên mặt Bắc Đường Húc Phong là phong trần mệt mỏi, hắn biết nàng nhất định sẽ tới nơi này, cho nên ra roi thúc ngựa, đuổi tới Quỷ Lâm.

Quả nhiên ở trong này, hắn thấy được bóng hình xinh đẹp của nàng.

“Không. Nơi đó không thuộc về ta.” Tần Hương Y lắc đầu, chậm rãi đứng dậy, quét mắt Bắc Đường Húc Phong một vòng, trong lòng có chút đau, rời đi hắn, tim như bị đao cắt, nhưng nguyên nhân duyên đến này, đều quy về Quỷ Lâm. không bằng chấm dứt ở đây.

Lần đầu tiên cho hắn. Nàng không hối hận, không có nửa điểm tiếc nuối. Nàng thậm chí cảm tạ trên trời khiến nàng nhớ rõ dung mạo kiếm khách.

Thù hận không còn, chỉ để lại tình. Nhưng hắn lại là đế vương, mà nàng chỉ muốn thanh thản.

“Hương Y, chúng ta đã trải qua nhiều như vậy mới có thể ở cùng nhau, nàng muốn cứ như vậy mà rời bỏ sao?” Bắc Đường Húc Phong vừa nói vừa đi về phía Tần Hương Y.

“Nhớ lại ba năm trước đây, ta không hối hận. Lúc trước ở chung với hoàng thượng, vẫn có loại cảm giác quen thuộc. đến nhớ lại tất cả, ta mới bừng tỉnh hiểu ra. Ta vừa yêu, cũng không hối hận. Hoàng thượng gánh vác trọng trách, không nên vì một nữ tử yếu đuối như

ta mà bỏ thiên hạ. Người trở về đi. Quay về hoàng cung đi.” Tần Hương Y lui về sau vài bước, lắc đầu, trong lòng cho dù không bỏ, cũng phải nói được tuyệt quyết.

Ở lại hoàng cung, đối mặt với ba ngàn hậu cung của hắn. Nàng không muốn. Nàng chỉ khát vọng đơn giản.

“Hương Y, trẫm sẽ không buông tay. Nếu người không muốn qua cuộc sống trong hoàng cung, trẫm có thể thoái vị, cùng người qua cuộc sống nhàn vân dã hạc.” Hai tròng mắt Bắc Đường Húc Phong híp mắt, thâm tình nói, cặp mắt kia trở nên đỏ bừng.

Giờ phút này, tình cảm của hắn thật sự, tất cả đều là thật sự.

Tần Hương Y cảm giác được.

“Hoàng thượng, người không nên như vậy. Như vậy ta sẽ là tội nhân.” Tần Hương Y lắc đầu, vẻ mặt khổ sở.

“Khi trẫm rời hoàng cung, đã nói với Lý tổng quản, nếu trẫm không quay về, sẽ cho Trảm Long kế vị hoàng đế.” Bắc Đường Húc Phong thập phần nghiêm túc nói.

“Không, không được. Trảm Long quá nhỏ. Thiên hạ vừa định, đúng là thời điểm cần người.” Tần Hương Y cắn môi cánh hoa, nước mắt xôn xao hạ xuống, nhất thời không biết làm sao.

Có phải chính mình rất cố chấp không? Nàng hỏi mình. Có phải nên cùng hắn trở về? Làm hoàng hậu của hắn, tâm bắt đầu dao động.

“Hương Y, trẫm chỉ có người một vị hoàng hậu, vĩnh viễn đều là. Hậu cung tuy lớn, cũng chỉ có một mình người. Trẫm nói được thì làm được.” Bắc Đường Húc Phong trảm đinh chặt sắt nói, dứt lời,

hắn một bước dài lên trước, một phen kéo Tần Hương Y, đem nàng gắt gao ôm vào trong lòng.

“Hoàng thượng ——” Tần Hương Y không có giấy dựa, chỉ rúc vào trong ngực của hắn, nhẹ nhàng gọi, nước mắt thấm thấm hạ xuống, đó là nước mắt cảm động, một phen của hắn khiến tim nàng đập nhanh, rung động cực kỳ.

Bắc Đường Húc Phong ôm Tần Hương Y thật chặt, sợ hãi nàng lại đột nhiên biến mất. sau một lát ôm nhau, hắn hít hít mũi, trong tròng mắt chuyển thành một cỗ nhu tình, bàn tay to nâng cằm của nàng lên, ánh mắt thâm tình đảo qua gương mặt xinh đẹp của nàng, tiếp theo một cái hôn rơi xuống trên môi của nàng. Hai bóng dáng ở trong rừng hoang vắng dây dưa cùng một chỗ.

Tất cả tình đều tan ra ở trong nụ hôn nhiệt liệt.

Quý Lâm tĩnh lặng, không tiếng thảng có tiếng.

Trời xanh, trên bãi cỏ xanh, lại là một lần động phòng của bọn họ.

Sau này, trong dân gian lưu truyền một bài đồng dao như vậy:

Quốc thái dân an phồn hoa, láng giềng đến lễ triều như trảy hội.

Hậu cung mỹ nhân ba ngàn người, chỉ có hoàng hậu một cành tú.

Hương cô nương, Hương cô nương. Chỉ ao ước Hương nương không ao ước thành tiên.

Nam nhi tốt, nam nhi tốt. Chỉ ở trên chín tầng mây tiêu dao.

Hết truyện.

~~~~~